

Tình Yêu Của Gió

Contents

Tình Yêu Của Gió	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	41
15. Chương 15	47
16. Chương 16	52
17. Chương 17	59
18. Chương 18	64
19. Chương 19	66
20. Chương 20	71
21. Chương 21	76
22. Chương 22	81
23. Chương 23	88
24. Chương 24	92
25. Chương 25	98
26. Chương 26	103
27. Chương 27	108
28. Chương 28	110
29. Chương 29	117
30. Chương 30	123
31. Chương 31	128
32. Chương 32	132
33. Chương 33	137
34. Chương 34	142
35. Chương 35	149
36. Chương 36	154
37. Chương 37	160
38. Chương 38	163
39. Chương 39	169
40. Chương 40	172
41. Chương 41	180

42. Chương 42	183
43. Chương 43	187
44. Chương 44	191
45. Chương 45	196
46. Chương 46	200
47. Chương 47	206
48. Chương 48	211
49. Chương 49	212

Tình Yêu Của Gió

Giới thiệu

Tình Yêu Của Gió là một câu chuyện với những chuỗi tình huống vui nhộn và hài hước xen lẫn với n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-gio>

1. Chương 1

E.K HIGHSCHOOL (Eastern King Highschool)

Ngôi trường nổi tiếng bậc nhất của Hàn Quốc, mỗi năm có 9 suất học bổng dành cho các học sinh ưu tú trên cả nước, qua được kỳ kiểm tra gắt gao sẽ được trường tuyển vào học, tài trợ toàn bộ chi phí trong 3 năm học, đối với những người tầng lớp bình dân, đó thực sự là 1 cơ hội để đổi đời, ngôi trường trở thành mục tiêu của mọi người dân Hàn Quốc, và tất nhiên, cả những người học ở đó cũng trở thành mục tiêu của những cô gái, những bà mẹ, những sát thủ, nói chung đủ loại người với đủ mục đích.

Bước đến cổng trường, 8h15', Kris chính thức đến trễ 15', cổng trường đã đóng, nó ngược lên, nhìn về đằng đứng, rồi với lấy thanh ngang trên cổng phóng qua, quá đỉnh. Nhưng dù võ công có thâm hậu đến đâu nó cũng không ngờ sẽ đụng trúng 1 người cũng vừa phóng qua cổng 5' trước.

Bịch

Rầm

- Ko có mắt àh?- 1 giọng nói sắc lạnh

- Mắt tôi không để dưới bàn chân

Nói r Kris đứng lên, phúi quần áo r bỏ đi

- Cô không xin lỗi?

- Ko

Chưa kịp nói thêm câu nào thì Kris đã bỏ đi xa. Để lại chàng trai đứng đó nhìn theo, r khóe miệng hẳn nhếch môi cười.

Lớp K9

- Chào thầy

- Em là...

- Học sinh mới

- Àh àh, e có biết mình muộn chính xác 18' ko, ngày đầu tiên đi học mà đã vô kỷ luật như thế... (ông thầy này nổi tiếng khó tính và hay coi thường những học trò được tuyển vào trường bằng học bổng)

- Nếu thầy tính kĩ thế chắc cũng biết mình đã mất 3' thay vì tiếp tục giảng bài mà lại đi trách mắng những chuyện nhỏ nhặt phí thời gian này với 1 hs mới, và chắc thầy cũng biết chính xác nếu tiếp tục đôi co thì xem như tiết dạy hôm nay của thầy đã hết, thầy có muốn thế ko, còn e thì ko phiền đâu

- Em...-ông thầy mặt tái mét nhìn nó lấp bắp k ra lời

- Thầy cứ tiếp tục giảng bài, e sẽ tự tìm chỗ ngồi

Rồi nó quay xuống lớp, lúc này cả lớp mới thấy mặt nó, mái tóc dài cột đuôi gà để lộ cái cổ trắng ngần, mái xéo ngang để lòa xòa trước trán, đôi mắt lạnh nhạt nhìn lướt qua từng chỗ ngồi cũng đủ làm bọn con trai trong lớp chết ngất. R nó bước xuống chỗ bàn cuối, chiếc bàn kê ngay cửa sổ nhìn ra vườn cây của trường, lúc vừa ngồi xuống cả lớp bỗng nhao nhao lên, có người định nói gì nhưng khi vừa thấy đôi mắt nó nhìn tới thì im bật. Ông thầy hắng giọng r tiếp tục bài giảng.

Reng...reng...H ăn trưa

Tai phone nhét lỗ tai, mắt cứ mãi nhìn ra cửa sổ, nó đã duy trì tình trạng này từ tiết ông thầy khắc nghiệt kia. R có tiếng người bước đến

- Hi, bạn học mới, làm quen nhé

-

- Sao thế, ngại sao, là bạn cùng lớp hết cả mà, từ nay còn giúp đỡ nhau nhiều

- Người cần được giúp là cậu, biến đi – Kris ngán ngẩm

- Haha e àh sao nói nặng thế – 1 đứa khác chen vào

- Đại ca chỉ muốn làm quen e thôi mà, e đẹp thật -lại 1 thằng tâm thần khác

- Tụi bây im hết coi. Nãy cậu chưa nói tên, tên cậu là gì. tôi tên Thái Nhất Bảo, con trai độc nhất của giám đốc khách sạn Thái Nhất, chắc cậu có nghe nói? – Nhất Bảo nói với giọng đầy tự tin

- Không cần biết. Không quan tâm

Không còn đủ kiên nhẫn với bọn phiền phức này, Kris đứng lên bước nhanh ra ngoài. Sân thượng. ngôi trường này rất cao, nó bỗng muốn thử cảm giác đang bay, nó đứng lên lan can r dang rộng tay, bất ngờ gió mạnh nổi lên làm tóc vấy nó, vừa lúc đó thì có người bước ra. Cả 2 trân trân nhìn nhau, r hẳn nhép mép nói:

- Màu trắng

- ...

- Mắt tôi cũng không để dưới bàn chân đâu

- Anh..

- Phong

Chưa kịp nói lại thì 1 người khác bước vào, lại thêm 1 đứa con trai

- Ko ăn trưa mà trốn ở đây làm gì thế?

- Xem kịch hay

- Đâu đâu??? Chà mỹ nữ nào thế, chưa từng thấy qua nha

Nói r cậu ta bước tới gần Kris, nhìn gần r cậu ta mới thấy nó thực sự là 1 đại mỹ nhân, sau một lúc chăm chú nhìn, bất gặp ánh mắt lạnh lùng của nó đang nhìn mình, Khang bỗng thấy bối rối. khi nhận ra mình đang bị mất phong độ, Khang ngay lập tức nở nụ cười tuyệt chiêu của mình:

- Chào, mình là Hoàng Thiên Khang, hội trưởng của trường, còn bạn chắc là hs mới?

-

Nó k trả lời, chỉ xoáy tia nhìn lạnh lùng vào Khang khiến cho cậu thấy càng ngại, cậu chưa từng gặp trường hợp này q. Phong cũng khá bất ngờ, cường lại được nụ cười của Khang chứng tỏ cô gái này không phải tầm thường. Khang thúc tay Phong:

- Đây cô gái này là sao thế?

- Chẳng biết

- Mà quen?

- Ko

- Sao thấy nc mà

- Thì sao

- Chời thằng dean này, k qen sao nói

- Chẳng thấy liên quan

- E hèm – nó háng giọng

2 chàng trai dừng lại nhìn nó

- Cậu là hội trưởng? vậy có phải là có trách nhiệm chỉ dẫn hs mới k?

- Uhm – Khang gật đầu mỉm cười

- Vậy có thể chỉ cho tôi phòng tư liệu ở đâu ko?

- Àh ...chuyện này e là k được. Phòng tư liệu của trường vốn là nơi chứa nhiều tài liệu mật, hs k được tùy tiện xem, vị trí chính xác của phòng tư liệu cũng rất ít người biết, nên mình e ko thể giúp được bạn r – Khang hơi bất ngờ trc câu hỏi nhưng cũng mỉm cười tl lại

Nghe xong, Kris mỉm cười, gật nhẹ đầu r quay bước đi

Khang đứng ngơ đó r quay sang Phong:

- Đây t thấy nhỏ đó rất giống một người

- Ai

- Mà

- ...

- Thật, từ cách nc đến nụ cười nửa miệng đó

R bất chợt Phong cũng nhòe miệng cười, Khang đứng đó cảm thấy ớn lạnh:

- Đúng, chính là nụ cười này, sao tn cười như nhỏ đó thế thằng hâm này

- Her, t về trước đây

- Về gì sớm thế

- Tôi có trò vui

Phong quay người đi sau khi để lại cái nháy mắt, chời dù Khang là con trai, lại là bạn thân từ nhỏ của Phong, nhưng khi thấy hành động đó, tự nhiên cũng thấy tim đập mạnh. 5s sau khi bình tĩnh đã tự đập đầu mình vào tường và hét lớn:

- Đừng bao h làm trò đó nữa thằng chết tiệt TT

11h15 – Trường học

1 bóng đen phóng vút qua các dãy hành lang, dừng trước căn phòng trên dãy hành lang thứ 4. Cửa bị khóa. Bóng đen chợt nhảy vút qua lan can, bám vào gờ tường và chui vào 1 khung cửa sổ nằm khuất sau cái cây. Trong phòng tối thui, đầy bụi bặm. Kris tiến đến 1 kệ sách ghi , rồi dò tìm từng cuốn, năm 1980s nằm hàng trên cùng của giá sách. Kris lấy chiếc thang gỗ duy nhất trong phòng rồi leo lên. Kẹt...kẹt. Chiếc thang cũ kĩ phát ra tiếng rợn người, Kris hơi dừng lại nghe ngóng, r leo tiếp.

- Đây

Rầm

2. Chương 2

- Ui da

- ...

Tình hình là thế này: chiếc thang cũ không chịu được sức nặng nên bị gãy, vs “vô công” của mình, Kris hoàn toàn tránh được, nó phóng ra trước khi thang gãy nhưng k ngờ tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, điểm phóng trúng ngay Phong đang đứng đấy, kết quả Kris nằm đè lên Phong, trán kề trán, ngực đè ngực (đề nghị k nghĩ bậy). Trong phòng im phăng phắc, ánh trăng khê soi qua khung cửa sổ nhỏ hẹp, 2 ng cứ “giữ nguyên tư thế” nhìn nhau, lúc này Kris mới nhìn thẳng Phong, mái tóc xòa ttr trán che hờ đôi mắt, sống mũi cao, khuôn mặt lạnh lùng đầy nam tính...

- Đây, nặng quá

Bình tĩnh, Kris chống tay ngồi dậy. Mặt nó thoáng đỏ.

- Lần thứ 2 – Phong nói r giờ tay hình chữ V

- Hở – Kris ngơ

- Cô đè lên tôi

- Đừng nói chuyện dễ gây hiểu lầm như thế, nói chính xác vì anh đứng k đúng lúc đúng chỗ nên mới bị tôi va vào

- Ngụy biện

- Đây ...-Kris chịu hết nổi, la lớn lên, nhưng chưa kịp nói thì Phong đã ghé sát vào và bịt chặt miệng nó lại

- Suyt, nếu k muốn bảo vệ nghe thấy thì im lặng đi

1 tia đèn lia qua, quét sáng căn phòng, Kris k thể đẩy Phong ra được, đành để yên. Giờ 2 người kề sát vào nhau, Kris nghe cả hơi thở của Phong, cảm nhận được lồng ngực ấm áp và mùi hương cam chanh thơm mát. Tim nó lại đập nhanh. Yên tĩnh quá, yên đến nỗi nó sợ bảo vệ sẽ nghe thấy tiếng tim nó đập mất. Mấy phút yên lặng trôi qua, ánh đèn xa dần, Phong buông tay ra

- Tim đập mạnh thế? –Phong nhú mắt nhìn Kris

- Thì sao? –Kris quang sang phía khác tăng lơ

- Chẳng lẽ...

- Đừng tưởng bở – Kris lo71ng tiếng chặn lại

- Cô đang nghĩ gì thế, tôi muốn nói chẳng lẽ cô sợ đến thế sao – Phong điềm tĩnh nhìn mắt nó, môi nở nụ cười nửa miệng
- Tôi k có t/g nói chuyện nhằm nhí – Kris quay người lại kệ sách che dấu sự bối rối
- Cô k hỏi vì sao tôi ở đây?
- Vậy anh k hỏi vì sao tôi ở đây? – Vừa nói Kris vừa nhón chân cổ với đến giá sách trên cùng. Những kệ sách ở đây đã quá cũ nên nó k thể trèo lên được
- Phong cười hất 1 tiếng, r đến bên Kris đang cố gắng với tay, bế bổng cô lên. Kris vô cùng bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng lấy cuốn kỉ yếu xuống
- Cảm ơn – Kris nói nhanh r toan trèo qua cửa sổ
- Muốn cảm ơn thì cùng tôi tham gia lễ hội hằng năm
- Tại sao? Tôi lại k nhờ anh giúp
- Oh, vậy ra cô là người bội bạc vậy sao?
- Tùỵ anh nghĩ – Kris đứng đưng r quay người đi
- Kỉ yếu năm 1987 bị mất, chuyện này mà đồn ra ngoài, nhất định khiến người khác sinh nghi và cảnh giác, tôi nghĩ cô thừa thông minh để nhận ra dù cô có hay ko có kế hoạch gì thì việc thực hiện nó cũng sẽ trở nên khó khăn hơn – Phong nhìn vào giá sách cao trước mặt, tay khẽ lướt qua những cuốn sách đầy bụi, điềm nhiên nói
- Anh rốt cuộc biết được những gì? – Kris hơi kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào Phong
- Chẳng biết gì cả – Phong nhún vai – chỉ sử dụng cái đầu để tư duy thôi – chỉ vào thái dương của mình
- Kris nhìn Phong, rõ ràng đây chẳng phải 1 người tầm thường, hẳn nói đúng, nó không muốn rút dây động rừng
- Được, lễ hội gì? – Kris miễn cưỡng gật đầu
- Theo chủ đề, mỗi năm mỗi khác – Phong nhún vai
- ...-Kris rửa thầm trong bụng
- Vậy cô nhận lời r, móc ngoéo?
- Cái gì? Hừ – Kris móc ngón út vào tay Phong, tự nghĩ thầm sao mình lại hòa theo hẳn làm trò trẻ con này
-

Về đến nhà. Kris mở cuốn kỉ yếu, 9 học viên mới nhập học năm 1987, 2 gái 7 trai, tính cả mẹ của nó, Bạch Dĩ Thuần. Nhưng tốt nghiệp ra trường chỉ có 8 người, còn 1 người con trai, Đới Nguyên Hạo, gặp tai nạn qua đời năm lớp 12. Người con gái còn lại, Giang Tĩnh Nguyệt, được xem là “đối thủ” của mẹ cô trong suốt 3 năm học, vào trường bằng học bổng nhưng nhà cô ta rất giàu về tài chính và quyền lực, là 1 ng xinh đẹp, thông minh và hiếu thắng. Còn mẹ cô, Dĩ Thuần, là 1 người vui vẻ hoạt bát, là hình tượng “Thánh nữ” của trường E.K ,rất thông minh. Về người con trai bị tai nạn thì đó là 1 chàng trai nhiệt tình và tài hoa. Ngoài ra ko ghi chép gì thêm. Kris thờ dài, đóng quyển kỷ yếu lại, r chợt nghĩ về lúc trong phòng tư liệu, nghĩ về Phong. “Điên thật”-Kris lắc mạnh r tự gõ đầu mình-“Tốt nhất đừng vướng vào rắc rối nữa”

Sáng t2 – E.K

- Chào các bạn, hôm nay hội học sinh sẽ công bố chủ đề của lễ hội hằng năm, chủ đề năm nay cực kì hấp dẫn, hứa hẹn để lại nhiều ấn tượng với những giải thưởng vô cùng đáng giá....

Hội phó Lap của trường mới sáng sớm đã xách loa đứng trên sân khấu bỏ loa ba loa quảng cáo đủ thứ. Lễ hội hằng năm của E.K vốn rất được quan tâm, năm nay đặc biệt được hội phó Lap P.R như thế ko tránh khỏi dân tình xôn xao tò mò. Nếu là bt thì Kiris chẳng để ý những sự kiện nhằm nhí thế, nhưng sau khi hứa với Phong thì nó trở nên quan tâm, thế là cũng tiến lại gần xem

- Được r các học viên thân yêu đừng chen lấn, tôi đảm bảo các bạn ở ngay cổng trường vẫn có thể nhìn rõ được mà-hội phó Lap lại bô bô-và bây g xin công bố, chủ đề của lễ hội năm nay

1 tấm phong in chữ cỡ super big được hạ xuống, hấn nói k sai, đứng ở cổng trường vẫn có thể nhìn được thật ==', và 1 hàng chữ đập vào mắt Kris

WEDDING'S FESTIVAL

- ...Chết tiệt

3. Chương 3

- Chủ đề gì thế này?

- Nghe thú vị đấy chứ

- Hội học sinh bao giờ cũng sáng tạo cả

- Xem ra lễ hội năm nay vui đây

Học sinh trong trường bàn tán xôn xao, đa phần ai cũng hứng thú với chủ đề năm nay, trong phút chốc sân trường ồn ào như chợ. Hội phó Lap lại cất giọng “oanh oanh”:

- Được rồi, bây giờ xin mời các học viên đến tập trung ở hội trường để nghe hội trưởng phổ biến “luật chơi”, hội trưởng chỉ nói 1 lần thôi, bạn nào không đến, không nghe được luật chơi khi phạm luật sẽ bị tước quyền không được tham gia được thì đáng tiếc lắm đấy.

Hội phó vừa dứt lời thì các học sinh lại nhao nhao lên

- Ôi hội trưởng đích thân phổ biến luôn àh

- Vậy lễ hội năm nay hoành tráng rồi

- Thật là háo hức quá

- Mau mau đến hội trường thôi

Rồi cả trường kéo nhau đến hội trường. Kris không còn tâm trạng để ý chuyện đó nữa, nó đi ngược về hướng sân thượng, bây giờ nó cần chút không khí và yên tĩnh. Gió mạnh quá, thổi tung mái tóc của nó, mỗi lần đứng trước gió, nó lại thấy lòng nhẹ nhõm thoải mái hơn nhiều

- Chào các học viên E.K, mình là Hoàng Thiên Khang, hội trưởng hội học sinh, bây giờ mình sẽ phổ biến luật chơi của lễ hội năm nay...

Giọng nói của Khang vang lên, Kris nhìn quanh thì thấy 1 góc sân thượng có gắn loa “mình chạy đến đây mà còn không thoát, thế mà nói có đến hội trường mới nghe được, đúng là ba hoa”- Kris chán nản rửa thầm tên hội phó.

- Lễ hội năm nay rất quan trọng, trường E.K vốn được xây dựng từ 1 cuộc hôn nhân, và ngôi trường chính là biểu tượng cho cuộc hôn nhân đó, năm nay E.K tròn 100 tuổi, vì thế hội học sinh quyết định chọn chủ đề WEDDING vừa để tôn vinh cuộc hôn nhân bách niên của người sáng lập, vừa để cầu chúc cho tình yêu đó cũng như E.K tồn tại vĩnh viễn

Tiếng vỗ tay vang lên khắp hội trường, có mấy đứa con gái còn khẽ lau nước mắt (ôi gời)

- Lễ hội sẽ kéo dài trong 3 ngày, vì đề tài WEDDING nên trò chơi sẽ xoay quanh “tình yêu” và các cặp đôi- vừa nói Khang vừa giơ 2 ngón tay mỉm cười gian xảo làm lũ con trai cười khoái chí còn đám con gái cứ thế mà ngất ngây – trường chúng ta gồm 700 học sinh, nam nữ bằng nhau, tất vừa đủ 350 cặp, vì là lễ hội lớn nên bắt buộc tất cả học sinh phải tham gia, ai không chấp hành sẽ bị kỉ luật nặng và có thể sẽ đuổi học, và bây giờ là phần quan trọng nhất, luật chơi. 3 ngày tương ứng với 3 thử thách. Thử thách thứ nhất chính là dành cho các “chú rể”. Các bạn nam có thể tùy chọn “cô dâu” mà mình thích, ghi tên cô gái ấy lên giấy sau đó bỏ vào thùng phiếu, những cô gái này sẽ cùng các bạn tham gia trò chơi, người nào chiến thắng sẽ giành được cô dâu của mình, và cô gái được người chiến thắng chọn, dù thích hay không, vẫn phải đồng ý

thành 1 cặp, xin lỗi nhưng đây là quy định – nhìn thấy ánh mắt bất bình của đám con gái, Khang chỉ lắc đầu cười trừ

Đám con gái trở nên lao nhao, có người chấp tay trước ngực mong chú rể của mình không phải “tiểu Bảo Bảo” của hội vật, “Trư sư huynh” hội kiếm hiệp hay bất cứ nhân vật “tiếng tăm” tương tự thế...

- Các bạn nữ đừng lo, vì ngày thứ 2 sẽ là dành cho các bạn, chỉ cần các bạn chiến thắng thì cũng sẽ có được “hoàng tử” của mình. Luật chơi chung sẽ là như vậy, còn chi tiết sẽ được thông báo vào từng hôm thi. Bây giờ các bạn nam nhanh chóng bỏ phiếu vào thùng, ngày mai WEDDING’S FESTIVAL sẽ chính thức được bắt đầu.

Khang vừa dứt lời cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay, có thể cảm nhận được “tinh thần chiến đấu” đang sôi sục, lễ hội năm nay thực sự rất đáng xem đây.

Sân thượng. Kris nghe xong liền thở dài “sao mình lại dính vào chuyện phiền phức thế chứ”

- Thật đáng mong chờ

Không cần quay lại Kris cũng đoán được là Phong, không quay lại cũng không đáp lại, nó tiếp tục nhìn vào khoảng trời mông lung phía trước. Phong cũng đoán trước nó sẽ phản ứng thế nên chẳng quan tâm, tiếp tục nói:

- Hi vọng cô không quên lời hứa

- Anh muốn tôi phải giữ thế nào đây? – Kris hỏi lại

- Đơn giản thôi, tôi giành lấy cô và cô giành lấy tôi

Lần này thì Kris quay lại, kinh ngạc phóng ánh mắt vào còn người đang vô cùng thản nhiên dựa vào lan can

- Chẳng phải nói cùng tham gia lễ hội còn gì. Đừng bức xúc thế, chỉ là trò chơi thôi

Nghe Phong nói, Kris bỗng cảm thấy có chút hụt hẫng

- Mà hình như tôi chưa biết tên cô, làm sao ghi vào tờ giấy đây – Phong vừa nói vừa hờ hờ tờ giấy

- Đoán xem, tôi là cô dâu của anh cơ mà – Kris vừa nói vừa nghiêng mặt thách thức rồi quay người bước đi

Nhìn theo bóng nó đi khuất, Phong nhoẻn miệng cười

- Thú vị lắm, Hàn Tiểu Phong

Vừa bước xuống cầu thang thì Kris lại đụng trúng người quen

- Ô lại gặp nhau rồi – Khang mỉm cười

- Uh, chào – Kris ậm ừ rồi nhanh chóng bước qua Khang

- Nay sao vội thế, nói chuyện chút đi – Khang đuổi theo

- Tôi và anh có chuyện để nói sao

- Anh có chuyện muốn nói với em đây

Kris khựng lại, hôm nay thật có nhiều chuyện làm nó kinh ngạc

- Đừng khó chịu, em học lớp 10 mà, thua anh 1 tuổi xưng anh em là đúng rồi, Hàn Tiểu Phong – Khang nghiêng đầu cười ranh ma

- Vậy chẳng hay hội trưởng Hoàng Thiên Khang đây có gì muốn nói với tôi – Kris lạnh nhạt hỏi

- Hẹn hò với anh nhé

-

- Chỉ một ngày thôi

- Không thể, xin lỗi – Kris nhìn thẳng vào Khang lạnh lùng đáp

“em càng như vậy thì tôi càng thích em hơn, tôi nhất định phải giành được em” – Khang nhìn theo nó Vừa bước chân vào lớp Kris lại bị chặn bởi 1 đám con gái “ngày gì thế này”- Kris ngán ngẩm

- Đi theo bọn tao – 1 đứa con gái trông như chị hai ra lệnh

- Không

- Con này láo thật, mày chán sống rồi àh -1 nhỏ khác giọng chua như giấm la lên

- Vẫn chưa

- Ôi trời đúng là chịu hết nổi mà, xử nó tại đây luôn – đứa chị hai hét lớn

Ngay lập tức số học sinh còn lại trong lớp chạy biến ra ngoài. Đứa chị 2 khoanh tay trước ngực hỏi giọng xấc xược:

- Mày là cái thá gì mà dám làm giá thế với anh Khang chứ, Hàn Tiểu Phong

- Đừng gọi tên tôi bằng cái miệng dơ bẩn của cô – Kris lạnh lùng nói

- Tao cứ thích gọi đấy, Tiểu Phong Tiểu Phong Tiểu Phong, một cái tên tầm thường dành cho đứa tầm thường – vừa nói cô ta vừa cười như điên, đám còn lại cũng cười theo

- Mày chỉ là cơn gió nhỏ thôi, gãi ngứa cho tao còn chưa được, đừng trèo cao tưởng bỏ nữa, khôn hồn thì tránh xa anh Khang ra – cô ta gần từng tiếng

Kris im lặng, rồi nhìn thẳng vào mắt cô ta, nhẹ nhàng nói:

- Tôi nghĩ có lẽ cô cần hóng gió chút rồi

Lũ kia chưa kịp hiểu gì thì nhanh như chớp Kirs bóp cổ cô chị hai lôi đến bên cửa sổ cho cả nửa người cô ta ra ngoài (thông báo thêm đây là tầng 5)

- Nếu không muốn tôi “trượt tay” thì bảo bọn kia đứng im đi – Kris từ tốn nói

Đám còn lại đang định xông tới thì bị cô chị 2 thét đứng lại. Thế là cả phòng đứng im như tịt, mọi con người đều tập trung vào “cặp đôi bên cửa sổ”. cô chị 2 mặt cắt không còn hột máu, mồ hôi tuôn như mưa, miệng ú ớ cầu xin. Kris lạnh lùng nhìn cô ả, sau đó chậm chạp nói:

- Lần sau đừng vô cớ kiếm chuyện và gọi tên tôi, nếu không tôi sẽ khiến cô vì cơn gió nhỏ mà hóa thành tro bụi, biết chưa hả

- B...i...t r...ôi – cô ta mấp máy môi khó khăn trả lời

Kris lôi cô ta vào, phủ tay rồi bỏ đi. “Mất thời gian”- Kris nhìn đám con gái nghĩ thầm. Hôm nay thật sự là ngày đại hạn của nó, đang định bước ra cổng trường thì 1 bóng người đuổi theo

- Đây đợi đã

1 cô gái xinh xắn gọi với theo, khi bắt kịp Kris thì luôn miệng thở hồng hộc. Lau bớt mồ hôi, cô nói:

- Mình là Võ Khánh Linh, lớp 10K10, mình rất hâm mộ bạn, làm thần tượng mình nhé – mỉm cười thật tươi

Kris lại được dịp sững sờ, cô gái kì lạ này ở đâu ra thế

- Không

- Tại sao? – mắt ngân ngấn

- Không muốn

- Tại sao?- mắt ngân ngấn

- Cô tự ti nên mới xem tôi là thần tượng àh – Kirs chơi chiêu đánh vào tự ái

- Nếu mình nói phải thì bạn đồng ý phải không – mắt ngân ngấn

- – Kris chẳng biết phải nói gì với cô ta, ngao ngán bỏ đi 1 nước, hôm nay tốt nhất đừng kiếm thêm phiền phức
 - Này này, bạn không nói nghĩa là nhận lời rồi nhé. Oh yeah – Linh nhảy dựng lên
- Bỏ lại cô gái kì lạ kia, Kirs nhanh chóng trở về nhà, bây giờ nó chỉ muốn đánh 1 giấc đến sáng.

4. Chương 4

Ngày thứ nhất – Boys

- Được rồi các học viên hãy trật tự, sau đây WEDDING'S FESTIVAL xin chính thức được khai mạc
- Sau khi tổng hợp số phiếu của các bạn nam, thì thật bất ngờ, chỉ có 50 bạn nữ được lựa chọn, có các bạn nữ được gần 50 bạn nam chọn. Chà chà đây sẽ là cuộc chiến đấu đầy cam go đây. Bây giờ mình sẽ đọc tên các bạn nữ được bầu chọn, bạn nào được đọc tên thì bước lên phía trên này nhé: Phương Khả Vy lớp 11K1, Lâm Tố Tố lớp 11K7,

Hội trưởng Lap đọc tên, lần lượt những mỹ nhân bước lên, lũ con trai liên tục vỗ tay huýt sáo. Kris đứng dựa vào gốc cây, tự nguyện rửa sao lại hứa với Phong tham gia vào trò nhắm nhí này. Thì bỗng 1 góc trong sân trường bỗng rộ lên, phần lớn là tiếng con gái la hét, Kris nhướng mày nhìn, ra là Phong, còn có Khang. Vừa đi Khang vừa mỉm cười vui vẻ, còn Phong cứ lạnh băng bước đi như chẳng để ai vào mắt.

- Ôi đẹp chết mất – nữ sinh 1
- Skys hôm nay phong độ quá – nữ sinh 2 (Skys là tên học viên E.K đặt cho Phong và Khang vì tên 2 người đều có chữ Thiên)
- Mình nhất định giành chiến thắng để anh Phong trở thành chú rể của mình – nữ sinh 1 mơ màng
- Này nói gì thế, anh Phong là của tao – nữ sinh 3
- Là của tao – nữ sinh 4, 5, 6

2 chàng trai đi qua để lại cuộc hỗn chiến phía sau (==)

- Không biết 2 anh ấy ghi tên ai nhĩ – nữ sinh n thắc mắc
- Chắc là Phương Khả Vy rồi, cô ta xinh nhất trường mình mà – nữ sinh n+1 bĩu môi ghen tị
- Không phải chứ, vậy thì tại này làm gì có cơ hội – n nam sinh hét lên

Kris bây giờ mới nhận ra mình đã vướng vào 2 gã rắc rối phiền phức nhất trường. Nó đưa tay lên day day 2 bên thái dương

- Sao thế không khỏe àh – một giọng nói ân cần vang lên

Kris ngược đầu lên thì bắt gặp gương mặt của Phong, nhưng giọng nói đó, đương nhiên không phải của hắn (==)

- Không sao – Kris đáp lại Khang
- Àh chuyện hôm qua...-Khang đang định nói rằng sẽ không tử bỏ
- ...và Hàn Tiểu Phong lớp 10K9

Kris nhìn lên bực, tên hội phó đang đọc tên nó. Kris chán nản miễn cưỡng bước lên bực. Lũ con trai trong trường nhìn nó không rời mắt, ngay cả tên hội phó cũng đờ trong 5s. Kris vô cùng khó chịu, những tưởng đến đó là xong nhưng không ngờ tên Lap to mồm lại nói tiếp:

- Bạn Hàn Tiểu Phong xinh đẹp đây là trường hợp rất đặc biệt vì được cả 2 hotboy của E.K chọn, chính là đại ca Thiên Phong và hội trưởng Thiên Khang của chúng ta. Có vẻ hôm nay 2 chàng trai của chúng ta phải trở mặt thành thù để giành lấy người đẹp rồi

Vừa dứt lời thì bây giờ không chỉ đám con trai mà cả trường đều dồn ánh mắt về nó. Bây giờ Kirs chỉ muốn đâm chết tên hội phó Lap chết tiệt kia. Rồi cả trường lại nhìn Skys, 2 chàng trai cũng nhìn nhau.

Kris đứng trên ngán ngẫm. Và trò chơi bắt đầu.

- Trò chơi bắt đầu lúc 7pm. Trong khoảng thời gian từ đây đến 7pm, đề nghị các bạn nam phải về nhà hết, còn các bạn nữ thì đi theo cô Hạ để chuẩn bị. Được rồi, giải tán.

....

Kris cùng 49 cô gái khác được đưa đến 1 phòng trang điểm rất rộng cùng với 50 nhà tạo mẫu đã đợi sẵn. Kris được đưa đến bàn của 1 phụ nữ tóc cắt kiểu Vic, nhuộm màu xám, chắc cũng đã ngoài 45, nhìn cũng khá sành điệu, đúng chất nhà tạo mẫu. Người phụ nữ khẽ ngẩng nhìn Kris rồi nhẹ nhàng kéo ghế cho nó. Kris ngồi xuống đối diện với chiếc gương gắn đầy đèn xung quanh. Rồi người phụ nữ bắt đầu làm tóc cho nó. Bàn tay nhẹ nhàng tạo kiểu, nó cảm thấy thật thoải mái, rồi vô thức khép mắt lại...

- Rất xinh đẹp, nhưng phải cười nhiều hơn nữa – 1 giọng phụ nữ khẽ thì thầm vào tai Kris

Nó mở mắt ra, ngạc nhiên với hình ảnh của chính mình trong gương..

....

Tóc ngắn, tóc ngắn, tóc ngắn. Đâu đâu cũng thấy những cô gái tóc ngắn.

- Chào mừng các nam sinh E.K, đây – vừa nói hội phó Lap vừa chỉ toàn bộ những cô gái tóc ngắn đang đi lại trong sân – chính là đề thi dành cho các bạn. Có hơn 3000 cô gái với kiểu tóc, quần áo, dáng người giống nhau trong E.K, nhiệm vụ của các bạn là tìm đúng cô gái của mình trong vòng 1 tiếng, trong trường đặt rất nhiều máy theo dõi nên tốt nhất đừng gian lận nhé. Nào các chàng trai hãy chứng tỏ bản lĩnh của mình đi nào, trò chơi bắt đầu.

Hội phó vừa dứt lời, các cô gái đồng loạt đeo mặt nạ che khuất nửa gương mặt của mình.

- Àh xin lỗi ỉnh bổ sung, các bạn không được tháo mặt nạ cho đến khi đeo vào tay cô gái dải băng có ghi tên của mình nhé. Nếu không chọn đúng cô gái của mình, thì các bạn buộc phải đi chung với người con gái mình cột dải băng

Lũ con trai đơ trong giây lát, định ném đá ***** rửa tên hội phó sao không nói sớm nhưng vì thời gian có hạn nên tha cho hần rồi bắt đầu tỏa ra. Chỉ còn Phong và Khang.

- Không ngờ mà lại hứng thú với cô ấy – Khang nói

- Tao biết mà thích cô ấy... – Phong cũng đáp lại

- Vậy sao mà còn...-Khang bắt đầu thấy “nóng”

- ...nhưng cô ấy cũng rất quan trọng với tao-Phong điềm nhiên nhìn thẳng vào mắt Khang

- ...- Khang rất ngạc nhiên, không ngờ Phong cũng thế..

- Quan trọng không có nghĩa là thích đâu thẳng hăm – Phong lập tức chặn lại suy nghĩ của Khang

- Rồi cuộc là thế nào – Khang nhú mày

- Nói chung là tao sẽ không nhường mày đâu. Goodluck – Phong nhanh chóng phóng đi, không quên ngoảnh đầu lại đá lông nheo với Khang

-- Khang đơ- này đã bảo đừng làm trò đó nữa mà – gào lên

Sân thượng

1 người con gái đang dựa lưng vào lan can, lặng im ngẩng nhìn bầu trời đêm tĩnh mịch. Chiếc váy tay dài chấm đất che hết phần da của cô, duy nhất chiếc cổ trắng ngần lộ ra dưới mái tóc ngắn. Nghe tiếng động, cô khẽ quay người lại, chút ngạc nhiên hiện lên trong đôi mắt sau chiếc mặt nạ.

- Lại gặp nữa rồi – Khang mỉm cười bước đến – anh đoán em sẽ đến đây, không ngờ đúng thật

-

Cô gái im lặng không nói, cũng không có vẻ gì quan tâm, định quay bước đi thì tay đột nhiên bị kéo lại, rồi 1 miếng vải nhẹ nhàng buộc vào cổ tay mềm mại. Cô mở to mắt hết cỡ, rồi nhanh chóng sự thất vọng hiện ra trong đôi mắt, cô sụp mắt xuống.

Đài vọng nguyệt

Bình thường ở đây chẳng mấy ai lui tới, thế mà hôm nay có đến 3 4 cô gái đi lại. Phong bước đến, có 3 cô gái quay lưng về phía hắn, không một ai quay lại (khó àh nha). Vừa lúc đó, Thái Nhất Bảo cũng đi đến (biệt danh “tiểu bảo bảo” chính là hắn)

- Chà 3 cô đáng đều đẹp cả – “tiểu bảo bảo” nói rồi cười nham nhở, quay sang Phong – anh Phong, không phiền nếu em chọn trước chứ

- ...- Phong thờ ơ nhún vai

“tiểu bảo bảo” vuốt vuốt cằm (eo), rồi tiến lại gần 3 cô. 1 cơn gió khẽ thoảng qua, Phong nở nụ cười rồi nhanh như cắt chạy đến ôm cô gái sắp sửa bị tên háo sắc kia đụng trúng. 3 người kia ngơ ngác nhìn cảnh tượng vừa diễn ra, 2 người kia thì vẫn đứng im như tượng

- Anh Phong, cô gái này em chọn trước mà – tiểu bảo bảo gào lên bức xúc

Phong nhanh chóng đẩy cô gái đó vào tiểu bảo bảo, chạy khuất vào khu rừng trước mặt

Phong chống 2 tay vào thân cây, không cho cô gái có cơ hội thoát ra, chậm chậm áp sát mặt mình vào cô. Phong nở nụ cười ma mãnh:

- Tìm thấy rồi

Trong khu rừng tối, nụ cười của Phong như chiếu sáng cả khu rừng khiến cho Kris mê mải ngắm nhìn, quên mất cả việc 2 người đang mặt kề mặt.

- Ngắm đủ chưa – Phong nghiêng đầu hỏi

- ... – Kris cười hất ra rồi quay đi che khuôn mặt đỏ như gấc, hắng giọng lại rồi nói – bỏ tay ra

- Không

- ...- Kris nhú mồm tỏ ý thách thức

--Phong chỉ im lặng đáp lại, vẫn xoáy tia nhìn vào nó

“Ồi tìm lại đập mạnh nữa rồi, chết tiệt”-Kris rửa thầm rồi định dùng tất cả sức mạnh đẩy Phong ra (tất cả “chiêu thức võ công” bây giờ Kris chẳng nhớ được cái nào, nên mới phải dùng tới cách “nữ nhi” này). Nhưng vừa giờ tay lên, 2 tay Kris đã bị Phong giữ chặt, 1 miếng vải nhẹ nhàng cột vào cổ tay của Kris, nó kinh ngạc, rồi nhìn hắn gần từng tiếng:

- Làm cái trò gì thế hả?

- Cô chưa được phổ biến luật chơi àh? – Phong thản nhiên hỏi lại

- Nhưng tôi không nhớ là cột ...cả 2 tay đấy- Kris nhìn Phong đầy “hận thù”

- Vậy chắc cô không biết tôi là người thích phá luật rồi – vừa nói Phong vừa đưa tay gỡ mặt nạ của Kris xuống

Ngẩn ngơ. Đây là từ miêu tả chính xác nhất biểu cảm của Phong bây giờ. Mái tóc ngắn ôm trọn khuôn mặt trái xoan, đôi mắt nâu sữa nhìn hắn đầy “âm áp”, sống mũi cao thon gọn và đôi môi anh đào mím lại vì tất giận, tất cả tạo cho Kris 1 vẻ đẹp đầy trong sáng và đáng yêu của một đứa trẻ. Rồi bất giác Phong tiến lại gần, gần hơn, gần hơn nữa. Mỗi lần Phong bước tới là Kris lại nhìn hắn đầy “cảnh báo”, nhưng đều vô ích (thêm vào 2 tay đã bị trói TT). Khoảng cách 2 người bây giờ không thể gần hơn được nữa. Tim Kris như ngừng đập, nó không dám thở nữa, mắt mở to hồi hộp chờ đợi

- Anh tốt nhất đừng c...- Kris chưa kịp nói hết câu

Phong nhanh như cắt cúi người xuống.... nhằm thẳng môi Kris mà tiến tới. Kris bất giác nhắm chặt mắt lại. Im lặng. Không có động tĩnh gì. 1mm là khoảng cách chính xác của 2 đôi môi, Kris vẫn nhắm chặt mắt, Phong mỉm cười, rồi chuyển hướng đôi môi (ôi..>”

- Tôi vẫn thích cô để tóc dài hơn – Phong khẽ nói vào tai Kris, dứt lời, Phong gỡ bay bộ tóc giả của nó

Hành động của Phong quá nhanh khiến Kris không kịp phản ứng, khi mở mắt ra thì mái tóc đã rũ xuống. Phong vốn chỉ muốn đùa nó chẳng ngờ “cái tạt hại cái tim”, mái tóc dài buông xuống càng làm Kris xinh đẹp như một nữ thần, mặt Phong ca bất giác nóng lên, tim nhảy liên hồi, cảm thấy mặt mình bắt đầu có triệu chứng , Phong định quay người đi thì ai ngờ đầu lúng túng thế nào lại thành ra...

- Làm...gì...thế...hả – Kris tức giận đến cực điểm, gần mạnh từng tiếng

Lúng túng thế nào lại thành ra Phong đưa tay lên che mắt Kris lại (ôi trời)

- Cô xõa tóc xấu quá, không muốn nhìn – Phong lạnh nhạt đáp

- Anh không muốn nhìn thì sao lại che mắt tôi – Kris vẫn tức giận

- Tay cô bị trói, mắt tôi bị che thì làm sao đối phó với sắp bu đến đây, nên tốt nhất che bớt dung nhan của cô lại – Phong bình thản đáp

Ngay lập tức có tiếng bước chân xào xạc đang chạy đến, cả đám người chừ chẳng ít, Phong nhanh chóng đội lại tóc giả cho Kris

- Tôi không muốn có người đột quỵ thôi – Phong “thanh minh” (ai không biết ý đồ của anh ==)

- Vậy là chúng ta đã có người chiến thắng rồi – hội phó Lap ở đầu phóng ra la hét – đại ca Phong quả thật không hổ danh cao thủ, đã tìm được người đẹp trong tích tắc

Rồi gã còn tiếp tục bao hoa tâng bốc kể lể đủ thứ, cả đám người xung quanh cũng nhao nhao hòa theo, Phong liếc mắt, chúng im bất. Hắn rẽ đám người bỏ đi 1 nước. Kris cũng nhanh chóng bỏ đi mặc cho cứ nhao nháo phía sau.(mất toi cảnh lãng mạn TT)

Ngày thứ 2 – Girls

- Vậy là các nam sinh của E.K đều đã tìm được một nửa để đến dạ hội rồi phải không nào ???

Hội phó Lap vừa dứt lời thì nhiều tiếng than thở bất bình vang lên, “tiểu bảo bảo” ái ngại nhìn cô gái đang khoác tay bên cạnh mình cười nhếch nhếch lộ 2 chiếc răng duy nhất còn sót lại (là cô gái Phong đẩy cho hắn), méu máo không nên lời lại càng gào to phản đối

- Được rồi thấy các bạn hét lên trong vui sướng thế thì mình cũng rất mừng. Trở lại với chủ đề chính, hôm nay là ngày thi thứ hai, dành cho các nữ sinh E.K. Trong trường hiện nay đặt rải rác các đồ vật của các nam sinh, tất cả đều đã qua kiểm duyệt không có dấu hiệu gian lận và được giấu kín, bạn nữ nào trúng đồ vật của bạn nam nào đem đến hội trường thì sẽ đi dạ hội cùng bạn đó. Nếu đào trúng của bạn nào đã có cặp rồi thì một là thách đấu hai là chấp nhận chọn cặp theo cách bốc thăm. Các bạn có 1 tiếng để “đào” cơ hội được đi cùng hoàng tử – vừa nói hội phó Lap vừa chỉ về Skys

Đám nữ sinh như bị kích đúng dây, lập tức gào rú lên rồi chạy đi tìm . Rõ tào lao, nhưng Kris vẫn phải đi tìm. Đi đến góc gác nào trong trường Kris cũng thấy 1 đám người đào đào bới bới, Kris mới chỉ đụng tay vào vật gì thì y như rằng có 1 đám người đến tranh giành bằng được, chắc họ cảm nó vì được Phong và Khang chọn, đã thế còn được đến dạ hội với Phong, nên đây như cơ hội cuối cùng để họ đoạt lại . Kris cũng chán nản chẳng bận tâm. Nó rẽ vào 1 góc vườn, cây tỏa bóng râm mát, khung cảnh tĩnh lặng đối lập hoàn toàn với chiến trận trong kia. Kris hít một hơi rồi bất giác đi vào sâu bên trong, nó cứ bước đến và dừng lại trước cây phong. Quan sát dưới gốc cây thấy vết đào bới, vậy là có người đến trước nó rồi. Kris thở hắt ra rồi bất chợt nhìn lên cành cây, như một cơn gió, nó nhẹ nhàng leo lên. Là 1 chiếc kẹp tóc, là chiếc kẹp để giữ bộ tóc giả hôm qua. Một niềm vui khẽ thoáng qua môi Kris. Giang hồ nói quả không sai, khi vui người ta chẳng để ý gì nữa cả. Cành cây Kris đang đứng bỗng dưng bị lắc mạnh, nó trượt tay “rơi tự do”, nhưng vẫn giữ được thế 2 chân chạm đất (cao thủ mà)

- Chà cũng khá đấy – 1 giọng con gái đầy mỉa mai

Đoán biết chắc cô ta chẳng là hạng tử tế gì nên Kris không muốn nói nhiều, quay người bỏ đi

- Đây là cách tiếp chuyện với đàn chị sao? Đúng là vô giáo dục đấy Hàn Tiểu Phong- cô ta bĩu môi

- Vậy hành động của chị là có giáo dục sao, thế thì tôi thà làm người vô giáo dục còn hơn, chị Phương Khả Vy ạ

- Miệng lưỡi cũng ghê gớm lắm. Vậy tao cũng không dài dòng nữa, đưa cây kẹp đó đây

- Và lý do vì sao tôi phải làm vậy? – Kris chậm rãi chờ câu trả lời

- Vì mày không có tư cách

- Tư cách của tôi không đến lượt chị phán xét đâu – Kris nói đầy mỉa mai

- Một đứa xuất thân bần hàn thi vào đây bằng học bổng vịn vào cái gì mà vênh váo chứ, đưa chiếc kẹp đây

- Khả Vy đang chuẩn bị sẵn tư thế lao vào ăn thua đủ với Kris thì

- Đây – Kris thản nhiên đưa cây kẹp cho chị ta

Có chút ngạc nhiên nhưng Phương Khả Vy vẫn cầm lấy

- Biết thân biết phận là tốt – cô ta đắc ý ném cho Kris ánh mắt coi thường

Kris đứng nhìn cô ả đi khuất, miệng nở nụ cười bán nguyệt (run)

5. Chương 5

- Tôi từ bỏ Phương Khả Vy – Thiên Khang nói vọng lên, làm như thể anh mới có cơ hội đi với Kris, còn bọn con gái nghe được vậy thì mừng húm

Phương Khả Vy dù thấy bị xúc phạm nhưng có như thế mới được đi với Phong nên cũng chẳng nói gì, chỉ giả lả mỉm cười.

- Ô vậy là bên người đẹp Khả Vy đã giải quyết xong, còn bên Phong ca thì sao???

Cả trường hồi hộp đổ dồn ánh mắt về phía Phong. Đã quá quen với cảnh tượng này Phong cũng chẳng bận tâm, vẫn thản nhiên im lặng chờ đợi...

- Tôi thách đấu

Phong khẽ nhếch môi, nhìn về phía người vừa cất tiếng. Kris cũng nhìn Phong. Mặc cho bao nhiêu ánh mắt nhìn mình, Kris cũng chẳng quan tâm

-Ồ vừa rồi tôi đã nghe được một lời thách đấu. Cuộc chiến thực sự đã trở nên quá gay gắt và hấp dẫn. 2 nàng công chúa giành lấy 1 hoàng tử, thật đáng mong đợi. Được rồi, ngày mai các bạn sẽ đi theo cặp và tập trung tại hội trường lớn, những bạn chưa có cặp thì sẽ được ghép theo cách bốc thăm. Giải tán.

Hội trường lại rộn lên tiếng bàn tán xôn xao, phần lớn đều nói về 3 nhân vật kia hơn là để ý xem “số phận” mình sẽ gắn kết với ai theo những lá thăm kia

- Người đẹp, bản lĩnh lắm, cố gắng lên nhé – hội phó Lap giơ ngón cái về phía Kris nói

- Cảm ơn – Kris lạnh nhạt đáp, nó chẳng ưa tên lắm mồm này

Rồi Kris đột nhiên nhìn về phía Phong, thắc mắc tại sao lại lấy chiếc kẹp đó làm , Phong cũng bất chợt nhìn về phía Kris, 2 ánh mắt giao nhau, buổi tối hôm qua như hiện về, cả 2 cùng quay mặt đi ngược ngùng. Kris tự hỏi tại sao mình lại như thế, hôm qua chẳng có gì xảy ra cả, nó phản ứng như vậy sẽ làm cho Phong nghĩ nó thích hẳn, nghĩ thế nên Kris quay mặt lại, ngờ đâu Phong đã đứng lì lì trước mặt, giật bắn người nó thụt lùi lại ngờ đâu vấp trúng cục đá, Phong theo phản xạ nhanh như cắt vòng tay qua eo giữ Kris lại, khoảng cách 2 người lại giống như ngày hôm qua, Phong nổi hứng muốn trêu Kris nên lại cúi đầu thấp xuống, Kris theo phản xạ lại nhắm chặt mắt. Phong cười rồi nói nhỏ

- Mong chờ lắm phải không?

Kris mặt đỏ bừng đẩy Phong ra, quay người đi nhưng bị Phong níu tay lại

- Tìm được trước tại sao lại nhường cho cô ta?

- Như vậy chẳng phải thú vị hơn sao

- Thú vị?

- Phải, thi đấu mà không có người tranh giành thì chán lắm – Kris thản nhiên nói

Phong chẳng biết nói sao với Kris, xem hẳn là phần thưởng hay sao mà tranh giành. Đã thế Phong phải tăng thêm chút gay cấn cho cuộc chơi chứ...

Ngày thứ 3 – Couple

- Chào mừng các bạn đến với buổi dạ hội đêm nay. Đêm nay chính là đêm thử thách cuối cùng của Wedding's Festival. Không để các bạn chờ đợi lâu nữa, sau đây chính là màn thử thách cuối. Có 3 người chơi, Dương Thiên Phong, Phương Khả Vy và Hàn Tiểu Phong. Nhưng tham gia chơi trực tiếp thì chỉ có 2 bạn nữ xinh đẹp thôi, còn Phong ca sẽ có vai trò là vị giám khảo, trực tiếp chọn ra cô gái thắng cuộc. Luật chơi rất đơn giản, chỉ cần người đẹp nào làm động lòng anh Phong, người đó thắng.

Hội phó vừa dứt lời, cả hội trường lớn trở nên ồn ào, ai cũng biết được Dương Thiên Phong chú ý thì đó cũng là kỳ tích rồi, huống chi là động lòng

- Và để cho công bằng, người đẹp đó đương nhiên cũng phải làm các bạn trong hội trường đây động lòng (động lòng ở đây được hiểu theo nghĩa là biểu cảm trên khuôn mặt). 2 bạn có 30' để chuẩn bị

Phương Khả Vy mất sáng như đèn pha, nhắc điện thoại lên ra lệnh gì đó, rồi chạy vào phòng trang điểm, trước khi lướt qua còn không quên tặng cho Kris cái nhìn đắc thắng...

30 phút trôi qua

- Chiến dịch chinh phục hoàng tử Part 1. Xin mời bạn Phương Khả Vy lớp 11K1- tên hội phó lại làm mẫu

Phương Khả Vy bước ra sân khấu, chiếc đầm trắng tinh khôi đến đầu gối tôn lên mọi đường cong trên cơ thể, mái tóc đỏ xõa ngang thắt lưng, đôi mắt đen láy nhìn mỗi mình Phong, Phong cũng thờ ơ nhìn lướt qua rồi quay đi (=='). Bọn con trai ở dưới thì chảy dãi ướt hết cả áo. Khả Vy đứng trước mặt Phong, nói với chất giọng ngọt ngào tha thiết:

- Từ ngày đầu tiên vào trường nhìn thấy anh, em đã quyết tâm sẽ chinh phục được anh, tuy anh luôn lạnh lùng thờ ơ nhưng chỉ cần anh khẽ nhìn lướt qua em thì em đã cảm thấy rất hạnh phúc. Em không dám mơ mộng sẽ được anh yêu thương nhưng chỉ ít hãy để em được yêu thương, lo lắng và chăm sóc anh như một người bạn gái

Phong nghe cô ta tỏ tình mà sao giống muốn làm mẹ mình quá. Nhạc bắt giắc nổi lên, một bài nhạc trẻ nội dung đại khái là ca ngợi tình yêu hay gì đó, Phương Khả Vy hát theo. Rồi khi nhạc kết thúc, cô ta tay cầm một chiếc nhẫn, quỳ một chân xuống, “cầu hôn” Phong:

- Làm bạn trai em nhé – Phương Khả Vy nở nụ cười tuyệt chiêu

“Khán giả” bên dưới hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, vừa xúc động bởi lời bày tỏ thì chìm đắm trong giọng hát ngọt ngào sau đó bất ngờ trước màn cầu hôn. Phương Khả Vy đã thành công, khán giả bên dưới vỗ tay ầm ĩ, chỉ có nhân vật nam chính vẫn vô cảm như tượng, thậm chí còn không liếc nhìn, khiến cô ta có chút thất vọng. Phần thi không trọn vẹn, 5đ (t/g tự cho).

- Thật là phần thi quá tuyệt vời. Và sau đây, chiến dịch chinh phục hoàng tử Part 2, Hàn Tiểu Phong lớp 10K9

Kris đi ra sân khấu, vẫn bộ váy đồng phục, vẫn mái tóc cột cao, không có gì thay đổi, nhưng nó vẫn rất nổi bật, mang 1 nét đẹp trong sáng của nữ sinh. Thực sự Kris chẳng có ý tưởng nào cả, nhưng nó không thể chịu thua

- Àh xin lỗi mình quên không nói, thể theo nguyện vọng của một bạn học viên, trò chơi sẽ thêm “phần thưởng” dành cho người thua cuộc, đó chính là nhảy múa xung quanh trường với bộ dạng khiêu gợi: đồ 2

mảnh – Lap nói xong thì lũ con trai lập tức hú hét ầm ỹ chẳng khác nào động khí – àh cổ lên nhé người đẹp – hẳn không quên nháy mắt với Kris rồi mới lủi vào trong sân khấu (tên này thật là đáng ném đá)

Nghe xong Phương Khả Vy còn vỗ tay tán đồng, xem ra cô ta rất tự tin. “Chắc chắn là tên kia bày trò rồi” – Kris hít lấy một hơi sâu, đã thế càng không thể thua. Rồi mắt Kris nhìn chăm chăm vào “ai kia”. Phong cũng nhìn lại, nghiêng đầu chờ đợi. Kris nhắm mắt, hít thêm 1 hơi rồi tiến lại chỗ Phong. Cả hội trường im lặng dõi theo. Kris tiến lại gần, gần hơn, gần hơn nữa, vì Phong đang ngồi nên nó dễ dàng chụp lấy cổ Phong kéo gần lại. 1mm (ôi lại thế >

- Mong chờ lắm phải không?

Phong cười hất ra, nó đang chơi xỏ lại hẳn đây mà, gỡ bỏ tay Kris ra, Phong dời xa khuôn mặt nó, ngồi thẳng lại, không ngờ đôi tay Kris nói lỏng trong giây lát lại lập tức kéo Phong lại gần và..... hôn lên môi hẳn

- OMG – cả hội trường như vỡ òa, người người nghiêng ngả, lắm kẻ tự đập đầu vào tường để xác minh là mơ hay thực

Trên sân khấu cũng không khá hơn, dù chỉ là hôn sụt môi (là hôn má nhưng ở “khu vực” gần môi, chỉ 2 người biết thôi), nhưng cả Phong và Kris, tim đều đập như muốn văng ra ngoài

Rời môi khỏi Phong, Kris vẫn để nguyên tư thế quàng cổ, nghiêng đầu cười rồi nói như để cho đám “khán giả” nghe:

- Công chúa đến đánh thức hoàng tử đây

Đây đúng là đòn quyết định, lũ con trai gần như đổ rạp hết, còn đám con gái có mấy đứa hét lên

- So romantic

- Tiểu Phong ơi cậu đáng yêu quá – Lin một tay áp má, nhắm tịt mắt hét lên, không quên vẫy vẫy thêm củ cà rốt

-

==. Đó là những người hiếm hoi thuộc trường phái lập dị và lãng mạn thôi, đa số con gái còn lại đều tức lồng lộn ối máu, đương nhiên không thể thiếu Phương Khả Vy, cô ả tức tối sao lúc đó không “tấn công” Phong luôn (đầu dễ)

Và chiến thắng thuộc về ai thì quá rõ ràng rồi (gây ra bạo động luôn chứ đừng nói “động lòng”). Hội trường Lap không thể ra thông báo vì lý do bất tỉnh nhân sự tạm thời. Nhưng việc công bố người chiến thắng không quan trọng nữa, phần “quà cưới” được chuẩn bị bí mật mới thực sự đáng quan tâm. Vì để tăng tính hiện thực cho lễ hội, nhà trường và hội học sinh đã quyết định cặp thắng cuộc sẽ được nghỉ 1 tuần để....HUỠNG TUẦN TRẮNG MẶT (đỉnh cao của bạo loạn đây)

6. Chương 6

4 giờ sáng, máy bay vừa đáp xuống sân bay Tokyo. Kris nhìn xung quanh, sân bay vẫn ồn ào tấp nập, đây vốn được mệnh danh là “tuần lễ Vàng” của Nhật Bản do lượng du khách đông nhất trong năm. Có rất nhiều đứa con gái nhìn về phía Kris, cái nhìn chăm chú và....mê mẩn

- Không đi àh? – Phong đút tay vào túi quần lững thững bước qua Kris

Kris chẳng lạ gì cảnh này nữa nên cũng bình thản lướt qua đám người kia. Do Kris không để ý thôi chứ ngoài đám con gái thì thực ra cả sân bay đều nhìn tụi nó. Người con trai mặc áo thun xám đơn giản, quần tụt với áo khoác da bên ngoài màu đen và đôi giày thể thao Nike cũng đen nốt, khuôn mặt đẹp hoàn mỹ đầy lạnh lùng với dáng đi ngạo nghễ và ngang tàng, khắp người toát lên thần thái của 1 ông hoàng. Còn người con gái, như có hẹn trước với nhau, cô gái cũng mặc áo thun cổ tim màu đen, áo khoác da nâu, quần jeans xanh mài rách và đôi giày thể thao Levi's đen, khắp người tỏa ra hàn khí khiến người khác có cảm

giác không thể chạm tới. Cặp tiên đồng ngọc nữ kia đi với nhau tỏa ra 1 hào quang vô cùng chói mắt hỏi sao cả sân bay không ai không ngoái lại nhìn.

Ra đến khu vực đỗ xe, Phong đến bên con mô-tô đen sáng bóng, không nói 1 câu mà phóng đi thẳng. Kris cũng chẳng quan tâm, nó đến bên chiếc Ferrari đen, đạp ga chạy ngược hướng với Phong

Tại 1 quán trà đạo

- Kris – 1 chàng trai cúi chào khi thấy Kris vừa bước vào quán

- Kyo – Kris cũng gọi lại

Kris ngồi xuống đệm gối đối diện Kyo. Không để nó mất thời gian, Kyo vào ngay vấn đề

- Bà ta đang sống ở khu Bondu, chồng đã chết 17 năm trước. Đây là địa chỉ

- Kyo – Kris khẽ nhún mày – điều tra một người phụ nữ trở nên khó khăn như vậy từ lúc nào vậy?

Kris không hài lòng khi chỉ nhận được những thông tin ngắn gọn như vậy

- Tất cả những dữ liệu về bà ta đã bị xóa hết, trong 17 năm trở lại đây bà ta như sống ngoài lề xã hội, rất không dễ dàng mới tìm ra được địa chỉ hiện tại của bà ta

Kris khẽ gật đầu, nó biết Kyo là người rất giỏi, luôn hoàn thành tốt nhất những nhiệm vụ nó giao cho nên cũng không trách móc nữa

- Được rồi ta sẽ làm nốt phần còn lại -Kris cầm lấy địa chỉ rồi đứng dậy

Kyo gật đầu cung kính chào nó

City bar

Phong mở cửa một căn phòng trong bar, có 11 người trong phòng, thấy Phong bước vào, tất cả đều lập tức đứng lên cúi chào, trừ người thứ 11, đang quỳ trên sàn nhà. Phong không nói gì, ngồi xuống ghế. 1 tên nhanh chóng đi đến đưa Phong 1 xấp tài liệu

- Boss, đây là tất cả những gì em thu thập được

Phong cầm lấy, đọc lướt qua, khẽ gật đầu

- Làm tốt lắm Grey – Phong nói với tên đàn em

Grey khẽ cúi người đáp lại

- Xin hãy...tha...cho tôi

Người đang quỳ dưới sàn bấy giờ khẽ lên tiếng, giọng nói run rẩy cầu xin, Phong liếc nhìn, 1 tên đàn em nhanh chóng nói:

- Hắn ta cố tình làm đổ ly rượu vào người em nên....

- Tao có hỏi sao – Phong nhanh chóng cắt ngang

- Dạ thưa...- tên đàn em lắp bắp rồi im bặt

- Không...không, em chỉ sợ ý thôi, xin lỗi xin lỗi lần sau em sẽ cẩn thận hơn.. – người phục vụ tội nghiệp run rẩy thanh minh

- Im mồm, mày nghĩ là mày còn có lần sau hay sao hả – tên đàn em vừa tát người phục vụ kia vừa thét lớn

- Cút ra đi – Phong lạnh lùng nói

- Boss ..nhưng,..- tên đàn em bất mãn

Phong khẽ liếc mắt nhìn hắn, hắn lập tức im. Người phục vụ nhanh chóng bỏ dậy vừa xin lỗi vừa cảm ơn rồi rút rồi chạy ra khỏi phòng ngay lập tức, tên đàn em bực bội nhìn theo. 10s sau, 1 đám con gái bước vào phòng, ai nấy đều mặc đồ vô cùng mát mẻ, lả lơi đến bên từng người trong phòng, 1 tên đàn em khác đứng lên vỗ ngực nói:

- Boss, em là Gary, lần đầu ra mắt Boss, em đã bao hết Bar và các cô em đẹp nhất ở đây, xem như là quà ra mắt anh – nói xong hắn nâng một ly rượu lên hướng về phía Phong rồi nốc 1 hơi

Rồi một cô gái, có thể được xem là đẹp nhất trong đám, sà đến bên Phong, vuốt ve khuôn ngực săn chắc mời mọc:

- Anh đẹp trai quá, uống với em nhé – cô ta nói với giọng nhão nhoe

Phong im lặng. Gạt tay cô gái kia. Nhanh như cắt rút khẩu súng từ Grey nhắm 2 tên đàn em vừa nãy, 2 phát súng vào đầu, 2 mạng người. Những người còn lại trong phòng vẫn im lặng như đã quá quen, chỉ có lũ con gái kia là mặt mày xám ngắt, miệng muốn kêu nhưng bị nỗi sợ ngăn lại

- Tao không muốn chuyện này tái diễn – Phong lạnh nhạt nói với Grey

Grey hiểu ý gật đầu, đám đàn em cũng đồng loạt đứng lên cúi gập người. Phong đẩy cửa toan bước ra thì khẽ quay đầu lại nói:

- Đập gãy tay cô ta

Phong dứt tay vào túi quần đi thẳng, để lại tiếng thét thê thảm phía sau.

Quận Bondu

Kris đứng trước một căn hộ tồi tàn. Liếc nhìn địa chỉ. Không sai. Nó gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Nó lại gõ tiếp, lần này, cách cửa dịch chuyển, một người đàn bà khoảng ngoài 40, mắt mở to nhìn Kris rồi nhanh chóng đóng sập cửa lại, nhưng Kris nhanh hơn, lấy chân chặn lại, lách vào trong. Người đàn bà kia quá bất ngờ, sợ hãi lùi ra sau

- Ngạc nhiên lắm phải không, Tô Gia Mẫn – Kris lạnh nhạt nhìn bà ta

- Cô..cô là...Bạch Dĩ Thuần? – Tô Gia Mẫn run rẩy hỏi

- Đó là mẹ của tôi

Tô Gia Mẫn không nói gì, mặt bà ta trắng bệch, đứng không vững

- Chắc bà cũng đoán được lý do vì sao tôi tìm đến. Nói đi, sự thực tai nạn 10 năm trước – Kris không vòng vo, tự nhiên kéo ghế ngồi xuống tỏ vẻ kiên nhẫn lắng nghe

Tô Gia Mẫn như bị rút hết sức, ngồi bệt xuống đất. Bà ta nuốt khan:

- Ta không biết, con về đi

Kris thấy 1 xấp hình lên bàn

- Đây là...? – Tô Gia Mẫn bàng hoàng nhìn đồng hình

- Là hình chụp bà lúc cất thủng xe – Kris chậm rãi nói – tôi hoàn toàn có thể tố giác bà, nhưng tôi muốn biết lý do

- Ta..t..a – Tô Gia Mẫn bắt đầu thở khó khăn hơn – đó..chỉ..là hiểu lầm thôi, lúc đó ta...

Rồi đột nhiên bà ta ôm lấy ngực, hô hấp khó nhọc, nói không thành tiếng. Kris lập tức chạy đến, nhưng đã không kịp nữa

- T..a xin lỗi, xi..n lỗi – đó là lời cuối cùng của Tô Gia Mẫn

Kris bàng hoàng, bà ta đã chết. Hi vọng biết được sự thật bỗng nhiên lại vụt mất. “Không, không đúng, mọi chuyện không thể trùng hợp thế này”- lý trí lên tiếng, Kris bình tĩnh trở lại, nhìn quanh ngôi nhà, trên bàn, có 2 ly trà. Kris tiến lại gần, đưa lên ngửi, Kali Cyanua. Nó đến bên xác của Tô Gia Mẫn, có mùi hạnh nhân tỏa ra từ miệng, bà ta đã bị bỏ độc. Kali Cyanua trộn chung với trà có khả năng kéo dài sự trúng độc, Kris đến được hơn năm phút, vậy kẻ bỏ độc có lẽ chỉ mới vừa đi khỏi. Kris gọi 911 rồi lặng lẽ bước ra ngoài. Kris đã gửi con xe của mình ở một trung tâm thương mại và bắt xe buýt đến đây hòng để tránh bị chú ý và đề phòng một số trường hợp khác có thể nảy sinh, và nó đã không lo thừa. Dù cái chết của Tô Gia

Mẫn làm Kris mất đi đầu mối, phải trở về điểm xuất phát, nhưng nó cũng khẳng định giả thuyết của Kris là đúng: Tô Gia Mẫn không phải là kẻ chủ mưu.

9h sáng

Cả hai không hẹn mà gặp ở sảnh khách sạn. Phong và Kris chẳng ai nói với ai câu nào, đến thẳng bàn tiếp tân nhận phòng

- Goodmorning

Cô lễ tân nở nụ cười tươi như hoa lịch sự chào khách. Không một câu đáp lại hay thậm chí cái gật đầu, cả 2 vẫn chững bộ mặt thờ ơ (=='). Cô tiếp tân không hề nao núng, lịch sự hỏi:

- Hai vị đã đặt phòng trước chưa ạ? (đúng là professional)

- Rồi – Kirs nói

- Vâng, xin hỏi cô tên gì?

- Hàn Tiểu Phong

- Vâng xin vui lòng đợi 1 lát....Cô Hàn Tiểu Phong và anh Dương Thiên Phong phải không ạ, 2 vị sẽ ở phòng 111, tất cả đã chuẩn bị sẵn rồi ạ – cô lễ tân mỉm cười nói

- Xin lỗi, hình như có nhầm lẫn, chúng tôi ở 1 phòng? – Kris lạnh nhạt hỏi lại

- Vâng – cô lễ tân gật đầu chắc chắn

- Tôi sẽ đặt phòng khác – Phong lên tiếng

- Xin quý khách thứ lỗi, vì đây là “tuần lễ vàng” nên tất cả phòng toàn bộ đã được đặt kín – cô lịch sự nói, và như đọc được ý nghĩ của Phong cô nói tiếp – tất cả khách sạn ở Tokyo và khu vực ngoại ô lân cận đều như thế – kèm theo nụ cười xinh xắn

Phong không nói gì nữa, bước vào thang máy ấn tầng 11. Kris cũng lẳng lặng cầm thẻ phòng bước theo.

Phòng 111

Không ngoài dự đoán, 1 chiếc giường. Kris ngao ngán thở dài, rút cuộc vì sao mình lại chấp nhận đến đây chứ...

- Đổi thành tiền mặt được không?

Đó là câu nói đầu tiên của Phong khi biết “quà cưới” là một tuần trăng mật

- Không – hiệu trưởng thẳng thừng nói

Thấy nét mặt của Kris và Phong đều có vẻ không bằng lòng, hiệu trưởng ra vẻ nghiêm túc nói:

- Đây cũng có thể xem là 1 phần của lễ hội nên 2 em phải tuân theo, nếu không cũng sẽ bị xử phạt như phạm luật – rồi nhanh chóng đổi qua giọng đùa cợt – 2 em còn trẻ lại yêu nhau thế thì đây là cơ hội tốt còn gì (vì thấy 2 người “ngọt ngào” quá nên thầy lầm tưởng là yêu nhau thật), chuyến đi này được bảo mật hoàn toàn vì ta sợ có học sinh sẽ đi theo rình, vì thế các em cứ yên tâm không lo có người phá đám

Nói xong hiệu trưởng cười đầy gian tà. Trường này đúng là chẳng ai bình thường. Kris định lên tiếng từ chối thì điện thoại reng

- Kris, đã tìm thấy

- Ở đâu?

- Nhật Bản

Kris cúp máy. Hỏi thầy hiệu trưởng

- Thầy vừa nói “tuần trăng mật” ở đâu nhỉ?

- Nhật Bản – hiệu trưởng hào hứng nhắc lại

- Em đi – Kris nhanh chóng nói rồi bỏ ra ngoài

“Cô dâu” đi thì đương nhiên “chú rể” cũng phải đi, biết thế nào thầy hiệu trưởng cũng vịn vào cái cớ đó rồi lại năn nỉ ỉ ôi nên Phong cũng miễn cưỡng nói: “Tùy thầy”- rồi bước nhanh ra cửa.

Bước đến sân trường thì Kris chạm mặt Phương Khả Vy

- Tao không dễ dàng chịu thua đâu – cô ta giận dữ nói, mắt long lên sòng sọc

- Tôi cũng không định cho chị thua 1 lần thôi đâu – Kris thờ ơ nhìn lại cô ta – chị thử nói xem, bị một người vô giáo dục xuất thân bần hàn đánh bại, cảm giác nhục nhã lắm phải không – Kris nhìn cô ta cười đầy mỉa mai

Đi lướt qua Phương Khả Vy, Kris chợt dừng lại, quay đầu nói:

- Mặc bikini nhảy múa quanh trường. Đừng quên nhé

Vừa dứt lời, gần như toàn bộ học viên E.K đã chạy đến bu quanh Phương Khả Vy, miệng hú hét đòi “quà”. Xem ra lần này Phương Khả Vy khó thoát đây...

Phòng 111

- Cũng hay đấy chứ – Phong nói rồi nhảy lên giường

-??

- Ngủ chung – nhõm miệng cười

- Anh – ghế, tôi – giường – Kris nhanh chóng nói

- Tại sao? – Phong nghiêng đầu hỏi

7. Chương 7

- Vì tôi không thích

- Nhưng tôi thích

- – Kris nén giận

- Thi đấu đi, tôi thắng thì ngủ chung, thua thì tùy cô

- Muốn thi gì?

- Tùy cô

- Đua xe – Kris nói không chút suy nghĩ

- 11h đêm nay, hẹn ở Speed Race

Speed Race

- Blue, lâu rồi không gặp – một tên con trai tóc nhuộm đỏ dựng ngược hết ra sau đến chào Phong

Phong thờ ơ không đáp. Tối nay Phong diện nguyên cây đen, áo thun đen ôm gọn thân hình săn chắc hoàn mỹ, áo khoác da đen, quần jeans đen, giày Adidas cổ cao đen và găng tay da đen. Dù trời rất tối nhưng Phong không hề “chìm” chút nào, tất cả ánh mắt của lũ con gái đều đổ dồn về phía Phong, ngấm đến si mê, nhưng chẳng ai dám bước đến gần

- Blue, sao lại đột nhiên đến Nhật thế? – Một tên khác hiếu kì hỏi

- Đi tuần trăng mật – Phong từ tốn nói

- Gì cơ???? Tuần trăng mật áh??? – đám con trai đang bu quanh Phong đồng loạt hét lên, khiến cho đám con gái nghe thấy, thế là lại nhao nhao lên

Phong khẽ chau mày, biết Phong không hài lòng, cả bọn nín bật. Rồi 1 tên rụt rè hỏi:

- Vậy cô dâu...???

- Không cần biết – Phong lạnh lùng nói

Dù rất tò mò nhưng biết cá tính của Phong nên chẳng ai dám hỏi thêm gì.

- Tất cả tay đua vào vạch xuất phát – 1 cô gái mặc bộ bikini hình carô trắng đen hô lên

Sau tiếng súng, đồng loạt tất cả moto phóng như bay đi, tất cả đều chạy không dưới 160km/h. Speed Race là 1 trường đua dạng địa hình đồi núi ngoằn ngoèo, nổi tiếng với kỉ lục có số người chết nhiều nhất. Ở đó, Dương Thiên Phong không tồn tại, người ta chỉ biết đến hắn với biệt danh Blue – ông hoàng của tốc độ, với tổng số 12 lần đua 12 lần về nhất

Đến khúc cua thứ nhất, Phong không hề giảm tốc độ, thậm chí còn tăng tốc, vượt qua khúc cua 1 cách dễ dàng, kim đo chỉ số 200km/h. Đó cũng là phong cách của Blue. Đến khúc cua thứ 2 thì Phong đã bỏ xa đám người kia. Nhưng Phong chưa bao giờ quan tâm đến thắng thua, chỉ biết khi đã đua, thì chỉ có tăng chứ không có giảm

Bất ngờ một chiếc xe phóng đến chạy ngang với Phong, Phong khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng nhấn ga chạy nhanh hơn lao thẳng đến khúc cua thứ 3. Vẫn phong cách cũ, không hề giảm tốc. Nhưng chiếc xe đằng sau cũng không vừa, bám sát xe của Phong. 2 chiếc xe cứ thế lao vun vút trong đêm khuya. Đã gần đến vạch đích, Phong đang dẫn đầu, bỗng, Phong rẽ. Rồi chiếc xe đằng sau cũng rẽ theo...

Phong gạt chống, bước xuống xe

- Không tồi

Kris tháo nón bảo hiểm ra, nét mặt rõ không vui (vì thua mà). Không nói gì, lạnh lùng đến dựa người vào thành cầu. Phong cũng không nói gì, khẽ dựa vào lan can.

- Ô xem kìa đại ka, 1 cặp tình nhân

1 đám người, có lẽ hơn 10 tên bước đến, tên được gọi là đại ka nghe vuốt vuốt cảm nói:

- Chà lãng mạn gớm. Này 2 đứa kia – tên đại ka gọi

Từ khi đám người đó bước đến, Phong và Kris vốn chẳng để tâm đến, nghe tiếng gọi cũng chẳng buồn đáp lại. Tên đại ka cảm thấy bị coi thường, liền tức giận nói với tên đàn em:

- Hôm nay anh mới bị gái đá tâm trạng không tốt, lôi con nhỏ kia đến đây cho tao vui vẻ qua đêm

Tên đàn em gật đầu ngay lập tức đến bên Kris. Lúc này Kris đang mải nghĩ đến chuyện khác, hoàn toàn không để tâm. Khi tên đàn em kia đang định nắm lấy tay Kris, bàn tay của gã lập tức bị nắm chặt lại, có thể nghe thấy cả tiếng xương gãy, tên đàn em rên lên, Phong tặng thêm 1 cú đá vào ngực, tên đó ngã sòng soài dưới đất, lết không nổi. Bọn người kia quá bất ngờ không kịp phản ứng, thấy thế tên đại ka tức khí gào lên:

- Giết nó cho tao

Lúc này Kris mới quay người lại, đám người khựng lại trong giây lát, rồi tên đại ka hét:

- Đứa nào giết được nó thì được vui vẻ với em gái xinh đẹp

Nghe thế cả đám người càng hùng hổ hăng máu xông lên. Kris nhú mồm nhìn Phong thắc mắc, Phong thần nhiên nhún vai đáp lại. Trong phút chốc mười mấy tên vây kín lấy Phong, còn tên đại ka thì tiến đến bên Kris, gã đã tính toán cho đám đàn em đánh Phong để kéo dài thời gian cho gã “rảnh tay” với Kris.

Gã càng lúc càng tiến đến gần, Kris vẫn đứng yên mặt không chút biểu cảm. Rồi gã vồ đến, Kris nhắm chuẩn xác cầm tay gã bẻ ngược ra sau

Gãy tay. Kris tiếp tục nhắm chân của gã đạp mạnh xuống

Gãy chân. Rồi Kris áp sát gã lên thành cầu, nói khẽ:

- Gái mới đá chứ chưa giết là may đấy

Tặng gã một nụ cười đầy khinh bỉ rồi cho gã “rơi tự do” xuống sông. Với tình trạng gãy tay gãy chân thì sẽ không một phương pháp bơi nào có thể cứu sống gã

- Về thôi

Phong nói rồi rút ga chạy đi. Kris leo lên xe chẳng buồn liếc qua đồng hồ vận tốc Phong để lại, nhắm hướng khách sạn phóng thẳng.

Phòng 111

Kris không nói gì, phóng thẳng lên giường, không quên để gối ôm chần ở giữa, trùm chăn ngủ ngay, hôm nay nó đã quá mệt mỏi. Phong cũng leo lên giường, không quên đạp bay cái gối ôm (==), rồi kéo chăn của Kris để đắp, nhưng Kris ngủ rồi vẫn giữ chặt quá nên không lấy được, chỉ kéo được mặt của Kris hướng về phía của Phong. Phong thôi không kéo nữa, gác tay lên đầu kê xoay qua ngắm Kris. Phong nhớ lại lần đầu tiên gặp Kris...

Leno 3 năm trước

Leno nổi tiếng là 1 thành phố rất phức tạp và đầy rẫy tệ nạn, ở đó con người cắn xé lẫn nhau để tồn tại, mạnh được yếu thua, quy luật tất yếu của cuộc sống dưới đáy xã hội, và giờ đây, Kris đang đứng giữa đồng hồ như nhốt đó

- Anh 2, thật nó đi – 1 tên râu ria xồm xoàng xoa cằm nói

- Em gái chán sống rồi mới dám đi vào đây 1 mình, thế này có được gọi là mời gọi không nhỉ? – một tên khác vừa nói vừa cười ha ha

- Nếu còn sống để thoát khỏi đây thì đừng ngốc nghếch quay trở lại nhé –tên anh 2 tiến gần đến nâng cằm Kris lên nói – Mở tiệc đi

Như được bật đèn xanh, lũ côn đồ kia nhanh chóng bủa vây Kris, 1 chút dao động trong mắt nhưng không hề sợ hãi, Kris đánh trả. Những đòn tấn công đều nhằm vào chỗ hiểm, ra đòn nhanh và chuẩn xác, nhưng xét cho cùng Kris cũng là con gái, lại chỉ có 1 mình, làm sao địch lại đám lưu manh đang hăng máu kia. 36 kế chạy là thượng sách, Kris không nhớ đã chạy qua bao nhiêu con hẻm nhưng vẫn nghe tiếng rượt đuổi theo sau, cuối cùng cũng chạy ra được 1 con đường lớn, nhưng lúc này là 3h sáng, ngoài đường chẳng còn 1 bóng người. Bao nhiêu năm qua sự phụ thuộc “thầy” nó vào những nơi như thế này để mặc sức nó chống chọi sinh tồn, cũng đã quá quen với việc bị đuổi đánh đến thừa sống thiếu chết thế này. Kris là người đi mệt mỏi, nó gần như đã kiệt sức, người bết bết máu, nhưng bước chân vẫn không dừng lại..

Phong đang chạy bạt mạng trên đường. Đèn đỏ. Chạy thẳng. Đây là lượt đèn đỏ thứ 29 mà Phong đã vượt trong 2 tiếng qua. Bây giờ, không gì có thể làm Phong chậm lại, trừ...hết xăng ==. Phong xuống xe, dứt tay vào túi quần thản nhiên bước đi, bỏ mặc con xe bóng loáng bên đường. Phong cứ sải bước dài qua hết con phố này đến con phố khác. Tất cả cửa tiệm giờ này đều đã đóng cửa, ngoài đường phố không một bóng người. Phong tai nghe mp3 bước đi vô định vô hướng, không hề có ấn tượng với những con đường đã đi qua, cũng không biết mình đang ở đâu, nhưng chân vẫn không dừng lại...

Và họ đã gặp nhau

Dưới ánh đèn đường vàng vọt, Phong và Kris đều cùng dừng lại, đứng cách nhau 5m. Kris nhìn người con trai đối diện, nhưng không rõ mặt vì vết thương ở bụng khiến nó dần hoa mắt. Phong cũng nhìn người con gái trước mặt, gió thổi lạnh cắt da nhưng người cô ta đầy mồ hôi, khắp người đầy vết thương, tay đang ôm lấy vết thương ở bụng, người khẽ khụy xuống, nhưng mặc nhiên không một tiếng rên hay kêu cứu, ánh mắt vẫn nhìn xoáy vào Phong, đầy cứng rắn không chút sợ hãi, cái nhìn như thách thức cả thế giới

Có tiếng rượt đuổi đằng sau. Kris tiến về phía người con trai đó. Lúc bước ngang Phong, khẽ khựng lại nói:

- Coi..chờng...bị..nhễm trùng

Phong hơi kinh ngạc. 1 người con gái trên người mang đầy vết thương lại không hề quan tâm, lại để ý đến vết thương ở cánh tay của một người xa lạ, giọng nói quan tâm mang theo tiếng thở đầy nặng nề. Phong quay người lại. nhìn theo bóng dáng cô độc như bị cả thế giới bỏ rơi của Kris, khóe miệng bất giác nở nụ cười...

1 giọt nước mắt khẽ rơi xuống. Kris đang khóc. Mơ thấy ác mộng sao? Phong nhúu mày tự hỏi, rồi nhẹ nhàng đưa tay lau đi giọt nước mắt, đồng thời đưa tay luồn dưới gáy của Kris, khẽ kéo nó áp vào lòng mình

- Lần này tôi sẽ bảo vệ em

Trời sáng

Kris khẽ cựa người, thấy vướng vướng thì chậm chậm mở mắt ra. Căn phòng tràn ngập ánh nắng, trong phút chốc không thích ứng được nên Kris khẽ nheo mắt lại, nhưng nhanh chóng mở to mắt kinh ngạc. Kris đang gò đầu trên tay Phong, áp sát vào khuôn ngực ấm áp, ngược lên, chạm ngay khuôn mặt vẫn còn đang ngủ say của Phong. Kris ngẩn người trong giây lát. Rất đẹp, từng đường nét trên trên khuôn mặt đều hoàn hảo, đặc biệt khi không còn thấy ánh mắt sắc lạnh, trông Phong rất đáng yêu

- Đẹp trai lắm phải không?

Phong chậm rãi nói rồi mở mắt ra nhìn Kris. Kris thoáng đỏ mặt rồi nhanh chóng ngồi dậy

- Tại sao? – Kris “nhẹ nhàng” hỏi (đang hỏi về “tư thế ngủ tình tứ”)

-- Phong đáp lại bằng cái nhún vai đầy “ngây thơ”

- Anh dễ tính – Kris gần từng chữ

- Cô háo sắc – Phong không vừa, khẽ cười đáp lại

Kris tức tối lao vào phòng tắm. Chẳng biết sao mỗi lần ở bên Phong Kris đều cảm thấy mình lại giống 1 cô gái bình thường (nắng mưa thất thường chứ không lạnh quanh năm nữa ấy mà), úp mặt vào thau nước lạnh để trấn tĩnh lại đầu óc, Kris cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Khi bước ra khỏi phòng tắm, Phong đang đeo đồng hồ. Phong lách qua nó để vào phòng tắm, chợt khựng lại, Kris đang nín áo Phong

- Băng bó đã – Kris nhìn vào vết thương ở bàn tay của Phong, khẽ nói như ra lệnh

Trong phòng có đầy đủ đồ nghề sơ cứu, Kris khẽ chấm thuốc lên vết thương, vết cắt rất sâu, là vết dao, có lẽ là từ vụ đánh nhau hôm qua

- Tại sao lại nói là đang đi tuần trăng mật? – Kris đột ngột hỏi

- Không nói thế thì sao cô mất tập trung mà thua được – hơi bất ngờ nhưng Phong nhanh chóng đáp, giọng đầy bốn cợt

Kris chấm thuốc mạnh tay hơn khiến Phong khẽ kêu lên. Hừ đáng đời. Rồi Kris lấy băng, nhẹ nhàng quấn lại vết thương. Phong chăm chú nhìn dáng vẻ của Kris, nhìn nó bấy giờ thật dịu dàng. Cảm nhận được cái nhìn của Phong, Kris bỗng thấy tim đập nhanh, nó nhanh chóng kết thúc việc băng bó để thoát khỏi cảnh ngượng ngùng

8. Chương 8

- Tô Gia Mẫn đã chết?

Kris quay lại nhìn Phong, không chút ngạc nhiên, khẽ gật đầu:

- Anh chậm một bước rồi

- Biết từ khi nào?

- Phòng tư liệu – Kris lạnh lùng nhìn Phong

- Thông minh đấy

- Chỉ sử dụng cái đầu để tư duy thôi – vừa nói Kris vừa lấy tay chạm nhẹ vào thái dương

Phong khẽ mỉm cười. Kris biết Phong có liên quan đến vụ tai nạn 10 năm trước, nên đã cho Kyo điều tra, ngoài cái tên Dương Thiên Phong ra, không còn bất kì thông tin nào khác. Phong rõ ràng không tầm thường, nhưng không hiểu sao, Kris tin chắc Phong sẽ không làm hại nó. 1 niềm tin vô căn cứ và mơ hồ,

nhưng Kris chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi hay bất an khi ở cạnh Phong, điều đó là thực. Những người IQ 3 chữ số đối đáp với nhau vốn không cần nói nhiều, cả Phong và Kris đều hiểu 2 người đang có chung một mục đích, và muốn tìm ra sự thực một cách nhanh chóng chỉ có “bắt tay hợp tác”. Kris chủ động đưa tay ra, Phong hơi nhú mào, rồi cũng đưa tay ra....kéo Kris nằm xuống sàn. Ngay sau đó 1 loạt tiếng súng bắn liên tục vào phòng. Chắc cũng khoảng 1 phút. Khi đám bảo vệ lên đến nơi thì đương nhiên bọn diên xả súng đã chạy từ lâu. Họ nhanh chóng chạy vào phòng, căn phòng hạng sang bây giờ nát bươm, những món đồ sứ, đồ gốm quý bị bắn bể hết. Đám bảo vệ tìm khắp lượt nhưng vẫn không thấy 2 vị khách đâu

- An ninh kiểu gì vậy?

Nghe thấy giọng nói lạnh tanh của Phong, đám bảo vệ cùng vài người phục vụ phòng giặt mình quay lại. 1 người ra dáng quản lý bước nhanh đến, khuôn mặt vô cùng lo lắng nói:

- Thành thật xin lỗi quý khách, do khách sạn chúng tôi quá sơ suất, làm kinh động đến hai vị, thật may hai vị không sao, khách sạn chúng tôi xin bồi thường mọi thiệt hại và sẽ chuẩn bị một căn phòng khác ngay lập tức...-tên quản lý cứ nói không ngừng, nói riu cả lưỡi vào nhau

Đám người kia nghe quản lý nói đến câu thì khẽ ngược nhìn 2 người kia(lúc này họ đang cúi đầu). Người con trai khuôn mặt vẫn lạnh tanh, bình thần dứt tay vào túi quần, còn người con gái đang lơ đãng nhìn đầu đó, chẳng tỏ ra có 1 chút hoảng sợ, bằng chứng duy nhất cho thấy họ vừa trải qua cơn xả súng là trên người bám đầy bụi gạch trắng. Nói kinh động đến họ chẳng thà nói tên quản lý bị động kinh còn dễ tin hơn.

Trời hôm nay rất đẹp, Kris bỗng muốn ra ngoài đi dạo. Bất giác hỏi Phong

- Đi không?

Thừa chất xám để hiểu Kris đang nói gì, Phong khẽ gật đầu. 2 người thản nhiên bước đi để tên quản lý đứng một mình lảm nhảm (tên quản lý cũng cúi đầu, phong cách người Nhật). Đám người trong phòng nhìn theo, không hện mà cùng có 1 suy nghĩ: “Đẹp quá

Ngoài đường phố vô cùng nhộn nhịp, đây là “tuần lễ Vàng” của Nhật Bản bởi vì đây là thời điểm diễn ra lễ hội Obon, một lễ hội tưởng niệm người đã khuất. Khắp các con đường đều treo dây đèn lồng, đủ kiểu đủ sắc. Hôm nay là ngày cuối cùng của lễ hội, nên người ta đổ xô ra đường rất đông, ai cũng nhắm đúng 1 đích đến, sông Obon. Kris đi được một lúc thì bỗng thấy đường chật ních người, ai cũng xách theo 1 cái đèn lồng, dù không muốn nhưng Kris vẫn bị đẩy theo hướng di chuyển của đại đa số. Trời đã tối, nhưng hôm nay lại không bật đèn đường vì theo truyền thống, ngày cuối của lễ hội Obon, tất cả đèn sẽ được tắt hết, đến 12h khuya, mọi người mới đồng loạt thắp đèn lồng lên. Xung quanh tối thui, giơ tay lên còn không thấy được bàn tay của mình, đã vậy còn bị chen lấn xô đẩy, cảm giác như đang bị hàng ngàn cánh tay chạm vào, Kris bỗng cảm thấy sợ khoảng không gian tối tăm này, bất giác gọi

- Phong

1 bàn tay ấm áp khẽ nắm lấy tay Kris, không thể nhìn được là ai, nhưng Kris không rút ra

- Tìm được rồi

Trong bóng tối, Phong khẽ nheo mắt cười với Kris. 1 cảm giác ấm áp truyền đến, Kris cũng mỉm cười lại.

Đã 30 phút trôi qua nhưng Kris vẫn không thể nào thích ứng được với bóng tối, chỉ biết nắm chặt tay Phong bước đi. Cảm giác được che chở, thật hạnh phúc. Rồi Phong bước chậm lại, phía trước có ánh sáng sáng phản chiếu, sông Obon. Khẽ dựa người vào thành cầu lạnh toát, Kris nhìn về phía Phong, thắc mắc không biết lúc này Phong có nghe tiếng nó gọi hần không, nếu Phong mà nghe được thì, nghĩ đến đó thôi tim nó bất giác đập mạnh, mặt đỏ bừng, lần đầu tiên Kris thầm cảm ơn khoảng không gian tối này. Nhưng cũng vì thế mà Kris không biết được, Phong cũng đang nhìn nó. Lúc này, trong bóng tối, Phong chợt nhớ về lần đầu tiên gặp Kris, bóng dáng cô độc đó, trong lòng có chút hoảng loạn, rồi Phong nghe ai thầm gọi tên hần, không suy nghĩ, Phong lập tức nắm lấy bàn tay ấy, không nhìn thấy, nhưng Phong chắc chắn là người đó là Kris. 2 người cứ lặng lẽ nhìn nhau, không ai thấy ai, nhưng lại cảm nhận được nhau, 2 trái tim bất giác đập chung 1 nhịp...

Một đám lửa lớn được thắp lên, làm sáng cả vùng sông Obon. Rồi lần lượt tất cả lồng đèn được thắp sáng. Đã 12h. Phần đặc sắc nhất của lễ hội chính là thả đèn lồng. Mọi người ghi những lời nhắn nhủ với người

đã khuất rồi thả cho lồng đèn bay lên. Hoạt động này được làm cùng lúc với hoạt động thả đèn trên sông, khiến cho cả khu vực sông Obon trở nên vô cùng rực rỡ. Kris nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy đẹp vô cùng, miệng bất giác nở nụ cười từ lúc nào. Phong không bị quang cảnh xung quanh làm cho lay động, nhưng lại bị nụ cười của người con gái bên cạnh làm cho sững sờ. Hàng trăm chiếc lồng đèn bay xung quanh Phong và Kris như đang tách cả 2 ra khỏi thực tại. Phong kéo tay Kris. Bất ngờ. Kris ngã vào vòng tay Phong, và, đôi môi bị khóa chặt (môi chạm môi rồi nhé). Kris bàng hoàng mở to mắt. Không đẩy Phong ra. Có thể vì quá bất ngờ chưa kịp phản ứng, cũng có thể vì...không muốn. Nụ hôn của Phong đầy mãnh mẽ và ấm áp, khiến cho Kris như muốn tan chảy trong vòng tay của Phong.. Kris khẽ mở mắt, Phong đang nhìn nó, đôi mắt xanh không còn tia nhìn lạnh lẽo, mà đầy ấm áp, trong đôi mắt ấy, Kris thấy chỉ thấy duy nhất một người, chỉ có nó. Rồi Phong nghiêng đầu, nở nụ cười ma mãnh (và sau này nếu được hỏi thì Kris sẽ trả lời đó là nụ cười mà nó thích nhất). Kris mặt đỏ bừng, vội quanh đi, làm động tác giả như đang lạnh để che đi khuôn mặt

- Bây giờ là tháng 8 – Phong thần nhiên nói

- Tôi chịu lạnh kém – Kris nhanh chóng chữa

Phong bật ra tiếng cười nhỏ. Kris lẩm bẩm nguyên rủa

- Lúc này...làm gì vậy? – Kris ngượng ngập hỏi, nó vốn không chịu được những chuyện mập mờ không lý do

- Hoàng tử trả lễ cho công chúa – Phong thần nhiên nói

Kris chẳng biết tâm trạng bây giờ của mình là như thế nào, tức giận, hụt hẫng hay...hạnh phúc. Dư vị của nụ hôn như vẫn còn vương trên môi, rất ngọt. Kris không phải ngốc, nó biết là mình đã thích Phong, chỉ là đang cố gắng không thừa nhận thôi. Cảm thấy tâm trạng bây giờ có ở lại đây cũng chẳng ngắm cảnh gì được nữa, Kris quay lưng bỏ đi. Nói là “tuần trăng mật” nhưng 2 đứa nó chỉ ở có 3 ngày thôi, thầy hiệu trưởng nói phải về sớm để tham gia một sự kiện trọng đại. Không biết lại bày vẽ gì đây

- Đi đâu? – Phong hỏi

- Đóng hành lý – Kris lạnh nhạt trả lời (làm gì có đem hành lý theo)

- Bỏ đi. Làm chuyện khác thú vị hơn

- ???- Kris quay người lại

- Trả thù – Phong nhìn Kris chậm rãi nói.

9. Chương 9

- ...vụ xả súng sáng nay không định bỏ qua dễ dàng thế chứ? – Phong khẽ nheo mắt nói rồi kéo tay Kris bước đi

Nhà kho ngoại vi thành phố

Đang có một bữa tiệc linh đình tại đây. Khắp căn phòng toàn 1 lũ bặm trợn, miệng toàn mùi rượu bia, cười nói thô lỗ, tay ôm gái gú. 1 cảnh tượng trụy lạc vô cùng

- Giải quyết được 2 đứa nó thật sướng khoái – tên đại ca cười ha hả, 2 tay 2 bên đều đang ôm gái dù bị băng bột kín mít

- Phải đó đại ca, công nhận đại ca thiệt giỏi, biết được tụi nó ở đâu – tên đàn em làm một ngụm bia xum xuê nịnh nọt

- Haha, tao tai mắt rất nhiều, sao tụi nó thoát được, dám đắc tội với tao sao – gã cười khinh bỉ, rồi xoa xoa cằm – mà kể cũng uống, em gái xinh đẹp kia bị bắn chết – khẽ chùi nước miếng – nếu không tao nhất định “thịt” nó

- Thôi đại ca đừng tiếc chi người đã chết, em tặng đại ca hàng mới này – một tên khác vừa nói vừa lôi 1 cô gái vào

Cô gái, àh không đúng, là cô bé mới phải, nhìn có lẽ chỉ mới 13, 14. Mặc trên người bộ đầm màu hồng, khuôn mặt tèm lem nước mắt, đôi mắt sợ sệt nhìn ngó xung quanh. Cô bé rất đẹp, nét đẹp trẻ thơ

- Em thấy ở hội chợ, đi lạc, thấy “ngon” nên em bắt nó về đây

- Ủ nhìn được đây – tên đại ca xoa cằm, mắt nhìn hau háu vào cô bé

Cô bé quá sợ hãi, cố gắng gỡ tay ra khỏi tên đàn em

- Chú nói là dắt cháu đi tìm cha mẹ cơ mà, cháu muốn gặp cha mẹ – cô bé meo meo ào khóc

- Em đừng khóc, xong việc anh dẫn em đi tìm cha mẹ được không? – tên đại ca giọng “dễ ngọt” (tôm)

- Không không, chú thả cháu ra. Cha ơi, mẹ ơi – cô bé gào khóc to hơn

Cả phòng hướng chú ý vào cô bé, có vẻ khá thích thú với “món hàng” mới mang về

- Đại ca, xong việc đến em nhé – tên đàn em 1

- Em thích “nai tơ” lắm đại ca – tên đàn em 2

Căn phòng sôi nổi ồn ào hẳn lên, toàn những câu nói đáng kinh tởm. Cô bé quá hoảng sợ, cắn vào tay tên đàn em vùng chạy, nhưng khắp phòng đều toàn những tên biến thái như thế. 1 tên dang rộng tay ra toan ôm cô bé, cô bé dừng lại chạy hướng khác, 1 tên khác cũng làm thế, kèm theo đó là tiếng cười man rợ, lũ bản thủ đó biến nỗ lực chạy trốn của cô bé thành 1 trò chơi, 1 trò chơi độc ác. Rồi cô bé chạy đến níu chân một “chị”, ánh mắt van xin cầu cứu, nhưng cô ta lập tức gạt đi, còn tát cô bé 1 cái trời giáng. Đám gái còn lại trong phòng cũng không hơn gì ả ta, kẻ lườm người nguýt, kèm theo những cái bĩu môi và những nụ cười khinh bỉ. Tên đàn em lúc này bị cắn đau quá, tức giận chạy đến kéo cô bé 1 cách thô bạo về bên đại ca. Cô bé khóc lóc van xin nhưng chẳng ai quan tâm. Tên đại ca nắm tóc cô bé giật về phía sau:

- Anh không thích con gái bướng bỉnh đâu, nó làm anh nhớ đến “ em gái xinh đẹp “ kia, mà nhớ đến nó, là anh không vui chút nào

Gã gằn lên từng tiếng. Nhìn tên đàn em nói:

- Mà tìm được thì ày hưởng trước. Ngay tại đây

Tên đàn em hiểu ý, sung sướng kéo cô bé về phía mình, nhưng cô bé vẫn không ngừng vùng vẫy, hẳn tức giận lắm cô bé nằm đè xuống cái bàn

- Không, đừng mà, thả cháu ra, làm ơn...Cha ơi mẹ ơi, cứu con với

Cô bé nước mắt đầm đìa không ngừng kêu gào. Xung quanh lũ người đang háo hức hồi thích, chờ xem phim hay, tiếng reo hò bệnh hoạn nhấn chìm tiếng kêu cứu yếu ớt kia...

Một đợt xả súng ở đâu ập tới. Tiếng thét vọng lại đến chói tai, 1 loạt người lần lượt ngã xuống. Chắc cũng kéo dài đến 5 phút. Im lặng. Rồi cửa kho bị mở toang. 2 bóng người đứng ở cửa, có vẻ như chẳng muốn bước vào chốn nhơ nhuốc kia, thực ra đến nhìn còn chẳng muốn, chẳng qua muốn xem tên nào chưa chết thì tiện tay bắn bỏ luôn. Lúc đầu Phong định một mũi lửa thiêu sống hết cho nhanh nhưng Kris không thích nghe tiếng kêu gào, bảo là ồn ào, nên thôi. Phong đang định ném ngòi nổ vào thì Kris đưa tay ra

- Khoan đã

Kris đi vào trong, toàn bộ nhà kho đâu đâu cũng bị thùng, xác người nằm đầy ra sàn. Kris đến bên chiếc bàn, khụy người xuống

- Em tên gì?

Cô bé đưa đôi mắt sợ hãi nhìn Kris, thu người lại hơn

- Đừng sợ, chị sẽ không làm đau em – Kris dịu dàng nói

Cô bé khẽ ngước mắt lên nhìn, líu nhíu nói:

- Mẫn Nhi

- Mẫn Nhi?, Cái tên rất đẹp – Kris mỉm cười xoa đầu Mẫn Nhi – Chị đưa Mẫn Nhi về nhà nhé?

Mẫn Nhi gật đầu. Kris khẽ nắm lấy tay em dẫn ra cửa. Đến chỗ Phong đứng, Mẫn Nhi bỗng mở to mắt nhìn (xét cho cùng cũng là con gái). Kris thấy vậy bèn hỏi:

- Mẫn Nhi, em có thấy anh này đẹp trai không?

- Dạ có – Nhi gật đầu lia lịa

- Vậy những chuyện khi nãy diễn ra ở đây em hãy quên hết, chỉ nhớ mỗi khuôn mặt đẹp trai của anh ấy thôi, được không?

-- Mẫn Nhi khẽ cúi đầu, rồi ngẩng đầu lên cười tươi – Dạ được

Phong khẽ nhíu mày. Nhìn Mẫn Nhi rồi nhìn Kris, Phong có thể thấy ánh mắt thương cảm của Kris khi nhìn cô bé, Phong như thấy lại 1 Hàn Tiểu Phong với ánh mắt thách thức, đáng đi cứng cỏi nhưng tâm hồn đầy lạc lõng, bơ vơ. Những điều Kris nói với cô bé kia, có phải cũng là những điều Kris từng mong chờ được nghe ai đó nói với mình..., tình cảnh của cô bé kia thật giống Kris, chỉ có điều, cô bé kia, may mắn hơn Kris rất nhiều. Phong cúi người xuống nhìn Mẫn Nhi

- Biết đếm không? (==')

- Dạ biết – thấy Phong nói chuyện với mình, Mẫn Nhi vui vẻ gật đầu lia lịa

- Nhắm mắt bịt tai lại đếm đến 5000 đi

Dù không hiểu nhưng Mẫn Nhi vẫn ngoan ngoãn làm theo. Phong thần nhiên bước vào nhà kho. Tên đại ca may mắn không chết, chỉ bị 1 viên đạn bay sượt vào chân. Phong bước đến, tên đại ca mặt tái xanh:

- Mày..mày vẫn chưa chết?

Phong không đáp, vẫn xoáy tia nhìn lãnh cảm vào gã. Gã đổ mồ hôi hột

- Mày...đã giết hết đàn em của tao rồi còn muốn gì nữa?

- Chưa hết đâu – Kris lạnh lùng hạ súng xuống

Tên đàn em sắp đâm lén Phong bị Kris bắn 1 phát vào chân, đau đớn nằm vật xuống. Phong liếc nhìn tên đàn em, khoe miệng chọt nở nụ cười chết chóc, rồi rút súng bắn vào bàn tay của gã. Gã thét lên, Phong bắn thêm 1 phát, gã đau đớn gào lên nhưng tiếng kêu không thoát ra được nữa, không ai biết nỗi đau đó kinh khủng thế nào, chỉ nghe gã đàn em ú ớ. Gã đã trở thành phế nhân.

Kris không quan tâm nhưng cảm thấy thắc mắc, “bắt” được suy nghĩ của Kris, Phong giải thích:

- Tay hắn cầm mảnh áo màu hồng

Kris khẽ gật đầu. Rồi Phong quay sang tên đại ca. Chứng kiến cái chết của tên đàn em, gã hoảng sợ vô cùng, cố gắng nhấc 2 cánh tay gầy lên cầu xin tha mạng, thì bâng hoàng thấy kẽ tay của gã còn vương vài sợi tóc nâu, gã mở to mắt nhìn Phong, Phong cũng thần nhiên nhìn lại

Không để gã nói thêm câu nào, Phong bắn ngay một phát vào phổi gã rồi lạnh lùng quay đi. Gã chưa chết, ít nhất là trong 10 phút nữa. Tên đại ca sẽ cảm nhận sự đau đớn đến cùng cực và phải cầu xin thần Chết mau đến rước gã đi.

Rồi Phong châm lại ngòi thuốc nổ, ném vào kho, Phong thừa thông minh để biết gần 1 nửa đám người ở đó chỉ là giả chết, nên làm thêm một phát cuối, sống được thì sống, không được thì coi như tới số

Kris vẫn lặng lẽ đứng nhìn. Trong lòng chợt tự hỏi có phải Phong quan tâm đến Mẫn Nhi, cảm thấy thoáng chút buồn

- Vì em đấy – Phong để 2 tay lên vai Kris, khẽ cúi người xuống nói – Về thôi – rồi nắm lấy tay Kris

Kris thoáng ngạc nhiên, rồi thấy vui vui. Không rút tay lại, ngoan ngoãn đi theo Phong, miệng thoáng nở nụ cười, ở bên Phong đúng là thành đứa con gái bình thường rồi.

Mẫn Nhi vẫn còn đang đếm, hoảng toàn không biết đến vụ thảm sát mới xảy ra. Kris nhẹ nhàng đặt tay lên vai Nhi

- Nhà em ở đâu?

Mẫn Nhi mở mắt ra. Thấy Phong không nhìn nó và tay thì nắm lấy tay Kris, đôi mắt thoáng chút buồn. Rồi Nhi khẽ đọc địa chỉ, có vẻ khá miễn cưỡng, có lẽ vì muốn ở gần Phong thêm chút nữa. Kris và Phong đi 2 xe, Nhi muốn được Phong chở, nó cứ nhìn mãi Phong

- Anh..có..thể..chở em..được không? – Nhi rụt rè hỏi

Phong không đáp, nói với Kris

- Lái cẩn thận – Rồi đạp ga phóng đi

Nhi hệt hăng nhìn theo sau. Leo lên xe Kris ngồi nhưng cứ mãi nghĩ đến Phong. Nhà của Nhi là 1 toà biệt thự rất tráng lệ, trước sân đỗ bao nhiêu là xe cảnh sát. Kris dừng trước sân 1 đoạn, quay sang nói với Nhi:

- Em vào nhà đi

- Cám ơn chị rất nhiều – Nhi nhìn Kris đầy biết ơn

Kris khẽ gật đầu đáp lại. Mẫn Nhi bước xuống xe, chạy vào nhà. Có tiếng thét lên vui mừng, rồi Mẫn Nhi được ôm chặt trong cái ôm của cha mẹ, tất cả như vỡ òa trong sung sướng. Kris nhìn Nhi vào nhà rồi mới lẩn bánh chạy đi. Cô bé đó thật sự may mắn hơn Kris, rất nhiều. Một giọt nước mắt khẽ rơi...

10. Chương 10

Hàn Quốc

- Hô hô 2 học sinh cưng của ta về rồi. Tuần trăng mật thế nào?

Hiệu trưởng vừa vui mừng nói vừa dang rộng tay ra như chuẩn bị ôm (hiệu trưởng là 1 lão điên). Thấy Phong liếc nhìn, lão rút tay về, hắng giọng lại, nghiêm túc nói:

- Ta gọi 2 con về sớm thế vì hoạt động truyền thống của trường E.K 3 năm tổ chức 1 lần. Tất cả giáo viên học sinh cho đến lao công bảo vệ của E.K đều phải tham dự. Mọi người đều chờ sẵn ngoài xe rồi, 2 con cũng mau chóng ra đi

Phong và Kris cũng chẳng quan tâm, đi theo hiệu trưởng ra sân sau. 17 chiếc xe du lịch sang trọng đậu ngay ngắn, tất cả học sinh đều đã ổn định chỗ ngồi. Vì là hoạt động truyền thống nên thầy hiệu trưởng ra “chỉ thị” không được đi xe riêng. Nhưng dù ngồi trên xe hay đứng ở ngoài, tất cả mọi ánh mắt cũng đều tập trung vào Phong và Kris. Tò mò về “tuần trăng mật” có, ánh mắt si mê cũng có. Và vẫn giống mọi khi, chúng đều bị phốt lờ.

Phong và Kris lên xe số 1

- Phong / Tiểu Phong

Khang và Lin đồng thời gọi. Hơi ngạc nhiên nên quay sang nhìn nhau. Phong và Kris không để tâm, bước đến chỗ ngồi. Phong ngồi hàng thứ 5 dãy B kế cửa sổ. Kris ngồi sát cửa sổ hàng thứ 5 dãy A.

Vừa ngồi xuống Lin đã vỗ đến hỏi:

- 2 người đi tuần trăng mật vui không? Có hôn không? Ôi hâm mộ quá bạn được đi du lịch với anh Thiên Phong. Dù rất thích anh ấy nhưng 2 người thật sự rất đẹp đôi, đẹp chói lòa luôn ấy. Nếu 2 người thành một cặp mình sẽ ủng hộ 2 tay luôn, chỉ với bạn thôi đấy, vì bạn là thần tượng của mình, ôi thần tượng, thần tượng của mình.....

Lin cứ độc thoại 1 mình, dù Kris không nói không đáp nhưng Lin vẫn vô cùng hào hứng, vừa nói vừa khua chân múa tay, biểu cảm trên khuôn mặt lướt nhanh đến không nắm bắt kịp

- ...có lẽ cậu là học sinh mới nên chưa biết đó thôi, anh Thiên Phong rất rất rất rất được hâm mộ, kiểu đẹp trai lạnh lùng mà, style đó được yêu thích lắm, rồi theo trong truyện vẫn thường nói là sẽ có 1 cô gái hồn nhiên vui vẻ ngây thơ cảm hóa anh chàng, tớ cứ nghĩ người đó sẽ là tớ, haizz, không ngờ lại là cậu, như 1 bản sao của anh ấy mà version nữ – thờ dài nuôi tiếc – Mà cậu biết chuyến đi này là để làm gì không, để...xả xui đấy – Lin bất ngờ đổi chủ đề

Kris khẽ xoay người, Lin thấy đã đánh động được trí tò mò của Kris, bèn hí hửng nói tiếp:

- Những bậc tiền bối sáng lập ra E.K tin rằng sự tồn tại của ngôi trường một phần là nhờ sự bảo hộ của thần linh. Số 3 là đại diện cho Tam tai của hạ giới, vì thế, cứ mỗi 3 năm trường phải xả xui một lần, giữ bỏ mọi dơ bẩn, gột rửa lại tâm hồn, thần linh mới bảo hộ. Vì thế cậu xem này, tớ đem bao nhiêu là sữa tắm nước hoa

Lin mở chiếc túi du lịch ra, một mùi hương nồng bay ra, thoáng chốc đã tỏa ra khắp xe. Tiếng ồn ào huyền ảo nổi lên, ai cũng nhăn mũi ***** bối. Lin nhanh chóng khép chiếc túi lại, đưa cây cà rốt lên gặm tỏ vẻ ngây thơ vô tội

Kris khẽ mỉm cười, gột rửa tâm hồn dùng sữa tắm sao, hay thật

- 2 người...không xảy ra chuyện gì chứ?

Khang không chịu được, tò mò hỏi. Phong vẫn mãi mê nghe nhạc, bình thản trả lời:

- Có

- Không phải mà nói không thích cô ấy sao?

- Ừ không thích

- Vậy tại sao...?

Phong không trả lời. Thật ra hẳn cũng không biết tại sao. Thương hại. Đồng cảm. Thú vị. Hay là tình yêu. Khang thấy Phong không trả lời thì càng tức giận, sức nhớ ra mình đang trên xe, nên kiềm lại, buông một câu gọn lọn:

- Chúng ta cần nói chuyện

- Àh này, cậu biết phần gay cấn và thú vị nhất của chuyến đi xả xui này là gì không?

Đang ăn dở nửa củ cà rốt, Lin bất chợt quay sang hỏi Kris, và đương nhiên, không có câu trả lời

- Hehe, chính là Ngôi đền thiêng và..

- Các em, đến nơi rồi, xuống xe thôi

Lin chưa kịp nói hết thì bị thông báo của thầy hiệu trưởng cắt ngang. Lin hào hứng xách theo mấy túi hành lý của mình xuống mới chợt quay sang Kris thắc mắc:

- Tiểu Phong, cậu không đem theo hành lý sao, chúng ta sẽ ở lại 3 ngày đó

Kris nhún vai đáp lại. Không có thì mua. Nhưng Kris không ngờ

Không ngờ đây lại là vùng núi hoang vu. Thầy hiệu trưởng cầm loa, đứng trên 1 tảng đá to đồng loạt nói:

- Chắc các em cũng đã nghe về tục xả xui truyền thống của trường. Trong 3 ngày ở lại đây, các em sẽ sống hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới. Ở đây hoàn toàn không có sóng, Wifi, thậm chí người dân bản địa cũng không. Vùng núi này chỉ có duy nhất 1 con đường độc đạo để vào và ra, con đường này thầy đã cho khóa lại, nội trong 3 ngày sẽ không mở ra, đồng thời cũng chẳng có tuyến xe bus hay xe khách nào chạy qua đây, cũng có thể nói là nội bất xuất ngoại bất nhập. Bây giờ các em hãy về LỄU của mình, sẽ có giáo viên hướng dẫn từng em. Tối nay, chúng ta sẽ chính thức tham gia nghi lễ.

Thầy hiệu trưởng nói 1 tràng, câu nào câu nấy như sét đánh ngang tai đám học sinh nhà giàu kia. Thầy dứt lời thì hàng loạt tiếng kêu khóc ầm ĩ vang lên

- Thầy ơi như vậy chẳng khác gì cầm tù – học sinh 1 ca thán

- Không có sóng sao em gọi điện cho bạn gái được? – học sinh 2 méo máo
- Ở lều áh, thầy có nhầm lẫn không thế, như vậy khác gì thổ dân chứ – học sinh 3,4, 5, 6...phản đối
- Em không đồng ý – n học sinh gào lên

Tội nghiệp thầy hiệu trưởng

- Nói đi

Phong vẫn im lặng, nhìn dốc núi trước mặt, rất cao, từ vị trí Phong đang đứng có thể thấy được một lớp khói mỏng, là mây. Từ độ cao này rút xuống, chết được nguyên vẹn cũng là kì tích (đang suy nghĩ đi đâu thế ==). Khang rất tức giận, nắm chặt tay thành hình nắm đấm

- Tại sao thích cô ấy?

Phong bắt chợt hỏi. Khang bất ngờ, suy nghĩ rồi trả lời:

- Vì cô ấy khác những cô gái khác
- Chỉ vậy thôi sao?
- Uhm

Phong khẽ gật gù rồi bước đi. Khang cũng gật gật, rồi bắt chợt ngẩng đầu lên gào:

- Ê này tao đang hỏi mày cơ mà (Kaz hơi ngốc herher)

Công việc dựng lều như kéo dài đến vô tận (toàn những tiểu thư công tử), rốt cuộc cũng là các thầy cô dựng dùm. Khu trại là 1 vùng đất bằng phẳng rộng lớn, hàng trăm túp lều xinh xắn được xếp đều tắp, được chia ra khu 10, 11, 12 và khu của giáo viên, tất cả đều là màu xanh dương, màu của trường E.K, nổi bật giữa vùng rừng núi xanh rì. Đến tối, sau khi đã dùng cơm xong, thầy hiệu trưởng thông báo:

- Tối nay các em hãy nghỉ ngơi sớm để dưỡng sức cho “cuộc đấu” ngày mai. Khu trại sẽ liên tục được các thầy cô giám sát, nên đừng nghĩ đến việc “share lều” nhá – ánh mắt vô cùng “đòi trụ” – được rồi, giờ giới nghiêm là 9h. Và còn 1 điều hết sức quan trọng cần lưu ý, đó là khu rừng phía tây này, các em tuyệt đối không được bước chân vào, nếu có hậu quả gì, nhà trường sẽ không chịu trách nhiệm

Các học viên nhìn theo tay thầy hiệu trưởng, khu rừng phía tây đen kịt, những cành cây khẽ lay động bởi gió, nhưng khiến ta liên tưởng đến những đôi tay xương xẩu đang mời chào ta đến cái chết. Đám học sinh thoáng rùng mình, chẳng ai dại gì ban đêm đi vào rừng một mình đâu.

Đám học sinh hoạt động tự do, tụ lại để nói chuyện, phần lớn toàn những lời than vãn, rồi lại chuyển sang chủ đề con trai/con gái, mua sắm, thể thao.... Nhàm chán, Kris nhìn vào di động. Không có một cột sóng. Kris muốn liên lạc với Kyo.

Lin chạy lại vỗ vai Kris, kéo nó ngồi xuống quanh một đồng lửa

- Cậu có thấy khu rừng phía tây rất tuyệt không, lời nói của thầy hiệu trưởng làm tớ tò mò quá. Cậu biết không, lúc nãy tớ chạy lại hỏi thầy trong khu rừng đó có gì, thì khuôn mặt thầy trở nên vô cùng đáng sợ, thầy bảo là “ một thứ kinh khủng”

Vừa nói Lin vừa diễn tả lại khuôn mặt của hiệu trưởng, làm Kris khẽ bật cười

- Wa! Cậu cười đẹp thật đấy Tiểu Phong

Nhìn bộ dạng Lin đang nghiêng đầu ngắm si mê, Kris chợt cảm thấy Lin thật đáng yêu. Kris có 1 bộ não thông minh đủ để nhận biết ai bạn ai thù. Kris có thể cảm nhận được Lin là một người bạn tốt, đáng tin cậy, cảm nhận của Kris chưa bao giờ sai

- Kris – Kris chìa tay ra

Lin ngơ ngàng nhìn Kris, rồi ôm chầm lấy nó luôn

- Lin – Lin cười tươi nói

8h45. Đã gần tới giờ giới nghiêm nhưng Kris và Lin đang ở bìa rừng phía tây. Do Lin quá tò mò nên đã năn nỉ ăn vạ đủ thứ để Kris đồng ý đi cùng. Nhưng mới đi đến bìa rừng thì Lin đã nấp sau Kris, tay run rẩy cầm chặt củ cà rốt như thể đó là vật trừ tà. Kris vẫn thản nhiên bước vào, nhưng mỗi khi sắp vào đến thì Lin lại nín lại, cứ thế lặp đi lặp lại đến 3 lần

- Rốt cuộc cậu có muốn vào không? – Kris quay lại hỏi

Lin mắt ngán ngán nhìn Kris, gật đầu rồi lại lắc đầu. Kris mặc kệ. Bước nhanh vào khoảng rừng tối trước mặt. Lin sợ quá nắm chặt áo Kris bước theo. Đi được hơn năm phút vẫn chẳng thấy gì xảy ra, Kris thở dài

- Ở đây chẳng có gì cả, thầy hiệu trưởng chỉ giới hù người

- Đừng nói thế, cậu không xem trong phim sao, những người vừa nói đại loại như không tin, không sợ gì gì đó thường sẽ bị tấn công bất ngờ ngay sau câu nói ấy

Lin vẫn nín chặt áo của Kris, nhú mắt lại nói. Kris ngán ngẫm, đưa di động lên để soi lại đường về, bất chợt kêu lên

- A, thấy rồi

- Hả hả, cậu thấy nó rồi hả, áh ghê quá đi tránh ra tránh ra – Lin hoảng hốt la lên, tay không ngừng “chém gió” loạn xạ

- Cột sáng – Kris giơ điện thoại ra trước mặt Lin

Lin hơi ngẩn người rồi phá ra cười ngặt nghẽo

- Ra đây là “thứ kinh khủng” mà thầy nói

Khu rừng phía tây là nơi duy nhất bắt được sáng, thầy hiệu trưởng hù dọa bóng gió cốt chỉ không cho đám học sinh bén mảng đến đây. Đã đến giờ giới nghiêm, Lin kéo tay Kris về lều

- Cậu về trước đi, mình cần giải quyết một số việc – Kris nhìn Lin nói

Lin hơi thắc mắc, nhưng vẫn gật đầu

- Uhm, cẩn thận nhé – mỉm cười

Lin mò theo đường cũ về lều. Kris nhìn Lin đi đến bìa rừng rồi mới khẽ quay người lại

- Ra đi.

11. Chương 11

Một bóng người con trai cao ráo bước ra sau một thân cây cách Kris 4m. Người con trai bước đến gần hơn, ánh trắng soi sáng khuôn mặt khôi ngô

- Biết rồi àh? – mỉm cười

- Hội trưởng đi theo chẳng hay có chuyện gì chỉ bảo? – Kris lạnh lùng nhìn Khang

- Đã tới rồi mà thấy 2 người còn đi vào rừng nên anh lo lắng đi theo thôi

- Cảm ơn, khu rừng này chẳng có gì đáng lo cả nên anh có thể về rồi

Rồi Kris quay đi thì Khang giữ tay nó lại, Kris nhanh chóng rút ra, Khang cảm thấy mình hơi thiếu tế nhị nên nói:

- Xin lỗi, chỉ là lối đó là đi sâu vào rừng, lối này mới là về trại

Khang bối rối gãi đầu, Kris thấy vậy cũng không nổi tức giận

- Tôi biết

Kris chỉ khẽ gật đầu rồi vẫn bước theo lối cũ

- Đã đến giờ giới nghiêm rồi em còn định đi đâu

Kris không đáp, Khang chạy theo

- Anh đi cùng em

Kris dừng lại

- Anh từng nói anh thích em, anh muốn em biết rằng anh sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu

Khang nghiêm túc nói, ánh mắt chân thành, Kris vẫn nhìn Khang đầy lạnh cảm. Không nói gì, Kris khẽ thở dài rồi quay người bước về phía lều. Liên lạc với Kyo dành để sau vậy.

7h sáng

- Các em học sinh yêu quý, hôm nay chúng ta sẽ chính thức bước vào cuộc chiến. Hiện chúng ta đang đứng ở trung tâm của khu rừng. Các em có thấy khu đền thiêng ở trên đỉnh núi không, đó sẽ là đích đến của chúng ta. Cuộc chiến này hoàn toàn mang tính cá nhân, có 49 con đường tách biệt dẫn đến khu đền đó, cứ 3 phút sẽ có 1 đợt 49 học sinh vào rừng, và các em thân yêu, thầy có thể đảm bảo, các em sẽ không thể chạm mặt bất cứ người nào của E.K, nên tất cả những gì xảy ra trong đó – thầy hiệu trưởng vừa nói vừa chỉ vào rừng – các em phải tự dựa vào chính mình thôi...

Toàn bộ học sinh lao nhao lên, khuôn mặt ai nấy đều hiện lên sự lo lắng sợ hãi

- Thầy đã nói với phụ huynh của các em, và họ cũng đã đồng ý, vì đây là điều luật bắt buộc, đã là thành viên của E.K thì đều phải thực hiện, và thầy cũng bảo đảm, khu rừng này hoàn toàn không nguy hiểm, hoàn toàn không đe dọa đến mạng sống của các em. Thời gian của tất cả chúng ta là đến nửa đêm, tức 12h, nếu lúc đó ai chưa đến khu đền thiêng, dù là học sinh, cán bộ hay giáo viên đều bị “trục xuất” khỏi E.K. Không có ngoại lệ

Thầy hiệu trưởng vô cùng nghiêm túc nói. E.K lại có dịp ồn ào lên, mặt ai nấy đều tái xanh

- Được rồi, các em hãy cầm lấy balo đã được chuẩn bị sẵn, trong đó có tất cả mọi thứ các em có thể cần đến. Đợt thứ nhất, bắt đầu từ lớp 10. Xuất phát

Sau tiếng hô, lần lượt từng đợt học sinh đi vào rừng. Đợt tiếp theo sẽ đến Kris

- Em cẩn thận nhé

Khang mỉm cười. Kris chỉ gật đầu đáp lại, rồi Khang quay sang Lin đang đứng bên cạnh

- Em cũng vậy nhé

- Không cần

Lin thờ ơ. Khang rất ngạc nhiên, không ngờ ngoài Kris ra cũng có đứa con gái khác “vô cảm” với hắn. Còn Lin, dù rất mê trai đẹp (Phong đó) nhưng lại không ưa Khang, nếu không muốn nói là ghét

- Đợt tiếp theo

Lin quay sang mỉm cười với Kris

- Goodluck Kris

- Goodluck Lin

Rồi 2 nàng chia nhau ra, bỏ lại Khang vẫn còn đang ngạc nhiên (tội)

Kris chọn đường 38, đơn giản vì nó sát ngay bìa rừng phía tây. Kris giờ cao di động, hi vọng có thể bắt được chút sóng. Không có tín hiệu. Kris nhìn xung quanh. Có 1 mồm đá ngay trên khu rừng phía tây, Kris nhanh chóng nhắm hướng đó mà bước. Đến khu đền thiêng đối với Kris vô cùng dễ dàng, nên nó không vội. Đốc núi này cao và dốc. Khi đến nơi mặt trời cũng đã lên đến đỉnh đầu, mồ hôi Kris chảy ướt chiếc áo thể dục màu xanh của trường (mượn của Lin). Kris ngồi xuống lấy lại nhịp thở, rồi chậm chậm bước đến mồm đá. Dù khu vực này nhô hẳn ra ngoài nhưng tảng đá có vẻ chắc chắn. Kris giờ di động lên. Có rồi. Nhanh chóng bấm số của Kyo. Đã kết nối

- Kris – giọng Kyo vang lên
- Đã dò la được gì? – Kris đi ngay vào vấn đề
- Xung quanh đó khá vắng người, không ai xác định được đã có người nào từng đến nhà Tô Gia Mẫn hay không
- Còn phía cảnh sát?
- Không phát hiện dấu vân tay, tách trà của Tô Gia Mẫn gần cạn, tách kia vẫn còn nguyên, kẻ đó không uống trà, nên cũng không lấy được mẫu ADN. Camera đặt ở các trụ giao thông không chụp được hình ảnh chiếc xe khả nghi nào rời hiện trường vào thời điểm Tô Gia Mẫn bị giết. Chỉ có 2 con đường dẫn vào nhà Tô Gia Mẫn, 1 phía không có trụ giao thông, chắc kẻ đó đã đi theo lối ấy
- Mercedes đen- Kris nhớ lại đoạn đường khi đi đến nhà Tô Gia Mẫn, 1 chiếc Mercedes đã lướt qua nó – điều tra đi
- Vâng – Kyo đáp

Kris hạ điện thoại xuống, khẽ thở dài. Tô Gia Mẫn là đàn chị hơn mẹ Kris 1 tuổi, 2 người có vẻ khá thân nhau, cùng hoạt động trong câu lạc bộ thiên văn. Nhưng đến khi mẹ của Kris lên lớp 12 thì 2 người không liên lạc gì nữa, mỗi khi câu lạc bộ thiên văn tổ chức họp mặt giữa các thành viên cũ Tô Gia Mẫn đều không đến tham dự mặc dù bà là cựu hội trưởng. Những tấm hình chụp Tô Gia Mẫn cất thắng xe là do có người gửi cho Kris, bên ngoài chỉ gọn lọn dòng chữ Eastern King Highschool, đó là lý do vì sao Kris trở về Hàn Quốc...

Đang mãi suy nghĩ thì đột nhiên tảng đá bị sụp xuống, Kris bất ngờ chưa kịp phản ứng thì toàn bộ phần mỏm đá nhô ra đã dịch chuyển

Hàng loạt tảng đá thì nhau rơi xuống, Kris may mắn vịn được vào vách đá, nhưng người hoàn toàn lơ lửng giữa không trung. Một tay Kris không đủ sức giữ được cả thân người, cảm thấy cánh tay như muốn đứt rời ra, Kris biết sẽ không đủ sức để giữ tiếp trong nhiều nhất 1 phút, nên cố gắng nhìn xung quanh xem có cách nào giúp giữ nó lại không. Không một sợi dây. Không một vách nhô nào khác. Hoàn toàn không tìm thấy đường thoát. Bàn tay Kris đau rất, cánh tay như bị xé toạc ra, mỗi nhử...

Ngay khi tay Kris trượt khỏi vách đá, một bàn tay khác đã nhanh chóng nắm lại được. Rồi cánh tay đó dùng hết sức kéo Kris lên

- Ghi nợ một lần

Phong thần nhiên nhìn Kris nói, khiến câu cảm ơn Kris định nói lập tức bị nuốt ngược vào. Con người này đúng là chẳng bao giờ từ tế được một lần. Phong nhặt lại chiếc điện thoại, rút tay vào túi quần thông thả bước đi. Kris cũng nhanh chóng đứng lên, dù sao từ đây đến khu đèn thiêng cũng mất nửa ngày

- A

Kris khẽ la lên rồi ngồi sụp xuống. Phong quay lại, hơi ngạc nhiên, rồi nhìn thấy “nguyên nhân”. Chân của Kris bị va vào đá do trận sặc lở lúc nãy, cả 2 chân ==. Kris ngồi im, không rõ đang nghĩ gì, nhưng khuôn mặt không biểu lộ chút đau đớn mặc dù 2 chân đang ứa máu

- Không bằng lại àh?

Phong lạnh nhạt hỏi. Kris không trả lời, khẽ nhắc “cánh tay vàng” đã cứu mạng mình lên, bị thương còn nặng hơn chân

Phong thở dài rồi lấy băng trong balo ra, ngồi xuống băng cho Kris. Xong cánh tay rồi đến 2 chân, Phong đều cố làm nhẹ nhất có thể. Kris chỉ im lặng nhìn Phong băng ỉnh. Xong, Phong dốc balo đổ hết mọi thứ ra, nhìn qua một lượt rồi lấy chiếc bật lửa bỏ vào túi quần. Phong xoay lưng vào Kris cầm 2 tay nó quàng vào cổ mình (công ấy). Kris hơi bất ngờ nhưng cũng không phản ứng lại. Dù không biểu lộ gì nhưng khi này Kris thực sự cảm thấy sợ, hoàn toàn không còn niềm tin sẽ được sống sót thì Phong lại xuất hiện, khi được cánh tay đó nắm lại, Kris không còn sợ hãi nữa, giống như cảm giác lúc trên phố ở Tokyo vậy. Lưng của Phong thật to và ấm. Kris có thể ngửi thấy mùi cam chanh quen thuộc, một ý nghĩ tham lam vụt đến,

Kris mong có thể mãi được như thế này, nhưng nó biết là...không thể, bất giác cánh tay Kris siết chặt Phong hơn, áp mặt vào tấm lưng rộng và khẽ nhắm mắt lại...

Phong công Kris bước đi tựa hồ không chút mệt mỏi, cảm nhận được thân thể mềm mại và hơi thở đều đều của Kris, hẳn mỉm cười.

Trời đã tối, còn một đoạn nữa mới đến khu đền, Phong khẽ thả Kris ngồi xuống để nghỉ mệt. Hắn nhặt vài cành cây rồi nhóm lửa, hơi ấm lan tỏa ra. Nhưng nhiệt độ ban đêm trong rừng hạ xuống rất thấp, 1 đám lửa nhỏ không thể sưởi ấm được lâu. Vết thương của Kris gặp nhiệt độ thấp thì nhói lên từng đợt khiến nó cảm thấy đau nhưng vẫn cắn răng chịu đựng

- Ồ

Kris kinh ngạc kêu lên. Phong đang ôm lấy nó

- Chẳng phải em chịu lạnh kém sao, không muốn chết thì để yên đi

Phong khẽ nói như ra lệnh. Thừa biết Kris đang đau vì vết thương bị nhiễm lạnh, Phong không có áo khoác (đang mặc đồ thể dục của trường + bỏ bolo ở vách núi) nên hắn “đành” dùng cách này. Kris nghe thế cũng không vùng vẫy nữa

- Tưởng thầy hiệu trưởng bảo vào đây rồi là sẽ không ai gặp được ai – Kris bỗng thấy thắc mắc

- Lời hiệu trưởng cũng tin sao- Phong thản nhiên đáp lại

- Mà tại sao anh lại ở đó – nếu Kris nhớ không lầm thì đường đó ngược hoàn toàn với đường đến khu đền thiêng

- Như em thôi – Phong nhún vai nói

....

- Anh có biết khi được anh kéo lên, tôi muốn làm gì không – Kris đột ngột đổi chủ đề

- Làm gì?

- Làm thế này – Kris đột nhiên vòng tay ôm chặt Phong, áp sát hơn nữa vào khuôn ngực ấm áp

Phong bất ngờ

- Không được – Phong nói

- ????- Kris khẽ ngước mặt lên

12. Chương 12

- Nếu người kéo em là đứa khác thì cũng ôm nó thế àh? – Phong cúi mặt xuống nheo mắt hỏi

Kris bật cười, hẳn đôi lúc thật đáng yêu

- Không – Kris đáp gọn lộn rồi lại áp mặt vào ngực Phong, không còn cảm thấy cái lạnh cắt da và cơn đau nữa

Phong mỉm cười rồi cũng khẽ siết tay ôm lấy Kris

Cuối cùng cũng đến khu đền. Vừa thấy Kris thì Lin chạy bổ ngay đến

- Chờ cậu bị thương hả??

Nhìn gương mặt đầy lo lắng của Lin, Kris cảm thấy có chút vui

- Không sao, vết thương ngoài da thôi – Kris trấn an Lin

- Máu thấm cả ra băng mà nói không sao, để tớ thay băng cho cậu

Phong nhẹ nhàng đỡ Kris ngồi lên 1 gốc cây. Lin chạy đến balo lấy cuộn băng sạch ra băng lại cho Kris

- Cám ơn cậu

Kris mỉm cười với Lin khi nhỏ băng xong

- Muốn cám ơn thì kể hết mọi chuyện cho tớ nghe đi – Lin chấp tay mắt ngân ngẩn nói

Kris biết Lin muốn nói đến chuyện gì, đành kể tóm tắt lại, và đương nhiên, lược bớt đoạn tình cảm trong rừng

- Oa nghe như phim quá, ngưỡng mộ ghê cơ – Lin mắt trái tim phấn khích nói

- Em bị thương sao?

Khang bước đến, giọng đầy lo lắng

- Không sao – Kris thờ ơ nói

- Để anh băng lại cho em. Chắc tay bị thương nên em băng xấu quá – Khang nói, không biết đã vô tình chạm ngòi nổ

- Này tên xấu xí kia, mắt có đui mù không, ta băng đẹp thế mà mi dám chê àh – Lin giận dữ nói

- Ở của em băng sao, nhưng nhìn nó thật sự rất ghê, như mới bị ai găm ấy – Khang cũng đắp lại, mặc dù biết mình có lỗi khi nhận xét bừa nhưng dám gọi hần là “tên xấu xí” sao, tuyệt đối không tha thứ

- Thật vui khi gặp lại các em – tiếng thầy hiệu trưởng vang lên cắt ngang cuộc cãi vã có lẽ sẽ không có điểm dừng của 2 tên kia – Bây giờ đã là 12h, thầy rất vui được thông báo là tất cả các em đều vượt qua cuộc chiến này – dứt lời, 1 tràng vỗ tay của học sinh vang lên, phần lớn là “tự sướng” cho nỗ lực của bản thân – vượt qua được khu rừng để đến khu đền thiêng nghĩa là các em đã được “thanh tẩy” tội lỗi, bây giờ là đến phần thú vị của nghi lễ, chính là... tắm nước nóng xả xui – thầy hiệu trưởng chốt hết to, nhấn mạnh 5 từ cuối

Toàn thể học sinh E.K hò reo huyết sao, nhất là đám con trai. Rồi thầy ra hiệu cho cả trường đi theo. Thì ra ngay bên kia khu đền... là 1 khu trọ ==

- Được rồi bây giờ các em nhận phòng rồi nghỉ ngơi, mai thầy sẽ chia lượt tắm. Giải tán

Sáng hôm sau

- Thầy đã dò phong thủy. Lớp 11 tắm sáng, 12 buổi trưa, giáo viên buổi tối và lớp 10 buổi đêm. Chúc các em tắm vui vẻ nhóa – cười gian

Khu tắm được chia làm 3 khu: nam, nữ và chung. Tối qua Phong bảo có chuyện cần nói, hẹn sáng sớm gặp. Nhưng lớp 11 lại được phân tắm buổi sáng nên Phong nói Kris đợi ở trước cửa phòng thay đồ.

Chính xác thì Kris đã đứng đợi 15 phút. Nó không phải người yếu đuối nên vết thương ở chân tuy nặng nhưng chỉ sau 1 đêm đã có thể tự đi được, nhưng đứng đợi 15 phút thì thật quá sức chịu đựng. Chân bắt đầu đau nhức, nếu không phải Phong nói chuyện quan trọng liên quan đến X (Phong giao ước gọi người và sự kiện liên quan đến tại nạn 10 năm trước là X để tránh bị nghi ngờ) thì Kris đã chẳng phải đợi cực khổ như vậy

- Hú, mà ới em Quân trắng thật

- Em Tuệ lột quần áo ra rồi nhìn xinh phết

- Body của hotgirl Khả Vy vẫn là tuyệt nhất, nhìn vòng 1 kia..

-

Kris đã chịu đựng những lời nói tục tĩu này suốt 15 phút. Chẳng là khu tắm nam nữ không hiểu được tên biến thái nào thiết kế lại sát vách nhau, leo lên trên có thể dễ dàng nhìn thấy phía bên kia. Đám con trai thì khỏi bàn rồi, cứ hú nhau tắm tĩa. Và đám con gái cũng biết, nhưng có vẻ cũng thích thú “hưởng ứng”. Lại 1 tràng cười khả ố vang lên, Kris bỗng thắc mắc không biết Phong có trong đám bệnh hoạn đó không, dù sao cũng là con trai mà. Nghĩ đến đó nó bất giác thấy “nóng”, thế là xông thẳng vào luôn...

Cửa phòng mở toang, đám con trai đồng loạt quay lại, và phần lớn đều trong tình trạng lơ lơ và bán lơ lơ (phòng thay đồ thông với khu tắm nước nóng). Đám kia mở to mắt trợn trối nhìn Kris, nó cũng đơ hoàn toàn. Trạng thái bất động cứ thế tiếp diễn...

Một cái khăn bay đến “đáp” xuống mặt Kris, rồi nó cảm nhận được có người bế bổng nó lên. Kris không phản kháng. 2 người nhanh chóng rời khỏi phòng, bỏ lại đằng sau tiếng thét thất thanh của đám con trai (giờ mới tỉnh ==)

Phong thả Kris xuống, giật bay cái khăn che mặt. Đồ toàn tập là từ miêu tả chính xác nhất khuôn mặt lúc này của Kris. Dù gì nó cũng là con gái, nhìn thấy những thứ không-nên-nhìn đó cũng rất xấu hổ. Phong thấy Kris như vậy khẽ bật cười nhưng nhanh chóng nói với vẻ không vui

- Sao tự nhiên lại xông vào?

- Đợi lâu quá...mỗi chân – Kris lấp liếm, không nói lý do thực sự nó mất bình tĩnh xông vào “chốn ấy” là vì Phong

Phong nhìn xuống chân Kris thấy đã gần sưng lên thì không nổi tức giận nữa. Khẽ thở dài, Phong nói

- Lúc phát hiện Tô Gia Mẫn chết, anh đã hỏi han những nhà gần đó, có người nói thấy chiếc Mercedes đen chạy qua vào thời điểm xảy ra án mạng

- Uhm em đã nhìn thấy

- Người Nhật không chuộng dùng những xe ngoại nên anh đoán đó là người nước ngoài, kiểm tra danh sách hành khách các chuyến bay thời điểm gần đó và đối chiếu với những người sở hữu Mercedes đen. Tìm ra 1 người

- Nếu người này đi máy bay cá nhân và thuê xe thì sao đối chiếu? – Kris hỏi

- Tất cả máy bay cá nhân nhập cảnh Nhật và thuê xe ngoại đều phải khai báo ở Trạm An Ninh – Phong nhướn miệng cười

Kris cũng cười, đơn giản thế mà nó không nghĩ đến

- Người đó là ai?

- Vương Nhân

- Chủ tịch tập đoàn Cheha?

Phong gật đầu. Kris cũng khẽ gật, có vẻ sắp tới phải làm chuyến “viếng thăm” ngài chủ tịch tập đoàn viên thông hàng đầu Hàn Quốc đây

Phong kéo Kris ngồi xuống

- Chân không đau à?

Nghe Phong nói nó mới cảm thấy hơi nhói, khẽ duỗi chân ra

- Lúc này..có thấy gì không?

Phong đột ngột quay sang hỏi, không thấy Kris trả lời, chỉ thấy mặt nó chuyển từ đỏ sang xanh ngắt. Phong nhú mày, áp 2 tay lên 2 bên má của Kris, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc

- Không được nhớ nữa

Kris ngược nhìn Phong, khuôn mặt vô cùng “khổ sở” (đang cố vùng vẫy để thoát khỏi những hình ảnh “đời trụy”). Phong bất ngờ áp mặt xuống và...hôn Kris. Nụ hôn đầy mãnh liệt. Đầu óc Kris lập tức bị tê liệt, không suy nghĩ được gì nữa, quên cả việc thở, đắm chìm hoàn toàn trong nụ hôn ngọt ngào...Hồi lâu sau Phong mới rời môi Kris, lúc này nó gần như sắp ngất vì thiếu oxy, hô hấp vô cùng khó khăn, nhưng Phong vẫn kề mặt sát mặt Kris

- Quên hết đi và nhớ nụ hôn này thôi, được chứ? (câu này quen không hehe)

Phong lại nở nụ cười tinh ranh, Kris mặt đỏ bừng, khẽ gật đầu (cute quá)

- Muốn tự đi hay anh công? – Phong nghiêng đầu hỏi

Vết thương không còn đau nữa, Kris có thể tự lê về phòng, nhưng..

- Bế – nó buồn 1 câu gọn lộn

Phong bật cười, rồi cúi xuống bế Kris về phòng, nó vòng tay qua ôm lấy cổ Phong, tựa vào bờ vai rộng ấm áp, khẽ hít lấy mùi hương cam chanh quen thuộc. Kris không quan tâm sẽ có người nhìn thấy, không bận tâm đến những lời xì xào bàn tán và cũng không sợ phải thừa nhận, rằng nó đã thích Phong..

13. Chương 13

Khi trở về với “thế giới văn minh” thì trùng ngày thứ bảy nên không cần phải đi học. Kris về nhà và bắt tay ngay vào việc điều tra chủ tịch Vương Nhân.

Tập đoàn Cheha đứng đầu về lĩnh vực viễn thông tại Hàn Quốc, do một tay chủ tịch Vương Nhân gây dựng. Ông hiện nằm trong top 10 những người có sức ảnh hưởng nhất tại Châu Á, muốn tiếp cận ông ta không dễ chút nào. Rồi một dòng tip đập vào mắt Kris, nó thoáng nở nụ cười.

Trong 1 quán kem

1 chàng trai đang ngồi nghe nhạc, lặng yên nhìn ra cửa sổ, nhưng không thể bắt được hướng nhìn thực sự trong đôi mắt sâu thẳm kia. Quán kem được trang trí rất dễ thương, toàn một màu hồng. Phần lớn khách đều là nữ và các cặp đôi, vì thế chàng trai diện nguyên cây đèn đen kia vô cùng nổi bật. nhưng đương nhiên không chỉ vì bộ quần áo mà còn vì khuôn mặt nhìn nghiêng của chàng trai đó (chưa 1 lần quay nhìn vào quán) trông vô cùng hoàn mỹ, mái tóc đen mềm mại che khuất đôi mắt, sống mũi cao, đôi môi quyến rũ, dáng người cao lớn rắn rỏi toát lên vẻ nam tính đối lập hoàn toàn với quán kem Bunny, và mặc nhiên trở thành trung tâm của sự chú ý.

8h, giờ cao điểm của quán, thế là càng nhiều cặp mắt “si mê” đổ dồn vào chàng trai.

Trong bếp vang lên tiếng lao xao tranh giành, rồi 1 cô gái bước ra, mặc đồ nhân viên phục vụ nhưng cúc áo somi đã tháo đến hàng thứ 3, khuôn mặt xinh xắn, tóc búi cao, váy ngắn để lộ đôi chân dài trắng nõn. Tất cả các cô gái trong quán có lẽ không bì được với cô ta. Khuôn mặt tràn đầy tự tin, cô ta bước đến bàn của vị khách kia:

- Cà phê nâu của quý khách đây ạ – giọng ngọt ngào

Chàng trai không đáp, cũng không hề ngoái nhìn lại. Cô ta vẫn nở nụ cười quyến rũ

- Quý khách còn cần gì không ạ?

Vẫn không có lời đáp. Mặt hơi đỏ, cô ta vừa ngượng vừa tức quay người đi. Trong quán khẽ vang lên tiếng cười khúc khích.

- Xin chào quý khách !

Lại một người khách bước vào quán. Là 1 cô gái, tóc đuôi gà, mặc áo thun quần bò, khoác áo gile xanh, mang đôi Converse đen và đeo chiếc túi da bên vai, style đơn giản nhưng thu hút biết bao ánh nhìn, vì cô gái đó rất đẹp, hơn nữa, cô đang đi thẳng đến chỗ của chàng trai kia. Nhiều tiếng lao xao vang lên

- Bạn gái àh? – thắc mắc

- Có lẽ vậy, đẹp quá mà ời !!! – ngưỡng mộ

- Chắc không phải đâu, nhìn không xứng chút nào – ghen tị

- Nếu không phải, tao sẽ của anh ấy – mơ mộng

- Dù có là bạn gái, tao cũng cướp – xấu tính

-

Kris ngồi đối diện, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Phong (hơi thôi), không giấu được nụ cười

- Tại sao hẹn ở đây?

Hắn gở tai nghe xuống, giọng vẫn lạnh tanh nhưng có thể nghe ra có chút không vui. Nếu không phải Kris nói có chuyện quan trọng liên quan đến X thì Phong chẳng đời nào liếc nhìn quán vớ vẩn này, đừng nói là bước vào.

Kris chỉ thần nhiên nhún vai đáp lại (trả thù hồi ở suối nước nóng đây mà). Nó cố tình đến trễ và đứng bên ngoài quan sát Phong, thấy hắn sắp bị nhìn thẳng đến nơi mới thông thả bước vào. Kris gọi đồ uống rồi quay sang nói với Phong

- 1/9 tập đoàn Cheha tổ chức tiệc kỉ niệm 10 năm thành lập

- Sự kiện quan trọng như vậy, chủ tịch không thể vắng mặt được rồi – Phong bình thần nhấp 1 ngụm cà phê, môi khẽ nở nụ cười

Không cần nói nhiều, cả 2 đều có chung một ý nghĩ. Im lặng. Kris chống tay nhìn Phong nhâm nhi tách cà phê rồi bật cười khi nhớ đến vẻ mặt cô phục vụ

- Cà phê sữa của quý khách

Một giọng nói “ngọt như kẹo” vang lên. Lại là cô gái đó. Cô ta không nhìn Kris mà mắt dán chặt vào Phong (giờ mới thấy toàn bộ khuôn mặt), và cứ mãi mê ngắm nhìn (sở sàng quá). Kris không nói gì nhưng trong lòng có chút khó chịu. Phong đặt tách cà phê xuống, hoàn toàn không để ý đến cô phục vụ vô duyên kia, bất ngờ nắm lấy tay Kris, hơi nhíu mày

- Đứng bên ngoài bao lâu rồi?

- 12 phút – Kris thần nhiên đáp

Rồi Phong...mỉm cười. Bây giờ nó mới nhận ra mình bị gài, nhưng vẫn bình thần nhấp cà phê (giả điên)

- Chẳng phải anh đã cứu em ra khỏi đó và “đền bù” rồi đó sao?

Nghe đến chữ “đền bù” Kris lập tức bị sắc và mặt thoáng chút đỏ

- 2 việc đó...em đều là nạn nhân, anh là hung thủ, chẳng lẽ nạn nhân phải đền ơn hung thủ sao?

- Việc thứ 2 đồng ý hung thủ là anh, nhưng em là tông phạm không phải nạn nhân – cười ma mãnh – việc thứ nhất anh không liên can, là em tự xông vào

Kris vừa cứng họng vừa xấu hổ, cúi mặt xuống bàn lăm lăm. Phong biết nó đang rửa mình nên chỉ thần nhiên cầm tách cà phê uống nốt

- Vậy anh muốn sao? – Kris miễn cưỡng hỏi

- Kem – Phong nhìn về phía quầy kem tự chọn

Kris không nói thêm gì nữa, bước thẳng đến quầy. Một lúc sau bưng 2 hộp kem về bàn

- Đây, sòng phẳng

Phong nhìn vào hũ kem của mình, kem...dâu, còn rắc thêm kẹo dẻo đủ màu sắc và dòng chữ được ghi bằng sirô dâu: I love Pink. Nhìn sang Kris đang điềm nhiên ăn hộp kem chocolate, hắn khẽ lắc đầu và mỉm cười: “Chơi đẹp lắm Hàn Tiểu Phong” .

Ngày 1 tháng 9

- Xin chào

- Rất hân hạnh được đón tiếp ngài, Trương tổng

- Không dám không dám, sự kiện lớn như vậy sao có thể không đến được chứ

- Vâng mời ngài vào trong. Chào Cục trưởng, hân hạnh hân hạnh.

-

Bữa tiệc tổ chức vô cùng quy mô, hội tụ toàn những tai to mặt lớn khắp Châu Á. An ninh vô cùng chặt chẽ, đặc biệt là việc khám xét giấy mời. Trước khi vào phòng tiệc, khách phải qua máy dò kim loại, tất cả những nhân viên phục vụ được điều tra lý lịch kỹ càng và đã qua sàng lọc, giới báo chí cũng bị hạn chế, phóng viên chỉ được đem giấy bút vào và phải có tên trong danh sách. Muốn trà trộn vào là vô cùng khó. Khó, chứ không phải không thể..

- Cô Hàm Y??

- Vâng

- Là phóng viên tòa soạn Timelife?

- Vâng

Người gác cổng cúi xuống lật giở tờ danh sách

- Được rồi, mời cô vào – mỉm cười

Hàm Y khẽ gật đầu rồi bước vào. Phòng tiệc là đại sảnh của khách sạn Homi, khách sạn 5 sao đứng đầu Hàn Quốc. Chùm đèn pha lê rực rỡ treo ở giữa, ánh sáng màu vàng ấm áp và sang trọng bao trùm căn phòng. Tiếng cười nói rôm rả. Những quan to chức lớn, những giám đốc tập đoàn tay bắt mặt mừng, hầu hết ai cũng đưa theo phu nhân và con cái họ theo. Những cô tiểu thư áo đầm thướt tha, khuôn mặt xinh đẹp, miệng cười mỉm chi.

Những anh công tử mặt mày sáng sủa tóc chải bóng loáng, áo vét lịch lãm. Đây chính là xã hội quý tộc. Đây những mưu toan và giả tạo.

Hầu hết tiểu thư công tử ở đây không du học nước ngoài thì đều học ở E.K, nhưng tuyệt nhiên không thấy hội trưởng Hoàng Thiên Khang hay nhân vật lừng lẫy Dương Thiên Phong đâu.

Hàm Y cầm giấy bút đi phỏng vấn vài ông lớn, chủ yếu xoay quanh những vấn đề chính trị. Nhàm chán vô cùng.

Ánh đèn trong đại sảnh đồng loạt tắt. Không gian tối bao trùm. Chỉ còn ánh đèn chiếu sáng dãy cầu thang xoắn ốc. Một người con gái xinh đẹp mặc chiếc đầm đỏ sang trọng đang khoát tay một người đàn ông đầy uy nghiêm bước xuống. Tiếng vỗ tay vang lên. Chính là ngài chủ tịch Vương Nhân và cô con gái độc nhất – Vương Bội.

Chủ tịch Vương đến trò chuyện bắt tay với khách. Những câu xã giao theo thông lệ, những lời ca tụng lẫn nhau, phần lớn là khen ngợi tiểu thư Vương Bội xinh đẹp, tài giỏi, vv.....

Khi tiệc gần tàn

- Xin lỗi, nhưng có thể độc quyền phỏng vấn ngài được không ạ ?

Lúc này Hàm Y mới có cơ hội đến nói chuyện với chủ tịch Vương

- Thế cô gái xinh đẹp đây muốn hỏi về chuyện gì?

Vương Nhân nhìn thẳng vào cô phóng viên trẻ tuổi mỉm cười hỏi

- Không biết có thể phỏng vấn ngài tại phòng riêng được không, ở đây e rằng không tiện lắm!

- Cô gái, ta không làm chuyện gì phi pháp cả nên cô cứ việc hỏi tại đây đi

- Được thôi, tùy ngài. Tôi muốn hỏi về chuyến công tác gần đây nhất của ngài tại Tokyo...

Hàm Y bỏ dở câu. Chủ tịch Vương Nhân có chút xao động

- Được rồi, đợi ta ở phòng 109

Vừa nói Vương Nhân vừa ra lệnh ột người phục vụ đưa Hàm Y lên phòng và dặn người phục vụ đó ở lại “canh chừng” cô. Hàm Y khẽ gật đầu chào rồi quay người đi, môi thoáng nở nụ cười..

Tiệc tàn

Vương Nhân mở cửa bước vào phòng 109, thấy Hàm Y đang ngồi nhìn ra cửa sổ, phía sau là người phục vụ. Phẩy tay ra hiệu cho người phục vụ đi ra

- Được rồi, vào thẳng vấn đề đi. Cô muốn “điều tra” ta chuyện gì?

Vương Nhân không vòng vo. Nhìn vào ánh mắt sắc bén của cô phóng viên kia, lão có thể dễ dàng thấy được cô ta biết không ít

- Tô Gia Mẫn – Hàm Y cũng đánh thẳng

- Ta không quen

- Àh phải, Vương phu nhân...mất 16 năm rồi?

-- Vương Nhân nhú mày lại, lão không thích đề cập đến vấn đề này

- Tiểu thư Vương Bội lớn lên thiếu tình thương của mẹ thật tội nghiệp. Nhưng có lẽ đáng thương hơn khi biết rằng...mẹ mình vẫn chưa chết – Hàm Y xoay thẳng tia nhìn vào Vương Nhân, khẽ nhếch mép cười

- Cô..đừng ăn nói hàm hồ -lão Vương gần như sắp mất bình tĩnh

- Chuyện đó ngài phải biết rõ hơn ai chứ. Không những không chết, mà còn..đang ngồi tù nữa – Hàm Y vẫn tiếp tục nói, giọng đều đều

Vương Nhân mặt tái xanh, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhếch miệng nói

- Xem ra cô biết không ít. Vậy ta cũng chẳng ngại nói cô nghe, Tô Gia Mẫn, ta có biết – gật gật đầu – cái chết của bà ta, là ta làm

- Vì bà ta hết giá trị lợi dụng?

- Phải. Vậy ra cô cũng biết cả vụ tai nạn năm xưa. Khá đấy – lão ta phá ra cười, rồi đôi mắt đột ngột chuyển sang giận dữ – Nói, cô rốt cuộc biết được những gì?

- Tai nạn năm đó, tôi muốn biết – Hàm Y không để tâm đến câu hỏi, lạnh lùng nói

- Tại sao ta phải nói cho cô biết?

Nhanh như cắt, 1 hòng súng dí ngay vào đầu Vương Nhân

- Nói hoặc chết. Chọn đi

Lão mặt tái mét, lắp bắp kể

- Ta được người khác thuê để....truy sát..chiếc xe đó

- Ai?

- Người này...ta không thể nói – Vương Nhân tuy giọng vẫn còn sợ sệt nhưng có vẻ lão sợ người kia hơn cả hòng súng của Hàm Y

- Vậy ông chết được rồi – Hàm Y cất giọng lạnh băng, tay bóp cò

- Cha – một giọng nói đầy lo lắng vang lên

Kèm theo đó là tiếng đập cửa ngày càng dồn dập

- Ta đã dặn Tiểu Bội nếu trong 30 phút không thấy ta xuống thì lập tức đưa vệ sĩ lên – lão Vương Nhân cười đầy gian ác – nếu bây giờ cô bắn chết ta, thì cô cũng không toàn thân bước khỏi đây đâu

Hàm Y khẽ nhú mày, rồi cúi xuống nói nhỏ

- Tôi sẽ giết ông, nhưng không phải bây giờ, ít ra cũng phải cho ông nói lời từ biệt đằng hoàng với cô con gái yêu chứ. Hãy xem đó là ân huệ

- Hahaha, cô nghĩ mình sẽ sống sót ra khỏi đây hay sao?

- Chúng ta sẽ sớm gặp lại – Hàm Y nở nụ cười chết chóc rồi quay người đi

Cánh cửa phòng đã bị phá tung

Toàn bộ đèn đồng loạt tắt. Khách sạn Homi chìm trong bóng tối. Bọn vệ sĩ hơi hoảng loạn. Không thể bắn bừa bãi vì có thể trúng chủ tịch

- Cha, cha ở đâu?

Vương Bội hoảng hốt gọi

- Ta ở đây, không sao cả. Lập tức bật điện lên tìm cho ra ả phóng viên đó, cho dù phải lật tung từng góc ngách của khách sạn này, ả chắc chắn chưa chạy được xa đâu.

Nghe lệnh, đám vệ sĩ nhanh chóng tỏa đi. 5 phút sau điện được bật lại. Khách sạn Homi bị lật tung lên, nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy dấu vết của cô phóng viên Hàm Y.

Trong một ngõ vắng

- Nhảy từ cửa sổ tầng 10, cũng liều đấy

Một người con trai nhìn Hàm Y nói, đó chính là anh chàng phục vụ đưa cô lên phòng

- Chẳng phải anh đã “tóm” được em đó sao

Cô khẽ cười, rồi nhẹ nhàng lột chiếc mặt nạ mang tên Hàm Y ra và trút bỏ lớp quần áo bên ngoài. Anh chàng phục vụ cũng tháo chiếc nơ thắt trên cổ áo sơ mi ra, xắn tay áo lên và tháo mặt nạ xuống. 2 người thản nhiên bước ra khỏi con ngõ, hòa vào dòng người đông đúc trên đường

- Em không nghĩ phần cúp điện có trong kế hoạch

- Đã bàn rồi

- Phải, nhưng đó là cúp điện khách sạn Homi, không phải...toàn thành phố – Kris nhú mày nhìn Phong

- Anh là người thích phá luật – hấn nhún vai đáp – phải tắt hết đèn thì mới ngắm được sao – ngược nhìn lên trời

Kris mỉm cười. Con người kia, ngoài lạnh lùng ra, thì vô cùng ngang tàng, chỉ thích làm theo ý mình, chính cá tính thích là làm đó đã cuốn Kris vào vô vàn những điều “phiền phức”, nhưng vì thế mà Kris sống thực hơn, cảm thấy cuộc sống không còn quá nhàm chán, có lẽ, cũng vì thế mà nó thích Phong.

Quay sang nhìn, thấy hấn vẫn vô tư ngắm sao mặc cho xung quanh các cửa tiệm buông lời nguyền rủa (nhất là các quán kem), người đi đường hồi hải sợ sệt, xe cộ lưu thông xém tông vào nhau, tiếng thắng xe, còi xe vang lên chói tai...

Kris chẳng biết nói gì hơn, thật bó tay với Phong. Rồi nó khẽ nắm lấy tay hấn

- Tối quá, em không thấy đường (mượn cớ)

- Ừ, nắm chặt vào, nếu không lại tha thiết gọi tên anh như lúc ở Tokyo – Phong khẽ cười

-- nó bóp chặt tay Phong, mặt đỏ bừng

Phong không nói nữa, nhưng miệng cứ cười, Kris thì mong có cái lỗ nào để...quăng hấn vào cho xong.

14. Chương 14

Canteen

- Hi Kris

Khang vui vẻ chào Kris rồi ngồi xuống cạnh nó

- Không ai hoan nghênh anh đâu, đi dùm đi

Lin vừa dứt củ cà rốt vào miệng vừa nhăn mặt nói

- Cả tuần nay cô chỉ nói được thế thôi sao (ghét quá nên Khang đổi cách xưng hô luôn)
- Phải, đối với thứ mặt dày như anh cả tuần đều đến ăn chung dù không ai mời thì nói một câu nhiều lần mới thắm
- Cô cũng là cái thứ chậm tiến hóa thôi suốt tuần chỉ tiêu hóa được mỗi củ cà rốt
- Vẫn còn hơn anh đấy đồ vượn người
- ‘*%#%\$%\$%
- ‘*(‘^%%%##%\$##@’\$’*

Suốt tuần bắt đầu đi học lại Kris đã luôn phải chịu đựng 2 con người kia “cắn xé” lẫn nhau. Tuy nó cũng chẳng quan tâm gì nhưng lỡ tai thì bị tổn thương nặng nề. Giờ nó đã hiểu vì sao cứ có 2 tên này thì Phong lại biến mất tăm....

Tiếng động làm Kris ngược lên nhìn. Khang và Lin sau khi đấu võ mồm không đã, Lin đã “chơi” nguyên đĩa súp vào áo của Khang, Khang cũng tức giận xịt tương ớt lên người Lin, thế là cả 2 “ấu đả” qua lại, kết quả là những tiếng động vừa rồi, nhưng chói tai hơn hết chính là tiếng hét buốt đến tận óc...

- Đây 2 em kia, nghĩ mình đang làm gì thế hả?

...của ông thầy nổi tiếng nghiêm nhất trường (đã xuất hiện ở chap 1). Chẳng nể nang ai, lão mắng xối xả vào cả 3, vì Kris ngồi giữa nên bị vạ lây luôn. Lão phạt cả 3 sau giờ học ở lại quét dọn nhà kho. Khi Lin giãy nảy lên phản đối thì lão cười đầy gian tà

- Không muốn quét nhà kho thì quét khu nhà cũ nhé

Lin lập tức nín bật. Ai không biết khu nhà cũ nổi tiếng vì bị ma ám. Không khí ghê rợn toát ra từ ngôi nhà khiến người đứng cách 100m đã cảm thấy buồn nôn khó chịu. Hướng hồ khu nhà cũ nằm trong khuôn viên phía tây, sau dãy nhà H – vốn được dùng làm khu nhà giải phẫu của trường đại học Y trước đây. Sau khi chuyển nhượng cho E.K thì hiện giờ đã bị bỏ hoang.

Nhà kho

- A! bụi chết đi được – Lin rên rỉ
- Im đi, tại ai mà phải khổ thế này hả? – Khang bực bội trách móc
- %^\$%#@#@#

Lại bắt đầu nữa rồi

- Im lặng đi, làm cho nhanh để còn về sớm, trời tối rồi – Kris nói giọng lạnh tanh

Cả 2 nín bật. Phần vì thấy có lỗi phần vì Kris nói đúng. Thế là 2 đứa hì hục làm (Kris vô tư ngồi nghe nhạc vì nó hoàn toàn vô tội nên không có lý do gì phải chịu phạt). Lúc gần xong thì Lin chột reo lên

- Đây, xem tớ tìm được gì này

Kris đến gần Lin, Khang cũng bu lại. Trên tay Lin là một mẫu giấy báo đã ngả màu vàng ố

“Họa báo năm 1995”. Kris như chạm phải nguồn điện, lập tức tập trung chú ý vào tờ báo

“Cuối năm 1995, một vụ hỏa hoạn xảy ra tại khu phòng học thí nghiệm, dẫn đến cái chết thương tâm của một em học sinh. Hiện vụ hỏa hoạn vẫn chưa xác định là do người hay sự cố gây nên. Phía cảnh sát vẫn tiếp tục tiến hành điều tra...”

- Àh hình như vụ này rùm beng lắm, báo chí hồi đó tốn cũng khá nhiều giấy mực – Khang nói
- Trường mình vẫn đồn sau vụ ấy oan hồn người học sinh kia không được siêu thoát nên vẫn còn lẩn quẩn đâu đó trong trường – Lin vừa nói vừa lấy tay xoa xoa 2 vai
- Ha, sợ rồi sao, đồ chết nhất
- Her, tôi sợ nhất là cái thứ đồng bóng như anh

- #\$\$%@’**

- Đi thử không? – Kris chợt hỏi

- Sao? – 2 người kia ngừng sĩ vả nhau, quay lại nhìn nó đồng thanh

- Tớ không nghĩ đó là ý hay đâu Kris àh – Lin mặt méo xệ

- Anh không đồng ý đâu, chỗ đó cấu trúc đã bị hủy hoại rất nhiều, rất nguy hiểm – Khang tỏ vẻ nghiêm túc
Kris cười khẩy một cái rồi quay người bước đi

- Này sao cậu cười đểu thế? Khinh thường tớ àh? Sợ gì chứ, tớ đi – Lin chạy đuổi theo, nói giọng đầy tự tin

- Haizz, anh đi theo bảo vệ em – Khang cũng đuổi theo Kris

Chẳng qua Khang cũng không muốn Kris coi thường mình, vả lại con nhỏ chết nhất kia cũng đi không lẽ mình con trai mà không đi, nên Khang đành đi cùng

Kris mỉm cười đắc thắng. Dính bẫy hết rồi

- Khu phòng thí nghiệm năm đó bây giờ ở đâu? – Kris quay sang hỏi

Khang không trả lời. Lin đánh ực một tiếng rồi khó khăn nặn từng chữ

- Khu..nhà...cũ

- Khu...nhà....cũ

Lin vừa dứt lời thì một đợt gió ở đâu thổi qua làm nhỏ sồn cả gai óc. Kris vẫn bình thản bước đi. Khang tuy vẫn bước đều đều nhưng mắt ngó dáo dạt (teo rồi :))

10 phút sau...

3 người đã đứng trước khu nhà cũ. Khu nhà quả không hổ danh bị ma ám. Những tàn tích từ lần hỏa hoạn 17 năm trước vẫn còn. Những bức tường cháy đen loang lổ, những mảnh thủy tinh vương ***, những cánh cửa mở tang hoang...

Khu nhà gồm 2 tầng, có dạng hình chữ U. Xung quanh cây cối đã chết trụi từ lâu, càng “giúp” cho khu nhà nổi bật lên giữa cảnh nền xơ xác. Từng đợt gió lạnh lại thổi, lùa qua những kẽ ngách trong tòa nhà, phát ra những âm thanh như đang rên rỉ..

Vừa nãy khi băng qua dãy H Lin đã run lẩy bẩy, giờ đứng trước khu nhà cũ nhỏ muốn quay đầu bỏ chạy ngay, nhưng phần vì tính tò mò, phần vì không dám (cái này nhiều hơn), nên đành đứng chôn chân tại đây

- Chúng ta nên về thôi. Trời tối quá rồi, ở lại đây rất nguy hiểm

Khang lên tiếng, khẽ xoa xoa 2 vai. Lin như vớ được “đồng đội”, cũng nhanh chóng hòa theo

- Phải đó Kris, khu nhà này đã bị cháy qua rồi, cấu trúc không còn chắc chắn nữa, nguy hiểm lắm

Kris không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn xa xăm

- Vậy 2 người về trước đi – nó vẫn nói giọng đều đều, chân bước vào khu nhà

Đương nhiên sẽ không bao giờ có chuyện 2 người kia bỏ lại Kris mà về rồi. Nghe giọng nó quả quyết như vậy, Khang và Lin biết chắc không thể kéo được Kris về rồi, nên cũng miễn cưỡng bước vào theo.

Tiếng bước chân của 3 đứa vang lên đánh động dãy hành lang dài tĩnh mịch, rồi lại nhanh chóng rơi vào hư vô. Lin vừa bước đi vừa nín thở. Khang ngược lại càng bước càng thở mạnh hơn. Không biết từ lúc nào mà 3 người đi dính chùm vào nhau, nói đúng hơn là Khang và Lin bám lí nhí đằng sau Kris. Nó chợt cảm thấy buồn cười. thế là cố tình đi nhanh hơn, 2 người kia lập tức bước nhanh theo.

9 phút trôi qua nặng nề như 540 giây. Tội nó đang đứng dưới chân cầu thang. Lin liên tục nín tay Kris ra hiệu dừng lên. Nó phớt lờ. Từng bước chân khẽ khàng bước lên, tiếng gỗ mục phát ra theo từng nhịp chân...

Đã lên đến tầng 2

Hành lang tầng 2 tối hơn nhiều, đầu đó còn thoảng mùi khét. Kris nhìn một lượt rồi định bước đi thì bị nứu lại. Nó quay lại nhìn, hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng nhin cười nói

- Đừng khóc

Lin ngơ ngác nhìn Kris, nhưng nó không nhìn nhỏ, mà nhìn...Khang. Lin cũng quay lại nhìn và suýt té ra cười nếu không phải nhỏ cũng đang sợ.

- Ai khóc đâu

Khang quay đi, mặt hơi đỏ ,mắt đã ngân ngấn, vì cậu sợ nhất là ma. Thế là hình tượng sụp đổ hoàn toàn. Lại còn trước mặt người con gái cậu thích và con nhỏ cậu ghét nữa chứ, càng nghĩ Khang càng muốn khóc. Nhìn khuôn mặt của Khang mà Kris không nhin được, bất giác nở nụ cười. Lin và Khang đơ ngay lập tức, quên cả nỗi sợ mà ngây người ra ngắm. Đến khi thấy Kris đi được một đoạn rồi mới lạch bạch chạy theo

- Lại thấy nữa rồi – Lin nghĩ

- Lần đầu tiên mình thấy – Khang nghĩ

- ĐẸP QUÁ – cả 2 đồng thanh gào lên trong suy nghĩ (==')

Nụ cười của Kris trong phút chốc làm cho 2 tên kia mê mẩn. Đến khi thấy nó dừng trước cửa phòng số 7 mới hoàn hồn

- Kris..àh, phòng này là...người học sinh đó...chết mà..

Lin khó nhọc nặn ra từng tiếng, từ từ nhỏ dần. Tay thì bấu chặt vào Khang. Cậu thì chẳng nói gì, chỉ nhìn “trần trối” vào cánh cửa. Kris khẽ gạt đầu ra chiều như đã biết, rồi cầm lấy nắm cửa khẽ xoay

Tiếng cửa khô khan vang lên, vọng lại trong khoảng không im ắng. 2 đứa kia không hện mà cùng che mắt lại, nín thở chờ đợi...cái gì đó.

Cửa mở toang. Kris nhìn vào trong. Tối thui. Không thấy gì cả. Nó không thích bóng tối. Đứng bên ngoài khoảng 2 phút. Mắt dần quen với bóng tối trong phòng. Kris từ từ bước vào...

Phòng có 6 cái bàn dài chia làm 3 dãy. Những ống nghiệm vỡ tứ tung. Căn phòng từng có người chết để lại một cảm giác rờn rợn. Gió lùa qua khung cửa thông hơi nhỏ ở sát trần nhà. Lạnh buốt...

9:30pm

Hàn Quốc đang bước vào cuối thu. Nhiệt độ liên tục hạ thấp. Hôm nay có lẽ khoảng 210C, thêm vào đó là những đợt gió thổi lạnh đến thấu xương. Vậy mà 3 con người kia lưng áo ướt đầm mồ hôi. Lin và Khang không biết từ khi nào gạt qua mọi hận thù mà đánh chặt vào nhau, chỉ dám đứng lấp ló ngoài cửa

Kris quan sát căn phòng, suy nghĩ gì đó

- Kris...về thôi

Khang cố gắng nói giọng nhỏ nhất có thể, gần như là năn nỉ, xem chừng nếu ở đây thêm phút nào chắc cậu khóc thiệt ấỵ chứ

Có tiếng động. Lin đang định nói hòa vào, chưa kịp mở miệng thì lời nói lập tức bị nuốt ngược vào trong. Cả 3 ngoái nhìn ra chỗ phát ra tiếng...

Tối thui

Không có gì cả

3 người vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn chăm chăm vào khoảng tối đó. Không có một tiếng thở

Tiếng bước chân. Hướng về phía tụi nó. đều đều. Ngày càng gần...

Im bất

Không nghe tiếng gì nữa. Theo lẽ thường tình, trí tò mò luôn chiến thắng nỗi sợ. Kris bước ra hành lang. Vẫn sâu thẳm, tối đen và yên ắng, như thể tiếng bước chân kia chưa hề tồn tại hay đột nhiên mất hút trong không khí

- Là...người..học sinh.. đó đó

Lin nói như mếu, chân run bần bật. Khang nghe nhỏ nói thế mặt cũng tái xanh. Kris vẫn đứng yên nhìn hành lang dài hun hút. Không phải không sợ, mà vì nó là người tỉnh táo nhất trong 3 đứa ý thức được rằng những tiếng động đó không phải do ma gây ra. Điều khiến nó sợ chính là có người khác trong khu nhà này, và người đó không phải người tốt, như thế còn đáng sợ hơn bóng ma lẫn khuất nào đó. Trong bóng tối Kris không thể xác định được phương hướng chính xác, khả năng tự vệ cũng giảm đi nhiều, đó chính là điểm yếu của nó.

Có gì rơi xuống chân Kris. Vụn đá. Nó ngược lên trần nhà, có vài lỗ hổng, nhìn có vẻ như sắp sập đến nơi..

Lần này không phải tiếng vụn đá rớt nữa. Là tiếng bước chân. Nghe rất rõ, và, rất gần....

Cả 3 lại nín thở, động tai lên nghe. Kris nhìn vào khoảng hành lang tối om, cái nhìn như muốn xuyên thủng màn đêm. Một dáng người dần xuất hiện

- Làm gì thế?

Giọng nói trầm ấm vang lên. Phong nhìn 3 người trước mặt. Khang mặt tái xanh sắp khóc. Lin bám víu vào Khang, đã khóc. Kris mặt căng thẳng nhìn mình chằm chằm. Trời lạnh mà cả 3 đều thi nhau chảy mồ hôi..

- Phong

Kris kêu khê rồi bay đến ôm chầm Phong, 2 người kia cũng lao đến ôm hân

- Blue – Khang

- Anh Phong – Lin

Thấy Phong đến, 3 người dường như không còn sợ gì nữa. Phong hơi bất ngờ

- Bỏ ra – giọng lạnh tanh

Chỉ có Lin bỏ. 2 kẻ kia như chẳng quan tâm. Kris không nghe cũng đúng thôi vì câu đó không phải nói với nó, còn Khang, không những không thềm để ý mà còn bám chặt lấy Phong hơn

- Blue ơi, mày đến tao mừng quá !

Phong ngán ngẩm thở dài. Từ nhỏ đến giờ lúc nào cha mẹ Khang vắng nhà hay nhà cúp điện cậu đều ôm đồ qua nhà Phong ngủ, có khi ở lì cả tuần đến khi Phong bỏ nhà mình mà đi Khang mới chịu về. Nếu đến ở chung thôi thì Phong cũng chẳng quan tâm Khang ở bao lâu, nhưng đằng này cậu cứ nài nỉ đòi ngủ chung, Phong không chịu thì sáng dậy cũng thấy Khang nằm kế bên từ lúc nào...

Hồi tưởng lại những chuyện đó, Phong không biết tại sao có thể làm bạn được với “tên đàn bà” này (Khang trong suy nghĩ của Phong)

- Được rồi bỏ ra giùm đi

Đến khi Phong gần như dùng đến bạo lực Khang mới miễn cưỡng buông ra. Lúc này Kris và Lin nhìn cậu sững sờ. Khang mặc kệ. Lỡ mất hình tượng rồi thì mất thêm chút cũng chả sao...

- Sao đến đây? – Kris quay sang hỏi Phong

- Nó nhẩn – nhìn Khang

- Ồ..tại tao nghĩ là sẽ có nguy hiểm gì nên mới...nhẩn mày – Khang quay mặt đi nhìn láo liên

Hồi tưởng lại khi Khang nhẩn cho Phong

Khi đi qua dãy H, không khí nặng nề khiến người ta sởn gai óc. Đâu đó trong dãy nhà còn vương mùi tử khí. Lin và Kris đã đi cách một đoạn phía trước, Khang vẫn bước chậm rãi nhưng mồ hôi đã túa ướt đầm

mái tóc màu nâu đồng. 2 tay dút vào túi quần, dáng vẻ vô cùng bình thản nhưng thực ra trong túi quần phải, đôi tay đang bấm tin nhắn thuận thực.

Sent

Lin phá ra cười sặc sụa

- Không ngờ anh chết nhất đến thế !!

- Tôi trời không sợ đất không sợ. Chỉ sợ...ma thôi – Khang cãi lại

- Hahaha, ai chẳng biết ma không có thực, chỉ có mấy đứa đầu đất mới sợ thôi... (nói vậy nhỏ cũng là đầu đất)

Lập tức im bật. Tiếng động lạ hút hết sự chú ý. Phong khẽ nheo mắt nhìn vào khoảng tối trước mặt. Khang và Lin nhảy bổ ra sau lưng hắn và Kris..

Cả 4 người nhìn xuống chân. Gạch vụn. Rồi nhanh như cắt hướng mắt lên trần nhà

1 mảng trần lớn đổ xuống. tụi nó lập tức dạt qua 2 bên. Lại thêm một mảnh khác.

Xem ra “phạm vi” và “quy mô” rơi rớt ngày càng tăng. Sàn nhà nghiêng và có vẻ sắp không trụ nổi. Chúng nó lập tức chạy đến cầu thang

Bóng tối và hỗn loạn khiến cho việc đó khó hơn bình thường. Khi đến cầu thang thì gần như toàn bộ tầng 2 đang sập xuống. Lin và Khang chạy thoát được xuống dưới. Phong và Kris thì không

Hoang tàn

Khu nhà cũ vốn đã tàn tạ vô cùng, lúc này đây thì càng hoang phế. Bụi bay tứ tung, phủ lên màn đêm một làn khói màu xám . Toàn bộ dãy hành lang A của khu nhà cũ sụp đổ hoàn toàn

- Krissss

- Bluee

Khang và Lin thì nhau gọi, trong lòng đầy lo lắng

- Ở...đây..

Lin và Khang chạy nhanh đến chỗ phát ra tiếng nói, dùng sức bới đồng gạch ra. Thấy Kris đang nằm đè lên Phong. Ngoài một số xây xát trên mặt thì không có gì nghiêm trọng. Cả 2 thở phào nhẹ nhõm, nằm vật ra thở

- Lần...thứ 3

Phong nhón miệng cười ma mãnh, tay khẽ chạm vào vết thương trên mặt Kris. Nó chống cằm lên ngực hắn, cũng cười ma mãnh đáp lại

- Bị đè đến 3 lần, quá lời rồi

Phong cười hất ra, đưa tay vuốt lại vài lọn tóc lòa xòa của Kris.

Chợt

Cánh tay hắn như bị rút hết sức, buông thõng xuống đất, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi

Kris kinh ngạc. Lập tức bật dậy

*

*

Máu

Máu loang đỏ chiếc áo thun trắng

*

Phong thở khó nhọc. Đôi mắt khẽ nhắm lại.

*

Nụ cười vụt tắt....

15. Chương 15

Cả 3 người bàng hoàng. Khang nhanh chóng lao đến lay Phong

- Đừng đụng vào !!

Kris lập tức hét lên ngăn lại. Nhìn cây giáo đâm sâu vào sườn trái của Phong mà lòng nó đau như cắt. Vết thương này không gây nguy hiểm đến tính mạng nhưng nếu sơ ý chạm vào có thể khiến cho hấn bị tàn phế

- Gọi cấp cứu đi

.....

Sau 2 tiếng trong phòng phẫu thuật thì Phong được chuyển sang phòng bệnh

- Có nhầm lẫn không, tôi muốn phòng VIP

Khang nói như gào vào mặt vị bác sĩ. Ông khẽ đẩy gọng kính lên, giọng có chút run

- Nhưng..thưa cậu Hoàng..., hiện giờ bệnh viện đã kín phòng hết rồi, mong cậu hãy thông cảm

Khang thở dài. Cậu biết không thể có sự ưu ái trong bệnh viện, nhưng cậu muốn Phong có thể dưỡng bệnh được tốt nhất

- Vậy ít ra cũng phải cho tôi phòng riêng chứ, sao có thể cho bạn thân nhất của tôi ở chung phòng bệnh với người khác hả? Mà còn là...bệnh nhân nữ nữa

Không cần nghĩ cũng biết sẽ ra sao nếu để một đứa con gái nằm cùng phòng với Phong. Vị bác sĩ già bối rối không biết phải thuyết phục như thế nào

- Được rồi, cứ quyết định vậy đi

Kris lạnh lùng lên tiếng rồi quay bước đi. Lin và Khang muốn ý kiến thêm cũng không được. Ông bác sĩ thở phào...

4 khuôn mặt đập vào mắt Phong khi hấn vừa mở mắt. Ánh sáng mặt trời chói chang khiến hấn khẽ nhắm mắt lại. Rồi lại mở ra. Vẫn là 4 khuôn mặt kia. Là con gái. Là con gái. Là con gái.

- Đây anh ấy tỉnh rồi này

- Trời ơi ảnh đẹp kinh khủng

- Ủ ừ tao ngắm mấy ngày rồi chẳng chán

-

Tiếng con gái nói chuyện lao xao.Ồn ào quá. Phong nhắm mắt lại

Tiếng mở cửa vang lên. 4 người kia chẳng ai buồn nhìn xem ai đến, mắt cứ dính chặt vào khuôn mặt hoàn mỹ

- Đây biến hết đi. Đừng làm phiền anh Phong

Lin lao đến đuổi 4 đứa con gái kia. Tụi nó bĩu môi

- Cô có phải bạn gái ảnh đâu

- Cô có quyền gì chứ?

- Chẳng đủ tư cách đâu

Lin cười khinh khỉnh

- Vậy các cô có tư cách sao? Mặt xấu như thế, đến ngắm ảnh cũng còn chưa đủ Level ấy chứ

Nói rồi quay người bước đi, để cho đám đằng sau tức nổ đom đóm.

- Mấy ngày rồi?

Phong lạnh nhạt hỏi. Chống tay ngồi dậy, vùng bụng bên trái khẽ nhói lên

- 2 ngày. Mày phải nằm ít nhất một tuần nữa

Vừa nói Khang vừa đưa cho hắn một tờ báo

“Khu nhà cũ của trường E.K do kiến trúc quá cũ đã bị sập. May mắn là không học sinh nào bị thương. Sắp tới chính quyền sẽ tiến hành san bằng hoàn toàn khu vực đó để đảm bảo sự an toàn cho các học sinh...”

Khang đã nhanh chóng bịt miệng phía bệnh viện việc Phong bị thương. Tụi nó đều không muốn có thêm rắc rối nào. Phong thấy tờ báo lên bàn, mắt nhìn xa xăm ra cửa sổ. Khang cũng ngồi xuống, lấy điện thoại ra bấm liên tục. Lin vui vẻ ngồi gọt...cà rốt

Một người bước vào phòng. Là con gái. Mái tóc đen dài ôm lấy khuôn mặt thon nhỏ, cô ấy rất xinh đẹp. Mọi ánh mắt trong phòng đều nhìn cô, trừ Phong và Lin

- A, Phi Phi

- Cậu đến rồi hả?

-

Mấy đứa giường bên cạnh kêu lên. Cô gái tên Phi Phi nở nụ cười tiến đến, đặt giỏ trái cây lên bàn

- Anh Phong

Lin đưa củ cà rốt về phía Phong. Hắn chẳng buồn quay lại

- Cô tâm thần àh? Ai lại gọt cà rốt cho bệnh nhân hả?

Khang kinh ngạc hét lên. Có tiếng cười chế nhạo từ giường bên

- Thứ nhất, tôi không tâm thần, chỉ hơi điên thôi.

Thứ hai, là tôi gọt chứ ai mà còn hỏi

Lin hồn nhiên ngẩng cổ ra đáp lại. Trong lúc Khang và Lin đang hăng say đấu võ mồm thì

- Này

Phi Phi chìa quả táo đã được gọt đẹp mắt về phía Phong, bọn bạn của cô ta chăm chú quan sát. Phi Phi là hotgirl của trường, sắc đẹp gần như chẳng ai bì được, kể cả hotgirl của E.K – Phương Khả Vy. Dáng lại chuẩn, phong cách ăn mặc rất style, chắc chắn anh chàng kia mà nhìn thấy sẽ đổ ngay lập tức. Tuy có chút ghen tị nhưng nếu Phong đổ thì chúng sẽ được dịp lên mặt với Lin.

Nhưng..

...hắn vẫn chẳng buồn quay lại

Phi Phi có chút xấu hổ, rút tay về và quay lại giường bên kia. Bọn bạn cô ta cười chữa ngượng cho cô nhưng thật ra trong lòng cũng hả hê lắm

- Phải rồi người đẹp như thế thì chỉ để ngắm thôi

- Bọn mày không đọc truyện sao? Thường thì những anh chàng đẹp trai lạnh lùng thế này thường thích mấy nhõ ngây thơ, yêu đời, vui tính gì đó, nói chung là đối lập hoàn toàn với ảnh ấy

- Haha phải rồi, và thường mấy nhõ đó chỉ dễ thương thôi chứ không thuộc dạng xinh đẹp như Phi Phi

- Mà tao nghĩ ảnh chưa có bạn gái đâu. 2 ngày nay toàn thấy anh cute kia với con nhỏ khủng thôi, Bạn gái gì lại bỏ người bạn trai hoàn hảo như vậy không lo lắng chăm sóc chứ?

-

Tiếng nói chuyện, cãi vã vang lên khắp phòng bệnh. Đúng là một buổi sáng ồn ào...

2 hôm sau

Khang và Lin lại đến như mọi khi. Nhưng giường bệnh bên cạnh thì không còn là 4 người nữa, mà là 8 người, có cả cô Phi Phi kia. Người này rỉ tai người kia thế là càng lúc càng nhiều người vào “thăm bệnh” (ngắm Phong ka thì có). Không cần nói cũng biết Khang và Lin khó chịu thế nào, nhưng không thể cấm người ta vào thăm bệnh được. Không chỉ bệnh nhân và người thăm bệnh, mà cả y tá bác sĩ cũng “đặc biệt” quan tâm đến phòng 405

- Thực Liên, đo nhiệt độ

- Thực Liên, nhịp tim thế nào?

- Thực Liên, có thấy khó chịu gì không?

-

Cứ 5 phút là đến khám một lần, vì Phong không thích bị chạm vào người và lại cũng chẳng có ai gan đến gần hẳn nên toàn mượn cơ khám cho bệnh nhân giường bên cạnh.

Phong nhập viện 4 ngày, tính cả 2 ngày nằm mê man. Hằng ngày vẫn có đồng người phải ghé vài lần để ngắm cho thỏa thích dù khuôn mặt hắn vẫn chẳng có biểu cảm gì khác ngoài vẻ mặt lạnh tanh....

Cửa phòng mở. Thực Liên mở hé mắt. Là một người con gái. Liếc nhìn đồng hồ. Mới 6h sáng. Không ngờ mới sáng sớm mà đã có người đến ngắm. Người con gái đó lại bên giường của Phong, xoay lưng về phía Liên, kéo ghế ngồi xuống. Và cô ấy cứ lặng lẽ ngồi im...

7h sáng

Thực Liên thức dậy. Nhìn qua giường bên cạnh. Cô gái kia vẫn ngồi ở đó. Cô ta bĩu môi, đúng là mày dày trơ trên mà ngắm người ta đến 1 tiếng đồng hồ (nhìn lại mình đi nội). Vài người bạn của cô ta vào “thăm” như thường lệ

-Ồ lại người mới àh?

-Ừ, mới sáng bánh mắt đã vào rồi

-Thấy hôm nay tao trang điểm thế nào?

-Hình như đậm hơn hôm qua

-Ừ vậy mới đẹp

-Thôi dù mày có trát đầy phấn lên mặt ảnh cũng không thèm nhìn đâu, Phi Phi ảnh còn không liếc nhìn kìa

-Mấy hôm nay đứa nào cũng cố tình nói chuyện dễ thương, ngây thơ, giỡn lớn tiếng mong ảnh chú ý một chút cũng chẳng được, thậm chí một cái nhăn mặt cũng chẳng có

-

Đám con gái cứ thi nhau than thở tán dóc. Lại ồn ào. Phong khẽ cựa mình

Này ảnh dậy rồi kìa

-Hôm nay cũng đẹp trai quá

-Sao con nhỏ kia chưa biến đi, che hết tầm ngắm của tao rồi

-Mặt dày hết cỡ

- Ảnh thế nào cũng làm ngơ nó cho xem

-

Phong mở mắt. Nhìn người con gái trước mặt. Mặt vẫn lạnh tanh. 2 người cứ nhìn nhau. Rồi hấn đưa tay lên chạm nhẹ vào mặt nó

- Đến rồi !

Giọng nói tuy vẫn lạnh lùng nhưng cũng rất dịu dàng, Kris không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Phong chống tay ngồi dậy

- Rửa mặt đi, có đem đồ ăn sáng đây

Hấn khẽ gật đầu rồi đi vào phòng vệ sinh. Tất cả đám con gái bên giường kia miệng ngoác cả ra

- Bạn gái ảnh hả?

- Chẳng biết nữa, không thấy mặt mũi gì hết

-

15 phút sau Phong bước ra. Kris vẫn chống tay lên giường suy nghĩ gì đó. Phong choàng tay lên cổ nó, khẽ sát mặt

- Nghĩ gì thế?

Kris hơi giật mình, mỉm cười nói

- Không

Rồi nó với tay lấy hộp cháo

- Đây

Phong mở ra, mùi cháo trứng thơm phức bay ngập phòng. Kris nhìn Phong ăn, mặt có chút căng thẳng

- Thế nào?

- Ủm...hơi lạ

- Không thể nào

- Không tin thì ăn thử xem

Kris nhớ đã nếm rất vừa miệng mà. Nó chồm người qua, Phong nhanh chóng hôn lên môi Kris rồi cười ma mãnh

- Hết lạc rồi

Kris mặt đỏ bừng, dù là một nụ hôn thoáng qua nhưng cũng khiến tim nó đập loạn xạ. Nhưng có lẽ tim đập nhanh nhất là đám con gái kia. Chứng kiến từ đầu đến cuối, thấy từng cử chỉ lời nói của Phong đối với người con gái kia, hi vọng của tụi kia hoàn toàn bị dập tắt. Rồi khi thấy nụ cười hấn dành cho nó, tụi kia như muốn vỡ tim.

“Chúa ơi, đẹp quá” – đồng thanh trong suy nghĩ.

- A Kris đến rồi

Lìn reo lên khi thấy nó. Nhỏ quay sang giường bên cạnh, mặt nghênh nghênh ý là – “Chỉ có cô ấy là đủ tư cách thôi, các người không bì được đâu”, lại nhếch nhếch lông mày – “thần tượng của ta mà lị”. Rồi nhỏ quay lại bắt đầu ríu rít...Lũ kia nhìn tức tối vì không nói được gì

Phong ăn xong

- Đây, anh dùng khăn của em đi

Cô nàng Phi Phi sau khi nghe đám bạn kể lại thấy rất ghen tị với Kris, nên tìm cách bắt chuyện với Phong để ít ra nó thấy được sắc đẹp của mình cũng phải ghen tị

Kris vẫn chăm chú đọc tạp chí, không hề ngước nhìn cô ta. Nhưng Phong thì quay lại. Cô quá bất ngờ, lần đầu tiên hấn nhìn cô. Mặt Phi Phi thoáng đỏ khi thấy ánh mắt Phong nhìn mình. Bọn bạn cô ta cũng nín thở, cả 8/10 anh chàng sẽ bị đứng hình.

Nhưng hoàn toàn không, Phong chỉ nhìn lướt qua cô ta, với tay lấy tờ khăn ăn mà Kris để trong túi. Phi Phi vừa ngượng vừa tức. Không biết nghĩ gì cô ả bỗng nói to

- Em thích anh. Làm bạn trai em nhé?

Bọn bạn cô ta dơ cả lũ. Lin, Phong và cả Kris bây giờ đều nhìn cô ta. Lúc này đám đó mới thấy được khuôn mặt của Kris. Mũi cao, thon nhỏ, đôi môi mọng nước, và đặc biệt là đôi mắt màu nâu sữa tuyệt đẹp với cái nhìn lạnh lùng thờ ơ. Kris nhìn thẳng vào Phi Phi, khiến cô ả hơi run.

Lin vừa lấy củ cà rốt ra ăn vừa chống cằm chờ xem phim hay. Phong chỉ vào Kris, nói vô cùng thản nhiên

- Hãy hỏi ý kiến cô ấy

Nó khẽ mỉm cười. rồi đứng dậy. Trước khi đi lướt qua Phi Phi, Kris ghé sát tai cô ta nói giọng lạnh băng

- Không

Phong nghe, và hấn cũng khẽ cười, rồi nắm lấy tay Kris đi ra cửa, bỏ lại phía sau bao nhiêu là khuôn mặt với những cảm xúc hỗn độn. Trừ Lin, nhỏ vẫn thản nhiên cúi đầu đọc tạp chí (mấy đứa này làm bạn đúng là hợp)

Ngoài sân

Bệnh viện này là bệnh viện tốt nhất Hàn Quốc, với đội ngũ bác sĩ giỏi, phòng bệnh đạt tiêu chuẩn (cái này phải xem lại) và khuôn viên rộng lớn xinh đẹp

Phong và Kris ngồi dưới 1 tán cây cạnh bờ hồ. Hôm nay trời rất đẹp, nhưng chẳng có mấy người đi dạo vì trời cuối thu khá lạnh. Kris dựa vào gốc cây, duỗi chân ra, Phong nằm xuống gối đầu lên đùi nó. Được một lúc

- Anh chưa từng hỏi mối quan hệ giữa em và X

- Vì em cũng chưa từng hỏi anh

- Vậy nếu em hỏi?

Phong hơi ngừng lại, khẽ nhắm mắt rồi đáp

- Anh mất hết người thân. Tuổi thơ của anh bị hủy hoại. 11 năm qua anh sống trong hận thù. Tất cả đều vì X

Phong nói đều đều, mặt không chút cảm xúc. Kris tự hỏi có phải cũng vì X mà hấn trở nên vô cảm như thế.

Rồi nó nhớ lại lần đầu tiên khi gặp Phong, không phải ở cổng trường, cũng không phải ở thành phố Leno, mà là 4 năm trước , trên phố Street...

Lúc đó Kris được sư phụ dẫn đến nhà một người bạn, sư phụ bảo nó đứng đợi bên ngoài. 11h30 tối, con đường vắng hoe. Kris ngồi đợi ở bậc tam cấp. Bỗng nghe từ xa tiếng hú hét, nó ngoái theo nhìn. Là một đám đánh nhau. Không biết lúc đó tại sao nó lại thấy có hứng thú, bước gần đến đám người đó...

Là một cuộc đánh hội đồng. Cả đám côn đồ vây chặt kín một người con trai ở giữa. Không nói nhiều, chúng xông vào choảng luôn. Chàng trai với duy nhất một chiếc gậy trên tay đánh những cú đẹp mắt và cực kì hiểm, rõ ràng lũ kia không phải đối thủ của cậu ta....

Tàn cuộc

Khấp người Phong đầy vết thương. Vứt cây gậy xuống, đang định quay lưng đi thì hắn chợt khựng lại, xoay người sang, nhìn thẳng vào Kris. Bất gặp ánh nhìn của Phong, nó hơi bất ngờ. Đôi mắt sắc lạnh của hắn cứ xoáy vào nó, tối đen và đầy chết chóc. Rồi nhanh như cắt, Phong rút súng ra, nhắm hướng Kris mà bắn

Viên đạn sượt qua tóc Kris, cắm thẳng vào cổ tên đang sau đang định bắt nó. Khi Kris quay lại nhìn thì Phong đã đi mất...

Lúc trở về thì sư phụ đã đứng trước cửa đợi, nó nghĩ ngợi một lát rồi nói vô cùng nghiêm túc

- Sư phụ, con muốn có người bảo vệ. Con muốn người ấy bảo vệ con !

Đó là lần đầu tiên trong đời Kris muốn được che chở bảo vệ, không phải chính tay đi đánh giết ai nữa

Rồi 1 năm sau, gặp lại người đó ở Leno, thực ra lúc đó Kris rất sợ hãi, dù gì nó vẫn là một đứa con gái 13 tuổi. Con đường vắng tanh không có lấy một bóng người. Nó đã quá mệt mà lũ người kia còn quá sung sức. Dù không trông mong chờ đợi vào bất cứ sự giúp đỡ của ai, nhưng trong lòng nó vẫn dấy lên chút tuyệt vọng.

Rồi Kris gặp lại Phong. Vẫn dáng người cao ngạo đó, ánh mắt sắc lạnh đó, bất giác nó cảm thấy thật quen thuộc và .. an toàn. Nỗi sợ trong lòng phút chốc đã lặn đi...

Có những người sinh ra vốn dành cho nhau

Và có lẽ từ lúc ấy, số phận đã gằng kết 2 con người xa lạ kia với nhau. Không cần những lời nói mật ngọt, những cử chỉ yêu thương, không cần thời gian gắn bó. Chỉ cần qua một ánh nhìn, bất chợt làm nảy sinh một cảm giác khác lạ, thì lúc đó, tình cảm cũng dần bắt đầu, có thể nói là yêu từ cái nhìn đầu tiên...

Kris cúi xuống nhìn Phong, đôi mắt hắn vẫn khép lại. Kris vuốt nhẹ mái tóc lòa xòa kia. Phong vẫn mang dáng vẻ ngang tàng lạnh lùng cổ hủ ngày nào, nhưng ánh mắt nhìn nó đã ấm áp, dịu dàng hơn, và một điều chưa bao giờ thay đổi, đó là luôn khiến cho nó có cảm giác an toàn. Dù ở Tokyo, trên vách núi, khu tắm nước nóng hay ở khu nhà cũ kia, Phong đều bảo vệ Kris, mặc cho chính mình luôn bị thương.

Bất chợt, Kris cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên môi Phong. Lúc ngược lại lên, thấy Phong đang mở mắt nhìn mình đầy khó hiểu

- Đây là thuốc, để vết thương mau lành

Kris mặt hơi đỏ, bối rối giải thích

- Vậy có phải ngày nào cũng được uống không?

Phong cười. nghiêng đầu nheo mắt hỏi

- Nằm mơ đi

.....

“Sư phụ àh, con không muốn được bảo vệ nữa. Con muốn bảo vệ người ấy. Con không muốn vì con mà người ấy phải chịu thêm bất kì vết thương nào”

16. Chương 16

Chỉ sau 5 ngày, Phong đã xuất viện, không cần đến 1 tuần. Đúng là sức phục hồi như dã thú.

Trở lại trường học

- Anh Thiên Phong quay về rồi !!

- Ảnh đi du lịch 5 ngày mà tao như chết đi 5 ngày ấy

- Nhưng mà ới, sao giờ nhìn lại, thấy ảnh...còn hót hơn trước thế kia

Tiếng các nữ sinh lao xao la hét, E.K lại sôi nổi hẳn lên. Đứng bất ngờ về chuyện đi du lịch, là Khang đã phao tin để ém việc Phong nhập viện

Phong và Khang bước vào lớp. 11K1 lại có dịp xôn xao ồn ào. Khang vui vẻ cười đáp lại như mọi khi, còn Phong thì nhét headphone vào tai, thờ ơ nhìn ra cửa sổ

Giờ ăn trưa

Phong tựa người vào lan can. Vài tán nắng cuối thu hiem hoi nhẹ chiếu xuyên mái tóc đen mềm, tai đeo headphone, đôi mắt lim dim, trông hẩn vô cùng hoàn mỹ, như những vị thần trên đỉnh Olympo

Người con gái trước mặt, không biết đến từ lúc nào, cứ ngẩn người ra ngẩn. Đến khi đôi mắt lạnh lùng kia khẽ mở, cô ta mới như bừng tỉnh

- Xin chào, em là Vương Bội, vừa du học Anh trở về. Em rất thích anh, làm bạn nhé?

Vương Bội nói vô cùng thoải mái kèm theo nụ cười quyến rũ, đúng chất du học sinh. Theo cô ta được biết thì chưa ai từng dám đứng trước mặt Phong nói chuyện như vậy – ngoài đàn chị Phương Khả Vy đã bị cự tuyệt – như vậy ít nhiều Phong cũng sẽ thấy ấn tượng với cô

Nhưng tuyệt nhiên không có biểu hiện gì, đôi mắt hẩn lại nhắm khẽ, chăm chú nghe nhạc

Điều này cũng không nằm ngoài dự đoán của Vương Bội : “Anh càng như vậy thì em càng thích. Bất cứ thứ gì Vương Bội này đã thích thì sẽ giành cho bằng được”. Cô nghĩ hôm nay đến đây thôi, không ai có thể giành được Phong khỏi cô, nên cứ “đánh từ từ”

Vương Bội mỉm cười rồi quay người đi xuống. Lúc xuống cầu thang thì bắt gặp 1 người con gái khác đi ngược lên: “Là con nhỏ ngồi dưới mình?”

Kris bước lên sân thượng. Gió cuối thu thổi từng đợt lạnh lẽo. Phong vẫn đứng dựa vào lan can, không mặc áo khoác, dáng vẻ thản nhiên lạnh lùng, gió khẽ thổi tung mái tóc bồng bềnh và chiếc áo sơ mi. Kris bước đến, nhẹ nhàng ôm Phong từ phía sau, áp mặt lên tấm lưng rộng.

Nó không muốn thấy hẩn cô độc như thế

1 nụ cười thoáng qua, nhưng nhanh chóng thay vào đó là cái nhũn mảy. Phong gỡ tay Kris xuống, quay lại nhìn, tay vẫn nắm tay nó

- Sao không đeo găng tay?

- Anh có thấy cô gái nào đi ôm từ đằng sau mà đeo găng tay không, mất cả hình ảnh lãng mạn

Kris vừa nói vừa lắc đầu. Phong cười khẩy, rồi chà xát tay nó vào nhau, đưa lên miệng hà hơi ấm vào. Nó nhìn hẩn, có chút không hài lòng, nhanh như cắt choàng cả 2 tay lên cổ hẩn, ôm Phong sát vào người

- Ấm rồi

Kris mỉm cười nói. Phong thoáng bất ngờ, rồi cũng ôm siết nó vào người, đôi mắt trở nên ấm áp, nhưng ẩn sâu trong đó có chút gì đó khó dò. Kris ôm chặt lấy Phong hơn, đôi mắt cũng nhìn xa xăm.

Đã nghe trong trường có rất nhiều lời đồn về mối quan hệ giữa Dương Thiên Phong và Hàn Tiểu Phong, nhưng Vương Bội vẫn không tin. Bây giờ được chứng kiến tận mắt, cô ta gần như điên tiết lên. Chiều tia nhìn giận dữ vào Kris, bỏ lại nụ cười tà ác, Vương Bội quay người đi...

- Cha, con muốn mượn vài người

Vương Bội ngồi đối diện với cha mình, lạnh lùng nói.

- Để làm gì?

- Giúp cha rửa hận

Vương Nhân nhìn cô con gái cứng, chờ đợi

- Lần trước ở khách sạn Homi chúng ta chẳng phải đã có được khuôn mặt thật của “cô phóng viên Hàm Y” rồi hay sao . Con đã tìm thấy cô ta rồi

Lần đó, khi Phong và Kris cởi bỏ mặt nạ ở ngõ sau khách sạn, khuôn mặt đã lọt vào camera mới lắp phía sau. Phong quay lưng về phía camera nên không nhìn thấy mặt, nhưng Kris thì có. Lão Vương Nhân đã

cho người truy tìm khắp nơi nhưng kết quả vẫn là số không. Bây giờ nghe con gái cũng nói thế, lão không giấu được vẻ vui sướng

- Làm tốt lắm con gái của ta. Con cần bao nhiêu người
- Cô ta không phải hạng tầm thường gì, cho con 50 người giỏi nhất, và con muốn tự tay xử lý cô ta
- Không vấn đề. Có vẻ con có thù riêng với cô ta
- Phải, cô ta động vào một thứ của con (hoang tưởng)
- Được, tùy con xử lý

Rồi lão Vương Nhân phá ra cười hài lòng, Vương Bội cũng nhếch mép cười. Đúng là cha nào con nấy

Sân sau

Vương Bội hẹn Kris ra nói chuyện. Nó đương nhiên biết “cuộc nói chuyện” sẽ đi đến đâu, nhưng nó muốn khai thác thêm thông tin từ cô ta nên đồng ý đi

- Hẳn mày biết tao muốn nói gì, khôn hồn thì tránh xa anh Phong ra

Vương Bội ngênh mặt lên, giọng xác xược nói. Đáp lại cô ta chỉ có cái cười khẩy đầy khinh khỉnh của Kris. Vương Bội càng điên hơn, ả mỉm cười, dù sao ả cũng không định chỉ nói xuông với nó, ả muốn may miệng nó lại.

Kris thấy cô ta cứ đứng đó nhìn trôn trời. Chán. Nó quay người bỏ đi, chẳng cần khai thác gì từ ả nữa. Không ngờ Vương Bội từ sau nhanh chóng lao đến, nắm tóc nó. Kris đương nhiên dư sức đỡ, nhẹ nhàng nghiêng người né khiến cô ta mất đà ngã, cắm thẳng mặt xuống đất, không góc dậy nổi. Kris ban cho ả cái nhìn thương hại rồi quay người bước tiếp..

Nhưng Vương Bội đột nhiên bật dậy, ả miến vài tẩm thuốc mê vào miệng Kris. Nó không kịp phản ứng lại. Mọi thứ mờ dần. Cơ thể trở nên nặng trĩu. Kris ngã phịch xuống. Mê man.

- Kris bị bắt cóc rồi

Cửa phòng 11K1 bị đẩy ra, Lin khuôn mặt đầy mồ hôi, hốt hoảng nói. Khang ngay lập tức bật dậy. Phong gỡ tai nghe xuống, bước ra khỏi lớp. Khang cũng nhanh chóng kéo Lin đi theo

- Đầu đuôi?

Vừa đi Phong vừa lạnh lùng hỏi

- Lúc này Kris nói Vương Bội hẹn ra nói chuyện, nếu sau 1 tiếng chưa thấy nó quay lại thì chạy đến báo cho anh

Phong nhíu mày, ánh mắt trở nên sắc lạnh. Leo lên xe phóng đi như bay. Lin đơ người nhìn theo

- Đây, có đi không?

Tiếng Khang gọi làm nhỏ quay lại, rồi Lin cũng nhanh chóng leo lên. Chiếc xe phóng vù đi

5 phút sau, một biệt thự màu xám hiện lên

Không còn thời gian để ngắm, Lin cố rượt cho kịp những bước sải dài của Khang

Đến 1 căn phòng rất to, chứa toàn vũ khí. Lin ngó người ra nhìn. Phong đã ở trong từ lúc nào, đã thấy một bộ đồ khác. Áo thun đen ôm sát người, quần jeans đen, đôi sneaker đen nốt. Tay hắn đang lắp đạn thành thực. Khang cũng nhanh chóng lựa ỉnh khẩu súng ưa thích. Tiếng lắc rắc lên đạn nghe thật đã tai, Lin cũng lảng xảng vào lựa

Nhanh như cắt, một bàn tay chộp lại tay nhỏ

- Cô, ở nhà

Khang lạnh lùng lên tiếng. Lin muốn phản đối nhưng nhỏ đâu biết bắn, cũng không biết đánh trả, nếu đi cũng chỉ thêm phiền phức, nhưng muốn nhỏ ngồi đợi trong khi Kris đang gặp nguy hiểm, nhỏ không làm được

- Đừng lo, chúng tôi nhất định sẽ cứu được Kris

Khang mỉm cười trấn an Lin, tay khẽ nắm chặt tay nhỏ. Lin nhìn cậu, rồi gật đầu

Xuống đến nhà, 20 tên đàn em của Phong nhất loạt cúi chào

- Boss

Phong lướt ánh mắt lạnh băng một lượt, buông 1 câu khô khốc đầy uy quyền

- Giết hết

Nhà kho bỏ hoang

- Em này đẹp quá

- Ủ nhìn mê thật

- Tụi bây đừng có mà xớ rớ tới, “khách đặc biệt” của tiểu thư đây

- Đừng lo – giọng một người con gái vang lên – khi tao xong việc thì tùy tụi bây xử lý

1 tràng cười vang lên. Kris đã tỉnh, khẽ nhắm mắt nhìn xung quanh

-Ồ, nàng công chúa đã tỉnh rồi àh?

Giọng nói đầy giễu cợt của Vương Bội vang lên Nó khẽ cử động, nhưng 2 tay đã bị trói vào ghế. Nhà kho này khá tối, chỉ có duy nhất vài ánh đèn yếu ớt, xung quanh toàn những khuôn mặt khả ố bặm trợn, nhưng nó vẫn bình thản nhìn đám người xung quanh. Rồi xoáy tia nhìn chết chóc vào Vương Bội, làm cô ả hơi giật mình.

- Ai cho phép mày nhìn tao bằng ánh mắt đó

Cô ta trợn mắt lên hét, Kris vẫn chú mục vào ả, hoàn toàn không để tâm

Khuôn mặt xinh đẹp in hằn 5 dấu tay. Không chút xao động, Kris vẫn nhìn ả ta, miệng nở nụ cười khinh khỉnh

Lại 1 cái tát vụt tới. Khóe miệng nó chảy máu, nhưng tuyệt nhiên không 1 tiếng kêu, Kris vẫn tiếp tục nhìn Vương Bội, đầy thách thức

Không dùng tiếp chiêu cũ nữa. Ả vớ lấy chiếc kéo

1 lọn tóc đen mượt bị cắt phăng không thương tiếc. Kris vẫn vô cùng thản nhiên, đáy mắt ánh lên sự nhàm chán. Vương Bội rút súng ra, chĩa vào mắt Kris, khẽ nhếch mép

- Đôi mắt của mày làm tao thật kinh tởm

Dứt lời, ả lên nòng và tay chạm vào cò...

- Khoan

Vương Bội dừng lại, quay sang nhìn

- Cha

Vương Nhân từ tốn bước vào

- Ta muốn hỏi cô ta vài chuyện. 1 mình

Ả ta rút súng lại, mỉm cười đầy chết chóc với Kris: “Mày không sống qua tối nay đâu”

Lão Vương Nhân ngồi xuống đối diện Kris, miệng hút điếu xì gà, từ tốn nói

- Cô rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết những chuyện đó?

- Tôi sẽ rất vui lòng trả lời nếu ông kể tôi nghe về vụ tai nạn đó

Kris cuối cùng cũng mở miệng, nhưng âm điệu vô cùng lạnh lẽo. Vương Nhân trầm ngâm 1 lúc, rít 1 hơi rồi nói với giọng đều đều

- 10 năm trước, có người thuê ta rượt theo chiếc xe Benz đó. Đèo Hình Nhân lúc đó mưa rất to, đường núi vô cùng nguy hiểm, nhưng vì khoản tiền công quá lớn, ta và đám đàn em đã bạt mạng đuổi theo, đến khúc ngoặt thì chiếc xe đó bẻ lái kịp được vì đường trơn, lao thẳng xuống vực, chiếc xe của ta cũng mất đà rơi theo, chỉ có ta sống sót. Sau đó ta đến đòi khoản tiền công, rồi làm nên sự nghiệp

Vương Nhân kể với giọng bình thản, không hề hối hận hay quan tâm đã gây ra cái chết cho những ai. Kris chăm chú lắng nghe, gương mặt vẫn lạnh băng nhưng đôi mắt ánh lên sự căm hận

- Thật ra giờ ta cũng chẳng cần biết cô là ai nữa, ta kể hết thế này xem ra cũng nhẹ bớt tội lỗi. Bây giờ, thì cô hãy chết đi, đem theo câu chuyện của ta chôn vùi xuống mồ nhé

Lão cười hiểm độc. Lôi khẩu súng trong túi áo ra, chĩa thẳng vào đầu Kris. Chợt, nó nhếch môi khẽ cười

- Hàn Tiểu Phong, con gái của người phụ nữ ông hại chết – Bạch Dĩ Thuần

Lão Vương Nhân chợt khựng lại, tay run run

- Bạch Dĩ..Dĩ Thuần?

Lúc này lão mới nhìn kĩ khuôn mặt của Kris. Rất đẹp, và rất giống người con gái đó

- Bà..bà ta không hề nói đó là Dĩ Thuần

Vương Nhân lắp bắp nói

- Bà ta?

Biết mình lỡ lời, lão lập tức im bặt, mặt tái xanh

1 loạt tiếng súng vang lên bên ngoài. 1 cuộc đấu súng. Phong đến rồi. Vương Nhân giật bắn người, lão lập tức lao đến,

kẹp tay vào cổ Kris và chĩa họng súng lên đầu nó

Cửa bị đập tung một cách bạo lực

Phong bước vào, theo sau là Khang

1 tia đau đớn thoáng hiện lên trong đôi mắt sắc lạnh. Phong nắm chặt tay

- Chúng mày đừng đến gần, nếu không tao bắn chết cô ta

Kris không hề tỏ ra hoảng sợ, bên phía Phong cũng không hề nao núng, chỉ có Khang mặt hơi căng thẳng. Phong ra hiệu, lập tức Vương Bội bị lôi ra

- Cha

Cô ta rướn người về phía lão kêu cứu. Vương Nhân hoảng loạn cực độ, nhưng nhanh chóng lão lấy lại được bình tĩnh

- Trao đổi

Phong nhìn xoáy vào lão, rồi lôi Vương Bội bước đến. Vương Nhân cũng thận trọng bước lên

1m

Cả 2 cùng dừng lại

- Đếm đến 3 ta trao đổi

Vương Nhân nói, giọng căng thẳng. Phong không đáp

- 1

- 2

- ..

- 3

Chưa kịp làm gì thì bên ngoài xông vào 1 nhóm khác. Là thuộc hạ của Vương Nhân, lão cười đắc thắng. Nhóm Phong bắn trả, nhưng lực lượng quá chênh lệch. Bọn kia cứ nhắm Phong bắn, cô tiểu thư Vương Bội kia đã được đám khác cứu thoát. Tình hình vô cùng hỗn loạn

Không chần chừ, Vương Nhân nhanh chóng nhắm thái dương của Kris mà bóp cò, lão không muốn đem dài lắm mòng..

Nhưng

Nhanh như cắt, Kris nắm lấy bàn tay cầm súng của lão, bẻ ngoặc ra sau. Nó đã cởi được trói.

Vương Nhân đau đớn phải buông súng xuống. Kris lập tức nhặt lấy, chìa ngược họng súng vào lão

Lão lùi lại, hơi hoảng, nhưng tuyệt nhiên không sợ hãi

- Bạch Dĩ Thuần, thiên thần trong sáng ấy ghét nhất là giết người. Nếu biết con gái của mình là kẻ giết người, mà còn vì mình mới trở nên như vậy, cô ấy nhất định sẽ rất đau lòng

- Im đi, ông không đủ tư cách nói về bà ấy

- Hahaha, được. Vậy thì nói về cha của cô

Cha. Không biết bao lâu rồi Kris đã không còn khái niệm về từ “cha” kia. Tim nó khẽ nhói lên

- Sao, không phải đến tên cha mình cô cũng quên rồi chứ?

- Cảm đi

1 đứa trẻ 6 tuổi nhưng phải chịu mất cả cha lẫn mẹ trong chưa đầy 10 ngày. Sau khi mẹ nó mất. 1 tuần sau cha nó đã bỏ nhà đi. Cái đêm mưa bão đó, nó chưa bao giờ quên, 10 năm nay những kí ức đó được chôn vùi sâu thẳm trong lòng, bây giờ lại hiện lên rõ ràng

Bão. Mưa rất to. Toàn thành phố rơi vào cảnh cúp điện. 1 đứa bé ngồi thu lu trong góc nhà, đôi mắt nâu sẫm ướt nheo vì nước mắt, đôi bờ vai nhỏ bé run rẩy theo từng tiếng sấm. Tiếng nắc to dần thành tiếng khóc, lẫn trong đó là tiếng gọi yếu ớt. Sấm chớp. Dáng người bé nhỏ run lên, tiếng khóc càng to hơn, nhưng đều bị tiếng gào thét của cơn bão ngoài kia nuốt sạch...

Sự cô độc, sợ hãi, tuyệt vọng tràn ngập trong cô bé...

Giờ, trong mắt Kris chỉ có hận thù. Chính lão ta là người cướp đi tất cả, cướp đi người mẹ hiền từ, cướp đi gia đình hạnh phúc của nó

- Cô..thật đáng thương

Vương Nhân bật cười khinh bỉ nhìn Kris nói. Đôi mắt nó trong phút chốc tối sầm lại, lên nòng súng, và...kéo cò

Vương Nhân gục xuống nhưng chưa chết, lão nằm thõ thoi thóp, máu học ra từ miệng, xem ra trước khi được thần chết rước đi, lão sẽ phải trải qua đau đớn tột bậc

Kris hơi kinh ngạc. Nhìn đằng sau..

Phong từ từ hạ súng xuống, họng súng vẫn còn bốc khói.

- Tại sao?

Kris nhú mồm, nói xen chút giận dữ

Phong bước đến, nâng bàn tay cầm súng của nó lên, hôn nhẹ vào lòng bàn tay

- Không muốn bàn tay này phải dính máu nữa

Kris chớp mắt nhìn Phong, rồi 2 tay khê ôm lấy gương mặt hoàn mỹ của hắn, sau đó ôm chặt lấy hắn và.....nhanh như cắt xoay người 180 độ

Ánh mắt đầy giận dữ, Vương Bội hạ súng xuống, cười hả hê

Kris vẫn ôm chặt lấy Phong. 1 giọt nước mắt khê rơi

Vòng tay nói lỏng dần

Kris ngã phịch xuống

Phong bàng hoàng

Nó nhìn hắn, khê mỉm cười, rồi dần chìm vào vô thức...

Khang lao lại, liên tục gọi tên Kris

Phong giao nó cho Khang. Đứng lên và quay sang nhìn Vương Bội

Khuôn mặt vẫn lạnh băng, nhưng đôi mắt thật đáng sợ, chết chóc và đầy phần nộ

Vương Bội hơi run, lùi người lại

Toàn bộ tay sai của ả ta đều đã bị bắn chết

- Một mạng đền một mạng

Ả ta gần giọng nói

- Không đủ

- Vậy...anh muốn..giết em?

- Giết cô? Quá nhẹ nhàng

Phong nhếch mép cười, rồi ra lệnh cho tên đàn em

- 20 cái

Tên đàn em gật đầu hiểu ý, tiến đến chỗ Vương Bội tạt ả 20 cái đầy đau đớn

Có nợ thì phải trả. Quy luật tự nhiên

- Cạo

Vương Bội bị kẹp chặt, trong phút chốc, đầu ả chẳng còn 1 cọng tóc. Ả không ngừng la hét, Phong tiến lại gần, tay cầm khẩu súng. Miệng nở nụ cười ban ơn cuối cùng

Phong đánh mạnh vào đầu ả bằng cán súng, Vương Bội gục xuống, vết thương hoàn toàn không nghiêm trọng đến tính mạng, nhưng dám cá là ả sẽ ước mình không bao giờ tỉnh lại nữa nếu 14 tiếng sau được bác sĩ thông báo: “Mù vĩnh viễn” và tin tập đoàn Cheha đã phá sản...

Đó chính là cái giá cô ta phải trả vì đụng đến Kris

....

Kris đã được đưa vào phòng cấp cứu

Khang và Lin liên tục đi qua đi lại, chốc chốc lại nhìn vào. Phong chỉ ngồi im trên băng ghế chờ, nhưng đôi mắt hiện lên nỗi hoang mang cực độ

Rất giống lần hắn bị thương, cũng ngay vị trí đó, nhưng có điểm khác là, lần này, vết thương gây nguy hiểm đến tính mạng

Rất nguy hiểm

.....

“Sư phụ, con làm được rồi, con đã bảo vệ được người đó. Con...không hề hối tiếc, hoàn toàn không...”

17. Chương 17

Sau 5 tiếng

Bác sĩ bước ra. Tháo khẩu trang xuống, khuôn mặt hơi dân ra

Khang và Lin lập tức chạy đến hỏi tới tấp. Vị bác sĩ từ tốn nói

- Đã qua cơn nguy hiểm rồi cô cậu không cần quá lo. Bây giờ cô ấy cần nhất là nghỉ ngơi, đừng để cô ấy quá căng thẳng

- Vậy khi nào có thể vào thăm ạ? – Lin lo lắng hỏi

- Có lẽ nội trong 36 tiếng sau cô ấy sẽ tỉnh lại, khi ấy cô cậu có thể vào thăm

...

Kris mở bừng mắt, miệng khẽ gọi: “Mẹ ơi...”

Lại là giấc mơ đó, nó nhắm mắt thở hắt, hơi cự mình. Cơn đau nhanh chóng ập tới làm nó khẽ nhăn mày. Nhìn xung quanh. Một màu đen kịt. Có lẽ trời vẫn chưa sáng

Cửa phòng mở. 1 người bước vào. Kris nhìn đồng hồ. 4h sáng ==’. Chưa đến giờ thăm bệnh

- Bệnh viện cho vào sao?

Phong tiến lại gần, thờ ơ nhún vai. Bệnh viện đương nhiên vẫn chưa cho vào thăm, nhưng hần đâu có đi cửa chính

- Liệu nhi? Đây là tầng 7 đó

Không cần nói Kris cũng biết Phong trèo cửa sổ vào. Hần lại nhún vai

- Muốn gặp

Kris lắc đầu cười. Rồi hỏi

- Thế nào?

- Xong rồi

Sập bẫy rồi. Trên sân thượng hôm đó nó và Phong là cố tình cho Vương Bội thấy, dẫn đến việc bị bắt cóc, và sâu xa hơn nữa là về việc để khuôn mặt lọt vào “tầm ngắm” của camera, tất cả đều nằm trong kế hoạch, kết quả là nhờ được Vương Nhân kể về X và bắt lão phải trả giá

- Thành công

Kris cười đắc ý nhưng Phong có vẻ không đồng tình

- Không. Em bị thương rồi

Nó nhúu mày, nắm tay lại đấm nhẹ vào má hần

- Ngốc. Không hề đau

Phong không trả lời, chỉ nhìn nó. Hần rất giận Kris, càng giận mình hơn khi không bảo vệ được người con gái đó

Kris cũng nhìn đáp lại hần, ánh mắt vô cùng cương quyết, không hề hối hận. Nếu chuyện tái diễn 10 lần thì nó vẫn sẽ làm lại 10 lần

Phong thở hắt ra. Đưa tay nhẹ vuốt mái tóc đen mượt của nó

- Nóng

Kris bất chợt nói (ngoài trời 24 độ ==). Phong nhìn nó, chờ đợi

- Cột tóc cho em

Nó nhanh chóng chồm người đến, kề sát mặt hắn

Phong bật cười, nó thật khó dò mà

Rồi Kris ngồi ngay ngắn trên giường, Phong đứng phía sau, nhẹ nhàng buộc tóc cho nó

Nhưng

Đây là việc khó nhất mà Dương Thiên Phong từng làm

Hắn cứ lay hoay mãi với cọng thun và mấy lọn tóc rút lên rút xuống

15 phút trôi qua vẫn không sao buộc được. Kris cứ ngồi khúc khích cười. Phong không kiên nhẫn nữa, nhìn quanh và nhanh như cắt giắt đứt sợi ruy băng đỏ buộc vào lẳng hoa hồng hôm qua Lin mang đến, cột giữ tóc nó lại

Xong

Phong thở phào, cười đắc chí. Kris quay lại thấy bộ dạng trẻ con của hắn thì bật cười. Sau đó mặt “nghiêm nghị” lại

- ...đẹp không?

Phong nhìn nhìn, rồi chồm đến đặt nụ hôn lên trán nó

- Rất tuyệt

Hắn lại nở nụ cười ma mãnh nó thích. Kris mặt thoáng đỏ, cười đáp lại

....

8am

Lin và Khang đến. Vừa bước vào phòng Lin đã chạy đến ôm chầm nó, miệng khóc nức nở. Nó bật cười, dỗ cho nhỏ nín

Khang thấy nó tỉnh lại, cũng thờ phào nhẹ nhõm. Rồi cậu nói

- Để cho Kris tiện nghỉ ngơi và cũng đang trong dịp trường nghỉ đông, chúng ta ra đảo chơi đi

Lin reo lên hưởng ứng. Kris nhún vai. Phong chẳng quan tâm

Thế là ngay ngày hôm sau. Tụi nó đã ra đảo

Đảo Phục Sinh

Đây là đảo thuộc quản lý của gia đình Khang, bây giờ đã gần bước qua đông, thời tiết rất lạnh nên chẳng mấy ai ra đảo du lịch. Hiển nhiên, chỉ có 4 đứa nó.

Tụi nó ở căn nhà gỗ xinh xắn bên bờ biển

Có đánh chết Khang cũng không chịu mở cửa những phòng khác, cậu đòi ngủ chung ở phòng khách

Phong và Kris chẳng muốn nhưng cũng không quan tâm. Sao cũng được

Nhưng Lin thì cực lực phản đối

- Tại sao lại phải ngủ chung với thứ sâu bọ như anh. Lỡ nửa đêm anh giở trò thì sao

- Cho xin đi, sâu bọ cũng biết chọn lá lành mà ăn chứ

- Người như anh thì lá nào chẳng gặm

- Này, có phải cô có thành kiến với tôi không, sao cứ nói xỏ nói xiên nhau thế

- Phải đấy, tôi chính là không ưa loại người lẳng nhăng như anh

Ấn tượng đầu tiên của Lin về Khang là 1 người con trai với khuôn mặt vô cùng khôi ngô nhứt sách giùm nhỏ và nở nụ cười rất tươi, nụ cười làm lu mờ cả ánh nắng chói chang của mặt trời. Nhưng rồi khi những

lần sau gặp lại, trên tay Khang luôn là một người con gái khác nhau, khiến cho lời cảm ơn và cơn cảm nắng đầu tiên của nhỏ không bao giờ được thoát ra.

Bây giờ có thể nhìn thấy, đi cùng và thậm chí nói chuyện với Khang nhiều hơn, nhưng cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, vì Lin đã nhận ra trong tim Khang đã và chỉ có Kris. Ánh mắt lo lắng, nụ cười tỏa nắng, tất cả đều dành cho Kris...

Bất chợt 1 giọt nước mắt khẽ rơi, nhỏ nhanh chóng đưa tay lên quệt không quên lè lưỡi với Khang rồi quay người chạy vụt đi. Khang đứng yên như trời trồng...

Kris đứng ngoài mái hiên, ngắm biển. Gió biển thổi tung mái tóc được buộc tạm bợ bằng sợi ruy băng của nó (Kris không muốn tháo “thành quả” của Phong)

1 chiếc khăn trùm qua vai nó. Kris chỉnh lại chiếc khăn, giọng nhẹ tênh

- Cảm ơn !!

Khang mỉm cười đáp lại

- Vết thương thế nào rồi?

- Bình thường

Khang quay sang nhìn Kris, đôi mắt nâu sữa tuyệt đẹp vẫn chăm chú nhìn xoáy vào biển, đượm một màu buồn bã

- Em...không hối hận?

- Hoàn toàn không

Kris quay sang nhìn thẳng vào Khang, nói đầy quả quyết. Cậu nhìn nó, tim nhói đau...

- Bác sĩ, tình hình cô ấy thế nào?

- Vết thương khá nguy hiểm nhưng nhờ được cấp cứu kịp thời nên không đe dọa gì đến tính mạng

- Vậy có để lại di chứng gì không?

- Uhm..Cô ấy không nên hoạt động mạnh, vì vết thương khá sâu nên ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe sau này, và một điều quan trọng nữa là...

Vị bác sĩ cúi xuống nhìn hồ sơ bệnh án, rồi khẽ đẩy gọng kính, tiếng nói trầm xuống

- ...cô ấy không thể mang thai được nữa..

Kris là một người rất thông minh, có thể nó cũng đã tự biết trước được kết quả khi đỡ viên đạn đó.

- Tại sao...lại vì Blue..hi sinh nhiều như vậy?

Đôi mắt nâu sữa khẽ hướng ra biển, rồi lại nhìn thẳng vào mắt Khang, cái nhìn xoáy tận vào tim cậu, giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo vang lên

- Vì Phong..là tất cả những gì tôi có.

Kris quay người bước đi. Khang đứng im. Từng lời nói như dao cứa vào tim cậu. Rồi bất chợt Khang nắm lấy tay Kris, kéo nó ôm vào lòng..

Lin dựa người vào cửa, thở hắt ra, mắt nhắm lại, nước mắt lại rơi, nhỏ đưa tay lên lau rồi xoa người bước đi..

Giờ ăn tối

- Lin biến mất rồi

Kris nói chậm rãi khi từ phòng vệ sinh (nơi cuối cùng chưa tìm) ra. Phong vẫn ngồi xô pha đọc tạp chí. Khang thì lo quỳnh lên. Bây giờ đã 8h tối rồi. Phần đảo này vốn giữ nguyên vẻ hoang sơ, chỉ có biển với rừng núi thôi, dù Lin ở đâu ngoài khu rừng này đều nguy hiểm như nhau.

Khang lập tức vớ chiếc áo khoác, mở cửa lao ra ngoài. Phong....vẫn đọc tạp chí. Còn Kris môi khẽ cười...

- Linh...Võ Khánh Linh

Khang hét to giữa màn đêm dày đặc. Tiếng kêu trong tĩnh mịch vang thật xa, thật rõ, nhưng tuyệt nhiên không có tiếng đáp lại. Lòng cậu nóng như lửa đốt, đôi chân cứ mãi miết chạy về phía trước..

Chẳng biết đã bao lâu rồi. Sương đêm rơi lạnh buốt, nhưng người Khang nhễ nhãi mồ hôi. Cậu dựa vào 1 cây đại thụ, thở lấy hơi. Cổ họng đã khan hết rồi, vẫn chưa thấy Lin đâu

Từ lúc quen Kris và Lin trở thành bạn thân của nó, Khang mỗi ngày đều đấu khẩu với nhỏ, và cũng chẳng rõ từ lúc nào Lin đã bước vào cuộc sống của cậu. Chỉ cần muốn thì sẽ được gặp. Chỉ cần gặp sẽ không ngần ngại sỉ vả nhau, có thể cãi mọi thứ trên đời, không bao giờ thấy buồn chán, và dường như chuyện đó dần trở thành một thói quen. Khuôn mặt đáng ghét của Lin mỗi khi nói xỏ cậu đã dần thay thế hình ảnh của Kris..

Khang quệt tay lau mồ hôi, rồi chạy đi tìm tiếp. Chợt khựng lại vì nghe thấy tiếng động lạ

Bên kia cây đại thụ có bóng người

Người đó dựa lưng vào thân cây...ngủ ngon lành

Khang nhanh chóng ào đến ôm chầm lấy Lin

Nhỏ bưng tỉnh, hoảng hốt đẩy người kia ra

Khang bị đẩy mạnh xuống đất, la toáng lên

- Này cô bị điên àh? Sao mạnh tay thế?

- Không lẽ để đứa háo sắc như anh sờ mó cho đã chắc

Khang hơi đỏ mặt, chẳng biết sao lúc đó lại ôm nhỏ nữa

- Sao đột nhiên lại biến mất? Biết mọi người lo lắng lắm không?(có mình anh thôi)

- Thì sao? Ảnh hưởng gì đến anh?

- Sao lại không? Cô biến mất, Kris lo lắng ăn cơm không ngon, làm tôi cũng không có tâm trạng nuốt cơm...

Khang cứ “hồn nhiên” chém, không để ý đến khuôn mặt sa sầm của Lin

- ...có biết Kris đang trong thời gian dưỡng bệnh không....

- Biết biết biết, tôi đâu phải muốn đi lạc đâu. Anh lo lắng cho Kris như vậy chỉ tốn công thôi, nó không cần sự quan tâm của anh, nó đã có anh Phong rồi, anh tưởng lo lắng như vậy Kris sẽ thích anh sao, không đâu...

Như giọt nước làm tràn ly, Lin hét thẳng vào mặt Khang. Cậu mở to mắt kinh ngạc. Lin biết mình lỡ lời, lập tức im bặt

- Phải, tôi biết Kris sẽ không thích tôi nhưng tôi vẫn lo lắng cho cô ấy, vì tôi thích Kris, thích một người vốn không cần đáp lại, cô chưa từng thích ai nên sẽ chẳng bao giờ hiểu đâu

Khang cũng tức giận hét lớn

- Tôi hiểu rất rõ là đằng khác, thích đơn phương một người đau khổ như thế nào, vì thế, tôi không muốn anh phải chịu nỗi đau đó

- Cô quan tâm tôi thế làm gì?

- Vì tôi thích anh

Im lặng

Cuối cùng, Lin cũng nói ra được

.....

Suốt cả ngày hôm sau, dường như chẳng ai nói với ai câu nào. Buổi chiều, Lin theo thói quen vừa nhai ngấu nghiêng củ cà rốt vừa xem truyện tranh, Khang thì ngồi sô pha xem đá banh, còn Kris bị Phong kéo ra biển

Màu vàng rực rỡ của hoàng hôn bao trùm vạn vật, nhẹ nhàng soi rọi 2 bóng người đứng hướng ra biển. Rồi bất chợt Phong đổi hướng, nhìn sang Kris, nó cũng quay sang nhìn hắn

Đứng ngược hướng gió nên mái tóc đen dài của Kris bị thổi tung về phía Phong. Hắn nhìn nó. Đau lòng nhận ra, nó bây giờ, vẫn không khác gì lúc ở Leno 3 năm trước. Vết thương ở bụng. Mái tóc rối. Đôi mắt u sầu. Dáng vẻ cô đơn

Phong đưa tay khẽ nắm lấy vài lọn tóc bay trước gió, hôn lên đầy dịu dàng. Phong từng nói rất thích mái tóc dài của Kris

- Em có biết lần đầu tiên gặp, khi thấy em quay người bước đi, trông em như thế nào không?

- Rất ngẫu àh?

- Không – Phong phì cười – Rất cô độc. Như bị cả thế giới bỏ rơi

- Tệ vậy sao?

- Ủ, đã thế còn bị đánh đến rất xấu xí

Kris cười như mếu, không ngờ ấn tượng đầu tiên của mình lại thảm thương đến thế

- Và em có biết anh đã nghĩ gì không?

Phong cười ranh ma khi thấy gương mặt xụ xuống của nó

- Không

Hắn khẽ giật tóc Kris, rồi vòng tay ôm lấy bờ eo thon nhỏ, kéo nó sát vào lòng, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu sẫm nói

- Anh đã nghĩ, nếu có gặp lại...anh sẽ bỏ cả thế giới để đến bên em

Kris mở to mắt đầy kinh ngạc.

Đôi mắt xanh đen quẩn rũ nhìn nó đầy mê hoặc

Trái tim như muốn bật ra ngoài.

- Anh yêu em, Hàn Tiểu Phong

Phong cười ma mãnh nói, rồi cúi xuống, đặt lên môi Kris nụ hôn cháy bỏng và ngọt ngào

Kris choàng tay qua cổ Phong, khẽ luồn tay qua mái tóc đen mềm, hôn đáp lại

Ánh sáng cuối cùng của ngày bỗng chốc đẹp đến kì lạ, phủ lên 2 người màu của hoàng hôn rực rỡ

Đây phải chăng là khởi nguồn của hạnh phúc?

Hay là mở đầu cho những nỗi đau dài bất tận?

.....

Một người đàn ông ngoài 50 bước ra khỏi phi trường. Ông như tách biệt hoàn toàn với thế giới ồn ào xung quanh, một khí chất khác người. Người đàn ông đưa tay gỡ kính mát xuống, nói với tổng giám đốc

- Hàn Quốc...10 năm rồi...

18. Chương 18

Từ khi từ đảo trở về, tần suất Kris và Phong đi cùng nhau càng nhiều hơn. Còn Lin thì cứ tránh mặt Khang. Mà không, phải nói là cả 2 tránh mặt nhau.

Hôm nay Kris và Phong đi xem phim. 2 người hẹn gặp ở rạp

Lần đầu tiên hẹn hò

Kris đến sớm hơn. Đứng đợi

Hôm nay nó mặt...đầm. Vì Phong cứ năn nỉ muốn nó mặc. Chiếc đầm màu trắng sữa, hơi phồng, điểm xuyến những hạt nhỏ ly ti như bông tuyết. Đeo một túi da chéo, khoác chiếc áo khoác mỏng màu xanh đen bên ngoài, độ dài bằng chiếc đầm, chân đi đôi sneaker. Nhìn nó vừa xinh đẹp dịu dàng vừa cá tính. Không trang điểm nhưng hầu như đã thu hút tất cả ánh nhìn, cũng may Kris chưa xả tóc, chỉ buộc hờ.

- Hey em, đi chơi không?

Một chàng trai nhìn cũng khá đẹp trai, tóc nhuộm vàng đeo khuyên, ăn mặc sành điệu, coi bộ cũng có nhiều gái theo, đến bắt chuyện. Đám bạn phía sau cũng từ từ đi đến, cười cợt nhả

Kris đưa mắt nhìn. Mấy tên kia há hốc. Không ngờ nhìn trực diện nó đẹp đến thế. Đặc biệt là đôi mắt nâu sữa, buồn bã và lạnh lùng. Kris thờ ơ nhìn, mắt cứ xoáy vào đám kia làm chúng tự nhiên thấy hơi bối rối...

- Đợi lâu chưa?

Phong bất ngờ xuất hiện. Kris xoay người lại. Nhẹ lắc đầu. Hắn cúi xuống nắm lấy tay nó, mắt không hề lướt nhìn đám kia (hiếm thật)

- Đi thôi

Bọn người kia trở mắt ra nhìn. Những người có mặt trong rạp lúc đó cũng há hốc. Không phải vì chuyện gì sâu xa, mà đơn giản vì người con trai đó cũng quá hoàn mỹ. Áo thun cổ tim trắng trơn, khoác ngoài chiếc áo vest đen, quần jeans đen và đôi sneaker xám. Đôi mắt cuốn hút đầy lạnh lùng.

Đúng là một cặp hoàn hảo

2 người chọn phim. Kinh dị thì nhàm chán. Hành động thì nhức đầu. HÀi thì nhạt nhẽo. Rốt cuộc cả 2 chọn phim kinh điển...

*

*

Titanic 3D

Xem xong phim. Lúc bước ra khỏi rạp. Hầu như ai cũng bật khóc hoặc sụt sùi, mắt hoe hoe đỏ. Chỉ có Kris là tỉnh bơ, Phong thì càng khó nói.

9h tối nhưng đường phố vẫn tấp nập. Những tiệm ăn, shop bán đồ...đèn đóm sáng trưng mời gọi. Phong và Kris thả bộ. Không biết bao nhiêu ánh nhìn tập trung vào 2 người, nhưng chuyện đó không bao giờ là vấn đề, 2 bàn tay vẫn nắm chặt nhau, thản nhiên bước đi.

Có lẽ đã rất khuya, con đường cả 2 đang đi yên tĩnh và vắng dần, thoáng chốc chỉ còn ánh đèn vàng vọt soi rõ đường đi. Nhiệt độ xuống thấp, đã vào đông rồi. Theo cùng hơi thở là những đợt khói trắng phả ra. Cả 2 đều ăn mặc phong phanh nhưng có vẻ không cảm thấy lạnh chút nào

- Jack..thật ngốc nghếch

Kris bất chợt nói

- Tại sao?

Phong nhú mày

- Cảm thấy thế

- Chết vì người mình yêu không hề ngốc. Đó là sự hi sinh

- Sống nhờ sự hi sinh của người khác...không hề vui vẻ

Kris chau mày, nghĩ về cảm giác của Rose. Phong khẽ

bật cười, dừng bước, nhìn thẳng vào nó

- Vậy...hãy sống vì sự hi sinh đó

Nó nhìn hấn

- Anh..có hi sinh vì em không?

- Còn em?

- Không

- ...

- Vì em sẽ nghĩ cách để cả 2 chúng ta cùng sống

Kris nghiêng đầu mỉm cười. Phong đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt xinh đẹp của nó, rồi choàng tay qua cổ kéo mặt nó sát lại

- Nhận ra nơi này không?

/> Trán kề trán. Kris mỉm cười gật đầu

- Là nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau

Phố Street vẫn như 4 năm trước. Vắng lặng. Mờ ảo. Nhưng 2 con người của 4 năm trước thì đã thay đổi...

- Biết lần tiên gặp em muốn nói không?

- “Đẹp trai quá” àh? (cảnh quen không)

- Không hề

Phong nhúu mày chờ đợi

- Hãy bảo vệ em

Hấn hơi bất ngờ. Kris nghiêng đầu, cười ma mãnh

- Biết bây giờ em muốn nói gì không?

-

Kris chột kiểng chân lên, áp sát mặt mình vào Phong hơn

- Em yêu anh, Phong

Rồi hôn nhanh lên má hấn, nhìn hấn cười ranh mãnh với khuôn mặt hơi ửng hồng, sau đó vùi mặt vào ngực Phong, ôm thật chặt

Phong bật cười. Tiểu Phong của hấn thật đáng yêu (Phong ko thích gọi nó là Kris)

Dưới cái lạnh lẽo của mùa đông. Dưới ánh đèn đường vàng

Vòng tay ấm áp choàng qua cổ, hơi ấm phủ vào người.

Người con gái xinh đẹp tuyệt trần đang tỏ tình với đôi má ửng hồng

Đó chính là ký ức đẹp đẽ nhất của Dương Thiên Phong

Đó chính là hạnh phúc....

Hôm sau

Lin rủ Kris đi shopping. Vốn không hứng thú với trò mất thời gian này nhưng thấy gần đây Lin không được vui nên nó đồng ý đi

Đến cả trăm cửa hàng nhưng Lin toàn thử cho đã chứ chẳng mua dù nhỏ rất giàu ==. Đây chính là cách xả stress của nhỏ.

Đến tối thì Lin thấm mệt, lúc đó mới chịu về nhà. Cả 2 đều quyết định đi bộ.

Đến một con đường vắng, thì bất ngờ đụng phải một đám lưu manh

- Chà chà 2 cô em trông xinh phết !!!

- Này đi chơi với bọn anh đi

Lại những câu cợt nhả quen thuộc, những tròng cười khả ố đáng khinh

- Chán sống rồi hay sao mà dám đụng đến bà hả?

Lin hùng dũng bước lên vênh mặt nói đầy thách thức

- A em này ngon, anh thích đấy. Có cá tính, có cá tính

Không những không đánh động được ai mà ngược lại còn như đang mua vui cho bọn chúng, Lin tức muốn xì khói

1 2 tên sẵn tới, đang định đưa tay ra vuốt mặt Lin

- Cút đi

Giọng nói lạnh lẽo khô khốc vang lên. Chúng khựng tay lại. Nhìn người con gái còn lại

Phản ứng chung là há hốc mồm (quen rồi)

Đôi mắt nâu sẫm nhìn thẳng vào đám lưu manh. Rồi mỉm cười đầy chết chóc. Nụ cười ban ơn

Chưa kịp để mồm chúng đóng lại. Kris đã “tặng” cho 5 hàm răng “chuyến đi nghỉ dài ngày”. 10 tên còn lại lập tức tỉnh mộng, đồng loạt xông vào.

Kris ra hiệu cho Lin nấp sau cột điện, rồi cũng lao vào.

Nó lợi hại thật đấy, nhưng bị đánh hội đồng thế thì cũng chẳng phải dễ dàng gì

Hạ đến tên cuối cùng thì Kris gần như cũng kiệt sức. Lin chạy ra từ chỗ nấp, gào lên đầy hào hứng

- Tuyệt quá Kris, lâu lắm rồi mới...á cẩn thận

Lin bất chợt hét lên, tay chỉ ra sau Kris. Nó quay đầu lại thì thấy một cây gậy đang vung tới.

Không kịp rồi

Một bàn tay rắn chắc nhanh chóng chặn thanh gậy lại, rồi đập ngược lại tên kia làm hắn bất tỉnh

Kris quay lại. Đôi mắt mở to.

Bất ngờ.

Ngạc nhiên.

- O...

19. Chương 19

- O....sư phụ

Người đàn ông đôi mắt tối sẫm với khuôn mặt nghiêm nghị, thân hình to lớn ném thanh gậy xuống

- Ta dạy con như vậy sao

Ông nói tông giọng trầm đục, danh thép, nghe rất đáng sợ

Kris im lặng không đáp

- Đi theo ta

Nói như ra lệnh, ông quay người bước đi. Kris đứng dậy, ngoan ngoãn đi theo

- Khoan..khoan đã, cậu phải băng bó vết thương đã chứ

Lin lúc này mới sực tỉnh, gọi với theo

Người đàn ông vẫn bước đi lạnh lùng

Nó vốn được huấn luyện để chống chọi với những vết thương như thế này

Kris khẽ quay lại, mỉm cười trấn an: “Không sao đâu”

Thoáng chốc 2 người đã đi khuất. Còn mỗi Lin đứng trên con phố, nhìn đông người la liệt xung quanh, nhỏ hơi rùng mình, nhanh chóng bước về nhà, không quên khuyến mãi ôi tên mấy đạp nữa

Võ quán

Hai người mặc đồ võ, đứng đối diện nhau

Không một câu nói, người đàn ông lao vào tấn công

Những cú đánh hiểm hóc, tới tấp như vũ bão cộng thêm sự chuẩn xác và tốc độ nhanh đến chóng mặt. Ông quả là một cao thủ

Dù hoàn toàn có thể phản đòn, nhưng Kris chỉ toàn đỡ

Giản Hựu (sư phụ Kris), đánh trúng sườn trái của nó

Lại 1 cú thúc vào sườn trái, vết thương cũ đã rỉ máu

Thêm 1 cú nữa, Kris bắt đầu ôm bụng lão đảo. Mồ hôi chảy ướt đầm. Vết thương cũ vốn chưa lành hẳn, lực đánh của sư phụ lại không hề nhẹ, và đặc biệt, ông biết rõ nó đang bị thương

Cú thứ 4 thúc vào sườn trái. Kris rên khẽ. Giản Hựu dừng lại, ánh mắt giận dữ

- Con trở nên mềm yếu như thế từ lúc nào? Suốt 9 năm qua ta đã dạy con những gì?

-

Vô cảm

Tàn nhẫn

Và chiến đấu đến chết

Đó là những gì sư phụ đã dạy nó

Từ sau cái chết của ông ngoại, đối với Kris, sống không còn mùi vị, không còn hứng thú, sống chỉ còn để trả thù. Giây phút nó chấp nhận bán mình cho thù hận, thì cũng chính là thời khắc, cuộc sống của cô bé Hàn Tiểu Phong đã chấm dứt...

Cho đến khi...nó gặp Phong

- Ta có dạy con trò yêu đương sao?

Giản Hựu biết tất cả những gì Kris đã làm

Vẫn là sườn trái. Kris mím chặt môi

- Hãy chấm dứt đi

Đôi mắt Giản Hựu giận dữ, gần từng tiếng lạnh lùng

- Không

Khuôn mặt đầm mồ hôi, người gần như khuya xuống vì vết thương. Kris vẫn ngược lên, đôi mắt nâu nhìn thẳng vào sư phụ, giọng đầy cương quyết

Giản Hựu im lặng. Ông đã từng thấy ánh mắt bướng bỉnh dứt khoát đó

Một lần

Khi Kris vẫn là đứa bé 7 tuổi, đứng trước mặt ông nói muốn sống để trả thù

Giản Hựu thở dài. Ai cũng vậy thôi, cuối cùng cũng không vượt qua chữ tình

- Tình cảm ngu ngốc đó sẽ giết chết con

Kris cũng thở dài. Nó biết chứ.

Yêu

Tức là có điểm yếu

Tức là dễ bị giết

Đó là lý do các siêu anh hùng không nên có người yêu

- I will take that risk (con chấp nhận sự liều lĩnh đó)

Giản Hựu không nói nữa, quay người bước đi

Kris khuya xuống, nằm bệt trên nệm, thở dốc. Mệt mỏi khép mắt lại

Bờ sông Hàn

- Boss

Grey cúi chào khi thấy Phong, rồi nhanh chóng đưa hắn 1 tập tài liệu

Phong lướt qua, bộ não nhanh chóng tiếp nhận thông tin

10 giây sau

Phong hơi nhú mày

- Người này....?

Grey lập tức hiểu ý, trả lời

- Boss, đã tìm được rồi. Người này....

Phong nghe xong, nhướn miệng cười chết chóc. Rồi hắn lấy bật lửa, đốt cháy tập tài liệu. Đôi mắt xanh trở nên sâu thẳm, tối tăm và lạnh lẽo

Một phần chưa kịp cháy hết hiện lên dòng tip

“Tai nạn thảm khốc tại đèo Hình Nhân – năm 2002”

Hôm nay 4 đứa nó cùng ngồi ăn ở canteen trường. Dù đã quen với cảnh 4 người đi chung, nhưng toàn bộ mọi cặp mắt trong canteen đều tập trung vào tụi nó, đương nhiên không thể thiếu những cái nhìn ngưỡng mộ và phần lớn là ghen ghét

- Nhỏ đó đúng là ăn bám

- Mặt dày thật

- Xấu xí mà thích trèo cao

-

Những câu nói đó đều là nhắm vào Lin. Vì Kris thì chẳng ai dám đắc tội rồi, nhưng Lin đâu phải đứa bình thường gì, nhỏ hoàn toàn chẳng bận tâm, vẫn ăn tính bơ (bạn Kris mà)

- Người hôm trước là sư phụ của cậu àh?

Kris thờ ơ gật đầu đáp lại Lin

- Nhìn thật đáng sợ

Nó cười, đó là ấn tượng chung của những người tiếp xúc với sư phụ lần đầu

Rồi Lin tiếp tục huyền thuyên những vấn đề mà chẳng ai quan tâm. Phong và Kris chỉ im lặng ăn, còn Khang thì chống cằm nhìn nhỏ, nhưng Lin không một lần lướt mắt nhìn qua cậu

Hết giờ ăn trưa

Kris nhìn màn hình, rồi bắt máy

5 phút sau, nó cất điện thoại, đi về phía cổng trường

- Lại phải điểm danh giùm rồi

Lin thở dài, rồi bước vào lớp. Khang dù là hội trưởng gương mẫu, thấy hành động cúp học trắng trợn này không biết bao nhiêu lần, nhưng cậu vẫn không nói gì, vì thành tích của Kris vẫn rất xuất sắc

- Đây...

Khang quay sang Phong, nhưng hắn đã biến đâu mất. Đây, lại thêm một nhân vật điển hình của việc cúp cua thường xuyên nữa

Kris bước vào quán trà, nhanh chóng thấy một người đàn ông ngồi ngay chiếc bàn khuất góc kế cửa sổ

- Sư phụ

Kris cúi chào, rồi ngồi xuống phía đối diện. Hương sen thơm ngát tỏa ra từ bình trà, vô cùng thoải mái dễ chịu

- Ta đến Hàn Quốc, để thực hiện lời hứa của ta. Chắc con vẫn nhớ

Kris gật đầu, sao có thể quên được chứ. Năm nó 7 tuổi, sư phụ đã hứa 10 năm sau, ông sẽ kể nó nghe sự thật về cái chết của mẹ và ông ngoại

Và hôm nay

Nó tròn 17 tuổi

Giản Hựu nhấp 1 ngụm trà, đôi mắt nhìn xa xăm như đang hồi tưởng lại cái quá khứ đầm máu

- 10 năm trước, mẹ của con lái xe trên đèo Hình Nhân, hôm đó mưa lớn, thắng xe của Tiểu Thuần (Giản Hựu là bạn thân của ông ngoại Kris, nên biết mẹ nó từ lúc bà còn nhỏ) bị cắt đứt, nó lệch tay lái khiến xe lao xuống vách núi, nhưng may mắn nó đã nhảy ra kịp. Chỉ bị vài xây sát nhẹ, nhưng Tiểu Thuần từ nhỏ cơ thể yếu đuối, nên nó gần như hoàn toàn kiệt sức. Nó đứng bên đường, vẫy xe đi nhờ. Khu vực đèo Hình Nhân bình thường đã rất nguy hiểm, mưa gió lại càng ít xe lưu thông, rồi có một chiếc xe đi đến, đó là một người đàn ông rất tốt bụng, người đó sốt sắng đỡ Tiểu Thuần vào xe, rồi có ý chở nó đến bệnh viện, nhưng không ngờ mới đi được một đoạn thì họ bị một chiếc xe khác đuổi giết, đến bây giờ ta vẫn không biết đó là đám người nào. Và rồi cuộc chuyện gì đến đã đến, chạy đến khúc ngoặt thì cả 2 xe đều mất thăng bằng lao xuống vực, toàn bộ đều chết hết....

Kris trầm ngâm lắng nghe, tất cả đều khớp với những gì Vương Nhân đã từng nói

- Sau cái chết của Tiểu Thuần, cha của con không rõ lý do lại đột nhiên bỏ đi, Vĩ Minh (ông ngoại Kris) đã đem con về nuôi, nhưng trong năm đó, công ty của ông ta lại gặp vấn đề tài chính, rồi bất ngờ phá sản, ông bạn già của ta khi đó đang mang bệnh trong người, công ty một tay ông ta sáng lập trở thành tro bụi như vậy khiến cho bệnh tình đột ngột tái phát, dẫn đến đột quỵ. Lúc ấy con còn nhỏ nên chỉ nghĩ

ông qua đời vì bệnh, nhưng chỉ là gián tiếp thôi, chứ nói đúng thì ông bạn già của ta bị người khác bức tử

-

Kris vẫn im lặng nghe, đôi mắt trở nên sâu thẳm khó dò

- Tất cả đều do cùng một người gây ra?

Giản Hựu nhấp ngụm trà, khẽ gật đầu

- Người đó là ai?

-

Ông không đáp, đặt tách trà xuống, hỏi ngược lại Kris

- Con đến Hàn Quốc bấy lâu, chắc cũng thu được kết quả?

- Tất cả vẫn còn rất rời rạc, nhưng vẫn chưa thấy thông tin nào liên quan đến người chủ chốt

- Người chủ chốt?

- Giang Tĩnh Nguyệt

-

Giản Hựu không bất ngờ khi nghe Kris nhắc đến cái tên đó, ông chậm rãi nói

- Vậy ta có vài thông tin bổ ích cho con đây

-

Kris nhìn sư phụ, im lặng chờ đợi

- Sau khi tốt nghiệp, Giang Tĩnh Nguyệt đã kết hôn với 1 vị công tử nhà giàu nào đó, và...đã qua đời 8 năm trước

-

Nó hơi bất ngờ, người đàn bà đó đã chết rồi sao

- Đám cưới của những nhà quyền thế nhất định sẽ làm rất rầm rộ, tại sao không có bài báo nào về đám cưới của bà ta

- Nhà họ Giang đã yêu cầu giữ kín về việc này

- Vậy chồng bà ta là ai

- Ta chỉ biết đó là một người họ Hoàng

- Tại sao Giang Tĩnh Nguyệt chết?

- 10 năm trước công ty Giang gia và cả công ty của Hoàng gia đều bị phá sản. Giang Tĩnh Nguyệt đã cầm cự trong 2 năm trước khi chết vì xuất huyết não. Không ai biết trong 2 năm đó bà ta sống như thế nào

- Bà ta có con không?

- 1 người con trai

- Vậy...

- Không rõ tung tích

Biết nó muốn hỏi gì, Giản Hựu đáp luôn

Hôm nay Kris đã có rất nhiều câu trả lời, nhưng dường như mọi chuyện lại càng rối rắm hơn. Giang Tĩnh Nguyệt đã chết 8 năm trước, vậy người ra lệnh cho Vương Nhân thủ tiêu Tô Gia Mẫn là ai, chắc chắn phải có người uy hiếp, nếu không lão ta đã chẳng đại gì đích thân làm.

Đầu óc rối mù, Kris đưa tay day day 2 bên thái dương, khẽ nói

- Sư phụ, con muốn đấu kiếm

Giản Hựu nhấp thêm một ngụm trà, rồi gật đầu đứng dậy

Võ quán

2 người mặc đồ đầu kiếm, đầu đội mũ che chắn, tay cầm thanh kiếm gỗ, đứng đối diện, cúi đầu chào nhau rồi nhanh chóng lao vào cuộc chơi

Những đường kiếm nhanh, chuẩn xác và vô cùng đẹp mắt, ăn đứt những tay kiếm chuyên nghiệp.

Đang đến lúc cao trào, Kris bỗng nói

- Sư phụ, người đã kể thiếu rồi, người không kể về vị cảnh sát đó

-

Giản Hựu hơi bất ngờ, rồi ông nói

- Tại sao con không kể cho ta nghe nhỉ?

-

- Lúc đó mẹ đang trên đường đến đón con từ nhà bạn, vì thấy lâu nên mẹ của người bạn đã chở con về, khi ấy, xe chạy qua đèo Hình Nhân, và con đã thấy một người cảnh sát đứng đó, lúc đó đồng hồ chỉ 4h55, tức là cách lúc xảy ra tai nạn 5 phút. Lúc về đến nhà, không thấy xe của mẹ, con đã đòi cô đó chở lại qua đèo, và thấy người cảnh sát ấy vẫn còn đứng ở đó, con đã chạy lại và hỏi xem có chuyện gì

- Chú cảnh sát àh, ở đây có chuyện gì sao ạ?

Người cảnh sát quay lại, chiếc nón đội sụp xuống che quá nửa khuôn mặt

- Không có gì đâu bé gái

Cho đến khi quay lại lần nữa, thì đã thấy xe cứu thương, xe cảnh sát đỗ lại. Họ đã tìm thấy mẹ, lúc ấy bà chỉ còn thoi thóp, nhưng họ chỉ tìm được mỗi mẹ của con, còn người đàn ông tốt bụng cùng chiếc xe đã truy sát họ, hoàn toàn không có dấu tích

Giản Hựu lắng nghe, tay ông hơi run

Kris đâm trúng vai của ông

20. Chương 20

Thêm một cú ăn điểm ngay đầu gối

Rõ ràng Giản Hựu đã bị phân tâm

Kris tiếp tục kể, giọng đều đều

- Lúc ở trong bệnh viện, bác sĩ đã nói “Nếu đưa đến cấp cứu sớm hơn một chút, có lẽ đã qua khỏi”. Lúc ấy, sư phụ, người có biết không, con đã hận người cảnh sát kia biết bao, phải chỉ ông ta gọi cấp cứu ngay khi ấy, thì mẹ đã không chết, nhưng ông ta đã bỏ mặt, lúc ấy con chỉ muốn giết chết ông ta, nhưng rồi sau đó có quá nhiều bi kịch cùng lúc xảy ra, khiến con quên đi khuôn mặt lẫn giọng nói của người cảnh sát đó, nhưng có một thứ con mãi mãi không bao giờ quên, đó chính là số phù hiệu của ông ta...

-

Kris nhanh chóng xoay người, đâm vào hông phải của sư phụ, rồi cúi người xuống gạt chân ông. Giản Hựu hoàn toàn không tập trung, mắt đã ngã xuống nệm, ông vừa định bật dậy thì thanh kiếm của Kris đã chìa thẳng vào cổ họng của ông

- 1478101112

-

Kris đọc từng số, giọng nhẹ tênh

Giản Hựu nhìn thẳng vào nó. Khuôn mặt ông bỗng trở nên thật hiền từ. Ông đang nhớ lại quãng thời gian 9 năm qua. Thời thơ ấu của Kris dường như gắn liền với ông, ông chưa từng thấy nó cười, chưa từng thấy nó khóc, ông bảo nó làm gì nó cũng nghe, ông đánh thì nó chịu, ông mắng thì nó nghe, không bao giờ cãi lại. Không ít lần ông thấy thật đau lòng, ông nào muốn làm đau nó, nào muốn vắt nó ra đường nơi đầy rẫy bọn “chó điên” để nó tự sinh tự diệt, ông cũng muốn nó được cảm nhận, được hưởng thụ những niềm vui rất đỗi bình thường của một đứa con gái nên có. Nhưng mỗi lần nhìn vào đôi mắt nâu, ông chỉ thấy chất chứa sự thù hận, khuôn mặt chai lì cảm xúc trước những vết thương. Giản Hựu biết rồi sẽ có một ngày nó biết tất cả sự thật, nó sẽ hận ông, nhưng đó chính là cái giá mà ông phải trả. Mỗi khi thấy Kris bị thương, ông không dám băng bó hỏi han, sợ tình cảm càng thân thiết thì sau này khi biết sự thật nó sẽ càng đau đớn

Kris nhìn người đàn ông đã nuôi dạy nó suốt 9 năm. Lòng quặn thắt lại vì đau. Tại sao, tại sao lại là ông, có thể là bất cứ ai, nhưng tại sao lại là ông. Nó biết sư phụ rất thương yêu nó, mỗi khi đánh mắng nó xong, ông đều tự nhốt mình trong phòng, vừa tự trách mình hơi quá tay vừa lo lắng nó có bị gì không. Mỗi tối, sư phụ đều ngồi ngoài cửa đợi nó ngủ say rồi mới về phòng ngủ, vì ông biết nó sợ ở một mình và sợ tối, dù ông luôn mắng nó, luôn cấm không cho nó bật đèn, nhưng suốt 9 năm qua, đêm nào ông cũng ngồi yên ngoài cửa phòng canh cho nó ngủ. Vẫn luôn lặng lẽ và âm thầm như thế

Giản Hựu nhìn cây kiếm, đây chính là món quà duy nhất ông tặng Kris năm nó 14 tuổi. Ông đã làm miệt mài suốt ngày đêm, khi hoàn thành thì 10 đầu ngón tay của ông đều bị băng hết, đơn giản vì đây không phải kiếm gỗ, mà là kiếm thật

Kris cố giữ cho tay cầm kiếm không run, nó vẫn còn nhớ khi sư phụ tặng nó cây kiếm này, ông đã nói hi vọng cây kiếm sẽ luôn bảo vệ nó. Kris rất quý món quà này, bằng chứng là suốt gần ấy năm qua nó không hề dám đem ra dùng, không ngờ, lần đầu tiên sử dụng lại là trong hoàn cảnh này

- Tại sao?

-

Cuối cùng, Kris cũng bật ra được câu hỏi khiến nó cảm phần nhất

Giản Hựu im lặng không đáp. Ông thấy người nó ướt đầm mồ hôi, có vẻ đang nhịn đau

- Có phải vết thương cũ lại đau không?

-

Giọng ông không còn chút đáng sợ, mà vô cùng hiền từ. Kris nắm chặt thanh kiếm

/> – Nói đi, tại sao, tại sao, tại sao người lại làm vậy?

-

Đáp lại tiếng hét giận dữ của nó, Giản Hựu chỉ thở dài

- Sư phụ đã dạy con, nhân từ với kẻ thù, là tàn nhẫn với bản thân...

-

Kris nói, giọng lạnh như băng, rồi giơ cao thanh kiếm, đâm thẳng xuống. Giản Hựu vẫn mở to mắt

Thanh kiếm sượt ngang qua mặt ông

Cắm phập xuống đất

- Nhưng người không phải kẻ thù của con

-

Kris buông câu gỏn lộn, rồi quay người bước đi

Một người đàn ông chạy moto đến. Phong nhón miệng cười

- Chào ngài cảnh sát trưởng

-

Ông ta không nói gì. Có vẻ cả 2 đều hiểu mình đang giải quyết chuyện gì. Phong nhanh chóng leo lên xe. Đôi mắt xanh sâu thẳm như muốn nói: “Đua thôi”

Lập tức 2 chiếc xe rú lên rồi phóng như bay

Khúc ngoặt thứ nhất. Phong tăng tốc, xe kia cũng vậy

Khúc ngoặt thứ ba. Phong vẫn tiếp tục tăng tốc, và xe kia cũng vậy

Đến khúc ngoặt cuối, được mệnh danh là “Mốc Tử Thần”, Phong vẫn tiếp tục tăng tốc, lúc này hắn đã bỏ khá xa chiếc xe kia, nhưng mục đích cuộc đua này không phải thắng thua, mà là sống chết.

Khi Phong vừa bẻ lái, hắn hoàn toàn không ngờ bên kia lại là đường hình ziczac, hơi mất thăng bằng, hắn nhanh chóng lấy chân chống, nhưng bánh xe chưa kịp bám sát lại mặt đường thì liên tục có 1 khúc ngoặt khác, nhỏ thôi, nhưng cũng đủ để gây ra hàng loạt vụ tai nạn, cũng may Phong đã đua rất nhiều, nên nhanh chóng lách lại qua, rồi hắn thắng xe lại

Từ đây không nhìn rõ đường đua nữa, liên tiếp 2 khúc ngoặt đã che khuất con đường. Phong đứng im chờ đợi

Một tiếng nổ kèm theo đó là đám cháy bốc ra từ vách núi.

Phong nhếch miệng cười

- Sòng phẳng

Rồi hắn phóng đi

.....

Tối nay Kris hẹn Phong ở nhà nó. Lúc Hấn tới thì Kris đã đứng trước cổng đợi

- Đến rồi sao?

-

Kris nhìn Phong nói, giọng có chút hờn dỗi. Hắn mỉm cười, lấy trong túi ra một chiếc khăn len màu xanh dương sọc xám, choàng qua cổ nó. Chiếc khăn ôm lấy chiếc cổ trắng, khiến cho khuôn mặt Kris thêm bầu bĩnh đáng yêu

- Rất đẹp

Kris cười nói

- Không phải mua nó vì đẹp đâu

- Chứ vì sao?

Nó nhú mày, Phong lại cười ma mãnh, nắm lấy khăn choàng, kéo xuống. Kris bất ngờ, mất thăng bằng, người đổ về phía hắn (Phong vẫn ngồi trên moto). Môi chạm môi

- Vì công dụng

Kris giấu mặt vào chiếc khăn, mặt đỏ bừng, môi nở nụ cười

Kris giật mình, bắt máy

- Alo

-

- Vâng

-

Chiếc điện thoại rơi xuống

....

Bệnh viện

Kris lao vào phòng 302

- Cô là người thân của ông ấy?

- Vâng

Vị bác sĩ tháo kính xuống, giọng khàn khàn

- Xin lỗi....

....

Kris đi đến bên giường bệnh

- Sư..phụ

Tiếng gọi đau đớn thoát ra từ cổ họng. Giản Hựu khó nhọc mở mắt, rồi ông nở nụ cười hiền từ

- Tiểu Phong

- Vâng

- Ta..xin lỗi

-

- Ta..rất xin lỗi

Kris im lặng, không biết phải nói gì đây, trách ông, gặng hỏi ông, hay tha thứ cho ông

- Đó chính là ...sai lầm lớn nhất trong đời của ta...

- ...

- Con tuyệt đối...không bao giờ..được tha thứ cho ta

- Con sẽ không tha thứ cho sư phụ đâu

- Ừm ừm, tốt...

- Nhưng con cũng sẽ không ngừng yêu thương người

- Haha, Tiểu Phong ngốc nghếch của ta, ta cũng rất yêu thương con, luôn luôn yêu thương con....

Kris nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của sư phụ, như đang cố truyền cho ông chút sự sống. Nước mắt rơi ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp

- Đừng khóc, đừng khóc. Ta muốn nhìn con cười, ta thật sự rất muốn thấy con cười. Tiểu Phong của ta khi cười nhất định rất đẹp

- Vâng, con sẽ cười, sẽ cười

Nó cố nặn ra nụ cười, nhưng nước mắt cứ lăn chã rơi. Giản Hựu đưa tay xoa đầu Kris, như ông vẫn thường làm trước đây

- Hãy quên tất cả đi, hãy bỏ lại tất cả đi...Hãy chỉ sống vì mình thôi, sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc..

- Sư phụ...sư phụ

Kris nấc lên. Ông nhẹ nhàng đưa tay lên lau những giọt nước mắt suốt 9 năm qua luôn bị kìm giữ

- Ta..chỉ có một nguyện vọng duy nhất....đó là..Tiểu Phong của ta, được hạnh phúc, thật hạnh phúc...là người hạnh phúc nhất..

Nước mắt của ông cũng khẽ rơi, khiến cho khuôn mặt của Kris cũng trở nên thật nhạt nhòa...

Bỗng chốc ông như trở về 9 năm trước, khi Kris còn là một cô bé con, khắp căn nhà vọng lên giọng nói trong trẻo ngây ngô suốt ngày gọi sư phụ

- Sư phụ sư phụ, con đứng tấn được rồi này
- Thế này mà gọi là đứng tấn sao? Cứ như ngồi bô ấy, ra tập lại cho ta

.....

- Sư phụ sư phụ, nóng quá, người cột tóc cho con đi
- Gì? Cột tóc? Ta không biết
- Nhưng cứ thế này sao con tập được?
- Thì làm thế này – vừa nói ông vừa đưa kiếm lên xoay một đường, mái tóc ngang vai giờ thành tóc tém
- Aaaaaaaa

....

- Sư phụ sư phụ, con đói quá
- Tự vào bếp mà nấu, nấu cho ta nữa
- Aaaaa
- Làm gì đấy?
- Con cắt trứng tay
- Haizz, xê ra đi
- Đây là gì vậy sư phụ
- Mì gói

....

- Sư phụ sư phụ
- Lại gì đấy?
- Con gối đầu lên chân người nhè – Kris bò ra khỏi phòng, nói với sư phụ đang ngồi cạnh cửa ỳnh
- Không
- Nhưng con không ngủ được
- Được rồi được rồi
- Người hát ru luôn nhè
- Cái gì..
- Hức hức
- Ấy ấy được rồi được rồi

Đó là 1 đêm cuối tháng 3. Hoa anh đào ngoài sân nở rộ. Trăng treo lơ lửng trên đầu. Hồ nước yên ả phản chiếu ánh sáng óng ánh. Căn nhà phong cách Nhật nằm gọn trong khung cảnh xinh đẹp đó

Ngoài hiên nhà, một con nhóc đang gối đầu lên chân một người đàn ông. Người đàn ông đang mãi mê ngân nga một điệu hát ru rất lạ, tông giọng trầm của ông khiến cho bài hát lạc nhịp hoàn toàn, nhưng cô bé vẫn chăm chú lắng nghe, rồi chìm dần vào giấc ngủ, đôi môi nhỏ xinh khẽ mỉm cười...

.....

Giản Hựu nở nụ cười

- Sư phụ...sư phụ

Kris cầm chặt tay sư phụ, luôn miệng gọi. Ông nói khẽ

- Ta...thật muốn quay về những ngày xưa ấy....với Tiểu Phong của ta...nghe Tiểu Phong đáng yêu của ta luôn miệng gọi..sư..phụ...

Tay buông thông

Đôi mắt ông khép lại

Sự sống đã rời bỏ ông

Nhưng trên môi ông..vẫn còn đọng lại nụ cười

Kris im bật.

Đôi mắt thất thần.

Tay nắm chặt đến ứa máu.

Trái tim nó cũng đang rỉ máu.

Đau hơn vết thương nơi bàn tay

Gấp trăm lần

.....

Phong đứng dựa lưng vào cửa

Đôi mắt tối sầm

Hắn thở dài

Đau đớn khép mắt lại

.....

21. Chương 21

Kris bước ra khỏi phòng. Những giọt nước mắt đã khô, khuôn mặt trở về với vẻ lạnh lùng cố hữu

Nó bước đến chỗ ông bác sĩ khi này, hỏi giọng khô khốc

- Ông ấy đã bị gì?

- Tai nạn giao thông. Xe lao thẳng xuống vực, nhưng ông ấy đã may mắn lao khỏi xe và bám được vào vách núi, nhưng có vẻ ông không trụ được lâu, nên đã trượt tay rơi xuống...

- Tai nạn ở đâu?

-đèo Hình Nhân

Vết thương ở bàn tay rỉ máu, vì 1 lần nữa nó lại nắm chặt tay

Kris đi lại chỗ Phong. Nhìn thẳng vào mắt hắn. Đôi mắt xanh đen cũng nhìn lại nó, vô cùng điềm tĩnh

Trong đáy mắt nâu sữa lóe lên chút đau thương

Được một lúc, Kris cup mắt xuống, giọng nhẹ tênh

- Đi thôi

Lễ tang của Giản Hựu chỉ có Kris, Lin và Khang, vì những người thân của ông đều đã qua đời và sinh thời ông cũng không thích giao du với ai

Sau khi đặt bó hoa huệ tây bên phần mộ. Lin và Khang lặng lẽ rút về. Chỉ còn mình Kris đứng lặng trước tấm bia

Đôi mắt tối sẫm và khuôn mặt nghiêm nghị của Giản Hựu nhìn qua bức ảnh càng trở nên xa cách khó gần. Sư phụ là người đã nuôi dạy nó, thân quen hơn cả cha mẹ, vậy mà cũng chính ông đã gián tiếp hại chết mẹ nó, bóp nát gia đình hạnh phúc của nó, bây giờ nó phải dùng thái độ gì để nhìn ông đây

Kris đau lòng nhìn khuôn mặt thân quen, câu hỏi “Tại sao...?” cứ không ngừng gào thét trong lòng, nhưng mãi cũng không nhận được câu trả lời

Chiều dần buông, bầu trời ngả sang màu tím than, Kris vẫn đứng yên bên ngôi mộ, mặc cho gió lạnh tấp vào mặt, thổi tung mái tóc cột cao, cảnh sắc thật thê lương

- Về thôi

Một bàn tay ấm áp nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của Kris, dịu dàng kéo đi

Nó không phản kháng, lặng lẽ bước đi theo

Phong nắm lấy tay nó ra khỏi khu nghĩa trang, không một lần ngoái nhìn ngôi mộ kia

Tuy sau đó mọi chuyện vẫn bình thường, nhưng Lin luôn cảm thấy một bầu không khí căng thẳng nặng nề. Nhỏ không hỏi Kris, càng không dám hỏi Phong, còn Khang, thì từ chuyện xảy ra trên đảo, tụi nó chưa nói chuyện lại với nhau lần nào

Vườn kính

Lin đang cắt tỉa ấy bông hồng. Vườn hồng buổi sớm đẹp vô cùng. Hơi sương mờ phủ lên những luống hoa tạo nên khung cảnh thật huyền ảo

Lin nổi hứng lấy điện thoại ra chụp tự sướng. Đủ tư thế đủ biểu cảm. Chu mỏ, phồng má, mắt lé, poppy face nhỏ đều thử hết. Đang hăng say

- Làm gì vậy?

Lin giật mình, ngã vào đám hoa

- Á aaaa, đau quá

Nhỏ la í ới, chẳng là hoa hồng...có gai

Thiệt khổ

Khang nhanh chóng chạy lại, giọng lo lắng

- Có bị thương ở đâu không?

Lin gật đầu, vừa giơ tay lên vừa nói

- Đau chết được

Khang nhìn vết chích nhỏ trên ngón tay của nhỏ

- Có cần làm quá thế không?

Lin không kịp cự lại thì nhỏ mở to mắt, người đơ ra khi Khang đột nhiên cúi xuống và...ngâm lấy ngón trỏ của nhỏ

- Xong rồi

Sau 10 giây, Khang ngước lên, thần nhiên nói

- Làm...quái gì vậy?

- Sơ cứu

Lin mặt đỏ ửng, không dám nhìn Khang. Vừa lúc đó chuông vào học reng lên, nhỏ nhanh chóng chạy bỏ ra ngoài

- Này..

Khang í ớ gọi theo, nhưng nhỏ làm ngơ không nghe, chạy mất hút

- ...điện thoại của cô

Khang mỉm cười lắc đầu, cúi xuống nhặt chiếc điện thoại trong bụi hoa hồng. Cậu cười nghiêng ngả khi thấy trên màn hình là những bức tự sướng lúc nãy của Lin, rồi bất chợt Khang im bất, mắt chăm chú nhìn vào điện thoại, vẫn là bối cảnh vườn hồng, trong đó Lin đang cười rất tươi, nụ cười rạng rỡ với đôi mắt to sáng lấp lánh, khuôn mặt nhỏ vô cùng xinh đẹp, như một nàng công chúa thuần khiết. Khang cứ mãi mê ngắm, khóe miệng nở nụ cười

Hôm nay Lin quyết định đi bộ về cùng Kris (Kris luôn đi bộ đi học). Vẫn như thường lệ, vừa đi nhỏ vừa huyền thuyên đủ thứ, nó thì chỉ im lặng

- Em có vẻ thích mấy anh chàng ca sĩ đó quá nhỉ? Sao không dành một chút hứng thú đó cho bọn anh nhỉ?

Một tên ở đâu bước đến, mặt đều vô cùng, người toàn cơ bắp, xăm đủ thứ hình, tay lăm lăm con dao. Theo sau gã còn có khoảng 10 mấy đứa

Sao 2 đứa nó hay gặp những đám như vậy thế nhỉ

Lin trừng mắt nhìn đám đó. Kris còn chẳng buồn quan tâm, vẫn thản nhiên bước tiếp

- Này em, đi đâu vội, mình tâm sự chút đi

Lại cái giọng đều giả ấy, gã đưa tay ra chặn nó lại, Kris dừng lại, bàn tay dơ bẩn kia chưa chạm vào người nó

- Lũ điên, cút đi, chị mày không rảnh sửa chung đâu

Lin khinh bỉ nói

Một tên sấn tới tát mạnh vào mặt Lin

- Tụi tao nói đằng hoàng không muốn có phải không? Lôi tụi nó vào trong

Lin vùng vằng, đập tứ tung, còn Kris, vô cùng thản nhiên, bước đi theo, không cự cãi

Trong hẻm vắng

Khó khăn lắm mới lôi được Lin vào, 2 tên khiêng nhỏ vào toát cả mồ hôi

- Em xinh nhưng bướng quá, ngoan ngoãn như em này có phải tốt không

Tên đầu đàn nhếch mép nói, bước đến bên Kris

- Em đẹp thật đấy, làm bạn gái anh đi, anh cho tiền xài

Gã đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt mịn màng xinh đẹp của nó, đôi mắt hau háu

Kris nhướn miệng cười, nụ cười ban ơn quen thuộc

- Aaaaa

Trong con hẻm vắng vang lên tiếng hét thất thanh, xen vào đó là những tiếng xương gãy

5 phút sau, cảnh tượng thật đáng sợ, toàn bộ đám người kia nằm vật ra sàn, rên rỉ trong đau đớn, chúng đã bị đánh đến liệt

Lin dù đã quen với cảnh Kris đánh nhau, nhưng nhỏ thật sự bàng hoàng. Lần này Kris ra tay rất tàn khốc, không còn là đánh cho giãn xương cốt, đánh cảnh cáo nữa, mà là đánh cho sống không bằng chết.

Dù bọn người này còn nhiều hơn đám lần trước gặp, nhưng lần này nó không còn yếu như trước nữa.

Lin nhìn Kris, đôi mắt nâu tuyệt đẹp giờ đã nhuộm đầy máu tanh. Nhỏ rùng mình

Một chân đạp lên ngực tên đầu đàn, Kris khẽ cúi người xuống, nhặt con dao khi nãy lên, vuốt dọc sóng dao

- Xin...xin hãy tha cho tôi

Gã hoảng loạn cầu xin, mồ hôi túa như mưa. Kris vẫn đăm đăm nhìn con dao sáng bóng, khuôn mặt lạnh tanh

- Aaaaaaaaaaaaa

Kris phóng, con dao đâm gọn vào lòng bàn tay gã. Bàn tay khi nãy đã đụng vào nó

Nó đưa tay lau máu trên khóe môi, cúi người nhặt balo, quay sang Lin vẫn còn mở to mắt bàng hoàng

- Đi thôi

Nhỏ nhìn đám người xung quanh, rồi nhìn dáng đi xa dần của Kris. Không biết suy nghĩ gì, Lin lao nhanh đi, ôm chầm lấy nó

- Đừng..đừng như vậy

Nhỏ khẽ nấc lên, ôm chặt lấy nó hơn

Kris đứng im. Đôi mắt lạnh nhìn xa xăm. Được một lúc, nó khẽ đẩy Lin ra

- Đó là thể giới của tớ, là cách sinh tồn của tớ. Sau này cậu đừng đi cùng tớ nữa

Nó quay đi, bước nhanh.

Lin chỉ biết nhìn theo bóng dáng đang dần bị màn đêm nuốt chửng của Kris. Vô vọng

- Chán sống rồi sao thằng nhãi

Ông tài xế hét to, nhưng đáp lại ông ta chỉ toàn bụi đường, chiếc xe kia đã lao đi mất hút từ lâu.

Phong đang phóng bạt mạng trên đường...ngay giờ cao điểm. Không biết đã bao nhiêu chục người gào lên với hấn câu đó rồi

Chiếc xe thắng lại, phía trước đã là vực thẳm. Phong gạt chống, đứng ngay mép vực.

Gió thét kinh khủng, đứng kiểu như hấn, chết như chơi

Phong bắt máy. Đầu dây bên kia nói đều đều

Hấn im lặng nghe

Khuôn mặt vẫn lạnh băng

Nhưng...đôi mắt

Tối sẫm....và

Đau đớn

Chiếc di động gãy đôi

.....

- Sắp tới sinh nhật mình rồi, chúng ta tổ chức đi đâu chơi đi

Lin vừa bỏ miếng chocolate vào miệng vừa nói

Kris vẫn lơ đãng xem tạp chí

Phong nghe mp3

Khang chơi game trên điện thoại

=>Chẳng ai có hứng thú

Nhưng Lin quen rồi, nhỏ nói tiếp

- Sinh nhật tuổi 17 rất quan trọng, nên mình muốn tổ chức thật hoành tráng. Chúng ta đi công viên giải trí nhé (==')

Lần này, đã có người chú ý đến đề tài nhỏ nói

Khang nhìn đôi mắt sáng ngời hau hấu của Lin, nói không chút từ bi

- Đầu óc cô đúng là không bình thường. Công viên giải trí? Nay cô, sinh nhật 17 tuổi chứ không phải 3 tuổi đâu

- Anh im đi, biết gì mà nói chứ. Công viên bây giờ hiện đại vô cùng, người già còn thêm được đi nữa là

- Vậy cô đợi mừng thọ hăng đi đi

- #\$\$'*\$

- @#\$%'

Lại nữa. Thật may là bây giờ cả 2 đã dẹp bỏ ngại ngùng để trở về lại như trước

Trong lúc 2 đứa nó bận cãi. Kris đã kéo Phong đi

Sân thượng

Lâu rồi tụi nó không đến đây (vì 2 người là chúa cúp học). Sân thượng dường như đã đóng một lớp băng vô hình, trông hiu quạnh và lạnh lẽo vô cùng

Đã gần cuối tháng 10 rồi, nhiệt độ hạ thấp rất nhiều. Dưới sân trường lác đác vài học sinh trùm áo khoác mũ ủng kín mít, trong khi 2 đứa nó trên này mặc phong phanh như ngày hè, đồng phục, không hơn

Phong tháo tai nghe, mắt hướng về phía Kris. Nó không nhìn hấn, mà đôi mắt nhìn bầu trời không một tia nắng. Liệu có phải trong lòng Kris lúc này tâm trạng cũng như bầu trời u ám kia, không một tia nắng ấm áp, chỉ có một màu xám xịt và những cơn gió lạnh không ngừng gào thét

Phong bỗng chốc rất muốn ôm lấy nó, nhưng làm vậy chỉ khiến cả 2 sau này phải đau khổ hơn. Hấn đưa mắt nhìn đi phía khác

Vừa lúc Kris nhìn sang Phong. Đôi mắt xanh đen sắc lạnh đang nhắm hờ. Nó thật muốn hỏi hấn chuyện xảy ra với sự phụ, nhưng thật đáng sợ khi đợi chờ một câu trả lời mà bản thân mình đã biết trước đáp án

Im lặng

Im lặng

Cả 2 đều đang đấu tranh tư tưởng

Cuối cùng, không chịu được nữa, Kris sấn tới, chống tay lên thành lan can, dồn Phong ở giữa

Hấn bất ngờ, nhìn chăm chăm vào nó

Kris nhìn thẳng vào mắt hấn, hít một hơi sâu rồi hỏi

- Đi không?

- ????

- Công viên giải trí (==')

Phong phì cười, cứ tưởng chuyện gì

- Đi

Kris cúi đầu, gạt khế, buông lỏng tay nắm lan can ra

Chợt

Phong nắm lấy 2 tay nó, choàng qua người hấn, kéo nó vào lòng

Kris đã làm chút chần chừ của hần bay đi hết

- Lạnh không?

Kris rúc sâu hơn vào ngực Phong, vòng tay siết chặt hơn, lắc đầu

- Không hề

....

Sinh nhật Lin

4 đứa. Công viên giải trí. Thẳng tiến

Hôm nay Lin mặc chiếc áo hoodie tay dài xanh biển, quần short vớ đen cao và đôi ủng màu hồng. Tóc búi cao hình củ hành và đeo chụp tai màu hồng trông rất đáng yêu.

Khang mặc áo thun trắng tay dài, khoác ngoài là áo sơ-mi caro tay lửng, quần tụt đen, giày Adidas và trùm chiếc mũ len đen

Phong vẫn phong cách bụi bặm. Áo thun đen trơn, jacket xám khoác ngoài, quần jeans bạc và đôi sneaker đen

Cuối cùng là Kris. Áo thun trắng cổ tim, áo khoác bóng chày xám, quần jeans đen mài rách và đôi sneaker xám

4 đứa nó (lại) ngay lập tức trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn

Lin nhìn Phong và Kris, thắc mắc

- Sao 2 người mặc phong phanh quá vậy? 17 độ đó, không thấy lạnh sao?

Phong lơ đãng nhìn chỗ khác, chẳng buồn đáp. Kris chỉ khẽ nhún vai

22. Chương 22

Lin nói đúng, công viên giải trí bây giờ thật quá hiện đại. Những vòng tàu lượn cao ngút trời, những trò chơi vô cùng hấp dẫn

Lin kéo cả bọn chơi hết cái này đến cái khác, nhưng hầu như chẳng có trò nào làm Phong và Kris hứng thú. Cả 2 vẫn khuôn mặt lạnh như băng ngồi ở băng ghế đá chờ Lin đi mua nước về.

Khang ngồi phịch xuống ghế, vẽ mặt bơ phờ, chẳng là cậu mới đi nôn xong sau khi chơi trò tàu lượn.

Lin tung tăng rinh 2 chai nước suối và 4 chiếc vé về.

Là vé nhà ma.

Khang lại 1 phen toát mồ hôi hột. Lin liếc nhìn cậu, trong bụng cười thầm.

- Á aaaaa

Chẳng biết đây là lượt hết thứ bao nhiêu của Khang...và Lin.

Lúc đầu nhỏ chỉ muốn chọc ghẹo Khang, ai ngờ quên mất bản thân cũng là dân sợ ma.

Mỗi lượt vào gồm 6 người, ngoài 4 đứa nó ra là 2 nữ sinh khác, cũng hết vô cùng nhiệt tình (==)

Nhưng đương nhiên 2 bạn nữ kia không đơn giản vào nhà ma để la không.

Tình hình trước khi vào nhà ma.

Đợt tiếp theo là đến 4 đứa nó. Nhưng vẫn chưa tìm được 2 người còn lại. Đơn giản vì....

Ai cũng giành được đi chung.

Thường thì từng lượt đi theo thứ tự xếp hàng.

Nhưng khi đến lượt tụi nó

Thì không còn hàng ngũ gì sắt

Đám người tranh nhau 2 chỗ vàng kia, thậm chí còn tổ chức đấu giá tại chỗ

Ồn ào náo nhiệt vô cùng

Nhưng tụi nó chẳng hề hay biết, hoặc có lẽ cũng chẳng để ý

Rốt cuộc 2 cô nữ sinh kia thắng, với giá mua “trên trời”

Và thường khi chơi trò nhà ma sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc thân thể hơn tất cả các trò khác. Đó là mục đích của hầu hết đám người kia nói chung và 2 cô em này nói riêng

Đội hình ban đầu là thế này:

Phong và Kris đi đầu ; Khang, Lin đi giữa và 2 nàng kia bao chót

Sau 3 phút

Phong, Kris, 2 ẻm ; Khang, Lin cuối

Nhà ma tối thui nên cũng chẳng ai để ý đến sự thay đổi “đáng ngờ” này

- Á aaaaa

Lại thêm một đợt hù người, 2 cô nàng kia nhân cơ hội bay đến ôm chặt tay Phong, đồng thời đẩy Kris qua một bên

Cùng lắm là 2 ẻm chỉ mất tí huyết nếu chuyện chỉ có vậy, nhưng thật không may khi họ đã cố tình đẩy Kris vào ngay chỗ “Bức tường máu”. Tức là bức tường đó gắn đầy gai. Nếu chỉ vô tình dựa phải thì chỉ thấy hơi nhói, người ta cũng đã tính toán rất kĩ sẽ không gây nguy hiểm gì cho người chơi được. Nhưng do quá tối, lại thêm bất ngờ bị đẩy nên theo phản xạ Kris đưa tay lên chống, và những cái gai cứ vô tư đâm thẳng vào bàn tay xinh đẹp

Không giống Kris, Phong định hướng trong bóng tối rất tốt. Vì thế hắn dễ dàng thấy nó đã bị thương

Gạt tay 2 ả kia ra, Phong bước đến bên Kris, nâng nhẹ tay nó lên

Một mùi tanh xộc đến

Khang và Lin cũng thôi la hét, dần để ý đến Kris, và cũng nhanh chóng thấy bàn tay đầy máu của nó

2 con nhỏ kia nhếch miệng cười đắc thắng

Hành động đó không lọt qua mắt Lin

Nhỏ hùng hồn bước lại định xử đẹp 2 ả

- Đi tiếp đi

Lời nói của Phong như một mệnh lệnh, làm cho Lin tiu ngu thu hồi “móng vuốt”

“Hỏa ngục”

Phòng này mô tả lại một cảnh ở địa ngục. Đúng như tên gọi, nơi đây nóng như thiêu đốt. 2 ả kia lại chớp cơ hội, giả vờ nóng quá nên cởi bỏ hàng nút ra, đến nỗi thấy cả được nội y (==’)

Vẫn nắm chặt tay kia của Kris, Phong nhếch môi cười

2 nàng kia hiểu lầm, cứ nghĩ đã quyến rũ được Phong, mãi trong cơn tưởng bở, 2 ả bị tuột lại đằng sau lúc nào chẳng hay. Lúc lật đặt chạy lên để bắt kịp tụi nó thì đột nhiên nghe tiếng rầm

Cửa đã bị đóng

Chẳng là cứ qua mỗi phòng thì lại có một cánh cửa (chẳng biết để làm gì)

2 ả liên tục đập cửa, kêu cứu nhưng chẳng có ai trả lời. Lúc chạy ngược lại phía trước thì thấy cánh cửa này cũng đã bị khóa, dù 2 ả có thể mở khóa cánh cửa này nhưng chẳng biết vô tình hay cố ý mà ổ khóa đã bị bẻ gãy

Vậy là ngoại bắt xuất nội bắt nhập

Khu nhà ma này vốn rất rộng, như một mê cung vậy. Vì thế tỉ suất có người bước đến căn phòng này lần nữa là 1/9 lượt

Nhiệt độ căn phòng này là 40

Và 2 nàng kia sẽ được tận hưởng cái nóng đó trong vòng ít nhất là 2 tiếng

Dù không định bỏ qua dễ dàng như vậy nhưng Phong không muốn tổn sức với những người như thế, và xưa nay hắn cũng chẳng thích động tay chân với con gái, nên cứ làm nhẹ nhàng thế thôi (nhẹ nhàng gồm ==)

5 phút sau Phong và Kris đã ra khỏi căn nhà ma. Khuôn mặt vẫn lãnh cảm như thường. 2 đứa nó ra nhanh như vậy vì Phong muốn băng bó vết thương của nó

Còn lúc Khang và Lin lập cặp ôm cứng nhau bước ra thì trời đã sẩm tối (như đã nói, khu nhà ma này rất rộng). Chẳng thấy bóng dáng của Phong và Kris đâu

Lin và Khang nhìn nhau. Tụi nó bị xếp xó rồi. 2 người kia đã đánh lẻ

Lin hơi xịu mặt. Vốn còn định đi ăn chung nữa cơ mà

Khang thấy đáng về đó, lại nghĩ hôm nay là sinh nhật của nhỏ, nên nói

- Chương trình tiếp theo là gì đây. Chơi tiếp, hay đi ăn?

Kèm theo đó là một nụ cười tươi roi rói, Lin nghe vậy tâm trạng cũng vui hơn hẳn

- Đi ăn thôi – cười tươi đáp lại

Vậy là buổi sáng 4 đứa đi công viên giải trí. Đến tối thì xé lẻ thành 2 cặp

Tuyệt

Đêm nay sẽ rất dài đây

Lin kéo Khang vào tiệm mỳ ý. Khác xa với tưởng tượng, quán ăn này rất đồng bình dân, vốn không hợp với thân phận của tụi nó

- Ăn ở đây thật sao?

Khang ái ngại nhìn vào dãy bàn ghế thấp xín, Lin kéo cậu ngồi xuống, nháy mắt

- Quán ruột của tôi đó, ngon lắm

Lát sau, 2 đĩa mỳ ý thơm phức được bưng lên

- Oa, ngon thật

Khang trầm trồ nói, Lin cười tươi đáp lại

Rất nhanh, 2 đứa nó đã chén sạch

Trở lại khu giải trí, thấy cũng tội Khang nên Lin quyết định sẽ chơi trò nào nhẹ nhàng thôi

Đu quay thẳng tiến

Đúng thật chẳng gì chậm chạp và nhàm chán hơn

Nhưng có vẻ Khang rất thích thú với trò này

Vòng đu quay này cao vô cùng, mới đi nửa vòng thôi đã thấy gần như toàn bộ thành phố.

Lin hào hứng reo lên, nhưng bỗng chốc mặt nhỏ xụ xuống

- Sao vậy?

- Không có bánh sinh nhật

Lin cụp mắt khẽ nói, Khang cũng quên mất, nhưng cậu nhanh chóng mỉm cười

- Sao lại không, cô có chiếc bánh sinh nhật độc nhất vô nhị đây này

Vừa nói Khang vừa chỉ ra ngoài cửa kính. Lin ngạc nhiên ngoái nhìn theo

- Cả thành phố này đang thấp nển chúc mừng sinh nhật của cô

Những tòa nhà cao chọc trời, dòng xe cộ nườm nượp, những bản hiệu neon, đèn đường, tất cả đều phát ra ánh sáng huyền ảo lung linh như những chiếc đèn cầy trên bánh kem

Lin mở to mắt, cười đầy thích thú

- Bây giờ hãy nhắm mắt lại và cầu nguyện đi

Nhỏ gật gù làm theo. Khang nhìn khuôn mặt lúc Lin đang cầu nguyện, thật bình yên và đáng yêu, trong khoảng khắc đó, cậu chợt cảm thấy đây là người con gái đẹp nhất thế gian

Lin vỗ tay một cái, rồi mở mắt ra

- Được rồi, thôi nên đi

Nhỏ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nhe răng cười, làm động tác thôi nên

Tưởng đâu chỉ làm chơi thế thôi

Nào ngờ

Tất cả đèn đóm thực sự như bị thổi tắt, tối thui

Đu quay cũng bỗng ngừng hoạt động

Toàn thành phố chìm trong màn đêm

Lin mở to mắt kinh ngạc. Khang nhìn điệu bộ của nhỏ, nhăn răng cười

Lin quay sang, ánh mắt như muốn hỏi: “Sao có thể thế được” “Chuyện gì xảy ra vậy?”. Nhưng Khang chỉ thản nhiên nhún vai

Lin dù vẫn bàng hoàng nhưng nhỏ không thắc mắc nữa, mà chìm đắm vào sự kì diệu đó, thật quá thú vị đi mất

- Thế nào, bánh sinh nhật đẹp đấy chứ ?

Khang nghiêng đầu hỏi, Lin gật đầu cái rụp, lém lỉnh trả lời lại

- Nhưng hơi thiếu một chút....

- Thiếu gì?

- ..mùi vị

Lin phì cười nói, rồi đưa mắt ra nhìn thành phố đen kịt dưới chân. Khang hơi nhúm mày, rồi bất chợt áp sát mặt nhỏ, hôn nhanh lên đôi môi đỏ mọng

Lin cứng đờ người, chỉ biết mở to mắt nhìn

- Mùi vị...thế nào?

Khang mặt hơi đỏ, hắng giọng hỏi

Lin chớp chớp đôi mắt to, đảo mắt nhìn tứ phía

- Ừmmm...không..tệ

Nhỏ khẽ nói, tay cứ đan vào nhau, Khang lén mỉm cười, đưa tay cốc nhẹ trán Lin

- Sinh nhật vui vẻ !!

Lúc Phong kéo Kris ra khỏi khu vui chơi, trời đã xế chiều

Phong dừng xe trước tòa nhà cao nhất thành phố, ở đây có một nhà hàng áp mái rất nổi tiếng

Cả 2 bước vào tầng cao nhất, cách ăn mặc đương nhiên hoàn toàn lạc lõng giữa bầu không khí sang trọng ở đây, nhưng thần thái vẫn không ai sánh ngang được

Tụi nó chọn một chỗ sát cửa sổ, tầm nhìn rất đẹp

Khi phần ăn được bưng lên, Kris nhìn miếng bò dầy, nhìn bàn tay băng bó, và cuối cùng là nhìn Phong đang thần nhiên nhâm nhi ly rượu

Hắn rõ ràng biết nhà hàng này nổi tiếng chỉ phục vụ bít tết, nhưng tay của Kris băng bó như vậy rất không thích hợp để ăn món này

Kris nghiêng đầu hỏi

- Muốn gì đây?

- Muốn thử...

Phong kéo phần bít tết của nó về phía mình, nhanh chóng cắt thành từng miếng nhỏ, rồi đưa miếng bò đến miệng nó

-những việc tình nhân thường làm

Nó bật cười, ăn miếng bò Phong đút cho

- Thấy hứng thú với những việc nhàm chán này sao?

Phong nhún vai, đút tiếp miếng thứ 2 cho nó

- Cũng không tệ

Lúc Kris nuốt xong miếng cuối cùng, Phong khẽ cười, cầm miếng khăn giấy lau khóe môi dính nước sốt của nó

Nó không phản ứng gì. Không ngại không đỏ mặt không ngượng. Trái lại vẫn thần nhiên nhìn Phong lau ình, sau đó còn lè lưỡi một cái

Hắn phì cười, tiện tay nhéo má Kris

Hành động quá ư là ngọt ngào của 2 anh chị đã vô tình giết chết biết bao nhiêu trái tim thực khách ở đây

Lúc thanh toán, người phục vụ nam cứ lén đưa mắt nhìn Kris, hoàn toàn không chú tâm vào chuyên môn. Nó đưa mắt nhìn anh ta, trong phút chốc đối diện với đôi mắt nâu đầy ma lực, anh ta cứng đờ hoàn toàn.

Nếu hôm nay Phong không nổi hứng làm người bạn trai bình thường thì có lẽ người phục vụ kia đã bị đập xuống từ cửa sổ can tội dám nhìn Kris như thế

Thế không có nghĩa là Phong bỏ qua. Sau khi hết cơn mê, anh chàng tội nghiệp kia sẽ bị đuổi việc vì lý do “làm phiền thực khách”

Ra khỏi tòa nhà

Phong cài nón bảo hiểm cho Kris, rồi hất phóng xe như bay ra khỏi thành phố

Cảnh vật xung quanh thưa thớt dần, đã ra đến ngoại ô. Thật khác xa thành phố ồn ào, những con đường ở đây vắng ngắt, im ắng, chỉ nghe duy nhất tiếng xe lướt như xé gió

Trăng đã lên cao, bầu trời đêm trải rộng bao la, duy chỉ có mỗi mặt trăng sáng vành vạch, nhìn cảnh đó khiến ta dễ liên tưởng đến sự cô độc

Kris vòng tay ôm chặt eo Phong, áp sát người vào tấm lưng rộng, cảm nhận mùi hương cam chanh quen thuộc

Phong dừng xe dưới chân một ngọn đồi, sau đó cả 2 đi bộ độ 15', cuối cùng cũng lên được đến đỉnh

Kris ngồi phịch xuống bãi cỏ. Từ đây có thể thấy bao quát cả thành phố

Phong bước đến, ngồi cạnh nó

- Đến đây làm gì?

Kris hỏi, mắt vẫn nhìn khu vực đèn đóm lấp lánh phía xa kia. Phong hờ hững đáp

- Ngắm sao

Dứt lời, thành phố lung linh bỗng tắt phụt ánh sáng. Kris vẫn còn ngạc nhiên thì nhanh như cắt bị Phong kéo nằm xuống

Lúc này, mặt nó đối diện với bầu trời đêm. Bất ngờ. Bầu trời ở đây khác hẳn lúc nãy. Sao nhiều không thể tả, bầu trời như lấp đầy bởi sao, nhiều và gần đến độ có cảm giác chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm đến

Vụ cúp điện lúc nãy khiến cho cả khu vực đều tối đen, trong khoảnh khắc này, bầu trời và mặt đất như hòa làm một, cảm giác rất thú vị. Khởi cần hỏi Kris cũng đoán được, cúp điện thành phố để ngắm sao, cách ngắm sao nông cuồng vậy chỉ có thể là made by Phong

Kris quay người sang nhìn Phong, hắn đang gối tay lên đầu, chăm chú nhìn bầu trời, trong đôi mắt xanh lấp lánh ánh sao, dường như cả trời đêm đang làm nền cho khuôn mặt hoàn mỹ kia. Kris mỉm cười, hướng mặt lên nhìn trời, miệng gọi khẽ

- Phong...

-

- Trước khi gặp anh, cuộc sống của em chỉ có thù hận, anh đã cho em thấy được nhiều màu sắc khác ngoài màu máu tanh, cho em nếm trải cảm giác yêu và được yêu hạnh phúc đến nhường nào, giúp em gặp được những người bạn tốt. Gặp anh, là điều may mắn nhất từng xảy ra với em

Kris đã ngồi thẳng dậy, mỉm cười nhìn Phong nói. Phong vẫn nằm gối đầu trên tay, nhúm mày nói

- Vậy...trả công đi

Nó nghiêng đầu

- Muốn gì nào?

Phong nhìn bầu trời đầy sao, đôi mắt xa xăm, trầm ngâm một lát rồi nói

- Nếu sau này, chúng ta...lạc mất nhau, hãy tìm anh

Kris ngạc nhiên, tay hơi nắm lại, nó nuốt khan, rồi nói

- Giữa biển người, sao tìm thấy đây?

Phong cup mắt xuống, trong đôi mắt có chút đau thương. Hắn ngồi dậy, nhìn thẳng vào Kris, cười ma mĩnh

- Sao lại không, chúng ta có dấu hiệu riêng mà

Rồi hắn ngược lên trời

- Đi theo ngôi sao sáng nhất, sẽ tìm thấy

Nghe giọng bồn chồn của Phong, Kris có chút hờn dỗi

- Vậy chỉ có buổi tối mới tìm được àh, chẳng khác gì tìm ma. Nếu lỡ hôm nào trời nhiều mây không thấy sao thì sao, muốn em tìm thì tốt nhất hái ngôi sao đó bỏ ngay cạnh em đi

- Được thôi

Nó mở to mắt. Phong vẫn bình thản, với tay lên bầu trời, làm động tác bắt ngôi sao sáng nhất

- Đây này

Hắn mỉm cười xòe bàn tay ra, Kris lại ngạc nhiên hơn, khi trong lòng bàn tay Phong, là một chiếc bông tai nhỏ xíu màu đen, nhưng lại phát ra ánh sáng trắng như sao, cứ như đó là bầu trời thu nhỏ có chứa một ngôi sao trong đó vậy

Phong nhoẻn miệng cười

- Đây là ngôi sao riêng của chúng ta, nó sẽ giúp em tìm thấy anh

Lúc này Kris mới để ý trên tai Phong cũng có 1 chiếc giống hệt. Nó nhìn hắn, không biết phải nói gì. Phong đeo lên cho Kris, vuốt vuốt lại tóc cho nó. Kris chợt hỏi

- Nhưng nếu lúc đó, anh không còn nhớ em là ai?

Phong hơi khựng lại, rồi hắn lại nở nụ cười mà nó thích nhất

- Vậy hãy làm anh nhớ ra em

- Nhưng nếu lúc đó anh đang hạnh phúc

- Không bao giờ, anh...không bao giờ hạnh phúc nếu không có em

Kris bật cười, nhào đến ôm chặt cổ Phong

- Vậy em nhất định sẽ tìm anh, tìm thấy anh rồi nhất định sẽ khiến anh nhớ ra em, khiến anh nhớ rồi sẽ lại làm anh yêu em, yêu rồi sẽ đem hạnh phúc cho anh. Như vậy được không

- Móc ngoéo

Kris phì cười, chợt nhớ lại lần gặp Phong ở phòng tư liệu, cũng móc ngoéo thế này

- Móc ngoéo

Nó mỉm cười nói. Hàng ngàn ngôi sao đang chứng kiến cái ngoéo tay của cả 2, chứng kiến lời hứa cuối cùng giữa họ.

Phong cười, vòng tay ôm sát nó vào lòng. Cả 2 đều cười, nhưng song song với niềm hạnh phúc đó chính là nỗi đau cũng đang lớn dần

- Yêu em không?

- Yêu

- Hối hận không?

- Hối hận

Câu trả lời của Phong khiến Kris hơi buông lỏng tay

- Nếu em yêu ai đó không phải là anh, có lẽ, bây giờ, không phải đau khổ thế này

Kris đau đớn nhắm chặt mắt, vậy là câu hỏi của nó đã có lời đáp

- Tại-sao?

Nó gần lòng hỏi, nhưng không một tiếng trả lời, chỉ có duy nhất vòng tay ấm áp kia đã dần buông lơ

- Đó chỉ là tai nạn thôi đúng không?

Vẫn không có câu trả lời. Tay Phong đã buông hoàn toàn, không còn ôm nó nữa

Kris cũng buông ta ra, nhưng lại đặt 1 nụ hôn lên trán Phong

- Em...tha thứ cho anh

Khi thốt ra câu này, giọng nó nghèn nghẹn, đôi mắt nâu trông u buồn vô cùng. Dù sự phụ là người gián tiếp giết chết mẹ của nó, và lẽ đương nhiên là nợ máu phải trả bằng máu, nhưng chưa bao giờ Kris nghĩ sẽ giết sự phụ mình, đối với ông, nó yêu thương nhiều hơn là thù hận, vì thế nếu có người sát hại ông, nhất

định nó sẽ không tha cho kẻ đó. Thật trớ trêu khi người đó lại là Phong, người con trai nó yêu nhất trên đời, nhưng cũng như sư phụ, với Phong, nó yêu nhiều hơn là hận, vì thế, nó sẽ...tha thứ

Phong đưa tay lau giọt nước mắt chực rơi của Kris. Đã có lúc hắn tự hỏi, nếu hắn biết trước người đàn ông đó là sư phụ của nó, liệu hắn có ra tay không. Và câu trả lời. Là có. Hắn vẫn sẽ giết ông. Vì thế. Hắn không xứng có được sự tha thứ của nó

- ...nhưng...sẽ không có lần sau, vì thế, đừng tiếp tục ép em phải lựa chọn. Em không muốn phải chĩa súng vào ngực anh

Trong đáy mắt xanh lóe lên chút đau thương.

Tất cả đã muộn rồi.

Phong hôn nhẹ lên đôi mắt tuyệt đẹp. Rồi đặt nụ hôn lên môi nó.

Một nụ hôn giữa biển trời sao, khi bầu trời và mặt đất dường như hòa làm một, khi thế gian như thể chỉ còn 2 người. Một khung cảnh lãng mạn. Nhưng nụ hôn đó. Khiến người ta có cảm giác thật lạ. Có sự mãnh liệt của tình yêu. Sự ngọt ngào của hạnh phúc. Nhưng đồng thời cũng chất chứa sự đau khổ, giằng xé vì thù hận

Phong ôm chặt Kris vào lòng, nói rất nhỏ

- Đừng tha thứ, vì anh..nhất định.....sẽ tiếp tục khiến em phải đau khổ

23. Chương 23

Những hôm sau ở trường đã thấy Khang và Lin đi với nhau, trông rất tình tứ, thế là một loạt tin đồn lại sắp được dịp nổi lên

Lúc ăn trưa chỉ có mỗi Lin với Khang

- Sao dạo này ít thấy Kris và anh Phong vậy?

- Không biết, 2 đứa nó nghỉ 3 ngày rồi

- Từ hôm đi công viên giải trí đã chẳng thấy bóng dáng đâu. Liệu có chuyện gì không nhỉ?

Lin vừa ngậm củ cà rốt vừa căng thẳng nói. Khang giật lấy củ cà rốt

- Đừng có suốt ngày ăn thứ này, không tốt đâu

Rồi cậu đẩy đĩa rau trộn về phía Lin

- Đây, ăn cái này đi

Nhỏ nhìn đĩa rau lè lưỡi. Kris mất tích mấy ngày nay rồi, thật lòng nhỏ cũng chẳng muốn ăn gì

Khang nhìn Lin, khẽ thở dài. Dù bên ngoài cả 2 đều vui vẻ vô tư nhưng thật ra đều rất lo cho Kris và Phong

Lin có vài lần nghe Kris nói sơ về chuyện của nó, còn Khang thì biết rõ những chuyện của Phong. 2 đứa nó không phải kẻ ngốc, từ những thông tin cả 2 có được, tụi nó biết chuyện gì đang diễn ra

- Không biết cả 2 đang nghĩ gì....

Lin vừa nói vừa tỉa vườn hồng

- Yêu thì chứ yêu thôi, sao phải suy nghĩ nhiều như vậy

Khang di di tay lên cửa kính, thở dài

- Thù hận cũng ghê gớm như tình yêu, nếu không thể trung hòa 2 thứ ấy, thì sao hạnh phúc đây

Lin cũng gật gật nói

- Vừa yêu vừa hận. Càng yêu thì càng hận, càng hận lại càng yêu

Khang không biết từ khi nào đã đứng sau lưng nhỏ, cốc nhỏ một cái

- Nói chuyện cứ như người già

Lin ôm đầu cãi lại

- Triết lý đấy

Rồi nhỏ tiếp tục tĩa cây

- Nhưng dù sao cũng hết chuyện rồi, có vẻ Kris đã tha thứ cho anh Phong. Motip yêu-hận dừng ở đây thôi

Khang đưa mắt mông lung nhìn ra ngoài nhà kính

Đã kết thúc thực ư ?

Liệu có thể?

- Có thể 3 ngày nay họ trốn đi đâu chơi cũng nên

Lin vừa cười vừa hăng say nói tiếp, tay vẫn tĩa cây lia lịa

- Chuyện này cứ như phim ấy nhỉ. 2 người hợp tác tìm kẻ thù, sau đó yêu nhau, nhưng thường thì kẻ thù sẽ là chàng hoặc nàng, cuối cùng thì cả 2 sẽ quay sang đối đầu nhau rồi 1 trong 2 người chết hoặc cả 2 bỏ qua thù hận và sống hạnh phúc với nhau. Cũng may chuyện của Kris và anh Phong không nặng nề đến vậy và có 1 happy ending

Lin quay lưng lại với Khang nên không thấy được đôi mắt cậu đang dần tối lại. Cậu khẽ lắc đầu. Chuyện chưa kết thúc. Vẫn chưa đâu. Nếu mối thù này chưa được xóa bỏ, thì nhất định sẽ có 1 ngày, Kris tìm đến cậu. Nhất định. 1 ngày gần thôi

- Đã điều tra được rồi

Kyo đưa tập tài liệu cho Kris, nói

- Chồng của Giang Tĩnh Nguyệt đã chết nhiều năm trước. Sau khi bà ta chết, cơ nghiệp của cả 2 vợ chồng đều sụp đổ, tài sản bị đem ra phát mãi, con trai bà ta hoàn toàn trắng tay, không được thừa kế bất cứ thứ gì. Sau này người bác đã nhận nuôi cậu ta, từ đó không có tin tức gì nữa

- Đã điều tra được tấm ảnh của Tô Gia Mẫn là ai gửi cho ta chưa?

- Đã tìm được rồi, người đó....là Giang Tĩnh Nguyệt

Kris kinh ngạc, người chết gửi thư sao

- Là Giang Tĩnh Nguyệt dặn dò tay sai gửi cho người

Vậy là 8 năm trước, trước khi chết, Giang Tĩnh Nguyệt đã lệnh cho tay sai 8 năm sau gửi tấm ảnh đó cho Kris (tấm ảnh Tô Gia Mẫn cất trong xe), bà ta rốt cuộc có ý đồ gì đây. Nếu không có bức ảnh đó, có lẽ Kris cũng không tiếp cận được sự thật nhanh như thế này, không lẽ bà ta...muốn giúp nó sao

Kyo nói tiếp

- Cũng đã tra ra được nơi bà ta đang làm việc rồi? (bà này bà khác)

Kris liếc nhìn qua, gật đầu

/> Nó dừng lại trước 1 tòa cao ốc. Ấn thang máy lên tầng 12

Đây là một studio. Người người ra vào tấp nập, ai cũng bận rộn chạy ngược xuôi. Không ai nhận ra sự có mặt của Kris, nó kéo sụp mũ lưỡi trai xuống, như vậy càng tốt.

Đứng trước 1 cánh cửa gỗ, Kris đưa tay lên gõ

- Mời vào

1 giọng nói dịu dàng vang lên. Nó đẩy cửa bước vào. Người phụ nữ đang làm tóc cho 1 chàng trai trẻ, nom có vẻ là ca sĩ thần tượng nào đó

Kris tiến lại gần bà, nhìn thẳng vào gương, lạnh lùng nói

- Có thể nói chuyện không?

Người phụ nữ tay vẫn liên tục làm tóc, định cắt tiếng từ chối thì vừa lúc ấy Kris bỏ nón ra

Bà ấy bất ngờ, tay khựng lại. Rồi bà mỉm cười thật nhẹ, cúi xuống vỗ vai anh chàng ca sĩ

- Jun, xong rồi. Cháu có thể ra ngoài 1 lúc không?

Chàng trai tên Jun rời mắt khỏi điện thoại, khẽ gật đầu. Trước khi ra khỏi phòng, Jun liếc nhìn Kris, mắt mở to, đơ vài giây. Khi nó quay sang, ánh mắt lạnh băng nhìn cậu như muốn nói “hãy mau biến ra khỏi phòng đi”, Jun mới sực tỉnh, mặt hơi đỏ, nhanh chóng bước ra

Kris quay sang người đàn bà kia

- Cô đã nhận ra con từ trước?

Mái tóc nhuộm xám khẽ lay động. Đây chính là người phụ nữ lần trước trong cuộc thi ngớ ngẩn của trường đã làm tóc cho nó

- Phải, vì con trông rất giống Dĩ Thuần

- Sao cô không nói từ trước ?

- Tại sao chứ, ta muốn con tìm ta mà

- Vậy chắc cô đã chuẩn bị sẵn 1 câu chuyện cho con, Sky

Kris thản nhiên ngồi xuống ghế, xoay người đối diện Sky. Bà khẽ gật, rồi mỉm cười, đôi mắt nhìn xa xăm

- Ta và Dĩ Thuần thân nhau khi vào cấp 3. Mẹ con là một cô gái rất xinh đẹp, lại hiền lành tài giỏi, nên rất được nhiều người yêu mến. Nhưng rồi như bao cô gái khác, Dĩ Thuần đã yêu Hàn Thiên, đàn anh hơn chúng ta 1 tuổi. Đàn anh cũng rất yêu Dĩ Thuần, 2 người lúc bấy giờ là 1 cặp đẹp đôi vô cùng, bất cứ ai nhìn thấy đều phải ngưỡng mộ. Vì thế đương nhiên không thể tránh khỏi bị người khác ganh ghét, nổi bật trong đó là Giang Tinh Nguyệt. Cô ta yêu say đắm Hàn Thiên, khi không được đáp lại, cô ta liên tục đổ lỗi cho Dĩ Thuần, tìm mọi cách *** hại nó. Và rồi đến năm lớp 12, một tai nạn thảm khốc xảy ra, khiến ột học sinh bị chết, không biết sự tình như thế nào, nhưng ai cũng nói rằng là do Dĩ Thuần gây ra. Dù bên phía cảnh sát đã khẳng định đó chỉ là tai nạn nhưng những lời đàm tiếu xì xầm vẫn không dứt. Khi ấy Hàn Thiên đã tốt nghiệp ra khỏi trường, nên hoàn toàn không biết những gì Dĩ Thuần phải chịu đựng khi ở trường, lúc ấy nó đã suy sụp hoàn toàn, thời gian sau đó thì Hàn Thiên cũng biết chuyện, dường như đã xảy ra một cuộc thanh trừng những kẻ đầu têu *** hại Dĩ Thuần, sau đó chuyện lập tức lắng xuống, không ai dám hé miệng về chuyện này nữa. Rồi 2 người đó kết hôn, và kết quả của cuộc tình đáng ngưỡng mộ đó là con đây

Sky nhìn Kris cười hiền. Bất chợt bà tiến đến gần nó, đưa tay vuốt mái tóc cột cao

- Ta...rất tiếc về vụ tai nạn đó, chuyện đó thật khủng khiếp, ta rất nhớ Dĩ Thuần, và khi nhìn thấy con, nỗi nhớ ấy lại càng tăng lên...

Kris để yên, mắt vẫn nhìn thẳng Sky, bà thu tay lại, mắt đượm buồn

- Lần đầu tiên thấy con, ta cũng rất ngạc nhiên, con giống Dĩ Thuần đến kì lạ, nhưng khi ta nhìn kĩ lại, thì con giống cha con, Hàn Thiên nhiều hơn

Kris hơi bất ngờ, nó rất ít nghe về cha nó, cũng đã rất lâu rồi. Sky dường như đọc được điều đó trong mắt Kris, bà lại ôn tồn kể

- Đàn anh Hàn Thiên vốn rất được nhiều nữ sinh hâm mộ, vì anh vừa đẹp trai, vừa tài giỏi, nhà giàu, lại rất lạnh lùng, đúng mẫu đàn ông làm cho con gái chết mê chết mệt. Ta không nói chuyện nhiều với Hàn Thiên, điều ta rõ nhất về đàn anh là anh ấy rất yêu Dĩ Thuần, có thể làm tất cả vì nó, điều đó vừa làm ta ghen tị vừa vui mừng...

Kris càng nghe, khuôn mặt càng tối sầm

-đó thật sự là một người đàn ông tốt..
- Ông ta đã bỏ rơi chính con gái của mình
-

Sky khẽ thở dài, bà dịu dàng nhìn Kris

- Ta nghĩ chắc hẳn phải có lý do gì khác...
- Sao cũng được

Nó quay mặt đi, có ý muốn kết thúc cuộc nói chuyện vô vị này. Sky sụp mắt xuống. Im lặng.

Kris đứng lên, không còn lý do gì phải ở đây nữa. Lúc nó mở cửa bước ra, giọng nói dịu dàng vang lên

- Hãy bỏ đi....quên tất cả đi...

Kris khựng lại. Sky không phải người đầu tiên muốn nó từ bỏ. Chính bản thân Kris cũng đã quá mệt mỏi vì hận thù, nhưng...

Hàng mi dài khẽ lay, đôi mắt nâu tuyệt đẹp trở nên khô khốc

- Muộn rồi

Cánh cửa đóng sầm lại

Sky vẫn nhìn theo. Bà đã gặp Kris một lần khi nó còn nhỏ, lúc ấy, bà thấy một thiên thần với mái tóc đen dài gọn sóng, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, đôi mắt nâu sữa đẹp tuyệt vời và nụ cười luôn nở trên môi, thế mà bây giờ, vẫn đáng vẻ thiên thần đó, nhưng đôi mắt không còn nắng ấm, đôi môi đã mất đi nụ cười, khuôn mặt hoàn mỹ trông vô cùng lạnh khốc.

Nhấn chìm chính mình trong thù hận. Thiên thần đã đánh rơi linh hồn của mình

Kris lái xe phóng đi. Trong lòng vô cùng phức tạp.

Nó đạp phanh dừng bên đường. Gục tay vào vô lăng. Rốt cuộc chuyện này còn phải kéo dài bao lâu nữa đây.

Xấp giấy rơi ra. Là tập tài liệu lúc này Kyo đưa. Kris lướt mắt qua, đập vào mắt nó là tên người chồng của Giang Tĩnh Nguyệt: Hoàng Thiên Hùng

Kris hít một hơi sâu. Bỏ lái chạy về hướng trường E.K

Kết thúc thôi

Buổi tối trên đỉnh đồi. Phong và Kris đã hẹn với nhau sau 5 ngày sẽ gặp lại ở đây

- Một cặp bình thường thì phải có một buổi đi chơi riêng chứ nhỉ?
- Được, vậy 5 ngày sau, anh đón em ở đây

Phong đưa tay vuốt mái tóc mềm mượt của Kris, đôi mắt xanh nhìn nó đầy yêu thương

Kì hạn 5 ngày là để giải quyết tất cả mọi thứ. Khi mọi chuyện đã kết thúc rồi, tại nó sẽ dành trọn một ngày bên nhau. Một ngày chỉ có yêu thương.

Kris gật đầu, nhón chân lên hôn lướt qua môi Phong

- Đóng dấu cuộc hẹn

Hôm nay là tối ngày thứ 4

Kris bước vào E.K. Trường học trong đêm thật vắng lặng. Nó đi thẳng lên tầng thượng. Trong lòng bất giác nghĩ đến Phong. Đã 4 ngày không gặp rồi. Nó nhớ Phong kinh khủng. Một cơn gió lạnh tràn qua càng khiến nó nhớ cảm giác ấm áp khi tực vào lồng ngực vững chãi của hắn

Kris đứng trước cửa sân thượng. Chần chừ. Tim bỗng đập nhanh hơn. Tay nắm chặt lại. Nó đẩy cửa bước ra ngoài

Có một người con trai đã đứng chờ sẵn. Cậu ta tựa lưng vào lan can, mặt hướng đối diện với nó. Ánh trăng khê soi sáng nụ cười của cậu

Kris hoàn toàn không bắt ngờ, thản nhiên tiến đến gần. Khuôn mặt lạnh như băng

Gió lạnh thổi tung mái tóc của cả 2. Đêm nay trời không sao, mặt trăng dường như bị nuốt chửng trong đám mây dày đặc.

Một màu đen bao phủ khắp sân thượng, bóng đêm đang dần nhấn chìm cả 2 con người kia

Chúng ta không ai có thể hiểu rõ hết về 1 con người.

Không ai có thể cảm nhận được nỗi đau của người khác.

Không ai có thể biết được rằng thù hận có thể khiến con người thay đổi đến thế nào

Vì những nỗi đau quá lớn, khiến cho sự căm hận nuốt chửng lý trí.

Và....vô tình....tạo ra những quyết định sai lầm

Người con trai khê gật đầu chào. Kris mỉm cười

- Hội trưởng Hoàng Thiên Khang !! Nhanh như cắt, nụ cười dần chìm vào bóng tối

24. Chương 24

Một bóng người chạy nhanh lên đồi

Đồng hồ điểm đúng 0h. Ngày thứ 5

Một người con trai đã đợi sẵn. Dáng người ngang tàng quen thuộc

Phong nhìn người vừa chạy đến. Môi khê nở nụ cười

- Chào

Kris chống 2 tay lên đầu gối, lấy lại nhịp thở. Mặt nhễ nhại mồ hôi dù trời lạnh như cắt da. Rồi bất chợt, nó chạy nhanh về phía Phong. Đã đến rất gần rồi mà nó vẫn không có dấu hiệu thắng lại. Phong ngạc nhiên, chưa biết có chuyện gì xảy ra thì đã thấy Kris lao đến ôm hân, cả 2 ngã bổ ra cỏ

Vẫn ôm chặt lấy Phong, Kris khê nói

- Chào

Phong bật cười, đưa tay lên vuốt mái tóc hơi rối vì chạy của nó, tiện tay giựt đứt sợi dây cột tóc. Mái tóc xoăn mềm mại xòa xuống, Kris ngạc nhiên ngẩn mặt lên

- Làm gì vậy?

Lúc này cả 2 vẫn duy trì tư thế kẻ nằm người đè. Phong nằm dưới, lúc Kris ngược lên, bầu trời đầy sao vô tình làm bức nền cho khuôn mặt tuyệt mỹ, thêm vào đó là mái tóc ôm gọn khuôn mặt, trông Kris càng bội phần xinh đẹp

Phong chạm nhẹ vào đôi má ửng hồng, rồi vòng tay qua cổ Kris, kéo nó cúi xuống, hôn nhanh lên đôi môi mềm

- Nhớ quá

Kris bật cười, lại vùi mặt vào ngực Phong

24 tiếng bắt đầu

- Muốn đi đâu đây ?

Hôm nay Phong chạy chiếc xe hơi đen chứ không chạy moto. Kris suy nghĩ một lúc

- Biển

Còn gì tuyệt hơn đón một ngày mới ở biển

Chiếc xe phóng như bay. Biển thẳng tiến

Biển lúc 2h sáng chẳng thấy gì nhiều, chỉ có ánh trăng mờ ảo phản chiếu bóng mình trên mặt nước và tiếng sóng vỗ rì rào từng đợt

Kris ngồi trong lòng Phong, hướng mắt nhìn biển

- Ước mơ của anh là gì?

-là em

Kris mở to mắt ngạc nhiên, ngược lên nhìn Phong. Hắn nở nụ cười ranh mãnh mà nó vẫn thích, rồi hôn nhẹ lên trán nó

- Còn em ?

Kris bắt chợt ôm chặt Phong hơn, tựa đầu vào vai hắn, nhắm mắt lại

- Em đang thực hiện ước mơ của mình đây

Phong bật cười, cũng siết chặt nó hơn. Kris tham lam hít lấy mùi cam chanh thơm mát từ Phong, có lẽ nó bị nghiện mất rồi

Vòng tay này, hơi ấm này, nó “nghiện” quá rồi, yêu quá rồi.....

Lúc Kris thức dậy, mặt trời cũng sắp ló dạng. Phong vẫn đang ôm chặt nó, mắt xa xăm hướng ra biển

- Dậy rồi à ?

Nó khẽ gật đầu. Phong đứng lên vươn vai. Bước về phía biển, Kris cũng đi theo. Cả 2 đều cởi giày ra, đi đến khi nước qua mắt cá. Gió biển thổi tung mái tóc xõa dài của Kris. Khung cảnh này khiến nó nhớ đến lúc trên đảo, khi Phong hôn mái tóc dài và lần đầu tiên nói yêu nó, chỉ khác lúc đó là 1 buổi hoàng hôn rực rỡ

Đột nhiên Kris ngồi bệt xuống, nước bắn lên, vài giọt bám vào tóc và mặt nó, còn từ phần eo trở xuống, ngập hoàn toàn trong nước. Phong nhìn Kris

- Mỗi chân

Nó đáp lại tỉnh bơ. Phong cười, rồi quỳ một chân xuống, nâng vài lọn tóc chưa bị ướt, đưa lên môi

- Sao lại thích làm vậy ?

Kris thắc mắc. Phong trả lời khi tay vẫn mân mê những sợi tóc mềm

- Mùi bạc hà...rất dễ chịu

Khi ấy, mặt trời vừa nhô lên từ biển. Bình minh rồi. Biển lung linh màu nắng

Từ xa nhìn, sẽ thấy một đôi trai gái hòa mình trong khoảnh khắc rực rỡ đó. Người con gái ngồi ngâm nửa người dưới nước, mắt âu yếm nhìn chàng trai. Người con trai quỳ một chân, tay đang nâng vài lọn tóc của cô, hôn nhẹ. Hình ảnh đó thật lãng mạn, thật đẹp.

Rồi đột nhiên người con trai bế bổng cô gái lên

Kris ngạc nhiên

- Không phải nói mỗi sao ? Hay muốn công ?

Phong nói gọn lọn. Nó bật cười, lắc lắc đầu, hơi dướn người lên, nói khẽ vào tai Phong

- Em rất thích mùi cam chanh

Phong cười, đặt nụ hôn lên đỉnh đầu Kris

Mặt trời đã lên cao

Vì ngồi sụp xuống biển nên quần áo của Phong và Kris đều ướt hết, giày cũng vớt trên bãi biển. Tụi nó quyết định trước mắt phải thay bộ đồ khác đã

Cả 2 đều rất ghét shopping, vừa nhàm chán vừa tốn thời gian. Khi vào trung tâm thương mại, Kris nhanh chóng chọn 1 bộ, nhưng lúc thay ra Phong lại lắc đầu. Rồi hắn lựa một hồi, sau đó thấy cho Kris 1 chiếc đầm màu hồng nude và đôi giày đế bệt màu nude.

Kris thay ra, những nhân viên bán hàng đều há hốc mồm, đơ vài giây.

Chiếc đầm đơn giản dạng sườn thẳng với nhiều lớp voan mỏng, dài gần đến đầu gối. Mái tóc đen bồng bênh càng làm tôn lên dáng vẻ thiên thần của Kris. Phong gật đầu hài lòng, khoác cho nó chiếc áo khoác xanh dương có viền lông ở phần nón, rồi nắm tay nó kéo đi

Phong chọn đồ cho Kris và ngược lại, nó chọn cho hắn, thể mới công bằng

Nó thích Phong mặc vét, vì thế nó chọn 1 chiếc vét đen khoác ngoài áo thun xám đen sọc ngang, đi cùng quần jeans đen và giày sneaker bạc (mắt thẩm mĩ của 2 người cũng giống nhau đó chứ)

1 người bụi bặm đầy menly, 1 người dịu dàng nữ tính, cả 2 nắm tay đi cạnh nhau, trông chói mắt vô cùng

Sau khi ăn sáng xong, Phong định đi lấy xe thì Kris cản lại, chỉ tay vào chiếc xe buýt đang chờ tới

- Hôm nay đi bằng cái đó

Rồi không cần biết Phong có đồng ý hay không, Kris đã lôi hắn lên xe

Ngồi xuống hàng ghế gần cuối, Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, hờ hững hỏi

- Chuyến xe này đi đến đâu ?

Kris nhún vai

- Không biết, đến đâu thì đến

Thật may khi chiếc xe buýt này không nhiều người, chỉ lác đác vài hành khách, sau 20 phút thì tụi nó đã hiểu, đây là chuyến xe đi ra ngoại ô, nên mới vắng như vậy, 2 bên đường dần xuất hiện những thửa ruộng, những đồng lau xơ xác trong gió lạnh. Nắng ấm rọi vào chiếc xe, khiến trong khoang xe sáng bừng lên màu nắng sớm ấm áp. Kris tựa đầu lên vai Phong, cảm giác hạnh phúc lan tỏa, ước sao chuyến xe cứ chạy mãi, chạy mãi trên con đường bình yên này.

Khi xe dừng trước 1 trạm ven đường, Phong đột nhiên kéo tay Kris xuống

Nơi đây trông vô cùng hoang vu, cũng không biết là vùng quê nào, không có lấy một mái nhà, chỉ toàn đồng cỏ cao ngập người

Phong nắm tay Kris kéo vào một con đường mòn nhỏ hẹp. Đi mãi đi mãi. Cuối cùng Phong cũng dừng, quay lại mỉm cười bí hiểm, bảo Kris nhắm mắt lại, sau đó hắn bế nó lên, đi thêm một đoạn nữa thì thả xuống, bảo nó mở mắt ra

Kris kinh ngạc.

Nó đang đứng giữa một cánh đồng

Một cánh đồng bồ công anh

Nó nhìn Phong thắc mắc thì hắn chỉ nhún vai. Kris vui sướng chạy 1 vòng. 1 cơn gió thổi qua, những quả bồ công anh bay lượn trong gió, khung cảnh trắng xóa như trên thiên đường

Kris đưa tay lay nhẹ 1 vài bông bồ công anh, mỉm cười nói

- Lúc ở Mỹ, em rất hay chạy ra ngoại ô, nơi ấy cũng có cánh đồng bồ công anh giống thế này, đó là nơi em thích đến nhất

- Vì sao ?

- Vì khi bồ công anh bay lên...nghĩa là nơi ấy có gió, cánh đồng bồ công anh chính là nơi cho em thấy rõ sự tồn tại của gió, cũng như thấy được...sự tồn tại của chính mình (Tiểu Phong=gió)

Kris thổi nhẹ, vài quả bồ công anh bay lên, lượn lơ trong không trung. Nó nhìn theo, khẽ cười, cảm giác bản thân cũng đang bay lượn tự do như chúng

Phong tiến đến gần, đứng đối diện Kris, cầm tay nó đặt lên lồng ngực rắn chắc của mình

- Không cần đến cánh đồng bồ công anh nữa, gió luôn tồn tại ở đây, ngọn gió duy nhất mang tên Hàn Tiểu Phong

1 cơn gió lại thổi đến, khiến cánh đồng lại lay động, khắp trời toàn những quả bồ công anh trắng muốt

Kris nhìn Phong, mỉm cười gật đầu, rồi lao đến, hôn lên môi hắn, nụ hôn nồng nàn dịu ngọt, nụ hôn của tình yêu đầu đời đầy cháy bỏng

- Em yêu anh

Kris ôm Phong, khẽ thì thầm

Khi ra lại trạm xe buýt lúc này thì trời đã quá trưa. Đứng đợi mãi nhưng chẳng thấy chuyến xe nào chạy ngang. Đến gần chiều thì có 1 chiếc bus chạy đến. Không phải là bus công cộng mà là 1 lớp học tổ chức đi chơi. Còn trống vài chỗ nên họ cho Phong và Kris quá giang. Trên xe là học sinh cấp 3, có vẻ là lớp 12, có giáo viên chủ nhiệm đi cùng

Phong và Kris ngồi hàng ghế cuối, khi đi lướt qua đám học sinh, ai cũng mở to mắt ra nhìn 2 đàn em. Những cặp mắt si mê đổ dồn vào hàng cuối, đến cả GVCN cũng nhìn

Xe tiếp tục chạy được 1 đoạn thì có 2 người ngoắc xin đi nhờ. Họ mặc đồ che kín mặt mũi, không biết phải do quần áo hay không mà cả 2 trông to lớn như 2 con gấu. Nếu bình thường thì có lẽ sẽ rất gây chú ý nhưng vì cả xe đang mãi ngắm cặp tiên đồng ngọc nữ nên chẳng hề để ý nhiều đến 2 vị kia

- Tất cả ngồi im

Đang yên lành tự nhiên 1 trong 2 người đó hét lên. Sau đó cả 2 rút trong người ra 2 khẩu súng. Cả xe nhôn nhao hẳn lên. 1 tên chìa súng bắn chỉ thiên, hét

- Đứa nào hé mồm tao cho ăn đạn

Lập tức im bật. 1 tay sau khi uy hiếp bác tài xong thì quay xuống với tên đồng bọn, rồi 2 gã chia nhau ra người đầu người cuối xe

Bà GVCN lập cập nói

- Xe toàn học sinh, có gì quý giá đâu mà cướp chứ

Tên phía đầu xe nhếch mép cười đều

- Sao lại không, xe này toàn những nữ sinh mới lớn ngon lành, bán đi cũng còn lời chán

Trên xe phần lớn là nữ nên vừa nghe xong, nhiều tiếng nắc vang lên. Lại một phát súng chỉ thiên khác

Có vẻ 2 tên này không chỉ là cướp xe bus thông thường, mà còn là những gã buôn người xuyên quốc gia. Vì lộ trình đã thay đổi, thay vì hướng đến biển thì bây giờ thẳng tiến về phía biên giới

Trên xe hoảng loạn cực độ, chỉ có Phong và Kris vẫn thản nhiên ngắm cảnh. Khi thấy chiếc xe đi hướng khác, Kris khẽ nhúm mày

Xe bị cướp không sao. Chúng có súng không sao. Nữ sinh bị đem bán cũng không hề hấn gì. Cái nó quan tâm là thời gian đáng quý ở bên Phong đang bị lãng phí

Phong vẫn nhìn ra cửa sổ, bình thản nghe nhạc. Kris đưa mắt sắc lạnh nhìn tên đang đứng gần đó, bất giác gã cũng nhìn lại, đờ người lúc lâu, sau đó tiến lại gần, có thể thấy nụ cười dễ tiện ẩn sau lớp khẩu trang kia. Gã đưa súng vuốt khuôn mặt xinh đẹp của Kris

- Em đẹp thật, bán chắc chắn được giá lắm đây. Nhưng trước đó....

Gã bỏ lửng câu nói, mắt hau háu nhìn chăm chăm vào đôi chân trắng mịn

Kris khẽ nở nụ cười quen thuộc

- Áaaaaaaa

Kris bẻ ngược tay cầm súng của gã ra sau. Gã đau quá, buông súng xuống. 1 bàn tay nhanh chóng chụp lấy khẩu súng trước khi nó kịp rơi xuống sàn. Và hình ảnh cuối cùng mà gã kia nhìn thấy là hòng súng đen ngòm chìa thẳng vào mắt gã

Tiếng súng khô khốc vang lên, theo sau là máu bắn văng lên cửa kính và tiếng la của đám học sinh. Khi tên cướp phía đầu xe từ chỗ tài xế quay xuống thì chỉ còn thấy cái xác thảm thương của tên đồng bọn ngã xuống. Gã tức giận và điên cuồng chop đại 1 nữ sinh chắn trước người và chìa súng vào đầu cô ta

- Bỏ súng xuống, không tao giết nó

Giọng gã có chút hoảng loạn, khuôn mặt lạnh băng, đôi mắt xanh không chút dao động, Phong thậm chí chẳng thèm quay sang nhìn gã

- Mày....

Không để gã nói thêm câu nào, Phong bóp cò, viên đạn cắm phập vào đầu gã. Rồi hấn tháo băng đạn quăng ra cửa sổ. Sự việc diễn ra quá nhanh khiến những người trong xe vẫn chưa kịp phản ứng gì. Đến tận 5 phút sau, cô gái bị bắt làm con tin ngã xuống sàn xe bất tỉnh, cả xe mới như vỡ òa. Vừa nể vừa sợ 2 đứa nó

Bác tài định chạy xe đến đồn cảnh sát để khai báo thì

- Đến biển trước được không ?

Giọng nói trong trẻo cất lên, nhưng nghe đầy sát khí. Cả xe không ai dám ý kiến gì, để mặc 2 cái xác đó mà chạy về hướng biển

Đúng là 1 chuyến đi chơi cuối cấp nhớ đời

Biển

Mới 10 mấy tiếng trước, 2 người vừa đón bình minh, bây giờ thì đứng lặng chờ hoàng hôn tới

Ngày đã tàn

Cả 2 đều cảm thấy sao ngày hôm nay lại ngắn đến vậy, thời gian sao trôi nhanh như thế

Tình yêu khiến người ta quên đi thời gian, còn thời gian khiến người ta quên đi tình yêu

- Em thích biển ?

Phong hỏi khi thấy Kris 2 lần đòi ra biển

- Ừm...

Sự tươi mát của biển khiến người ta si mê vì nó đem lại cảm giác bình yên thanh thản cho tâm hồn

- ...em thích ngắm màu xanh của biển.....vì đó là.....màu mắt của anh..

Kris đưa tay chạm vào đôi mắt xanh đen sâu thẳm của Phong. Hấn cũng nhìn nó, neho mắt nói

- Anh cũng rất thích...uống cà phê sữa

Phong cúi xuống, hôn lên đôi mắt đầy mê hoặc kia. Rồi cả 2 cùng bật cười

- Này 2 cháu ơi

1 giọng đàn ông vang lên từ phía sau. Ông ta mặc áo sơ mi đóng thùng, trước ngực treo lủng lẳng chiếc máy ảnh, nhìn qua cũng biết là thợ chụp hình. Ông ta chạy đến mỉm cười

- Không ngờ lại có thể gặp lại. Đây, tặng 2 cháu

Ông ta chìa ra 1 bức ảnh. Bối cảnh là cảnh mặt trời mọc trên biển, trong đó có 1 cặp nam nữ, người ngồi người quỳ một chân dưới nước. Người con trai dịu dàng nâng tóc cô gái lên hôn, điệu bộ vô cùng tình tứ, khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu vô cùng hoàn mỹ. Còn cô gái cứ ngồi, đôi mắt đầy yêu thương nhìn cậu đắm đuối, khuôn mặt cô còn vương vài giọt nước, càng làm tăng thêm vẻ đẹp mỹ miều. Cả 2 đều đắm mình trong màu vàng ấm áp của bình minh, hoàn toàn chìm trong thế giới riêng, tách biệt với xung quanh. Đó là cảnh Phong và Kris sáng nay. Khỏi phải nói, bức ảnh này quá tuyệt, khiến người ta không tài nào rời mắt được

Ông thợ chụp hình cười cười, giọng hơi ngượng

- Thấy đẹp quá nên chú đưa máy lên chụp luôn, thói quen nghề nghiệp ấy mà. Bây giờ có duyên gặp lại, thôi chú tặng 2 cháu tấm này luôn. Giữ cẩn thận nhé

Ông ta lại cười rồi chạy biến đi luôn. Thú thật là ông ta định đem trưng bày bức ảnh đó, nhưng khi nhìn vào, ông chợt cảm thấy bức ảnh này dường như chỉ thuộc về 2 người kia, khoảnh khắc đầy yêu thương đó làm cho người thứ 3 như ông nhìn vào cảm thấy thật ngượng mặc dù không hề có hành động “hot” nào. Vì thế ông quyết định đưa về đúng chủ nhân của nó. Lúc này khi nói chuyện trực tiếp, ông thấy vừa ngượng vừa hồi hộp, lại có chút run khi đứng trước 2 con người thật quá đỗi hoàn mỹ kia. Vừa đi ông vừa lắc đầu lẩm bầm

- Người đầu mà đẹp dữ

Kris chăm chú nhìn tấm ảnh, môi nở nụ cười, bỏ vào túi

- Này, anh giữ

Nó không đáp, lơ luôn. Phong phì cười

Hoàng hôn dần buông xuống, Phong choàng tay ôm lấy bờ eo thon, kéo sát Kris vào người, cúi xuống nói nhỏ vào tai nó

- Anh yêu em, Tiểu Phong

Kris nhìn Phong, ánh chiều tà rơi vào khuôn mặt như tượng tạc của hắn. Nó chăm chú ngắm từng đường nét quen thuộc, nhìn thật kĩ, thật lâu. Người con trai trước mặt nó thật hoàn hảo, thật quyến rũ. Người con trai đó yêu nó, và quan trọng nhất, đó cũng là người mà nó yêu, yêu nhất, yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời này

Kris muốn lưu giữ hình ảnh này thêm chút nữa, ghi nhớ thật kĩ khoảnh khắc này, khắc sâu nó vào trong tim

Kris vươn tay ôm ghì cổ Phong

- Em yêu anh, Phong....rất yêu anh...

Nó nói trong tiếng nấc. Nước mắt rơi ướt vai hắn

Vài giọt mưa bắt chợt rơi. Cơn mưa mùa đông lạnh thấu tim gan. Bãi biển vắng ngắt. Bầu trời thật thê lương, không đen mà chuyển thành màu tím than.

Một màu tím đau thương

Mưa cứ rả rít rơi. Ngày một to

Phong cúi xuống hôn Kris. Cháy bỏng. Kris cũng kéo sát Phong, hôn đáp lại đầy mãnh liệt.

Mưa hòa với nước mắt

Mặn chút

Nụ hôn thật dài. Như đang cố níu giữ đôi phương.

Một nụ hôn thay cho bao lời mật ngọt giận hờn trách cứ.

Thay cho những yêu thương chưa kịp trao.

Thay cho

*

*

Lời tạm biệt...

- ...vì thế em càng không thể tha thứ cho anh...

Kris lui ra, một khẩu súng đã đặt trên ngực Phong. Gương mặt tuy đầm đìa nước mắt nhưng ánh mắt thì lạnh băng

Phong không bắt ngờ, hắn nhìn thẳng vào nó, ánh mắt sâu thẳm khó dò

Tay Kris không hề run, khẩu súng chĩa thẳng vào ngực trái của Phong. 2 người vẫn lặng lẽ nhìn nhau qua làn mưa

Kris nói khẽ, giọng nhạt thếch, đôi mắt nâu nhòa trong mưa

- ..X

25. Chương 25

- Tiểu Phong, chạy chậm thôi

- Nhưng mẹ ơi, nếu không nhanh lên thì hết kem chocolate mất

Bạch Dĩ Thuần nhìn đứa con gái yêu, lắc đầu cười

- Mẹ ơi mẹ ơi, Tiểu Phong mua được kem chocolate rồi này

Kris nhe răng cười tươi, làm lộ những chiếc răng nhỏ đều tăm tắp

Dĩ Thuần gật đầu đáp lại con. Kris vui vẻ cầm cây kem chạy về phía mẹ, tung tăng thế nào, nó vấp phải cục đá, thế là cả người và kem đều đổ nhào xuống đất

Kris òa lên khóc, Dĩ Thuần chạy nhanh đến bên con

- Bé con, con có bị đau ở đâu không?

Nó không đáp, chỉ chỉ xuống cây kem dưới đất. Cô cười dỗ con

- Nào đừng khóc nữa. Mẹ mua cho con cây mới nhé

- Không chịu đâu. Cây này là ngon nhất rồi

- Được rồi, bé con ngoan, con nhìn xem, con khóc đến nỗi chân chảy máu luôn rồi này

Kris nhìn xuống chân, một vết xước nhỏ đang rướm máu. Cảm giác đau rát ập đến, khiến nó quên đi cây kem ngon lành

- Vì con khóc nên nó mới đau thế ạ?

Kris ngây ngô hỏi

- Ừ, nên con hãy nín đi nào

Cô đưa tay lau khô những giọt nước mắt trên khuôn mặt đáng yêu của con, rồi dang tay ra

- Bé con, có thích được bế như công chúa không?

Kris nhảy cẫng lên, môi nhanh chóng lại vẽ nên nụ cười

- thích thích, bế bế

Khi đi ngang qua 1 hiệu thuốc, Dĩ Thuần nói

- Bé con muốn xem ảo thuật không?

- Dạ muốn

Cô bế Kris vào

- Nhắm mắt lại nào!

Nó ngoan ngoãn làm theo. Dĩ Thuần nhanh chóng dán băng keo cá nhân vào vết thương của con

- Xong rồi

Kris mở mắt ra, nhìn xuống chân, ngạc nhiên reo lên

- A, vết thương biến mất rồi này

Cô bật cười. Rồi Kris cứ 1 mực đòi mẹ dạy cho. Cô đưa hộp băng keo cá nhân cho con, bảo nó đây là hộp nhiệm màu, có thể chữa lành mọi vết thương, khi nào bị trầy xước thì lấy ra dùng

Kris vui sướng nâng niu chiếc hộp, xem như bảo bối

- Được rồi, chúng ta đi về nào

Nó gật đầu, nắm tay mẹ, 2 mẹ con tung tăng bước ra khỏi tiệm thuốc

.....

- Mẹ àh, chúng ta ra ngoài chơi đi

- Khụ..hôm nay mẹ không được khỏe, để ngày mai nhé

- Hôm trước mẹ cũng nói như vậy

Kris cúi đầu buồn bã nói. Dĩ Thuần xoa xoa đầu con

- Mẹ xin lỗi bé con, hãy chờ ít hôm nữa nhé

- Không

Nó gạt tay mẹ ra, tức giận hét lên

- Mẹ không giữ lời hứa, cả cha cũng vậy, cha đã nói sẽ về kịp chuyến đi dã ngoại trong trường, nhưng cha đã không đến, giờ đến cả mẹ cũng vậy, mẹ cũng như cha, đều không yêu thương Tiểu Phong, con không cần nữa, không cần nữa

Nói rồi, Kris chạy khỏi nhà, mặt đầm đìa nước mắt

- Tiểu Phong, Tiểu Phong

Dĩ Thuần chạy đuổi theo con, nhưng vì đang mang bệnh nặng trong người, nên ra đến phố thì cô không thấy bóng con đâu nữa. Cô hoảng hốt. Bây giờ là mùa đông, tuyết phủ khắp con đường, Dĩ Thuần chỉ khoác 1 chiếc áo mỏng, cái lạnh thấm vào bờ vai gầy yếu. Mỗi cô nhợt nhạt, không ngừng gọi tên con, thân người mảnh mai cứ mãi miết băng qua hết phố này đến phố khác, đôi mắt tuyệt đẹp chỉ mong bắt gặp 1 dáng đi bé nhỏ thân yêu..

Dĩ Thuần nào muốn thất hứa với con, nhưng những cơn ho hàng đêm vẫn cứ hành hạ cô, khiến giấc ngủ không được tròn đầy, người lúc nào cũng mệt mỏi. Những lúc ấy, cô khao khát được ngả người vào vòng tay của Hàn Thiên, nhưng anh luôn không mấy khi ở nhà, nhiều lúc anh chỉ bay về, gặp cô được 1, 2 tiếng, chưa kịp nhìn thấy con thì lại phải đi ngay. Vì thế, cô yêu con lắm, yêu cả phần của Hàn Thiên. Càng nghĩ, lòng cô càng như lửa đốt, cái lạnh của mùa đông chẳng thể nào làm dịu đi ngọn lửa trong cô

Tuyết bắt đầu rơi

Từng bông tuyết trắng xóa lượn lờ khắp bầu trời, đậu lên người Dĩ Thuần, làm ướt đầm chiếc áo khoác mỏng manh

Cô trượt chân ngã xuống tuyết. Cơn ho lại ập đến, khiến cô gập người lại mà ho, ho đến khi không thở được nữa, đến khi khuôn mặt đỏ bừng, đến khi, trên nền tuyết trắng xóa in đậm một vũng máu. Mắt cô hoa lên, trời đất quay cuồng, chính lúc đó, Dĩ Thuần đã bắt gặp được dáng người bé nhỏ của con...

Kris chạy ra khỏi nhà, chạy mãi chạy mãi, chạy đến khi không còn sức nữa, nó đi chậm lại. Cứ để mặc nước mắt rơi ướt khuôn mặt. Nhưng Kris khóc không phải vì giận mẹ, mà là giận cha. Nó giận ông vì không giữ lời hứa, giận ông vì không quan tâm đến mẹ con nó, giận ông vì ông chẳng lúc nào ở nhà, giận ông vì ông cứ để mẹ chờ...Không biết đã bao lần Kris bắt gặp mẹ ngồi lặng bên bàn ăn, mắt thần thờ nhìn thức ăn nguội lạnh dần. Hay những lúc mẹ nói chuyện điện thoại với cha, khi ông đã dập máy rồi, mẹ vẫn nắm chặt chiếc điện thoại, áp sát vào khuôn mặt mình, như đang cố cảm nhận chút hơi ấm nhỏ nhoi của cha truyền sang. Hay những đêm không ngủ được, mẹ lặng lẽ lấy cuốn album ra xem, vừa tìm tìm cười vừa rơi nước mắt...Nghĩ đến đó, Kris càng thấy giận cha, giận luôn cả bản thân khi nói với mẹ những lời quá đáng...

Mãi mê suy nghĩ, Kris cứ bước đi trong vô thức, không hề chú ý đến tiếng còi xe

Chiếc xe lao nhanh đến

- Tiểu Phong...

Kris giật mình bởi tiếng gọi của mẹ

Kris đột nhiên bị xô mạnh. Khi nó kịp định thần lại, thì chỉ còn thấy mẹ nằm dưới đường. Kris lao nhanh đến bên mẹ

- Mẹ, mẹ ơi, mẹ ơi...

Kris khóc òa lên. Dĩ Thuần hé mắt nhìn con, thấy nó không trầy xước gì, cô mỉm cười, đưa tay lên nhẹ lau nước mắt cho con

- Bé con, ngoan, đừng khóc nào,..mẹ..không sao đâu

- Mẹ ơi, Tiểu Phong xin lỗi, con sẽ không đòi đi chơi nữa, không đòi đi chơi nữa đâu..huhu mẹ ơi

Tai nạn đó, khiến cho Dĩ Thuần bị gãy chân, phải bó bột 2 tháng, và,...không thể có con được nữa

Bệnh viện

- Mẹ...con xin lỗi

Kris cúi gằm mặt nói. Nó đã nghe ông ngoại nói mẹ không thể có em bé được nữa

Dĩ Thuần kéo con lại gần, mỉm cười hiền từ xoa đầu con

- Bé con, với mẹ, sinh mệnh của con là quan trọng nhất

- Nhưng....

- Nào, ôm mẹ thật chặt nào

Cô ôm chặt con vào lòng. Nước mắt lặng lẽ rơi. Cô rất muốn sinh thật nhiều đứa con cho Hàn Thiên, nhưng ông trời không cho phép ước mong tham lam đó của cô thành hiện thực. Nhưng không sao, cô chỉ đau chút thôi, vì bây giờ, trong vòng tay cô là 1 thiên thần, 1 thiên thần xinh đẹp nhất. Thiên thần duy nhất của cô

- Con ghét cha

Dĩ Thuần giật mình

- Mẹ bị thương thế này mà cha vẫn không chịu về

- Là mẹ không muốn cha con biết. Mẹ muốn cha có thể yên tâm mà làm việc

- Mẹ yêu cha như thế, vậy cha..có yêu mẹ không?

Kris ngước mắt hỏi. Dĩ Thuần trầm ngâm, rồi cô cười xòa

- Có, cha rất yêu mẹ...cũng rất yêu Tiểu Phong

Nó quay mặt đi, vẻ như không tin. Cô lại kéo con vào lòng, thủ thủ

- Khi cha con nghe tin mẹ mang thai con, cha đã nhảy cẫng lên ôm lấy mẹ ngay giữa phố. Mỗi ngày, cha đều áp tai lên bụng mẹ, trò chuyện với bé con. Cha bỏ cả tuần để đọc những quyển sách dành cho những ông

bố. Rồi khi lần đầu tiên nhìn thấy con, cha đã đứng lặng cả lúc lâu, sau đó cha đã nói với mẹ: “Con..thật hoàn hảo”. Khuôn mặt cha tràn đầy hạnh phúc khi lần đầu tiên bế con, cha cẩn thận nâng niu, vòng tay răn chắc ôm trọn lấy cơ thể bé nhỏ của con...Con có biết tên con có nghĩa là gì không?

Kris khẽ lắc đầu

- Tiểu Phong, là cơn gió nhỏ. Tên này do chính cha con đặt. Vì cha là trời (Thiên), còn con là gió. Bầu trời luôn dang tay ôm trọn lấy ngọn gió, dù sau này con có lớn thế nào đi chăng nữa, con có đi đến bất cứ đâu, thì vẫn sẽ mãi luôn nằm trong lòng của bầu trời, vẫn mãi mãi luôn là cơn gió nhỏ của cha...

Kris khẽ khóc. Gật đầu

- Vâng, con không ghét cha nữa, con yêu cha, yêu mẹ, con yêu cả nhà mình

Nó chồm lên, ôm ghì cổ mẹ. Cô dịu dàng xoa lưng con

- Vậy còn tên của mẹ thì sao?

Cô chợt ú ớ, nhưng rất nhanh, cô mỉm cười nói

- Mẹ là Dĩ Thuần, nghĩa là..tuân theo tự nhiên,..ừm...ờ..nghĩa là yêu bầu trời và gió vô điều kiện, vì đó là quy luật của tự nhiên..haha..

Lời giải thích nghe không xuôi tai chút nào, nhưng đối với một đứa trẻ 6 tuổi, thì cái gì cũng đúng. Kris tròn xoe mắt thích thú vì ý nghĩa của những cái tên

Cô bật cười, xoa đầu con

- Bé con, chúng ta về nhà thôi !

Nó nhe răng vui vẻ đáp lại

- Vâng ạ

....

- Sau này lớn lên, con muốn được như mẹ

- Sao? Con cũng muốn bị gãy chân àh?

- Không !! Con muốn xinh đẹp như mẹ

- Haha, bây giờ Tiểu Phong đã rất xinh đẹp rồi, hơn cả mẹ nữa cơ

- Con cũng muốn tìm được một người bạn trai đẹp trai phong độ như cha

- Nhất định bé con của mẹ sẽ tìm được

- Con cũng muốn học làm bánh chocolate ngon như mẹ nữa

- Vậy ngày mai chúng ta đi chợ mua nguyên liệu về làm nhé

- Yeah, vâng ạ

Nhưng ngày mai đó

Không bao giờ đến nữa

Tai nạn xảy ra. Bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra, khẽ lắc đầu. Kris chạy bổ vào đến bên mẹ

- Mẹ ơi, xin mẹ, đừng, đừng bỏ Tiểu Phong, mẹ..

Dĩ Thuần khó nhọc hé mắt, hơi thở nặng trĩu, cô không đủ sức để lau nước mắt cho con nữa

Kris lấy trong túi ra hộp băng keo cá nhân, quính quáng dán lên vết thương trên trán của mẹ

- Huhuhu,..mẹ ơi...sao nó không lành, sao vết thương không biến mất..

Dĩ Thuần nhìn con, rơi nước mắt, cô biết mình không cầm cự được bao lâu nữa, nhưng cô không muốn ra đi, cô không muốn bỏ lại thiên thần của mình, cô muốn được ôm con mỗi ngày, được nhìn thấy con dần khôn lớn, muốn thấy con trở thành một nữ sinh xinh đẹp, muốn thấy con trong chiếc đầm cô dâu trắng tinh khôi, còn muốn được bế cháu, muốn ngả người trong vòng tay của Hàn Thiên, muốn chiều chiều ngồi trước hiên nhà vừa uống trà vừa ngắm 2 cha con vui chơi, muốn nhiều lắm, ước mơ nhiều lắm...

Muốn ôm con

Muốn thấy anh

Lần cuối

- Bé con. Lại đây, ôm lấy mẹ nào

Dĩ Thuần khó nhọc nói, Kris ôm chầm lấy mẹ, òa khóc nức nở.

- Ôi..vết thương không đau nữa..đây.. này.

Cô cười

- Bé..con, hãy thay mẹ, yêu thương cha, hãy thay mẹ, sống thật hạnh phúc...mẹ..yêu con và..cha,..yêu..suốt cuộc đời....

Cảm giác mất mẹ như thế nào?

Đau khổ?

Không

Cảm giác đó vượt qua tất cả mọi đau đớn

Đó là

Trống rỗng

....

Trong tim

Không còn gì cả

Tất cả mọi thứ

Đều bị cuốn trôi

Trống rỗng

.....

Trong đám tang, những người xa lạ cứ thay nhau an ủi, động viên. Toàn những câu nói vô nghĩa

Đừng buồn nữa con?

Đừng khóc nữa con?

Hãy vui lên con?

Nực cười

Có ai trong đám người đó biết cảm giác mất mẹ ra sao không? Không ai trong bọn họ đủ tư cách nói rằng họ hiểu rất rõ cảm xúc của nó, hiểu những gì nó đang trải qua,. Không ai cả

Không ai đủ tư cách cả

Nỗi đau của một người con mất đi người mẹ thân yêu

Không ai có thể hiểu cả

Bảo nó đừng buồn, bảo nó đừng khóc, bảo nó vui lên..... Nó không phải một đứa trẻ đang vùi quạ hay bị mất đồ chơi...

Mà là đứa trẻ

Bị mất tất cả mọi thứ

Đừng khóc sao? đừng buồn sao? vui lên sao?

Thật tàn nhẫn

Năm tôi 7 tuổi, trước khi theo sư phụ sang Mi. Tôi đã đến thăm mộ mẹ

Phong cảnh ở đây thật sự rất đẹp. Gió lồng lộng thoảng mùi hoa oải hương, mùi hương mẹ thích nhất, phía dưới là vùng thảo nguyên xanh rì, tầm nhìn bao la rộng lớn

Ngôi mộ nằm lặng lẽ. Thật cô đơn quá. Mẹ ở đây, hẳn rất buồn. Tôi đưa tay vuốt nhẹ tấm bia lạnh, nhẹ nhàng lau tấm ảnh của mẹ

Mẹ cười đẹp quá, nụ cười thánh thiện sưởi ấm lòng người

Tôi cúi người, hôn lên bức ảnh, khẽ nói

- Con..không hạnh phúc..nhưng con sẽ sống mẹ àh...hãy yên tâm nhé. Tiểu Phong yêu mẹ

Gió gào thét

Đâu đó quanh đây, tôi như cảm thấy nụ cười hiền từ, phảng phất trong gió...

Mẹ từng nói rất thích nơi này, vì, nó gần trời, và lồng gió. Mẹ ở đây, sẽ luôn được gần bầu trời, và gió, của mẹ

- Bé con, chúng ta về nhà thôi

- Vâng ạ

2 mẹ con cười vui vẻ, nắm tay nhau bước đi. Đi về phía nắng. Đi về một kí ức xa xôi..

Nhật dần..

26. Chương 26

- Hội trưởng Hoàng Thiên Khang

Khang vẫn nở nụ cười thường ngày, nhưng sao bây giờ có chút nặng nề đè nén

- Sớm hơn anh nghĩ đấy

- Làm anh thất vọng rồi

Cả 2 đều im lặng. Kris chợt muốn kéo dài giây phút này. Sự thật. 2 từ này bỗng chốc khiến nó sợ hãi

- Con trai của Giang Tĩnh Nguyệt....

-

- Là Phong ?

- ..Phải

Câu chữ nhẹ nhàng được nói ra khiến cho Kris đau xé lòng. Mọi hi vọng sụp đổ

- Khi gia đình phá sản, Blue được người bác nhận nuôi và đổi theo họ của bác

- Người bác đó..là Dương Nghinh

Khang hơi bất ngờ, không ngờ Kris đã biết nhiều đến vậy. Cậu nhẹ gật đầu.

Kris thấy xung quanh mình đất trời nghiêng ngả

Dương Nghinh là chủ tịch công ty đối tác với ông ngoại. Khi công ty của ông ngoại rơi vào khó khăn, bên Dương Nghinh đột nhiên rút vốn đầu tư, từ bạn làm ăn bỗng chốc quay sang trở mặt thành thù. Khi công ty phá sản, chính Dương Nghinh đã thu mua lại tất cả cổ phiếu của công ty, nghiễm nhiên trở thành ông chủ mới. Sau này Kris biết được việc công ty gặp khó khăn là do chính Dương Nghinh bày mưu *** hại. Và một sự thật khác còn đáng sợ hơn, đó là, Dương Nghinh thật sự, đã chết 1 năm trước rồi, người tiếp quản điều hành công ty, do còn quá trẻ, sợ nhiều chuyện thị phi, nên mới dùng danh nghĩa của Dương Nghinh, đó không ai khác chính là cậu con trai độc nhất của ông, cậu con trai ông đã cứu mang đem về nuôi, Dương Thiên Phong.

- công ty của ông ta lại gặp vấn đề tài chính, rồi bất ngờ phá sản, ông bạn già của ta khi đó đang mang bệnh trong người, công ty một tay ông ta sáng lập trở thành tro bụi như vậy khiến cho bệnh tình đột ngột tái phát, dẫn đến đột quỵ

- nghĩ ông qua đời vì bệnh, nhưng chỉ là gián tiếp thôi, chứ nói đúng thì ông bạn già của ta bị người khác bức tử

- bị người khác bức tử

- bị người khác bức tử

- bị người khác bức tử

Giọng kể đều đều của sư phụ ngày nào bỗng chốc vang lên. Rành rọt. Rõ ràng.

Bị người khác bức tử. Vậy “người khác” ở đây...

..là Phong

Vậy

Kẻ giết chết ông ngoại, giết chết sư phụ

Đều là Phong

Phong cũng chính là con trai của Giang Tĩnh Nguyệt, người đàn bà đã giết chết mẹ, người đàn bà đã khiến gia đình nó tan nát

Sự thật này

Quá tàn nhẫn

17 năm trước, vụ hỏa hoạn ở khu nhà cũ là do chính Giang Tĩnh Nguyệt gây ra, khiến ột học sinh bỏ mạng, người đó chính là Đối Nguyên Hạo, bạn trai của Tô Gia Mẫn. Giang Tĩnh Nguyệt đã tung tin đồn vu oan cho Dĩ Thuần, khiến cho Tô Gia Mẫn hận cô, và Giang Tĩnh Nguyệt đã bảo nếu muốn báo thù, hãy đợi đến lúc Bạch Dĩ Thuần hạnh phúc nhất, đó chính là thời điểm 10 năm trước, khi Kris được 6 tuổi...

Người đàn bà độc ác đó

Chính là mẹ của Phong

Điều này cứ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu Kris, khiến nó như muốn nổ tung ra.

Lỗi lầm của bà ta, không liên quan gì đến Phong. Kris không hận thù đến mù quáng

Ai làm nấy chịu.

Chính vì thế

Việc Phong đã giết chết ông ngoại, và sư phụ của nó

Thì

Nhất định

Phải trả

Kris quay người bước đi. Khang chợt nói

- Nhất định phải làm thế hay sao? Nếu bỏ được...thì hãy bỏ đi

Nó khựng lại. Không đáp. Khang từ từ tiến đến gần, vẫn giọng nói ầm áp dịu dàng

- Cả 2 người đều yêu nhau, tại sao em không thể gạt hận thù lại phía sau, tiếp tục ở bên Phong?

Kris vẫn im lặng. Khang nắm lấy tay nó

- Tất cả...đều đã là quá khứ rồi, em hãy quên đi

- Quên?

Nó khẽ hỏi

- Như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Em đã từng nói, Phong là tất cả những gì em có, chẳng lẽ em có thể đành lòng....giết nó sao

Vẫn không quay lại, Kris rút tay ra, lạnh lùng nói

- Em đã sẵn sàng..để mất tất cả rồi. Vì thế, em có thể..

Yêu đến cực điểm chính là hận

.....

Mưa vẫn rơi

Khuôn mặt tuyệt đẹp ướt đẫm nước, không biết vì mưa, hay vì nước mắt

- Anh đã cướp mất 2 người thân của em....là anh nợ em..

Kris mím chặt môi, cố để không bật ra tiếng nấc

Đây có lẽ là trò đùa của ông trời. Để 2 kẻ thù vô tình yêu nhau. Kris chưa bao giờ muốn làm nữ chính trong một chuyện tình bi đát. Có lẽ ngay lần đầu tiên gặp trên phố Street, đã là sự sắp đặt của số phận.

Bỏ qua hận thù và cứ yêu Phong, Kris làm không được. Quá nhiều người đã gục xuống, quá nhiều máu đã đổ, quá nhiều nước mắt đã rơi.

Quá muộn rồi.

Cuộc chiến với quá nhiều tổn thất, cần có 1 cái kết thỏa đáng

Kris, và cả Phong nữa, không thể nào cứ yêu nhau mà vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Như thế thật miễn cưỡng, thật giả tạo và cả 2 đều sẽ không bao giờ cảm thấy thanh thản

Đây chính là quyết định của Kris

Để chấm dứt

Để kết thúc

Tất cả

Chắc chắn, Phong cũng biết trước kết cục này

Kris không nhìn thẳng Phong, mà chăm chú vào ngực trái của hắn, nơi mà chỉ mấy tiếng trước thôi, nó đã chạm tay vào, và cảm nhận sự tồn tại của mình, nơi mà giờ đây, họng súng vô tình đang chĩa thẳng

Kris chưa bao giờ tự hỏi quyết định này là đúng hay sai. Nó không muốn suy nghĩ quá nhiều, vì như thế chỉ khiến nó thêm chùng chừ, nó thật sự đã quá yêu Phong, chính vì càng yêu nên Kris càng không thể tha thứ

Nhưng

Khi đối diện với thực tế, Kris vẫn không làm được. Còn gì đau đớn hơn chĩa súng vào người mình yêu thương nhất

Kris lên nòng

Phong vẫn nhìn nó. Hắn đau. Rất đau. Vì hắn đã khiến người con gái ấy đau đớn đến thế nào. Giá như họ đừng gặp nhau. Giá như họ đừng biết nhau. Giá như họ đừng yêu nhau, nhiều, và sâu sắc đến thế..

Nhưng trong thực tâm, nếu lại được quay trở về quá khứ, Phong vẫn sẽ đến phố Street, hắn vẫn sẽ đi bộ trong đêm khuya tĩnh mịch của thành phố Leno, để lại được gặp Kris, để họ lại yêu nhau. Phong vẫn sẽ đánh đổi tất cả, kể cả mạng sống của mình, chỉ để một lần được ôm Kris trong vòng tay

Kris nói giọng nhẹ tênh

- Gió...lặng rồi

Phong đưa tay lên nhẹ lau đi những giọt nước mắt của nó, đôi mắt xanh đầy đau đớn

- Không...gió, đang gào thét

Kris nhắm chặt mắt lại, nước mắt cứ thế rơi càng nhiều

Rồi nó chợt mở bừng mắt ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt Phong, ngắm thật kĩ những đường nét thân quen, thật kĩ, thật kĩ

Vì đây

Sẽ là lần cuối

-

Kris khẽ nói gì đó, đôi mắt trong khoảnh khắc chuyển thành cái nhìn đầy yêu thương

Phong nhón miệng cười, nụ cười mà Kris thích nhất

Tiếng súng đánh gọn lạnh lùng vang lên, cướp đi những yêu thương chưa kịp trao, bắn nát một tình yêu sâu đậm mãi còn dang dở...

Kris quay người bước đi, mắt nhắm chặt

Phong gục xuống

Máu loang trong mưa

- Kéo có mắt àh?

- Mắt tôi không để dưới bàn chân

.....

- Công chúa đến đánh thức hoàng tử đây

.....

- Phong !!

- Tìm được rồi

.....

- Muốn tự đi hay anh công?

- Bé

.....

- Anh..có hi sinh vì em không?

- Còn em?

- Không

- ...

- Vì em sẽ nghĩ cách để cả 2 chúng ta cùng sống

.....

- Lần này tôi sẽ bảo vệ em !!

.....

- “Sư phụ àh, con không muốn được bảo vệ nữa. Con muốn bảo vệ người ấy. Con không muốn vì con mà người ấy phải chịu thêm bất kì vết thương nào”

.....

- Yêu em không?

- Yêu

- Hối hận không?

- Hối hận

Nếu em yêu ai đó không phải là anh, có lẽ, bây giờ, không phải đau khổ thế này

.....

- Ước mơ của anh là gì?

-là em

.....

-anh sẽ bỏ cả thế giới để đến bên em

.....

- Gặp anh, là điều may mắn nhất từng xảy ra với em

.....

- Em...tha thứ cho anh

...nhưng...sẽ không có lần sau, vì thế, đừng tiếp tục ép em phải lựa chọn. Em không muốn phải chĩa súng vào ngực anh

.....

- Không cần đến cánh đồng bồ công anh nữa, gió luôn tồn tại ở đây, ngọn gió duy nhất mang tên Hàn Tiểu Phong

.....

- Vì Phong..là tất cả những gì tôi có.

.....

- ...vì thế em càng không thể tha thứ cho anh...

.....

- Anh yêu em, Hàn Tiểu Phong

.....

- Em yêu anh, Phong..rất yêu anh

Phong ôm chặt ngực, mắt khép lại

Kris vẫn bước đi lạnh lùng

Đôi mắt trống rỗng

Trái tim vỡ nát

Gió

*

*

Không còn tồn tại nữa

Lịch sử thổi tung từng số phận như cơn gió cuốn những chiếc lá vàng

Những sắp xếp chính trị, ngoại giao, những mưu đồ cá nhân vị kỉ, đã khiến những bản tình ca đang dở trở thành những khúc bi ca

27. Chương 27

Ngày hôm sau, là một ngày mưa phùn lất phất, bầu trời không gọn xanh, khắp nơi chỉ toàn một màu u ám nặng nề. Trong kí ức của Kris, đó là ngày bình minh không còn đến nữa

Phi trường 4 giờ sáng

Vắng lặng.

Kris băng qua sảnh lớn, trên tay chỉ có duy nhất tấm vé máy bay, ngoài ra nó không mang hành lý gì theo.

Kris đang chạy trốn

Nó đang vứt bỏ mọi thứ lại sau lưng

Bỏ lại

Những kí ức

Những cái ôm

Những nụ hôn

Bỏ lại...

Phong

Kris có hối hận không?

Câu trả lời

Là có

Ngay từ lúc bóp cò, Kris đã hối hận. Nó quay nhanh đi để không phải thấy Phong gục bên vũng máu. Cơn mưa to đã hạn chế tầm nhìn rất tốt, giúp Kris che giấu đi cảm xúc, nhưng mãi không thể nào rửa trôi được sự đau đớn đang gào thét trong lòng

Phong nói không sai

Gió...đang gào thét

Ngay cả bây giờ, tuy Kris đang bình thần đứng trong phi trường, nhưng đôi mắt tuyệt đẹp không còn thấy gì nữa, đôi tai không còn nghe gì nữa, tim không còn cảm giác gì ngoài nỗi đau xé lòng

Tiếng thông báo vang lên. Kris vẫn ngồi im. Đến khi loa thông báo đến lần thứ 3, hàng mi rậm khe khẽ rung. Kris đứng lên, đi về phía phòng đợi

Cánh cửa tự động mở. Nó chợt dừng lại, tay đưa lên chạm nhẹ vào chiếc bông tai màu đen rất nhỏ, một cảm giác ấm áp truyền đến.

Kris khẽ cười

Phong vẫn ở đây

Ở bên nó

Kris đã không thể bảo vệ được Phong. Vậy thì nó sẽ bảo vệ hẹn ước của cả 2, ngay cả khi Phong...không còn

- Nếu sau này, chúng ta...lạc mất nhau, hãy tìm anh

- ...em nhất định sẽ tìm anh...

Bản nhạc còn dang dở, chính là bản nhạc hay nhất

Nhưng một mối tình đẹp dang dở, lại để cho ta nhiều tiếc nuối

Đây có phải là kết thúc??

Phải chăng tất cả đã chấm dứt??

*

*

*

Không hề

Hàn Quốc – Mùa đông năm 2012

Hàn Quốc đang vào đợt lạnh nhất của năm. Tuyết phủ trắng xóa các nơi. Vào khoảng thời gian này, hầu như chẳng có mấy ai lộ mặt ra phố, nên những con đường trở nên thưa thớt vắng lặng vô cùng

1 đám học sinh cầm cúi đi giữa trời tuyết, họ bước ra từ trường đại học Quốc gia, ngôi trường nổi tiếng chỉ xếp sau E.K (E.K liên thông trung học lên đại học). Khuôn mặt ai nấy đều sáng sủa đẹp đẽ, tuy cũng trùm mũ kín mít như mọi người nhưng rất style, hẳn đây cũng là hội nhóm có tiếng trong trường. Nổi bật nhất là chàng trai đi đầu tiên, khuôn mặt đẹp như diễn viên, mái tóc nâu được vuốt keo dựng lên. Chốc chốc những người bạn lại khoác vai cậu ta, họ giỡn, trêu đùa nhau và sau đó cùng bật cười, khiến cho vài người đi đường phải ngoái nhìn họ mà trầm trồ.

Nếu ai tinh mắt sẽ nhận ra được họ chính là nhóm nhạc nổi tiếng LIVE đang làm mưa làm gió khắp Châu Á hiện nay. Nhưng vì trời tuyết, họ cũng trùm gần như kín mít nên vẫn có thể thần nhiên đi ngoài đường như vậy. Cũng vì thế, như trở thành thông lệ, hằng năm cứ vào đợt tuyết rơi nhiều nhất thì LIVE lại ra ngoài chơi, và nơi họ thường đến nhất chính là khu đồi ở ngoại thành

Nói một chút về nhóm LIVE. Họ gồm 4 thành viên, 3 nam 1 nữ. 1 trống, 2 ghita, 2 hát chính, chàng trai đi đầu ban này là người kiêm ghita và hát chính, người hát chính là còn lại là nữ, họ thường hay song ca, và có tin đồn 2 người đang hẹn hò. Tay trống tên Trum, ghita chính tên Lei, hát chính nữ là Anni, cuối cùng, nhóm trưởng, Jun (chắc cả nhà vẫn còn nhớ anh chàng này)

Khu đồi cách khá xa thành phố, chỉ có thành viên trong nhóm mới biết chỗ này, LIVE thường đến đây thư giãn, xả stress và chụp ảnh tự sướng, vì khung cảnh rất đẹp, mùa xuân ở đây ngập tràn màu xanh tươi mát và mùi cỏ non, còn mùa đông thì chỉ toàn một màu trắng xóa, không thấy cả ranh giới giữa bầu trời và mặt đất. Có thể đây không hoàn toàn là một tiên cảnh, nhưng ở đây, LIVE không bị ai quấy rầy, với họ vậy là quá đủ

Trum và Anni đang thi nhau chụp hình, Lei đeo headphone nghe nhạc, Jun ngồi thần thờ ngắm cảnh. Một đợt tuyết khác bắt đầu rơi, cả bọn đành trú dưới một mái hiên (LIVE tự làm), rồi vừa nói chuyện vừa ngắm cảnh. Chính lúc đó, họ chợt thấy một người đứng phía bên kia ngọn đồi.

Đó là một người con gái, mái tóc đen được cột cao, cô mặc áo thun trắng bên trong chiếc áo sơ-mi caro đỏ và cuối cùng khoác ngoài là áo khoác da màu nâu, quần jeans đen bó sát và đôi boots đế bằng màu nâu tôn lên đôi chân thon dài. Phải nói, giữa thời tiết này, ăn mặc như thế là quá phong phanh. Nhưng cô gái kia không hề có biểu hiện gì là mình đang lạnh, cô chỉ lặng lẽ đứng đó, khuôn mặt bị che phủ bởi mái tóc, chỉ lộ ra chiếc mũi cao thanh tú, từ dáng vẻ này, có thể nói cô là một người khá ái

Không biết có sức hút gì, nhưng LIVE cứ mãi mê nhìn người con gái đó, đương nhiên là trừ Anni, cô ta chỉ thắc mắc không biết đó là ai, có khi nào là một fan hâm mộ nào cố tình làm trò gây chú ý không. Anni nhìn sang Jun, thấy cậu vẫn ngẩn ngơ, cô ta bực bội. Annie là một cô gái rất xinh đẹp, sắc đẹp kiểu diễm không biết đã làm biết bao nhiêu chàng trai mê mẩn, nhưng Anni chỉ thích Jun, cậu cũng điệu đứng trước vẻ đẹp của cô, 2 người họ đã bắt đầu hẹn hò cách đây 2 tuần

Anni biết Jun rất đào hoa, nhưng cô ta tự tin, với sắc đẹp của mình, cô sẽ giữ được Jun, vì không một cô gái nào có thể sánh ngang với cô ta, cả về ngoại hình, gia thế, tài năng và....thủ đoạn

- Sao chúng ta không qua xem thử là ai nhỉ?

Anni lên tiếng, giọng tự tin. 3 người con trai cũng rất tò mò, thế là cả bọn băng qua trời tuyết, đi về phía người con gái kia

10 phút sau, họ đã đứng phía sau cô gái đó, nhìn từ khoảng cách gần, dáng người của cô càng quyến rũ.

Anni ngao nghể lên tiếng

- Này bạn gì ơi !!!

Không có tiếng trả lời, người con gái đó cũng không hề quay lại. Anni hơi ngượng, cô ta bước đến gần, đồng thời cất tiếng gọi to hơn

- Bạn ơi !!!!!

Vẫn chẳng có phản ứng gì, cô gái vẫn đứng yên như tượng, chỉ duy có mái tóc khẽ bay trong gió đông. Đường như cô đã tách khỏi xung quanh, trời tuyết dày đặc, cái lạnh cắt da thịt và tiếng gọi của Anni hoàn toàn không hề tác động đến cô

Nếu là bình thường thì Anni cũng chẳng thêm quan tâm nữa mà quay lưng bỏ đi, nhưng người con gái này lại khiến cho Jun phải chú ý, giờ lại phớt lờ cô ta, khiến Anni rất bực tức, cô ta tiến sát lại

- Này....

Anni chợt im bật, 3 chàng trai cũng mở to mắt, khi người con gái đó....đột nhiên xoay người lại....

28. Chương 28

Kris xoay người lại, chẳng hề để ý 4 người đang nhìn mình chăm chú, trong đôi mắt chỉ có duy nhất màu tuyết trắng xóa. Còn 3 chàng trai của nhóm LIVE cứ ngẩn ngơ ra nhìn, vì người con gái đó quá đẹp. Dáng người chuẩn, khuôn mặt hoàn mỹ, và đặc biệt là đôi mắt màu nâu sữa với ánh nhìn lạnh đầy cuốn hút.

Kris bước đi, đôi chân nhịp nhàng trên tuyết. Khi nó đi lướt qua, Jun như sực tỉnh, gọi với theo

- Đợi đã

Cậu rượt theo, chắn trước mặt Kris. Nó dừng lại

- Cô còn nhớ tôi không? Chúng ta đã gặp ở studio 4 năm trước

Lúc này Kris mới nhìn cậu. Cậu ta chính là người Sky đang tạo kiểu khi nó đến tìm cô để hỏi về chuyện của mẹ. Chỉ gặp một lần và không có ấn tượng gì, nhưng Kris là người có trí nhớ tốt

- Không

Nó đáp gỏn lộn, rồi bước tiếp. Chuyện của 4 năm trước, nó không muốn nhớ, cũng không muốn nhắc lại

Jun ngó người nhìn theo. Không thể nhắm được. Đặc biệt là với một người đẹp thế này. Nói thật, từ lần đó, Jun luôn hi vọng có thể gặp lại người con gái xinh đẹp ấy lần nữa. Đã 4 năm rồi, nhưng ấn tượng của Kris trong cậu chưa bao giờ nhạt đi

Jun lắc đầu. Không được. Lần này tuyệt đối không thể để mất nữa. Cậu đuổi theo, nhưng Kris dường như đã biến mất trong màn tuyết. Jun nhìn quanh, khẽ thở dài

Anni trong lòng vô cùng tức giận. Không ngờ người con gái đó lại đẹp đến thế. Chứng kiến những hành động của Jun, ả càng điên tiết lên. Nếu có lần sau, Anni nhủ thầm, ả nhất định sẽ “bóp chết” nó, để tránh đêm dài lắm mộng

2 tuần sau

Kris đứng trước cổng trường đại học. Mắt không hề liếc nhìn cái bảng tên trường, nhét headphone vào tai, nó bước vào

Lúc này các sinh viên đều đang trên giảng đường. Kris băng qua các dãy hành lang, tiến đến phòng hiệu trưởng

- Mời vào

Kris mở cửa bước vào. Đằng sau bàn làm việc là một người đàn ông trung niên đầu hói đeo kính. Ông ta đan chéo bàn tay vào nhau, dáng vẻ như đang chờ đợi. Ông khẽ đẩy gọng kính lên, nhìn Kris. Rồi mỉm cười

- Em chắc là sinh viên mới chuyển đến??

Kris ngồi xuống ghế đối diện, không đáp. Thầy hiệu trưởng gật gật đầu rồi nói tiếp

- Tôi đã xem qua bảng thành tích của em. Rất ấn tượng, có dư khả năng vào những trường đại học hàng đầu của Mỹ. Tại sao em lại chọn trường này??

- Ý thầy trường này không tốt?

-Ồ, không hề. Tôi dám đảm bảo em sẽ hoàn toàn hài lòng khi học ở đây...

- Em sẽ rất hài lòng nếu thầy nói em biết lớp học ở đâu

- Àh..tất nhiên, thầy rất sẵn lòng

Thầy hiệu trưởng áp úng. Kris nói đều đều, tông giọng ngang phè, khiến ông run cả người. Cô gái này thật không tầm thường

Thầy hiệu trưởng dẫn Kris đến phòng Z1. Một học sinh mới được đích thân thầy hiệu trưởng đưa đến lớp thật sự rất hiếm. Vị giáo sư già đang đứng lớp ngừng giảng bài, toàn bộ sinh viên cũng tập trung vào cửa lớp. Thầy hiệu trưởng trao đổi vài câu với vị giáo sư, ông nhìn sang Kris, mỉm cười gật đầu.

- Các em, hôm nay lớp chúng ta có một bạn sinh viên mới đến học. Em ấy mới từ Mỹ chuyển đến nên sẽ có chút bất tiện, hi vọng lớp chúng ta sẽ nhiệt tình giúp đỡ

Vị giáo sư nói. Nhưng dường như chẳng ai quan tâm ông đang nói gì nữa, chỉ chăm chú nhìn Kris

- Giáo sư, bạn ấy là học sinh tiểu học hay sao mà phải giới thiệu như vậy???

1 giọng mỉa mai vang lên. Cả phòng học cười rộ. Kris nhìn người vừa nói. Là 1 trong 4 người nó gặp 2 tuần trước. Anni cũng nhìn lại nó, mặt khinh khỉnh

Kris im lặng, bước đến 1 chỗ sát cửa sổ ngồi, tai vẫn đeo headphone

Buổi học tiếp tục

Giờ ăn trưa

Lớp học ồn ào như vỡ chợ. Có nhiều đám tụm lại vừa nói vừa chỉ trỏ về phía Kris, sau đó lại phá lên cười. Rồi đột nhiên tụi con gái trong lớp hét lên sung sướng, không chỉ trong lớp mà cả ngoài hành lang cũng vậy, tất cả mọi người đều vây kín phòng Z1

- Hi, lại gặp rồi

Jun ngồi trước mặt Kris, nở nụ cười. Việc có một sinh viên mới xinh đẹp chuyển đến đã nhanh chóng lan khắp trường, lúc nghe tả xong, Jun lập tức phóng đến xem, quả nhiên là nó

Kris không đáp, mắt vẫn nhìn vào cửa sổ

Jun dường như cũng đoán được nó sẽ phản ứng như vậy nên vẫn vui vẻ nói tiếp

- Không ngờ em cũng học trường này?? Kể ra chúng ta cũng có duyên quá nhỉ?? Em tên gì?

Vẫn im lặng. Jun không hề nao núng, cậu khẽ mỉm cười

- Hối vậy thôi chứ anh thừa sức biết được tên em, Hàn Tiểu Phong

Đôi mắt nâu vẫn không chút lay động, chỉ có hàng lông mi rậm khẽ rung. Đã lâu rồi không ai gọi tên nó thế này. Kris khẽ thở dài, trước khi đứng lên, nó lạnh nhạt nói

- Kris

Jun cười, bước theo nó

- Anh là Jun..

Rồi cậu gọi đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Trong lòng thầm đắc thắng, vì Kris đã cho cậu gọi bằng tên thân mật như vậy nghĩa là chuyện nó sà vào vòng tay cậu chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Jun là bậc thầy về tán gái, với “bảng thành tích” của mình, Jun rất tự tin có thể cưa đổ được Kris. Có thể nói Jun là một tên khôn chính gốc vì sở thích sư tầm bạn gái, nhưng đám con trai vẫn rất ngưỡng mộ và ganh tị với cậu, còn đám con gái vẫn cứ sà vào chàng badboy này, có lẽ chính tính cách của cậu khiến họ bị mê hoặc

Nhưng Jun đã lầm. Kris cho cậu gọi bằng đơn giản vì nó không muốn nghe Jun gọi tên nó. Hàn Tiểu Phong, cái tên này, chỉ dành cho một người, một người duy nhất gọi thôi

Jun và Kris đi lướt qua Anni, đúng hơn là không để ý đến sự có mặt của ả. Có vài tiếng xì xào vang lên

- Ôi trời anh Jun không để ý gì đến Anni luôn kìa

- Không phải họ đang quen nhau sao??

- Ủ, nhưng cứ đà này thì chắc cũng sắp game-over rồi

- Cứ tưởng họ sẽ quen được lâu vì chẳng ai sánh bằng với con Anni nữa

- Ôi, ả Anni cũng như mấy nhỏ bạn gái trước của anh Jun thôi

- Cũng khó trách, cô gái kia đẹp quá cơ mà

- Tội thật, thấy bạn trai đi với người khác mà không nói được câu nào..

- @\$%^\$^

- *'#\$%@#

Anni nắm chặt tay giận dữ. ả hoàn toàn hoang tưởng rằng Kris khinh thường ả và đang cố cưa cẩm Jun

- Jun là của tao

Anni gần từng tiếng, quay người bước đi và nhếch mép cười gian xảo

- Các em chú ý, tuần sau chúng ta sẽ đi khảo nghiệm thực tế. Sau chuyến đi này mỗi em nộp cho tôi 1 bài tiểu luận về.....

Giáo sư đứng trên bục thông báo về nội dung học của tuần sau. Jun quay sang Kris, nó vẫn lơ đãng nghe nhạc như mọi khi

- Đây, em có đi không?

- Không đi được sao?

- Vậy mình đi chung nhé?

Thấy Kris không đáp, Jun cũng không nói nữa

-sáng thứ 2 các em tập trung ở sân bay, chúng ta sẽ bay chuyến 9h...

- Em có biết chúng ta đi thực tế ở đâu không??

Im lặng. Jun chống cằm nói

- Nhật Bản

Những ngón tay thon dài đang nhịp nhịp trên bàn chột khựng lại

Đôi mắt sụp xuống

Tim khê nhói

Nhật Bản

Giáo sư nhìn vào đồng hồ

- Các em có 24 tiếng đi thực tế, và nộp bài tiểu luận cho tôi nội trong tuần này, đây sẽ là bài thi giữa kì của các em, vì thế hãy làm thật nghiêm túc và hoàn thành cho tốt. Goodluck

Các sinh viên bắt đầu tản ra và phần lớn họ đi theo từng nhóm với nhau. Kris nhìn xung quanh, khung cảnh thật thân quen, và cũng thật trùng hợp khi đây cũng là ngày cuối cùng của lễ hội Obon.

- Kris, em muốn đi đâu trước. Bảo tàng? Khu di tích?

Jun vừa nhún nhảy đi cạnh Kris vừa hỏi. Cậu đã bỏ tất cả những show diễn để có được nhiều thời gian bên cạnh nó hơn. Đã gần 1 tuần rồi, nhưng đáp lại sự nhiệt tình “thái quá” của Jun luôn là những cái im lặng đầy thờ ơ

Kris cứ đi, chân bước đều đều qua từng con phố. Và rồi bước chân nó dừng lại

Speed Race

Kris vô thức bước vào

Một loạt những chiếc mô-tô sáng bóng xếp thành dãy dài. Sắp diễn ra một cuộc đua.

Kris ánh mắt lạnh căm, đi đến chỗ một tên to con, nói gì đó rồi sau đó cầm nón bước đến bên một con xe đen bóng

- Này em điên rồi àh, đang làm gì vậy????

Jun chạy lại sốt sắng hỏi

- Đua

Kris bỏ lại câu trả lời trước khi tiếng súng báo hiệu bắt đầu vang lên. Tất cả con xe gào rú lên 1 lượt rồi đồng loạt phóng đi

Đến ngã rẽ đầu tiên, Kris không còn nằm trong top cuối nữa

Ngã rẽ thứ hai, nó đã bám kịp người thứ nhất. Kris để ý thấy người này luôn tăng tốc ở mỗi ngã rẽ. Nó nghi hoặc, nhanh như cắt rồ hết ga, nhưng chiếc xe kia đi quá nhanh

Đến ngã rẽ thứ ba, chiếc xe đó vẫn tiếp tục tăng tốc, nhưng tên đó dường như mất lái, chiếc xe đổ kênh xuống, chà xát xuống lòng đường. Có vẻ người kia vẫn chưa tới số khi không bị rơi xuống hẻm núi. Gã tháo nón bảo hiểm ra, lấy chân đạp mạnh chiếc xe đáng thương, miệng không ngừng chửi rủa

Kris chạy vượt qua. Đôi mắt thoáng thất vọng. Thì ra chỉ là một gã học đòi

Đã thấy vạch đích rồi, nhưng nó đột nhiên rẽ, nhanh chóng biến mất khỏi đường đua

Kris dừng xe trước một ngôi đền. Đây là ngôi đền rất linh thiêng của Nhật, vào lễ hội Obon, người ta hay đến đây để mua lồng đèn. vào lúc 12h, họ sẽ viết những điều ước, những mong mỏi, những lời chúc, lời nhắn nhủ gửi đến người đã khuất. Những lồng đèn này chỉ bán vào ngày cuối của lễ hội, tuy làm với số lượng rất lớn nhưng năm nào cũng bán sạch hết, vì thế ai ai cũng tranh nhau mua.

Khó khăn lắm Kris mới len lỏi vào được. Và nó cầm lấy một chiếc lồng đèn, vừa lúc đó, cũng có 1 bàn tay khác chạm vào chiếc lồng đèn

- Tôi thấy nó trước

Không phải ai xa lạ, đó chính là cô nàng Anni đồng đánh chảnh chọe. Hoàn toàn chẳng có ý định mua lồng đèn, ả chỉ muốn giành với Kris, vì đây.....là chiếc lồng đèn cuối cùng

Đương nhiên Kris không phải loại dễ bắt nạt, càng không phải tuýt người nhường nhịn. Đối với những chuyện nhảm nhí xung quanh Annin nó chẳng quan tâm, nhưng lần này, đối với Kris, chuyện này không-hề-nhảm-nhí

- Buông

Kris nhìn Anni, nói gởn gợn. Ả có chút run, nhưng bây giờ mà bỏ ra thì nhục lắm vì hầu hết những người trong đền đang nhìn tụi nó

Tình hình có vẻ khá căng vì không ai nhường ai, một vị sư chậm rãi tiến lại

- 2 vị nữ thí chủ, xin dừng vì chuyện nhỏ mà xé ra to

Anni vẫn hậm hực nhìn Kris, dáng vẻ lì lợm, nó không nhìn cô ta mà lơ đãng nhìn đâu đó, rồi nó buông tay ra. Trước khi đi lướt qua Anni, Kris nói khẽ đủ để cô ta nghe

- Tôi sẽ đòi nợ

Buổi chiều

Kris phóng xe ra bờ sông Obon. Mặt nước lay động gợn gió. 4 năm trước, chính tại nơi này, Kris đã có một first kiss đầy lãng mạn với người con trai mà nó yêu thương nhất. Và bây giờ, nó lại đứng đây, nhưng, thật cô đơn và lạnh lẽo, vì người con trai ấy, đã không còn..

- Ten ten

Nó hơi giật mình. Một chiếc lồng đèn trắng hiện trước mặt, nó quay sang nhìn Jun

- Bất ngờ lắm phải không? Khó kiếm lắm đấy

Kris nhìn mặt Jun lấp lăm lăm mồ hôi giữa trời lạnh như vậy, thường người con gái sẽ thấy rất cảm động, nhưng với nó thì....hoàn toàn không

- Cám ơn

Kris buông gởn gợn một câu, cầm lấy chiếc lồng đèn mân mê. Dù vậy nhưng Jun cũng đã cảm thấy rất vui. Cậu chẳng biết tại sao lại có thể vì 1 người con gái làm nhiều việc đến vậy. Vì nó đẹp chẳng? Hoàn toàn có thể, vì ngay từ đầu Jun đã bị hấp hồn bởi vẻ đẹp hoàn mỹ đó. Nhưng khi tiếp xúc dần với Kris, Jun bắt đầu nhìn nó từ 1 khía cạnh khác. Cậu đã bị ám ảnh, không phải khuôn mặt thiên thần, mà là đôi mắt u buồn và dáng vẻ cô đơn của Kris. Mỗi khi nhìn thấy nó như vậy, cậu chợt cảm thấy đau lòng và mong muốn ôm lấy bảo vệ nó trở nên thật mãnh liệt, ngày càng mãnh liệt...

Trời sắp tối. Và vẫn theo truyền thống, không có ánh đèn nào được bật. Kris tựa người vào tay vịn, mắt khẽ nhắm lại, hi vọng cảm nhận được chút hơi ấm năm xưa còn sót lại...

- Lần sau mặc cái đó đi

- Cái đó?

- Yukita

- Tại sao?

- Muốn thấy

- Tại sao?

- Vì..chắc sẽ rất..đẹp

- Thế bình thường em không đẹp sao? – Kris nghiêng đầu cười cười hỏi

- Đẹp....nhất là lúc này

Vừa dứt lời Phong liền vòng tay kéo nó sát lại, đặt nhanh một nụ hôn lên làn môi mềm. Mặt Kris trong phút chốc đỏ bừng, nó liếc hần, rồi nhanh chóng quay mặt đi tăng lờ, Phong bật cười, nụ cười ranh mãnh Kris vẫn thích..nụ cười đẹp nhất.....nụ cười..chỉ còn trong hồi ức

Kris cúi nhìn chiếc lồng đèn. Rồi nó lấy bút, bắt đầu viết

Đã 12h

Toàn bộ khu vực sông Obon sáng lên, cả ngàn người đứng chật kín cả trên bờ và dưới sông, trên tay mỗi người là 1 chiếc lồng đèn đã được thắp sáng. Tất cả đang đợi hiệu lệnh thả đèn

Trong khi Jun thích thú ngắm nghía chờ đợi, thì Kris lơ đãng nhìn quanh. Và...không gian như đóng băng lại, khi nó bắt gặp bóng người thân quen

Người con trai đó đứng cách Kris khá xa, mái tóc lòa xòa che khuất khuôn mặt nhìn nghiêng, nhưng vẫn có thể thấy được sống mũi cao và đôi môi quyến rũ. Dáng người cao, từng đường nét đẹp như tượng tạc. Kris mở to mắt, chăm chú nhìn, rồi như có linh cảm, người con trai kia cũng từ từ xoay mặt qua

Tiếng báo hiệu vang lên. Lập tức các lồng đèn đồng loạt được thả lên trời, vì thế vô tình che khuất đi người con trai kia. Kris bàng hoàng, vội vã lách qua đám người chen chúc để chạy đến chỗ anh ta

Nhưng

Người đó đã biến mất

Kris đảo dất tìm quanh

Xung quang người chật ních, toàn những khuôn mặt xa lạ

Nó thở dài, đôi mắt sâu thẳm

Thất vọng

*

*

Chợt

*

Một bàn tay ấm áp nắm lấy tay Kris

- Em chạy đi đâu vậy? Không thả lồng đèn àh??

Kris không cần quay lại nhìn cũng biết đó là Jun, vì nó hoàn toàn không cảm nhận được gì từ bàn tay xa lạ này. Kris rút tay ra, đi đến bên bờ sông, thả chiếc lồng đèn rồi nhìn nó bay lên, bay mãi đến khi hòa vào muôn vàn chiếc lồng đèn khác, đến khi ánh sáng nhỏ nhoi mất hút giữa bầu trời đêm

Jun nhìn Kris, vẫn là ánh mắt u buồn đó. Jun biết chắc hẳn Kris từng có một mối tình sâu đậm, và nó đã để lại cho Kris một vết thương rất sâu, Jun muốn làm người chữa lành vết thương đó, muốn làm người, một lần nữa, mang lại nụ cười cho Kris

- Kí ức về người đã khuất bao giờ cũng rất đẹp

-

- ...nhưng chúng ta không thể cứ mãi nhìn nó mà sống được..

- Kí ức là thứ duy nhất khiến tôi sống đến ngày hôm nay

- Nhưng con người phải biết nhìn vào tương lai, người đã chết rồi không thể...

- Tôi không hỏi ý kiến của anh, cuộc sống của tôi, hoàn-toàn-không-liên-quan đến anh

Kris nói đều đều, không một lần liếc nhìn lấy Jun, rồi quay người bước đi. Jun đứng sững, nhưng rồi cậu chợt mỉm cười

- Không-liên-quan sao? Đúng sớm kết luận như vậy, em sẽ nhanh chóng thuộc về anh thôi

Kris bước nhanh hơn, gần như là chạy khỏi đó. Dáng người lúc này có thực sự là Phong, hay chỉ là ảo ảnh do nó tự vẽ ra. Kris không biết, cũng không muốn biết, bây giờ nó chỉ muốn đi thật nhanh ra khỏi nơi đó, nơi đã từng lưu lại hình bóng của Phong.

Những tưởng sau 4 năm, Kris đã sẵn sàng để đối diện với sự thật, nhưng nó đã lắm, khi nhớ lại những kỉ niệm ấy, lòng Kris vẫn quặn đau..

Phong !

Anh..có khỏe không?

Em trở về để thực hiện lời hứa của mình đây. Nhưng..Phong, em không còn thấy sao nữa, bầu trời giờ đây chỉ toàn một màu đen thăm thẳm, hoặc có lẽ đó chỉ là “bầu-trời-của-em”, vì ngôi sao sáng nhất của em, đã bị chính tay em dập tắt rồi.

Phải làm sao đây..

Em không thể tìm được anh nữa

Nhưng em vẫn sẽ không từ bỏ hi vọng

Dù cho

Niềm hi vọng đó khiến tim em đau đớn

*

*

Em

Rất nhớ anh...,Phong...

.....

Tiểu Phong

Hàn Quốc

Suốt tuần đó hầu như không dạy gì nhiều, giáo sư chỉ hướng dẫn các sinh viên làm bài tiểu luận, nên phần lớn thời gian là tự học, vì thế các cuộc tán dóc mặc nhiên “hoành hành”

- Này nghe nói tuần sau có buổi giao lưu

- Àh, buổi giao lưu thường niên giữa các trường phải không?

- Ủ, không biết năm nay trường mình giao lưu với trường nào?

- Mà này, giao lưu là làm gì vậy??

- Trời cậu vào đây học mà chẳng tìm hiểu trường gì cả. Đó là ngày 2 trường bất kì trong thành phố sẽ cho sinh viên của mình sang giao lưu kết bạn với nhau, để thắt chặt tình đoàn kết với mở rộng quan hệ đó mà. Thường trong ngày giao lưu đó 2 trường sẽ cùng nhau tổ chức những cuộc thi thể thao tài năng v.vv. Và kết thúc bằng 1 buổi vũ hội

- Chà, nghe thú vị quá

- đương nhiên rồi, đây cũng là dịp cho tụi độc thân tụi mình đây

- Ôi ước gì được làm quen với anh nào đẹp trai

- @\$^*~

- Này mấy em kia, im lặng

Xem ra tuần sau sẽ rất vui đây. Và sẽ càng thú vị hơn nữa khi biết trường Đại học Quốc gia sẽ giao lưu với trường đại học.....Eastern King.

29. Chương 29

- Ôi trời mày nghe tin gì chưa? Trường mình giao lưu với E.K đó
- Yeahh, E.K toàn những anh nhà giàu đẹp trai thôi, thích quá
- Chính xác, toàn thứ dữ không
- Haha nói đến E.K là đương nhiên không thể không nhắc đến..
- Hội trưởng Hoàng Thiên Khang và
- ...

Kris nhét headphone vào tai rồi bỏ ra ngoài.

Đại học Quốc gia có một sân thượng rất đẹp, không “xơ xác” như ở E.K. Nhưng Kris không quan tâm, vì dù ở đây có trồng bao nhiêu loại hoa đẹp để thì bầu trời cũng vẫn u ám hiu quạnh, còn ở E.K, đó là 1 bầu trời khác, cũng màu xám xịt nhưng luôn luôn có...gió.

Kris quay mặt đi. Không cho phép mình nghĩ tiếp nữa. Kể từ khi về Hàn Quốc, nó đã nghĩ về người ấy quá nhiều rồi

- Nghe nói buổi giao lưu sẽ tổ chức bên sân nhà E.K
- Vậy chắc hẳn hoành tráng lắm đây
- Chiều nay đi mua đầm với tao không
- Ok tao cũng phải đi sắm sửa mới được
- Hic hic hồi hộp quá, ngày mai ơi, tôi yêu ngày mai
- #%%%^
- *\$%##

Headphone của Kris đột nhiên bị giật ra

- Hi, không chuẩn bị cho ngày mai àh?
- Nó không đáp, nhét lại headphone, quay người bước đi. Đương nhiên Jun không dễ dàng “dứt” như vậy
- Sao vậy? Không phải em không định tham gia đó chứ???
 -
 - Thôi đi đi, sẽ có bất ngờ cho em đó

Lời nói chưa xi nhê, Jun nắm lấy tay Kris kéo kéo. Nó khựng lại, ghé sát tai cậu thì thầm

- Đùng-chạm-vào-tôi

Từng hơi lạnh toát ra trong lời nói của nó khiến Jun có chút rùng mình, lập tức bỏ tay ra

Ngày hội giao lưu

E.K hôm nay chật kín người, không khí nhộn nhịp vô cùng. Và hội phó Lap vẫn giữ vai trò làm MC , đứng trên sân khấu thông báo chỉ dẫn om sòm. Bây giờ là chiều, đã bước vào phần trình diễn ca nhạc, bên dưới ồn ào hẳn lên khi MC giới thiệu nhóm LIVE

Kris dựa người vào một gốc cây khuất. Rốt cuộc nó cũng đến, vẫn là vì niềm hi vọng ngu ngốc ấy

- Sao chưa thấy hội trưởng ta?????

- Ừ không biết ảnh ở đâu rồi?
- Tao cứ tưởng sẽ gặp được ảnh
- Thì chắc lát hội trưởng cũng phải ta thông báo gì gì đó mà
- Không phải, anh...Thiên Phong kia..
- Tại sao mày lại nhắc đến ảnh...huhu, tao cũng muốn gặp lắm, tao chưa nhìn người thật ngoài đời của ảnh bao giờ
- Nghe mấy con bạn bên E.K nói ảnh cực kì quyến rũ, hơn cả anh Khang nữa
- Nhưng 4 năm trước thì không còn thấy ảnh nữa
- Nghe nói là ra nước ngoài du học
- Có đũa còn nói ảnh bị tai nạn, rồi bị xã hội đen xử nữa
- Hình như lúc đó ảnh đang đang quen một nhỏ nào đó
- Àh bọn bạn tao có biết, nghe đâu tên là Hàn Tiểu Phong. Bọn nó nói con nhỏ đó rất đẹp
- Chẳng biết tu mấy kiếp mà sướng dữ
- %\$^@\$#
- @#

Kris cười nhạt, kéo chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống, băng qua sân trường

Lúc này LIVE đã hát xong, đột nhiên Jun nói

- Hôm nay Jun muốn hát tặng một bài dành riêng ột người con gái rất đặc biệt, đây là bài hát đầu tiên Jun sáng tác, mong rằng các bạn và người ấy sẽ thích

Vừa nói cậu vừa chỉ tay về phía Kris. Tất cả mọi ánh mắt đều hướng vào nó, vừa ngưỡng mộ, vừa ganh tỵ, lại có chút tò mò muốn biết mặt mũi nó ra sao

Kris đứng im, nhìn lên sân khấu. Jun mỉm cười, bắt đầu cất giọng hát. Lời nhạc sôi động ngọt ngào cộng với sự biểu diễn chuyên nghiệp của Jun khiến cho phần trình diễn rất hoàn mỹ. Kris nhếch miệng cười. Không tệ. Nhưng bài hát lại xoay quanh nội dung tỏ tình này nọ. Đó là chủ đề mà Kris thấy nhàm chán nhất. Trong lúc cả trường đang say sưa theo giọng hát của Jun, nó nhanh chóng lặn vào đám đông.

Kris đẩy nhẹ cửa. Gió thổi tung mái tóc mềm. Quang cảnh giống hệt 4 năm trước (E.K có cùng một sân thượng). Nó bước đến, tựa nhẹ người vào lan can, mắt nhắm khê

Một bóng người đi đến

Kris mỉm cười, tựa hồ như đã chờ sẵn

- Chào, hội trưởng
- ...chào. 4 năm rồi nhỉ?
-
- Lần cuối chúng ta gặp cũng là ở đây
- Khang từ tốn nói. Cậu lại nở nụ cười ấm áp vốn dĩ
- Nói chuyện với anh vẫn phải đội nón sao??

Kris im lặng một lúc, rồi nhẹ nhàng gỡ nón xuống. Trong phút chốc tim Khang đập nhanh một nhịp

- Em vẫn rất đẹp..
-

- ..và lạnh lùng như trước

Khang khẽ bật cười. Dù họ đã chơi khá thân với nhau, nhưng đến 8/10 lần Kris dùng khuôn mặt lạnh băng với cậu. Quả thật, làm nó bộc lộ được hơn 2 biểu cảm, chỉ có mình Phong

Nghĩ đến đó, Khang lại tròng xuống

- Em sống thế nào?

- Bình thường

- Sao đột nhiên...trở về?

Kris không trả lời, dựa người vào lan can, nó khẽ thở dài

- Lin thế nào?

- Con nhóc đó vẫn khỏe. Nhưng có lẽ bây giờ em không nên gặp cô ấy thì tốt hơn. Lin..vẫn còn giận em về chuyện...ùm..của Phong

- Còn anh thì sao?

- Giận. Nhưng anh..đã tha thứ cho em rồi

Khang quay sang nhìn nó, cười hiền. Kris cảm thấy trong lòng có chút nhẹ nhõm hơn

- Vì sao?

Khang im lặng một lúc, rồi bất chợt đưa tay lên chạm nhẹ vào gương mặt xinh đẹp

- Vì hơn ai hết, em chính là người đau khổ nhất. Không ai có tư cách trách phạt hay tha thứ cho em cả

Kris không cảm thấy khó chịu vì sự đụng chạm này. Nó khẽ cụp mắt xuống

- Kris, điều Phong mong muốn nhất, đó là được thấy em sống thật hạnh phúc

Nó quay mặt đi, mỗi lần nghe nhắc đến tên người đó, tim nó lại nhói đau

- Em..hãy....mở lòng với người khác đi, như em đã từng làm với Phong, hãy cho bản thân mình một cơ hội để được hạnh phúc lần nữa...

- Đừng nói nữa

Kris gạt tay Khang ra, bỏ đi. Cậu buồn bã nhìn theo nó, thở dài. Phải, Kris vẫn xinh đẹp như xưa, có điều, đôi mắt nâu đã trở nên trống rỗng vô hồn, khiến nó càng trở nên xa cách lạnh lùng. Nhìn bóng dáng cô độc của Kris, Khang có thể nhìn thấy được đó chính là tâm hồn của một người đã mất đi tất cả

- Cô ấy rất quan trọng với tao

....

- Vì Phong..là tất cả những gì tôi có

Một mối tình đẹp. Kết thúc với nhiều đau đớn, Khiến ai cũng cảm thấy hối tiếc và đau lòng

- Lúc này em đi đâu vậy???

Jun từ xa chạy lại, mồ hôi ướt đầm áo, chắc từ này giờ cậu chạy đi tìm nó. Vẫn đáng về dừng dừng, Kris cứ bước đi đều đều

- Có nghe bài hát lúc này không??

-

- Thích không?? Là dành tặng cho em đấy

Jun mỉm cười nói. Nhưng Kris vẫn chẳng mấy may quan tâm. Jun kéo tay nó lại, giọng không vui

- Tôi làm bao nhiêu chuyện như vậy, mà em vẫn không chút động lòng sao?

Kris nhìn bàn tay Jun đang nắm lấy tay mình, cậu càng siết mạnh hơn

- Tôi thật sự thích em, rất thích em. Hãy cho tôi một cơ hội có được không?

Nó không rút tay lại. Ánh mắt có chút khó dò. Lời của Khang nói lúc nãy bỗng chốc vang lên. Kris im lặng, nhìn xuống bàn tay. Đôi tay đang nắm chặt tay nó, không phải của Phong. Kris có thể cảm nhận từng mạch máu trong bàn tay kia, run rẩy và ấm nóng. Rất khác với Phong

Thấy nó không phản ứng gì, Jun đưa tay nâng nhẹ khuôn mặt Kris lên, đôi mắt chân thành nhìn sâu vào mắt nó

- Hãy để tôi thay thế người đó, được không?

.....

Kris cũng nhìn thẳng vào Jun, đôi mắt nâu trong phút chốc như phủ một lớp sương, trở nên sâu thẳm và mờ ảo

Trong phút chốc, Jun như chìm vào đôi mắt tuyệt đẹp đó. Nhưng cũng rất nhanh, chúng lại trở nên lạnh cảm

- Không

Kris gạt tay Jun ra, bình thản nói

- Tại..sao??

- Không thể thay thế. Cũng không muốn thay thế

Nó nhìn Jun, nói đều đều. Cậu bỗng chốc nổi giận, nắm chặt vai Kris, ép nó vào tường

- Đừng níu kéo quá khứ nữa, người đó đã chết rồi

- Chết hay không do tôi quyết định

- Em như vậy sẽ khiến những người yêu thương em thêm đau lòng

- Anh yêu tôi?...

- ..hử??

Kris bất chợt ghé sát mặt Jun

- ...Vì cái gì? Vì khuôn mặt này?

Jun bỗng chốc cứng họng, không trả lời được. Kris nhếch miệng

- Anh biết rõ tôi lắm sao? Nói yêu tôi? Chưa đủ tư cách đâu. Muốn thay thế người ấy? Đùa. Không-đời-nào

Jun cứng đờ người. Kris kéo lại nón, quay người bỏ đi. Đến khi nó đi khuất rồi, Jun như sực tỉnh, cậu nắm mạnh tay vào tường, trong mắt ánh chút giận dữ và đau đớn

- Tôi..nhất định sẽ khiến người đó biến mất khỏi trái tim của em. Em nhất định phải là của tôi

Anni dựa lưng vào tường, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận. Sao một đứa như Kris lại có thể khiến Jun si mê như vậy chứ. Anni và Jun vốn là bạn từ lúc học mẫu giáo, 10 mấy năm qua cô ta luôn ở bên Jun, bây giờ Jun đã là bạn trai của Anni, nhưng đột nhiên Kris lại xuất hiện, phá vỡ mộng đẹp của cô ta. Không những vậy, Kris còn thu hút hết sự chú ý của mọi người vì ngoại hình quá nổi bật của mình. Anni nghiêng răng, nhất định phải “diệt trừ” nó

Trong khoảnh khắc lúc này, Kris chợt nhận ra. Vị trí của Phong trong lòng nó vẫn rất lớn, chưa bao giờ thay đổi cả. Không ai, không một bất kì ai có thể thay thế Phong. Nhưng, như vậy cũng thật quá đau đớn, vì Phong đã không còn nữa, con người không thể nuôi sống hạnh phúc bằng hồi ức, Kris cần Phong, cần hơi ấm thực sự của Phong

Kris bắt chợt dừng lại, một dáng người quen thuộc đang băng qua đường. Áo khoác xám, quần jeans đen, giày sneaker, mái tóc đen rối dưới chiếc nón len xám. Giống quá, rất giống. Kris nhanh chóng đuổi theo. Vừa lúc đó, đèn xanh bật, từng làn xe vô tình chạy vùn vụt qua. Nhưng nó mặc kệ

- Chán sống rồi àh???

Tiếng quát tháo giận dữ vang lên

- Dừng lại, cô làm trầy xe tôi rồi, đền đi

Một bàn tay níu lấy Kris. Nó không quan tâm, vẫn dõi mắt nhìn theo dáng người kia. Người đàn ông đó tưởng nó muốn trốn, nên thô bạo kéo giật nó lại. Kris lúc này mới nhìn ông ta, đôi mắt giận dữ. Người đàn ông đơ người, khiến bàn tay cũng buông lỏng. Nó giằng mạnh ra, chạy theo người kia. Nhưng, không thấy nữa

Kris dựa lưng vào tường, bắt lực thở ra từng làn khói trắng

- Ngoan nào

Một giọng nói ô ư vang lên từ ngõ vắng. Kris nhìn vào. Một đám người đang vây quanh một người con gái. 2 thằng tiến đến giữ cô gái, nhưng bị lãnh nào là đấm, đá, cào, cắn, tát, nắm đầu.....Đó rõ ràng không phải một cô gái hiền lành

- Biến đi lũ khốn

- Tụi anh chỉ muốn vui vẻ với cưng chút thôi mà

Một cú đấm ngay mũi, tên vừa mới nói hơi lảo đảo. Dù cú đấm (đối với con gái) là rất mạnh rồi, nhưng vì gã khá to con nên cũng chỉ tính là cú đánh nhẹ gãi ngứa. Tuy không làm gã xi nhê gì nhưng lại khiến gã điên tiết lên (bị gái đấm mà)

- Mày...con khốn

Gã giơ tay định tát thì chợt cảm thấy có ai đó đang nhìn mình. Theo phản xạ, gã quay sang nhìn, cả đám kia cũng ngoái đầu theo. Giật mình

Một người con gái đang tựa lưng vào tường, thản nhiên nhìn chúng. Cô gái rất đẹp, vẻ đẹp lạnh giá của mùa đông. Bọn chúng cứ si mê ngắm. Tên vừa nãy cũng bỗng chốc quên mất cơn giận dữ, tay đơ cứng trên không

Kris từ nãy giờ vẫn nhìn vào cô gái kia, lúc này mới để ý đến mấy ánh mắt “thèm khát” kia. Nó đứng thẳng lại, chậm chậm tiến về phía chúng

Kris càng đến gần, tim gã càng đập mạnh. Và đến khi nhận thức lại xung quanh rồi, gã mới thấy Kris đã đứng sát gã, gã gần như chết trong đôi mắt tuyệt đẹp kia

- Cút

Giọng nói lạnh băng khiến gã tỉnh táo lại phần nào, và dần ý thức được con dao đang kề sát cổ họng mình. Gã sợ điếng người, nhưng vẫn nói cứng

- Em gái xinh đẹp, gan cũng không nhỏ nhỉ? Nhưng bọn anh không phải lũ nít ranh có thể hù dọa đâu

Dứt lời, những tên khác cũng dần tiến sát vào Kris. Nó không hề liếc nhìn, chỉ chăm chú vào lưỡi dao sáng bóng

- Thử xem

Vừa nói, Kris vừa ấn con dao vào họng gã. Từ từ, từ từ. Gã đau đớn nhưng không kêu nổi

- Chạm vào tôi, con dao này sẽ xuyên thủng cổ họng

Bàn tay đang định đẩy nó ra ngay lập tức khựng lại. Gã trừng mắt

- Mày sẽ phải trả giá

- Bảo bọn chúng lùi lại

Kris không quan tâm lời gã nói. Gã tức điên lên, con dao lại ngập thêm mấy mm. Khi ra lệnh cho bọn đàn em lùi lại xong, gã gần giọng hỏi

- Rốt cuộc mày muốn gì???

- Cô ấy

- Hahaha, tính làm anh hùng ờm àh. Không dễ đâu

Thừa lúc Kris quay sang nhìn cô gái kia, gã vung tay lên đẩy nó ra. Rất nhanh, Kris né người sang, nhưng một tên đàn em của gã đã tóm lấy cổ nó, khóa chặt

- Tao đã nói, mày sẽ phải trả giá. Giờ thì nhận hình phạt đi

Gã cầm con dao chìa về phía Kris. Cô gái kia lo lắng nhìn nó, nhưng cô cũng bị 1 tên khác giữ lại. Gã đến gần, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp và nói khẽ vào tai nó

- Thử cảm giác ngậm dao đi cô em, rất vui đấy

Gã mỉm cười đều. Không chút dao động, Kris vẫn nhìn thẳng vào gã, thì thầm

- Không khôn ngoan rồi

- Sao?

Trong phút chốc, gã hơi rùng mình, Kris mỉm cười, nụ cười ban ơn

Nó cầm tay tên đang siết cổ mình, vật xuống, và mọi chuyện trở nên thật dễ dàng. Vẫn là những tiếng gãy xương hòa lẫn với tiếng thét. , và đương nhiên không thể thiếu cú chốt màn

- Mày đánh tao thê thảm thế này rồi, còn muốn gì nữa???

- Tôi cũng đã nói, đừng-chạm-vào-tôi

Kris cầm 2 con dao lên, thấy một lượt

Và trúng ngay 2 bàn tay của gã. Gã kêu thét lên, bây giờ gã như bị đóng đinh lên đất, không tài nào cử động được. Kris lại cầm một con dao khác lên, chìa thẳng vào mồm gã

- Thật sự vui vậy sao?

Nó lạnh nhạt hỏi. Gã nghe mà mắt mở to, mồ hôi túa như mưa, ra sức lắc đầu

- Không..không, xin hãy...tha cho tôi, tha cho tôi

Kris hờ hững nhìn chỗ khác, trong khi tay đã phóng con dao thứ 3

Con dao sượt qua mặt gã, cắm thẳng xuống đất. Gã bất tỉnh

- Phong cách không hề đổi nhỉ?

Lin nói nhưng không hề cười. Kris không nói gì, thản nhiên đi lướt qua. Lin giận dữ hét lên

- Tại sao? Tại sao vậy???

-

- Tại sao lại giết anh ấy, tại sao? Anh Phong đã vì cậu mà làm nhiều chuyện như thế, anh ấy yêu cậu như vậy, tại sao chứ?

-

- Hận thù à? Cậu thật ích kỷ. Anh ấy đã làm gì sai chứ, sai lầm duy nhất của anh ấy chính là yêu cậu. Tôi thật quá ngu ngốc mới tin tưởng cậu sẽ có quyết định đúng đắn, thật quá ngây thơ mới nghĩ rằng cậu yêu anh ấy nhiều đến mức có thể bỏ qua thù hận.

Kris đưa mắt nhìn chỗ khác, lời nói của Lin như từng nhát cửa vào tim nó

- Cậu còn trở về đây làm gì nữa, hãy đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa

Lin đẩy mạnh Kris, lời nói tuy tức giận, nhưng khuôn mặt của nhỏ lại đầm đìa nước mắt. Kris khép mắt lại, xoay lưng bước đi

- Cậu thật nhẫn tâm, thật vô tình, Kris. Anh Phong thật đáng thương, khi yêu người con gái có thể giết mình mà không hề nhỏ một giọt nước mắt

Kris khựng lại. Rồi nó hơi xoay người, nói khẽ

- Nếu khóc,...Phong..sẽ..đau.

Lin mở to mắt ngạc nhiên, nhìn theo dáng người xa dần của Kris, nhỏ dần cặp mắt xuống, úp mặt vào đầu gối

- Thật ngu ngốc...cả 2 người..

30. Chương 30

Khang bước vào nhà kính, thấy Lin đang ngồi nhai cà rốt. Cậu mỉm cười, ngồi xuống cạnh nhỏ

- Gặp Kris rồi àh?

- Hử? Sao anh biết??

Lin ngừng ăn, mở to mắt kinh ngạc

- 4 năm trước em đã thề sẽ không ăn cà rốt nữa vì nó gợi nhớ đến những ngày 4 đứa mình chơi với nhau, sau đó em chuyển khẩu vị sang dưa leo. Giờ thấy em lại lấy cà rốt ra ăn với vẻ tức giận vậy thì đoán được thôi

Nghe Khang nói, Lin bỗng lại thấy tức, nhỏ tiếp tục ngấu nghiến củ cà rốt đáng thương

- Thôi được rồi, em còn muốn giận đến lúc nào nữa??

- Em chỉ thấy...thật tội anh Phong thôi..

- Không phải em đã nói nặng với Kris đó chứ???

- Em chỉ nói sự thật

Khang thở dài. Không lẽ trong chuyện này cậu là người duy nhất tỉnh táo hay sao

- Lin, em không thể chỉ đứng một phía mà phán xét được. Em cũng phải nghĩ cho Kris chứ

- Nghĩ cho Kris??? Anh tưởng em không nghĩ cho Kris hay sao? Anh đã gặp cậu ấy chưa? Còn tệ hơn 4 năm trước nữa. Trả thù để được gì chứ? Một tâm hồn trống rỗng sao???

- Đã biết Kris đau khổ như vậy sao em còn nói những lời đó?

- Em..

Lin bặm chặt môi, đôi mắt uơn ướn. Khang nhẹ nhàng ôm lấy nhỏ, dịu dàng vuốt mái tóc màu hạt dẻ

- Anh hiểu mà. Thật ra em rất yêu thương Kris, em giận vì đau lòng cho cô ấy thôi

-em từng rất ngưỡng mộ mối tình đẹp của họ, họ đều là người em yêu mến..

Lin bật khóc

- Tại sao chứ?? Tại sao mọi chuyện lại trở nên thế này?

Khang đưa mắt nhìn xa xăm, vòng tay ôm chặt Lin hơn. 4 năm rồi Lin chưa từng khóc như vậy, cũng chưa bao giờ nói về chuyện này. Có lẽ sự trở về của Kris đã tác động đến nhỏ. Khang cũng đau lòng khi thấy 2 người con gái mà cậu yêu thương đều mang vết thương trong tim

- Đừng khóc nữa. Có thể bây giờ Kris đang cần em

- Thật..sao?

- Đương nhiên rồi. Chẳng phải em từng nói mình là bạn thân nhất của Kris hay sao

- ..phải..

- Vậy hãy đi tìm cô ấy đi

- ..nhưng

- Em không muốn lại được nhìn thấy nụ cười của Kris hay sao?

Lin im lặng. Nụ cười tuyệt đẹp đó. Sao lại không chứ

Trường đại học Quốc gia

Chưa đến giờ tan học nhưng Kris đã bước ra khỏi trường, chỉ mình nó được đặt cách vậy thôi, vì đại học Quốc gia không dễ dãi như E.K, rất nghiêm khắc trong học tập.

- Chào

Lin đã đứng ở cổng, không biết linh tính mách bảo sao mà nhỏ quyết định đến sớm, quả không uổng công.

Kris hơi khựng lại

- Chào

Im lặng. Không khí có chút ngưng ngập. Chưa bao giờ giữa Lin và Kris lại có khoảng lặng như vậy

- Ủm...tôi..

- Ôi, nữ sinh E.K này

Một đám sinh viên của đại học Quốc gia từ cổng bước vào, thấy Lin-mặc đồng phục đại học E.K- nên xúm vào nhỏ

- Cô đến đây làm gì?

- Liên quan gì đến cô

- A con nhỏ này. Đây là trường của tao, tao có quyền hỏi

- Trường này mày bỏ tiền ra mua àh?

- Trời, con này láo thật. Từ trường khác đến mà dám vênh váo àh, đừng tưởng học ở E.K là ngon nhé, chị mày ngứa mắt mấy con nhỏ E.K chảnh chọe lâu rồi

Lin hừ mũi cười, cô ta đâu có tư cách nói câu đó. Nhỏ kia thấy Lin tỏ thái độ như vậy càng tức, thế là hô hào đám con gái kia xông vào dạy dỗ Lin một trận

Nãy giờ vì Kris đứng cách khá xa nên chúng không thấy 2 đứa nó đang nói chuyện, thế nên vô duyên xen vào giữa

Lin đâu phải thứ hiền lành gì, võ cào cẩu cắn xé nhỏ lấy ra xài hết. Cổng trường đại học Quốc gia trở nên ồn ào lộn xộn vì một đám con gái lao đầu vào choảng nhau. 5 phút rồi, cả 2 bên đều bị trầy xước thương tích đầy mình. Một nhỏ thấy vậy thì hết chịu nổi, cầm cây gậy bóng chày nhắm vào đầu Lin mà đánh

Nhanh như cắt, Kris đã đưa tay lên lãnh trọn cú đánh. Nhưng nó chẳng có vẻ gì là đau, trái lại còn nhẹ nhàng mỉm cười

- Chơi thể không đẹp đâu

Kris nhìn xoáy vào nhỏ đó nói. Cô ta sợ toát mồ hôi. Kris bước đến gần, cô ta cầm chặt cây gậy hơn, run rẩy chìa vào nó

Một tiếng đánh gọn vang lên

Cây gậy rơi xuống đất, cô gái kia khụy xuống, ôm lấy cánh tay vừa bị vịn gậy của mình, đau đến không thét ra nổi. Bọn kia thấy vậy thì dừng lại, sợ hãi nhìn nó, rồi đỡ ả kia dậy, chạy như bay

Lin lo lắng chạy đến, nhìn cánh tay của Kris

- Không sao chứ??

- Đánh cũng không tệ nhỉ?

Kris không trả lời mà hỏi ngược lại. Lin nhìn lại mình, đầu tóc bù xù quần áo xộc xệch, nhỏ òa lên khóc

- Còn nói nữa, sao không vào cứu mình sớm hơn hả??

Kris khẽ bật cười. Lin thấy vậy cũng nín khóc, cười theo

- Nay mình để ý cứ 2 đứa đi với nhau là thế nào cũng gặp cơn bão. Cậu còn nhớ cái lần....

Và Lin lại bắt đầu tíu tít. Sự ngượng ngịu nhanh chóng bị xóa bỏ. Chắc phải cảm ơn lũ con gái kia

Kris và Lin vào một tiệm kem. Trong đó Khang đã đợi sẵn

- Chào 2 người đẹp

Lin nhìn Kris nói

- Ngạc nhiên không? Chắc lâu lắm rồi 2 người chưa gặp nhau?

- Không. Sáng hôm qua mới gặp

- Sao??

Lin quay sang Khang, giận dữ nói

- Sao anh không nói cho em biết??

- Nói làm gì?

- Thì...ít ra cũng phải thông báo 1 tiếng chứ

Khang lè lưỡi không đáp. Lin tiếp tục la làng.

- 2 người quen rồi àh?

Kris chống tay lên bàn, tỉnh bơ hỏi. Khang đang uống cà phê thì bị sặc, Lin cũng im bật không rửa nữa. Mặt 2 người đỏ lên. Khang hắng giọng

- ..Ừm

Kris thấy buồn cười phản ứng của 2 người này. Kris đã biết 2 đứa nó chính thức hẹn hò từ 4 năm trước rồi, không ngờ bây giờ vẫn còn ngượng ngùng như vậy

Rồi Khang và Lin thay nhau nói, gần như là tranh nhau, kể về những chuyện xảy ra trong mấy năm qua, và đương nhiên, đều tránh nhắc về Phong

Được một lúc thì điện thoại Khang reo, cậu nghe, ừ ừ mấy tiếng rồi cúp máy

- Xin lỗi nhưng anh có việc rồi, đi trước đây. 2 em cứ đi chơi vui nhé

Khang xoa người đi, thì bị Lin nắm áo lại

- Quên gì rồi?

Cậu hơi ngớ người, rồi cúi xuống hôn lên trán nhỏ, Lin đỏ mặt, lại nắm áo Khang khi cậu định bước đi lần nữa

- Không phải cái này. Là tiền

Khang bật cười, đưa tiền cho Lin, cốc đầu nhỏ thêm cái nữa rồi mới chạy ra cửa

- Thật là...

Lin xấu hổ ôm mặt, rồi ngượng ngùng nhìn Kris. Nó vẫn thản nhiên nhìn nhỏ, cứ như chẳng có chuyện gì. 2 người nói chuyện thêm chút nữa thì đột nhiên Lin đứng dậy tính tiền rồi kéo Kris đi

- Đi đâu?

- Đến một nơi với mình

10 phút sau, cả 2 dừng trước một ngôi trường. Là trường đại học Western Kings (W.K). Nếu phía đông có E.K thì phía tây có W.K. 2 ngôi trường này đời đời kiếp kiếp đã đối địch với nhau. E.K là con nhà quyền quý, W.K cũng vậy, chẳng qua E.K là quý tộc trong sáng, còn W.K là con của những băng đảng, những ông trùm ở thế giới ngầm, nói dễ hiểu thì 1 bên là thiên đàng 1 bên là địa ngục, về vai vế địa vị quyền lực, thì không bên nào thua bên nào

Nói một chút về W.K

Ngôi trường này nằm ở phía tây thành phố, cả khu vực này đều nổi tiếng rất nguy hiểm. Vì để bảo vệ an toàn của những đứa con cưng, cả vùng phía tây này đều do những băng nhóm nổi tiếng nhất trấn giữ, nếu là người bình thường, thì tốt nhất đừng bén mảng tới

- Đến đây làm gì?

- Tình địch của mình ở đây

-

- Đạo gần đây Khang cứ thập thò lén lút, lúc nào cũng có điện thoại đến, nghe xong thì biến đi đâu chẳng biết. Có lần mình rình được sau khi nghe điện thoại xong hắn đã đến đây

- Chỉ vậy thôi?

- Chỉ vậy thôi là sao? Như vậy còn chưa đủ bằng chứng àh?

Haizz thiệt là, vì thế hôm nay mình mới kéo cậu đến đây bắt tận tay nè

- Không hứng thú

Kris toan bỏ đi thì Lin níu lại, bắt đầu khóc lóc ầm ỹ

- Không phải cậu định bỏ rơi bạn bè trong tình cảnh hiểm nghèo chứ? Cậu định để mình một mình đi vào cái chốn nguy hiểm đó àh

- Không thích phiền phức

- Ôi không sao đâu mà, mình tính cả rồi. Đợi bọn họ ra về thì mình trà trộn vào

Lin nháy mắt nói, Kris thở dài.

Cả E.K và W.K đều bắt buộc mặc đồng phục kể cả khi học đại học. Không biết từ đâu Lin đã kiếm được 2 bộ, nhưng 1 bộ là đồng phục, 1 bộ là đồ thể dục

Lúc thay ra, Lin vừa vặn trong chiếc đầm đồng phục màu đen. Nhưng Kris thì thùng thình trong bộ thể dục. Nó xăng ống quần đến đầu gối, kéo cả tay áo lên (đồ thể dục mùa đông nên áo tay dài)

- Hình như...bộ này của con trai

Lin xoa cằm nhìn Kris nói.

Chuông tan học vang lên. Lin nhanh chóng kéo Kris nấp vào một chỗ gần cổng sau

- Cổng trước có rất nhiều bảo vệ, nên mình trà trộn từ cửa sau. Sau khi vào được rồi thì mình và cậu chia ra, sau 2 tiếng gặp nhau ở cổng chính, mình đã hẹn người đến rước rồi. Trường này có học buổi tối nên cổng mở đến 23h lận

Lin nói một lèo rồi im bặt khi thấy từng toán sinh viên bắt đầu bước ra. Nhỏ toan chạy vào thì chợt khựng lại, quay sang Kris, lôi trong cặp ra cái nón

- Cậu nổi bật quá, đội vào đi

Kris vén hết tóc lên, đội nón vào. Có lẽ giả trai thì hợp với cái áo thùng thình này, lại đỡ phiền phức hơn, nghĩ vậy nên nó hạ ống quần và tay áo xuống luôn

Lin vào trước, biến mất ở dãy hành lang khu A. Kris bình thần vào sau, đi về phía khu B

Xem ra trường này toàn những dị nhân, vẫn mặc đồng phục nhưng chế tác đủ kiểu, đầu tóc thì khỏi nói, mặt mũi thì như được tô vẽ, chẳng có lấy một khuôn mặt mộc, kể cả con trai. Sân trường toàn những cặp lá lướt vuốt ve nhau, hoặc là những phe phái sẵn sàng lao vào bổ nhau. Kris tránh đi vào những chỗ đông người, cảnh tượng ở đây không làm nó sợ, mà khiến nó ghê tởm.

Đến một bãi đất trống, Kris dừng lại. Chỗ này không một bóng người, và rất lộng gió. Nó khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận từng đợt gió vù vù lướt qua. Thoải mái

Bất chợt

Kris khựng lại

Mắt mở to

Một mùi hương quen thuộc

Thoảng trong gió

Nó từ từ cầm chặt chiếc áo

Đưa lên mũi

Không sai

Là mùi cam chanh

- Ôi nhóc nào đây? Đi lạc àh?

Một giọng nói trầm đục vang lên. Kris xoay người lại. 1 đám người không biết đã đứng đó từ lúc nào

- Có biết đây là địa bàn của bọn anh không?

Nó không muốn rắc rối, nên quay lưng bỏ đi

- Này, tụi tao hỏi mà không trả lời àh?

Một tên từ đâu chặn ngay trước mặt Kris, gần từng chữ. Giọng nói trầm đục đáng sợ lại vang lên

- Nhóc con, tưởng bỏ đi là xong chuyện àh? Nhìn xem, mày đạp lên cỏ của bọn tao rồi

Kris đứng im, chờ đợi

- Ăn hết đi

Vài tiếng cười vang lên. Giọng nói kia rõ ràng không đùa, rất quyền uy là khác

Nhưng nó vẫn im lặng

Người đó nhảy xuống, bước đến gần nó. Rồi cúi mặt sát xuống

- Không nghe àh?

Rồi 2 đôi mắt chạm nhau. Người kia hơi khựng lại, phút chốc bị cuốn vào đôi mắt nâu tuyệt đẹp. Kris cũng nhìn xoáy vào hắn. Đó là 1 chàng trai có gương mặt như thiên thần, nhưng đôi lông mày rậm hếch lên khiến cho đôi mắt đen trong rất dữ tợn dù đã ngăn cách qua một lớp kính cận. Một vẻ đẹp chẳng chặc, rất “quý ông”

Rồi bất chợt hắn đưa tay lên toan tháo chiếc nón của Kris xuống, nó nhanh như cắt lùi lại. Hắn nhếch miệng cười, quay sang nhìn lũ đàn em

- Đi gọi đại ka đến đây. Bảo là tìm thấy rồi

Một tên gật đầu rồi chạy đi. Kris không nhìn chúng nữa, mà chìm đắm vào mùi hương trên chiếc áo

Tuyết chợt rơi

Đám kia nhanh chóng bước vào chỗ có mái hiên, Kris vẫn đứng im như tượng, còn Will-tên lúc nãy- thì mãi mê ngắm nhìn “pho tượng” ấy

Kris không hiểu sao mình lại đứng đây, phải chăng vì chút hi vọng nhỏ nhoi lại nhen nhúm

- Phong đã chết rồi

- ...em như vậy chỉ khiến những người yêu thương em đau lòng thôi.

- ...hãy quên quá khứ đi..

- ..mở lòng mình..cho bản thân cơ hội để hạnh phúc..

- ..cậu còn trở về làm gì..

Có lẽ ngay từ đầu Kris đã không nên về lại Hàn Quốc. Bao nhiêu lần nó tự cho bản thân chút hi vọng để rồi lại ngập tràn trong hụt hẫng. Như lúc thấy hình bóng quen thuộc trên phố, như mùi hương trên bộ quần áo này, tất cả đều là hư ảo mà thôi, chẳng qua là trong tiềm thức, Kris quá nhớ, nên nảy sinh những gì nó “muốn” thấy, chứ không phải những gì nó thực sự “đang” thấy. Tự mình lừa mình, thì người đau nhất, chính là mình.

Thôi

Bỏ đi

Hết rồi

Kris quay người bước đi. Nó không muốn ở đây thêm một giây nào nữa

- Này nhóc, đi đâu?

-

- Cho đến lúc đại ca tới, thì nhóc không thể rời khỏi đây đâu

Dứt lời, 2 tên to con đứng chặn đường Kris. Nó lại nhếch miệng, tạo thành nụ cười quen thuộc...

- Chuyện gì?

Một giọng khác vang lên. Tông giọng trầm, không cảm xúc, lạnh băng. Kris khựng lại

Người con trai mặc áo sơ mi trắng, tay áo xẻng đến khuỷa tay, quần tây đen, giày thể thao đen và chiếc caravet (cũng màu đen) thắt hồ, chậm chậm tiến lại

Kris cũng xoay người lại, dưới chiếc nón lưỡi trai, là khuôn mặt kính ngạc

Dáng đi ngang tàng, thân hình rắn chắc, dong dỏng cao, mái tóc rối, khuôn mặt tuyệt mỹ với sống mũi cao, đôi môi quyến rũ và....đôi mắt màu xanh đen sắc lạnh

Kris đứng im, nhìn trân trân vào người con trai đó. Hắn cũng nhìn nó. 2 ánh mắt giao nhau trong giây lát, và cảm xúc của Kris như vỡ òa

- ...Phong.!!

31. Chương 31

Phong dứt tay vào túi quần, chậm chậm tiến về phía Kris, cúi người sát xuống nói nhỏ vào tai nó

- Cởi ra

Chất giọng vẫn lạnh băng xa cách, Kris có chút ngạc nhiên

- Đồng phục

Phong tiếp tục nói. Kris kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng, nó đã lùi lại

- Chúng là của anh?

Phong không đáp, chỉ nhìn Kris, nhưng nó có thể thấy, trong đôi mắt kia, không hề có hình ảnh của nó. Kris cũng mặt lạnh tanh, đưa tay....cởi áo ra

Bọn người kia đứng phía sau khoái chí, nhích gần đến xem

Và đương nhiên, Kris có mặc 1 áo thun khác bên trong

Bọn kia chứng hững

Nhưng lúc kéo cổ áo ra khỏi đầu, Kris quên mất nó đang đội nón, thế là chiếc nón bị kéo rơi xuống, khiến mái buộc đuôi gà xõa ra (vẫn còn cột tóc chứ không xõa hết nhé)

Trong phút chốc, một loạt nạn nhân của hiện tượng sét đánh xuất hiện

Nhưng Phong, vẫn không nhìn nó

Một chút thất vọng ẩn sâu trong đôi mắt, Kris cúi nhặt lại nón và ném chiếc áo về phía Phong, nhưng hắn không chụp lấy, cũng không liếc lấy một giây, để mặc chiếc áo rơi xuống nền tuyết

- Tao không hiểu, sao đại ca phải nhọc công tìm bộ đồ thể dục chứ?

- Ngu thế, đại ca không tìm áo, mà tìm người trộm nó

- Sao tao lại nghe anh Will nói đại ca để quên một thứ trong đó nên mới muốn tìm lại

- @#%6

- #@!

Bọn đàn em bắt đầu xì xào

- Anh Rei

Một cô gái từ xa đi đến, tung tăng trong bộ đồng phục W.K. Trông cô rất xinh xắn, như một cô công chúa nhỏ vậy

Mọi người đều cười với cô, cô cũng mỉm cười chào lại

- Em mua bữa tối cho anh nè

Cô bước đến bên Phong, đưa hộp thức ăn lên

- Tiểu công chúa đáng yêu quá

- Ước gì tao cũng có người yêu như vậy

- Đại ca thật là có phúc

- \$%#@#%

Phong vẫn lơ đãng nhìn đầu đó, không hề quan tâm đến cô tiểu công chúa. Rồi hắn chợt nhấc chân lên, đạp lên chiếc áo thể dục

Đám đàn em thôi không bàn tán nữa mà im bật hết. Chúng biết sắp có chuyện không hay rồi

Phong nhíu mày, hắn đưa mắt sang nhìn Kris

Lúc này cô gái kia mới để ý có một người con gái khác ở đây, cô ta quay sang, bàng hoàng

- Là chị??

Kris nhìn cô ta, mặt vẫn lạnh căm

- Mẫn-Nhi?

Đó chính là cô bé mà lúc đi “honey moon” ở Nhật Phong và Kris đã cứu. Nhi có chút bối rối, cô nhìn sang Phong, lúc này Phong vẫn chú mục vào Kris, vẻ mặt có chút không vui

Kris nhếch miệng cười

- Tìm thứ này sao?

Nó lúi trong túi ra một vật nhỏ xíu, không rõ là gì nhưng phát ra ánh sáng rất chói mắt. Phong tiến thêm vài bước

- Đưa đây

- Không

Kris đáp lại vô cùng điềm tĩnh. Bọn đàn em há hốc mồm miệng, chưa ai từng làm trái lời đại ca, cô gái này không biết là dùng cảm hay chán sống đây

Mẫn Nhi nhìn vào vật trên tay Kris, nhú mày thốt lên

- Chiếc bông tai đó...???

Kể từ đêm trên đồi ngắm sao 4 năm trước, đó đã là vật bất li thân của Phong. Sau này, bản thân Phong cũng không rõ tại sao lại luôn đeo chiếc bông tai đó, chỉ biết nếu thiếu nó thì hẳn sẽ cảm thấy rất không thoải mái

Mẫn Nhi liếc nhìn Kris, cô ta cảm thấy khó chịu vô cùng

Đang lúc căng thẳng, thì đột nhiên có một đám người kéo đến

- Rei, hôm nay mày phải trả giá cho những gì mày đã làm với tụi tao

Tên đi đầu tóc để dựng, kẻ viền mắt rất đậm hống hách nói. Phong vẫn không hề nhìn gã, chỉ chăm chăm nhìn vào Kris

Rồi gã còn tiếp tục lảm nhảm gì đó không rõ, chỉ biết sau đó quá điên tiết do nhân vật chính không hề chú ý gì đến mình nên gã thét với lũ tay chân xông vào đập luôn

Có vẻ gã này thật sự đích tâm muốn trả thù nên kéo rất đông đàn em đến, trăm mấy tên chứ chẳng đùa. Phong đành dời mắt khỏi Kris, lao vào cuộc chơi. Sau khi tàn cuộc, thì đã chẳng còn thấy nó đâu

Kris đi về hướng cổng. Trong đầu đang sắp xếp mọi chuyện. Thái độ của Phong rõ ràng không bình thường, cả ánh mắt xa lạ kia nữa.

- Chị

Có tiếng gọi, Kris dừng lại. Là Mẫn Nhi. Cô ta mỉm cười dịu dàng

- Người đó là Rei, là bạn trai của em, tụi em là thanh mai trúc mã, lên đại học tụi em quyết định đến Hàn Quốc học vì muốn thay đổi môi trường. Anh ấy không phải là anh Phong đâu

Nhi đột nhiên nói một mạch. Kris im lặng lắng nghe

- ...cho nên, chị hãy trả anh ấy chiếc bông tai đi, đó là kỉ vật mà mẹ anh ấy để lại..

Nhi nhìn Kris như van nài, nó vẫn đứng yên. Rồi trên khóe môi khẽ nở nụ cười

- Tôi sẽ tự tay đem trả

Và không để Nhi nói thêm câu nào, Kris nhanh chóng bước ra khỏi cổng. Nhi đứng đó cho đến khi bóng Kris khuất sau rặng cây, môi cô mím chặt lại

Kris ngồi vào xe của Lin, nhỏ lo lắng hỏi

- Cậu đi đâu sao lâu quá vậy? Xảy ra chuyện gì àh?

- Không, gặp người quen thôi

- Người quen?

Lin thắc mắc, nhưng Kris có vẻ như sẽ không nói gì thêm, nên nhỏ cũng không hỏi nữa. Bảo tài xế chạy về nhà. Nhưng đến nửa đường thì Lin bảo rẽ ngang nhà Khang. Đến nơi thì nhỏ chạy bổ vào vô cùng tự nhiên, miệng la lối um sùm

- Hoàng Thiên Khang, anh đâu rồi, ra đây ngay

Khang từ phòng bước ra, bộ dạng còn ngái ngủ

- Có chuyện gì vậy?

- Còn hỏi àh, anh cặp kè với con nào bên W.K hả?

- Gì cơ?

- Đừng tưởng tôi không bắt quả tang được thì chơi nhé, khai mau

- Em điên àh?

- #@%^

- @%#\$%

2 người lại cãi nhau, khiến căn nhà vốn yên tĩnh là thế mà giờ ồn như cái chợ. Người đời nói 3 người làm nên cái chợ, nhưng chỉ với 2 người này thôi thì có thể phá nát luôn cái chợ ấy chứ

Kris ngồi xuống ghế, tự nhiên uống trà

- Em cũng gan thật đấy dám đi đến đó một mình àh?

- Đừng có mà đánh trống lảng, tôi đi với Kris

- Với Kris?? Vậy....

Khang hơi dừng lại, mắt liếc nhìn sang nó. Kris vẫn bình thản ngồi lật lật mấy tờ tạp chí. Cậu thở phào

- Anh đến đó vì Phong?

Đang định quay sang cãi tiếp với Lin thì Khang khựng lại, Kris đã gấp tạp chí lại, lạnh lùng nhìn cậu

- Em...biết rồi?

- Có..chuyện gì vậy?? Sao lại liên quan đến anh Phong????

Lin cũng bất ngờ, quay sang hỏi 2 người

- Đây, trả lời em đi chứ

Nhìn Kris và Lin, Khang biết không thể giấu nổi nữa, cậu thở dài

- 2 tuần trước, có người quen nói gặp 1 người rất giống Blue ở W.K, nên anh muốn đích thân đến kiểm chứng, đi đến lần thứ 4, anh mới gặp được. Quả thật rất giống

- Giống?

Kris nhú mày. Khang gật đầu, buồn bã nói tiếp

- Anh đã cho người điều tra, cậu ta sinh ra ở Nhật, tên là Rei, hoàn toàn không có mối liên hệ nào với Blue

- Vậy...chỉ là người giống người thôi sao???

- Có lẽ vậy

Rồi Khang nói sơ lược những gì cậu điều tra được về người con trai tên Rei đó

Lin thất vọng cup mắt xuống, rồi nhỏ lén nhìn sang Kris

- Vậy ra lúc này...cậu đã gặp anh ta??

Kris khẽ gật đầu, Lin ngốc nghếch hỏi

- Vậy giờ...cậu tính sao?

Kris đứng dậy vươn vai

- Giành lại thôi

Khang lắc đầu

- Anh đã điều tra rất kĩ rồi, người đó không phải là Blue đâu

- Không, đó chắc-chắc-là-Phong

- Sao em biết?

Khang thắc mắc, Kris nắm chặt chiếc bông tai trong túi áo, trước khi bước ra cửa, nó quay lại, mỉm cười nói

- Vì ngôi sao sáng nhất xuất hiện rồi

32. Chương 32

Đợt lạnh nhất của Hàn Quốc bao giờ cũng gắn liền với ngày lễ lớn nhất trong năm: Lễ Giáng Sinh

Kris ngồi trong lớp học nhưng mắt chỉ luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết rơi ngày càng dày, dự báo thời tiết đã nói Giáng Sinh năm nay có thể có đợt tuyết thổi mạnh nhất 10 năm qua.

- Hi Kris, đêm Noen trường mình có tổ chức vũ hội, em đi với anh nhé??

Đã đến giờ ăn trưa, Jun bước vào lớp, thản nhiên ngồi cạnh Kris.

Có tiếng tin nhắn, Kris mở ra xem

“Họ đi nghỉ ở Jongan – Lin”

Kris mỉm cười trong 1 thoáng, gấp điện thoại lại, xách cặp đứng lên, không quên trả lời lại Jun

- Bạn rồi

Jun ngồi đờ ra, lúc này Kris cười sao, dù nụ cười chỉ như gió thoảng, nhưng thật sự là nó đã cười

- Tại sao anh lại quan tâm đến con nhỏ đó quá vậy, em mới là bạn gái anh kia mà

Anni không biết từ khi nào đã đứng phía sau, nói giọng bức tức. Jun nhếch mép cười, tiến về phía cô, hôn phớt lên môi

- Vì em đã là của anh rồi, còn cô ấy, thì chưa

Giọng điệu thật quá đều đặn, nhưng Anni thích chính là tính cách này của Jun, cô ta khoác tay cậu, mỉm cười

- Vậy để xem anh dùng cách gì lừa dỗ người đẹp bằng giá đó

Anni đã hiểu ra, không cần phải xen vào, cứ để Jun lừa Kris, và cậu sẽ mau chóng chán khi món đồ chơi đó thuộc về cậu, rồi sau đó Jun sẽ lại quay về bên cô ta

Jongan là khu nghỉ rất nổi tiếng ở Hàn Quốc vào mùa đông, không những phong cảnh đẹp, mà còn vì những hoạt động chào mừng Giáng Sinh rất tưng bừng. Nhưng lượng khách kéo về đây chỉ vừa đủ chứ không nhiều vì tuy đẹp nhưng thời tiết ở đây khi nổi bão cũng rất khắc nghiệt

Kris gặp Lin và Khang ở trước cửa khách sạn. Khách sạn này rất đặc biệt ở chỗ phòng nghỉ sẽ là những căn nhà gỗ nhỏ xinh xắn đặc rải rác trong khu Jongan. Sau khi nhận phòng xong, trong khi Khang đang bàn chuyện qua điện thoại thì Lin đã kéo Kris đi đến 1 căn biệt thự

- Họ ở trong đó, là biệt thự nhà con bé kia

Đó là một ngôi biệt thự kiểu tây, màu gạch ngói đun đỏ nổi bật giữa nền tuyết trắng. Xung quanh phải đến chục chiếc xe địa hình đi trong tuyết, xem ra không hổ danh là dân W.K, rất giàu.

- Tổ thực rất muốn nhìn mặt con hồ ly tinh đó

Lin vừa nói vừa nghiêng răng kèn kẹt, thì ra nhỏ kéo Kris đến đây vì nôn nóng muốn gặp vị hôn thê của Phong

- Sớm muộn cũng gặp thôi

Kris đút tay vào túi, thông thả bước đi

- Đây, có phải cậu có kế hoạch gì không??

Lin vừa chạy rượt theo vừa hỏi tới tấp, nhưng chỉ nhận được sự im lặng đầy thích thú của Kris

Nhà hàng Jongan

Đây là nhà hàng duy nhất ở Jongan, thiết kế không mấy sang trọng nhưng đồ ăn rất ngon. Tối nay nhà hàng đặc biệt đông khách, lúc 3 giờ nó đến thì đã chật kín chỗ ngồi, cũng may Khang đã đặt trước một bàn từ sớm

Và chẳng biết vô tình hay cố ý, bàn của họ được xếp kế sát bàn của hội W.K

Do mối thù truyền kiếp, lại thêm chuyện của Phong, nên có vẻ cả 2 bên đều không hoan nghênh sự có mặt của nhau, nhất là Mẫn Nhi, cô ta lộ rõ vẻ ngạc nhiên và khó chịu

- Chào người đẹp

Will từ bàn bên nói vọng sang, kèm theo là một nụ cười rất quý ông. Kris chẳng để tâm. Nhưng anh chàng Will đó xem ra rất biết cách ứng xử, hẳn tự nhiên đi sang bàn của tụi nó

- Chẳng mấy dịp được hội ngộ với E.K, qua nhập tiệc cùng bọn này đi

Đề nghị rất lịch sự nhẹ nhàng, nhưng hoàn toàn không dễ từ chối, và có vẻ tụi nó cũng không muốn từ chối

- Rất sẵn lòng

Khang lịch sự đáp lại, vậy là 2 bàn nhập thành 1. Bữa tối bắt đầu

Khang và Will nói chuyện với nhau, xem ra rất hợp, vì họ toàn nói những chuyện người bình thường không bao giờ quan tâm. Lin lâu lâu cứ lên nhìn Phong, rồi lại liếc Mẫn Nhi, Phong và Kris vẫn im lặng từ tốn ăn

- Àh phải rồi, thật thất lễ nhưng hình như em vẫn chưa biết tên của chị?

Nhi bất chợt lên tiếng khi tay vẫn đang gấp thức ăn cho Phong. Kris không ngược lên nhìn, đáp nhạt

- Kris

- Thật ngại quá, lần trước được chị cứu em vẫn chưa có dịp trả ơn. Thôi thì bữa tối hôm nay em mời, chị ăn thoải mái nhé

Kris đặt nĩa xuống, uống một ngụm rượu, không hề có vẻ gì là cảm kích. Giống như nó, Lin cũng bỏ muống xuống, nói băng quơ

- Khó nuốt quá

- A xin lỗi, chị là...???

- Cứ gọi tôi là chị Linh

Lin hết cảm lên nói, Nhi mỉm cười gật gật

- Món ăn không hợp khẩu vị sao ạ??

- Không, rất ngon, chỉ là nuốt không nổi thôi

- Lin, đừng đùa nữa

Khang huých nhẹ tay Lin, nhỏ chống cằm

- Tôi chưa biết tên cô

- A phải rồi, em vẫn chưa giới thiệu, em là Lưu Mẫn Nhi, còn đây, là vị hôn phu của em, Rei

Nhi quay sang Phong mỉm cười ngọt ngào, còn hần vẫn điềm nhiên ăn. Lin cười nhạt

- Anh, phải ăn củ cải luôn chứ

Nhi làm ra vẻ nũng nịu nói với Phong, rồi gấp củ cải vào chén của hần

- Ăn cái này đi anh

Rồi cô ta cứ sà sà bên Phong làm đủ trò

- Chà, xem họ thân mật chưa kìa

- Vợ chồng sắp cưới có khác

- Xứng đôi thật

- @\$!#\$#

Mấy tên W.K lại xì xào bàn tán. Mẫn Nhi vui sướng ra mặt, cô nhìn Kris, nó vẫn thản nhiên nhấm nháp ly rượu

- Ôi em xin lỗi, chị không sao chứ???

Ly rượu bị Nhi “vô tình” đụng trúng đổ hết vào áo Kris. Vài tiếng cười vang lên

- Cậu có sao không??

Lin lo lắng quay sang, không quên tặng kèm cho Nhi cái lườm đến cháy mắt

- Em xin lỗi xin lỗi, em bất cẩn quá, em đền chị một cái áo mới đẹp hơn nhé

Từng câu nói đều hiện lên ý chế giễu

- Không sao

Kris lấy giấy ăn lau, bình thản nói

- Không không lỗi do em mà, em xin lỗi...

Nhi vẫn nói không ngừng, còn khóc nữa. Mọi người bắt đầu để ý, chỉ trỏ bàn tán cứ như Kris đang làm khó Nhi. Lin tức lắm, đang định lên tiếng thì Kris kéo nhỏ xuống, nhoẻn miệng cười

Nguyên chai rượu đổ thẳng vào Mẫn Nhi, quá bất ngờ, cô ta không biết nên phản ứng ra sao

- Chị...chị...

- Sòng phẳng, không cần xin lỗi

Kris chống cằm nói, rồi đẩy ghế đứng lên

Lúc này Phong mới bỏ nĩa xuống, hần nhanh chóng nắm lấy tay Kris khi nó bước qua

- Đưa đây

Kris dừng lại, tim đập hơi nhanh do sự tiếp xúc bất ngờ. Nhưng rất nhanh chóng nó đã bình tĩnh lại, cúi người xuống, nói khẽ vào tai Phong

Hần vẫn chẳng có cảm xúc gì, nhưng tay đã buông lỏng tay nó ra. Cả 3 đứa nó bước ra khỏi nhà hàng, Mẫn Nhi giận muốn điên, cô ta nắm chặt tay lại, nghiến răng nhìn theo

Phong uống một ngụm rượu rồi cũng đẩy ghế bước ra ngoài

“Gốc cây phong phía tây, 7h tối mai”

Hôm nay chính là Giáng Sinh

Khắp đường phố ở Jongan trang trí vô cùng rực rỡ. Những cửa hàng, đèn đường, cây cối đều lung linh sắc đèn

Mới sáng sớm Lin đã lôi Kris dậy, và dĩ nhiên, là đi mua sắm

- Tối nay cậu hẹn với anh Phong rồi, phải lo sắm sửa đi chứ

Lin vừa nói tay vừa lựa đồ lia lịa. Kris thờ ơ nhìn đồng quần áo nhỏ chọn

- Lòe loẹt

Rồi nó nhét headphone vào luôn. Mặc cho Lin cứ đứng cằn nhằn. Nhỏ thở dài bất lực, Kris là chúa cứng đầu, nếu đã không thích thì có chia sủng vào đầu nó cũng vậy thôi. Lin lựa một hồi chán rồi cũng ngồi phịch xuống ghế, đúng lúc đó thì mắt nhỏ chạm phải một chiếc đầm. Nó rất đơn giản, chỉ một màu trắng tinh khiết, không có tay, phần trên ôm sát vào người, đến eo thì hơi xòe ra. Lin lập tức kéo Kris vào thử. Khi nó bước ra, cả Lin và những người bán hàng đều trầm trồ

- Trông cậu..như một nữ thần ấy

Lin mở to mắt nói, chiếc đầm cứ như được làm riêng cho Kris, ôm gọn 3 vòng cực chuẩn, tôn lên làn da trắng mịn, đầm dài chưa đến đầu gối làm lộ đôi chân nõn nà. Lin cứ nhìn si mê như muốn ăn tươi nuốt sống nó, Kris thở dài, nó biết không thể nào trả lại chiếc đầm này được rồi.

- Anh Rei, tối nay chúng ta ra ngoài ăn tối nhé??

Mẫn Nhi mở to mắt chớp chớp nhìn Phong, hần vắn ngoảnh mặt đi phía khác, chăm chú nghe nhạc

- Anh Rei !!

Nhi nín nẹ tay Phong, nũng nịu, hần rút tay ra, đút tay vào túi quần bỏ đi

- Tiểu công chúa, làm gì mà tức giận thế??

Will từ phía sau đi đến, mỉm cười nói. Nhi giậm chân xuống đầy bực tức

- Chị ta có gì hay chứ?

Will là người tinh ý và thông minh, hần thừa biết Nhi đang tức chuyện gì

- Công chúa hà tất phải đi ghen với cô ấy chứ? Chẳng phải Rei đã là vị hôn phu của em rồi sao??

- Chuyện đó là đương nhiên, nhưng sự xuất hiện của chị ta khiến em không thoải mái

- Nhưng cô ấy đã cứu em 1 lần, nhớ chứ?

- Hừ, đâu ai nhờ

- Haha, công chúa, sao có thể vô tình vô nghĩa như vậy chứ?

- Em sẽ không để yên cho chị ta, không ai có thể cướp Rei của em

Mẫn Nhi liếc nhìn Will rồi hất mặt bỏ đi. Will mỉm cười: “Em không thể sánh với cô ấy đâu, công chúa àh, vì cô ấy, là nữ hoàng”

6h30 tối

Khang chán nản ngồi ghế đợi 2 cô nàng lục đục trang điểm, cả người dường như sắp dính vào ghế

Vừa định lên tiếng hỏi thì có tiếng bước chân đi xuống. Lin xúm xính trong chiếc đầm phòng màu đỏ, tóc uốn xoăn để xòa ra nhẹ nhàng, trông nhỏ đáng yêu như một đứa trẻ vậy, nhỏ càng tươi tắn hơn nhờ 1 lớp trang điểm nhẹ. Khang ngậy người ra nhìn, đến khi Lin tiến lại gần rồi cậu chợt đỏ mặt quay sang hướng khác

- Anh thấy thế nào??

- Ừm...rất đẹp

Khang húng hăng vờ ho, Lin cười tít mắt

- Hehe chưa hết đâu, hãy xem tác phẩm của em đây

Lin thích thú nhìn về phía cầu thang, Khang cũng nhìn theo, và thêm 1 lần nữa cậu sững người lại. Kris bước xuống, vẫn là chiếc đầm trắng sáng nay, giờ thêm khoác ngoài là chiếc áo sơ mi ca-ro đỏ side rộng và đôi giày bệt màu nude dưới chân. Nhìn tuy không hợp nhau nhưng rất cá tính, và đây đều là do Kris tự phối thôi, còn tác phẩm của Lin? Chính là mái tóc tết đuôi cá, nhỏ chỉ thắt hờ, khiến cho Kris trông rất nữ tính dịu dàng. Và hoàn toàn không có son phấn

Khang đơ tại chỗ, mắt không chớp. Đến khi gió lạnh lùa vào khi Kris mở cửa, cậu mới tỉnh

- Em mặc vậy..không lạnh àh???

Kris đứng ở cửa một lúc, rồi nhún vai

- Không

Lin với tay lấy áo khoác rồi kéo Khang ra ngoài

- Bọn tớ đi đây, goodluck Kris

Nhỏ nháy mắt với nó, Kris khẽ gật. Đi được một đoạn rồi Lin ngoái lại hét to

- Merry Christmas !!

Kris mỉm cười, quay người đi về phía chỗ hẹn

Jongan giờ đây chìm ngập trong ánh đèn lung linh. Rất nhiều gia đình, cặp đôi đổ ra đường, những bài thánh ca dần vang lên, nụ cười và câu chúc giáng sinh trở nên thật tự nhiên giữa những người xa lạ. Đây chính là không khí Giáng Sinh. Thật ấm áp.

Khi Kris đến nơi, đã thấy Phong đứng đợi sẵn. Hắn quay lưng về phía nó, tay đút vào túi quần. Kris bỗng bước chậm lại, thật chậm, để ngắm thỏa thích dáng người thân quen đó. Đến giờ Kris vẫn không thể tin được, việc Phong còn sống, cứ như là 1 giấc mơ, một giấc mơ thật đẹp. Kris đã đứng sát Phong từ lúc nào. Mùi hương cam chanh thoảng đến. Rất dễ chịu. Kris bất chợt đưa tay toan chạm vào lưng Phong, nhưng nó đã khựng lại

- Trễ 5 phút

Phong chợt lên tiếng, giọng không nghe ra cảm xúc gì. Kris hạ tay xuống, lùi lại 2 bước. Phong xoay lại, vẫn giọng điệu đó

- Đưa đây

- 3 lần

- ??

- Anh nói câu này 3 lần từ khi chúng ta gặp nhau. Không còn gì hay hơn để nói sao??

- Không

- 4 năm qua..anh thế nào??

Kris ngập ngừng hỏi. Phong liếc mắt nhìn chỗ khác, có vẻ không muốn trả lời

- Trả lời 3 câu hỏi, em sẽ trả bổng tai cho anh

Có vẻ đã đánh động được Phong, hắn quay lại nhìn nó, nhếch miệng cười, rồi nhanh như cắt tiến lại gần Kris, ép sát nó vào thân cây, chậm chậm, đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt xinh đẹp. Kris bất ngờ không phản ứng được, tim đập nhanh dần. Phong dần cúi xuống, gần đến nỗi Kris có thể cảm nhận được hơi thở mát lạnh của hắn. Khi 2 khuôn mặt đã kề sát nhau, Kris theo phản xạ nhắm chặt mắt lại, Phong tiếp tục cúi thấp, lướt qua làn môi mềm, nói khẽ vào tai nó

- Không hứng thú

Nhanh như cắt Phong đã đứng thẳng dậy. Kris đưa tay chạm vào tai, chiếc bông tai đã biến mất

- Chiếc bông tai quan trọng vậy sao?

- Phải

- Tại sao?

- Không liên quan đến cô

- Đó không phải câu trả lời

- Tôi không trả lời

Phong quay người bỏ đi

- Dương Thiên Phong

Kris toan đuổi theo, thì

Một khẩu súng chĩa thẳng vào thái dương của nó.

Phong vẫn bước đều đều, xa dần xa dần.

Nhét headphone vào tai, hần khê nhếch môi, đôi mắt lạnh căm

- Em gái xinh đẹp, em chọn nhầm người để đùa rồi

- Đừng trách bọn anh nhé, bọn anh chỉ làm theo lệnh của đại ca thôi

- Giáng Sinh vui vẻ

1 loạt tiếng súng lên nòng, chĩa thẳng vào Kris

Xem ra muốn lạnh lặn thoát khỏi đây

Là điều hoàn toàn không thể

33. Chương 33

1 loạt tiếng súng lên nòng, chĩa thẳng vào Kris

Xem ra muốn lạnh lặn thoát khỏi đây

Là điều hoàn toàn không thể

.....

Vừa lúc đó, những chùm đèn trang trí treo trên cây sáng lên, hút lấy sự chú ý của lũ đàn em trong 1s, và như thế là quá đủ

Lúc bọn chúng quay lại nhìn Kris, thì đã thấy nó đứng khá xa

1 tên chĩa súng vào Kris, nhếch mép cười

- Định chạy hả cô em

Kris không nhìn gã, tay nghịch hòn đá không biết nhặt từ khi nào, nói khế

- Không hề

Rồi nhanh như cắt, nó ném hòn đá về phía chúng. Lực ném nhanh và rất mạnh, nhưng, lại không trúng ai

Bọn chúng cười lớn, tên ban nãy chậm chậm tiến lại gần

- Trượt rồi

Rồi gã nổ súng, viên đạn sượt qua khuôn mặt xinh đẹp của Kris, để lại 1 vết máu dài. Nó không né, cũng không hé răng nửa câu, ánh mắt vẫn điềm tĩnh. Gã nhếch miệng cười, bắn viên thứ 2

Chợt

Kris đưa một ngón tay lên môi, ra hiệu im lặng, đồng thời nở nụ cười quen thuộc....

Đầu tiên là một tiếng động rất nhẹ, sau đó lớn dần lớn dần và kèm theo những chấn động. Bọn chúng quay lại nhìn, một khối tuyết đang lăn xuống với vận tốc và bán kính tăng dần. Chúng há hốc mồm, trong phút chốc chỉ biết đứng trơ ra nhìn. Khi đã tỉnh lại, thì có chạy cũng không kịp nữa

.....

Kris bước ra khỏi tảng đá to, phủi đám tuyết bám trên người. Không phải tự nhiên mà nó hện Phong ở chân núi vào giờ đó, nó thừa biết thể nào chuyện cũng thành ra thế này, vì tính cách của Phong, Kris đã quá rõ. Nó quẹt nhẹ vết thương trên mặt, mỉm cười đau đớn: “Có lẽ đây chính là hình phạt dành cho em”

Lúc Kris về cabin thì đã gần nửa đêm, nhưng có vẻ Giáng Sinh năm nay không mấy an lành rồi

- Chị về trễ thế???

Mẫn Nhi chạy tới lo lắng hỏi. Thấy Kris không đáp, cô ta nói tiếp

- Em đợi chị cả buổi tối rồi...Em có chuyện muốn nói với chị

Nhi hơi ngập ngừng

- Em biết tối nay chị hẹn gặp anh Rei...và em mong sau này chị đừng làm vậy nữa. Chị cũng biết rồi đấy, chúng em đã đính hôn...chị làm vậy...không hay lắm

Kris nhìn cô ta, nhướn miệng cười, giọng lạnh căm

- Tôi không quan tâm “anh Rei” của cô

Nhi cũng nhếch miệng, lắc đầu cười

- Không lẽ chị vẫn nghĩ đó là “anh Phong” của chị hay sao???. Haha, chị Kris, anh Phong của chị, đã chết từ 4 năm trước rồi

- Tại sao cô biết??

- Tại...ơ..tại..

Nhi im bất nhìn sang hướng khác. Kris tiến lại gần cô ta, giọng nhẹ tênh

- Hôm ở trường cô đã nói “ Người đó là Rei, là bạn trai của em.....Anh ấy không phải là anh Phong đâu “

- Phải, và đó là sự thật

- Sao cô biết anh ấy tên Phong?

- Vì..ơ..ùm..

- Chúng tôi hoàn toàn không giới thiệu tên, cô cũng không biết tên của tôi, vậy tại sao lại biết tên anh ấy?

Mẫn Nhi cắn chặt môi. Kris cúi xuống, phả từng hơi lạnh vào tai cô ta

- Đã quyết định làm chuyện xấu, thì nên khôn ngoan một chút

Rồi nó đứng thẳng dậy, mỉm cười “vui vẻ”

- “anh Rei” của cô, cô cứ việc giữ, còn Phong, thuộc về tôi chắc rồi

Mẫn Nhi tức đến nổi mặt đỏ bừng bừng nhưng vẫn không nói được câu nào

Đi được một đoạn, Kris khẽ khựng lại

- Còn điều cuối cùng nữa, Phong ghét ăn củ cải

Ai nói Kris không biết ghen, không biết tức chứ. Chỉ là nó cao cơ hơn, không để người khác đọc được cảm xúc của mình thôi. Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn, nhưng Kris không muốn bỏ phí nhiều thời gian như

vậy. Lưu Mẫn Nhi, tốt nhất cô ta đừng làm gì khiến Kris không thích nữa, vì khi đó, nó nhất định không bỏ qua cho cô ta

Mẫn Nhi quay ngoắt đi, từng bước chân giậm dứ trút lên lớp tuyết xốp mịn

- Nếu chị đã biết hết rồi, thì tôi cũng không khách sáo nữa

Quán Bar

- Sao Giáng Sinh mà lại đến đây uống thế???

Will tiến lại, đập nhẹ vào vai Phong. Hắn không đáp, từ tốn nhấm nháp ly Martini

- Nghe nói hôm nay có hẹn với mỹ nhân, sao rồi??

Có thể nói, Will là bạn thân nhất của “Rei”

- Bình thường

- Bình thường??? Không phải mày xử cô ấy rồi đấy chứ??

- Ừ

- Gì cơ??

- Mày quan tâm?

- Có chút hứng thú. Chiếc bông tai quan trọng đến thế sao?

Phong không đáp. Hắn đưa tay chạm nhẹ vào chiếc bông tai trên tai phải của mình, có một hơi ấm, rất nhỏ thôi, chợt thoáng qua. Của người con gái đó chăng? Đôi mắt xanh trở nên sâu thẳm

Một trận tuyết lở đã xảy ra ở rừng phong lúc 8 giờ tối hôm qua, rất may chỉ có vài du khách bị thương nhẹ, chúng tôi đang tiếp tục....>

Phong xoay xoay ly rượu, khẽ mỉm cười

- Kris, cậu không sao chứ??

Lin như hét lên trong điện thoại, giọng lo lắng cực độ. Nó bình thản đáp

- Không sao

- Mình nghe bản tin trên ti vi rồi, thật là nguy hiểm quá, sao mà trùng hợp thế được chứ??

Đầu dây bên kia, Kirs cười nhạt. Rồi Lin còn nói một thôi một hồi gì nữa thì đột nhiên cúp máy, nhỏ đúng là khó hiểu mà. Kris vừa đặt xuống thì điện thoại lại reo lên.

Nhìn vào màn hình, nó mỉm cười

.....

- Vậy người ấy chính là Blue??

Khang hỏi như muốn xác nhận lại, Kris khẽ gật

- ...và anh ấy bị mất trí nhớ???

Lin tiếp và cũng nhận được cái gật thờ ơ. Khang cầm những thông tin Kyo gửi cho Kris, đọc: “Rei, 21 tuổi, sinh ra và lớn lên ở Nhật, cha mẹ mất từ sớm, được nhà họ Lưu nhận nuôi. Là bậc kỳ tài trong giới kinh doanh, đính ước với Lưu tiểu thư, trong tương lai sẽ trở thành người kế nghiệp của Lưu gia”

- Chà, một lý lịch hoàn hảo

-của 1 người không có thực

Kris nói nhẹ tênh. Nhấp ngụm trà, nó tiếp

- Vị bác sĩ đó đã xác nhận, Phong đã được cấp cứu tại bệnh viện đó 4 năm trước

Thông thường, người bình thường bị bắn vào ngực trái ở vị trí gần như vậy thì khả năng sống sót là zê-rô, Phong đương nhiên không phải thần, nhưng hắn cũng chẳng phải là người bình thường, vì tim của Phong, là nằm bên phải. Đây là một trong những trường hợp rất hiếm gặp, cũng nhờ vậy mà Phong không chết. Nhưng trong lúc cấp cứu, tim của Phong đã ngừng đập trong 1 giây, khiến áu không được đưa lên não, gây mất trí nhớ. Hoàn toàn không có máu bầm hay khối u trong não, nên việc nhớ lại, là tùy thuộc vào Phong

- Vậy giờ em tính sao??

- Phải làm anh Phong nhớ lại chứ sao nữa

Lin nhảy vào trả lời

- Làm sao để Blue nhớ lại đây?

- Đánh thức những kí ức quan trọng nhất của anh ấy là được. Chuyện này thì chỉ có..

2 người đồng loạt nhìn Kris

- ...cậu mới làm được thôi

Nó trầm ngâm, được một lúc thì chợt hỏi

- 2 người có nghĩ Phong đang hạnh phúc không?

- Hoàn toàn không

Hiếm có dịp nào Khang và Lin lại đồng thanh như vậy, nhỏ còn bồi thêm

- Cái con Lưu Mẫn Nhi kia như ác quỷ cầm tù hoàng tử đẹp trai của chúng ta ấy

Kris mỉm cười, đặt tách trà xuống

- Vậy thì đi cứu hoàng tử thôi

Lin và Khang nhìn nhau, cũng mỉm cười

- Đã chuẩn bị hết chưa??

- Dạ tất cả đã sẵn sàng thưa tiểu thư

Mẫn Nhi nhếch miệng cười

Cuộc chơi bắt đầu

Tối, ở W.K

Vào những giờ học ban đêm, Phong rất ít xuất hiện trong lớp, mà luôn ở khu bãi sau,..ngủ.

Trời tối không một ánh sao, gió mùa đông thổi không ngớt, quả thật có diên mới ra đây, nhưng đối với Phong, lại là một nơi rất lý tưởng

- Ra đi

Phong nói khi mắt vẫn nhắm. 1 bóng người từ trên cây nhảy xuống, vô cùng bình thản tiến về phía hắn

- Tôi đến đòi lại một thứ

Vẫn phonh cách đánh thẳng vào vấn đề như mọi khi. Phong đứng đối diện Kris, hơi nhúu mày

- Đòi?

- Phải, chiếc bông tai

Phong cười nhạt, hắn không hứng thú với loại con gái bám dai dẳng và tìm mọi cách để tiếp cận mình. Kris đoán được hắn đang nghĩ gì, nó nhẹ nhàng vén tóc của mình lên

Phong hơi sững người. 1 chiếc bông tai giống hệt chiếc của hắn.

- Chiếc này là của anh, còn chiếc trên tai phải của anh, là của tôi

- ...

- Anh không muốn lấy lại??

- Không

- Không phải nó rất quan trọng sao?

- Hết rồi

Phong dứt tay vào túi quần lững thững bước đi. Kris cười, thì ra cảm giác khi là một người “bình thường” đối với Phong là như vậy

- Ô, xem ai đây này

1 toán người từ đâu bước ra, ăn mặc rất kì dị, không phải là đàn em của Phong

- Là..nữ thần đấy

1 tên đầu trọc nhìn nó với đôi mắt đê mê, bàn tay dơ bẩn lả lướt trên khuôn mặt của Kris

- Á aaaaaaaa tay của tao, tay của tao

Gã thét lên, ôm lấy bàn tay bị bẻ gãy. Một ánh đèn pin chột lia tới, kèm theo đó là tiếng hét của bảo vệ

- Ai đó? Có chuyện xảy ra ở đây vậy??

Lúc ông ta chạy đến nơi thì chỉ còn thấy đám kì dị đó nằm ngổn ngang, còn Kris thì đã nhanh chóng biến mất. Bị bắt gặp trong W.K, sẽ rất phiền phức

Kris đi dọc hành lang dài và tối, nói gì thì nói, nó cũng không mấy thông thuộc đường đi ở đây, hướng hồ lúc này lại là buổi tối. Không sợ ma như Khang và Lin, nhưng Kris cũng không thích bóng tối, đi mãi đi mãi vẫn không thoát khỏi hành lang dài ngoằng này, nó dần bước chậm lại, rồi ngồi phịch xuống. Không đi nữa

Đưa tay lên chạm vào chiếc bông tai, lòng Kris chùng xuống. Thật sự lúc Khang hỏi làm thế nào để Phong nhớ lại, Kris cũng chẳng biết. Khi gặp nhau, thì họ đã yêu nhau rồi, Kris cũng chưa từng hỏi Phong tại sao lại yêu nó. Bây giờ, biết phải bắt đầu từ đâu đây

- Đứng dậy đi

Một giọng nói chột vang lên, chất giọng lạnh băng cuốn hút này, chỉ duy nhất là của Phong. Kris ngược lên, hẳn đã đứng đó từ lúc nào. Nó mỉm cười. Phong không nhìn Kris, nhanh chóng quay người bước đi. Kris đi theo, được một lúc thì đã thấy cổng trường, quay sang thì thấy Phong đã lấy xe và phóng đi. Nhìn theo Phong, Kris nhoen miêng cười

- Vờ như lạc đường để anh Rei thương hại giúp chị, thật bỉ ổi đấy

Không cần quay lại cũng biết giọng điệu hống hách đó là của ai

- Lòng thương hại? Phong không có đâu

- Haha chị lại huyền hoặc mình là anh ấy quan tâm chị hay sao?

- Đó là sự thật, chẳng qua cô ghen tức nên không muốn thừa nhận thôi

Mẫn Nhi khoanh tay, lắc đầu cười

- Anh Rei yêu tôi, chị chẳng là cái gì cả. Nếu muốn giành anh ấy, chị sẽ phải hối hận

- Tôi không giành, Phong vẫn sẽ trở về bên tôi

- Haha chị quá tự tin rồi đấy. Không ngờ anh Phong lại thích một người thủ đoạn như chị

- Thủ đoạn?? Cô chưa thấy đâu

Kris nhoen miêng cười, áp sát tai Nhi nói nhỏ

- Chỉ cần là thứ tôi muốn, tôi nhất định sẽ không từ thủ đoạn để có được

Trước khi bỏ đi, Kris nhếch miệng nói

- Cứu cô được 1 mạng, thì tôi cũng có thể lấy lại 1 mạng đó

Sáng hôm sau

Một dòng thông báo được dán lên bảng tin của trường. Ai cũng biết, khi hiệu trưởng đã quyết định dán lên cho toàn trường xem, nghĩa là không được xem xét lại nữa. Kris cũng chẳng quan tâm, nó thừa biết ai đã bày trò này, thật trẻ con.

Mẫn Nhi không hề biết rằng, cô ta làm vậy, là đang giúp cho Kris, vì trong cặp của nó, là tờ “Đơn xin nhập học trường Western Kings”

Rõ ràng, Lưu Mẫn Nhi không thể nào đấu lại Kris

34. Chương 34

Vào buổi sáng đẹp trời của những ngày cuối đông đầu xuân, trường W.K trở nên xôn xao hơn bao giờ hết khi có 1 sinh viên mới chuyển đến. Khỏi cần giới thiệu cũng biết là ai rồi

- Đây đó chẳng phải là người đẹp lần trước sao?? – đàn em của Phong

- Là con nhỏ chết tiệt đó – đám người kì dị

- Chị thật sự muốn đấu với tôi – Lưu Mẫn Nhi

- Em/mày/chị chết chắc rồi – đồng thanh

Kris mỉm cười giễu cợt, ánh mắt lạnh căm đầy thách thức

Xem ra, W.K sắp có nhiều chuyện thú vị đây

Câu chuyện thứ nhất

Nhà ăn

- Nghe nói cô ta lấy cắp chiếc bông của anh Rei – nữ sinh 1

- Làm vậy để gây chú ý chứ gì – nữ sinh 2

- Bám theo anh ấy đến tận đây, đồ mặt dày – nữ sinh 3

- Cho cô ta biết thế nào là lễ độ đi – n nữ sinh

Kris vẫn điềm tĩnh ngồi ăn. Trường này không được gì cả, chỉ được cái thức ăn ngon. 1 toán con gái kéo lại, và chuyện bắt đầu

Đám đó ngồi vây quay Kris, thản nhiên nói chuyện đùa giỡn, coi sự có mặt của nó như không khí. Nhưng không sao, với Kris, chuyện này chẳng là gì.

Được một lúc, thì một nhỏ lên tiếng

- Ê tụi bây ngửi thấy mùi gì hôi hôi không???

- Ủ, nghe như mùi.....- 1 nhỏ khác “băng quơ” đáp

- ..của người không có lòng tự trọng – rồi cả bọn đó quay sang nhìn Kris, đồng thanh

Đám đó cố tình nói thật lớn, cả nhà ăn đồng loạt nhìn về phía bàn đó, vẻ mặt thích thú chờ xem nhóm nữ quái trong trường sẽ “thịt” mem mới như thế nào

Cả nhà ăn giờ đây im phăng phắc, toàn bộ nhãn lực đều dồn hết vào người con gái xinh đẹp vẫn đang từ tốn ăn kia.

Cầm nhận rất rõ cái nhìn rực lửa của cả trăm người vào mình. Kris nhếch miệng cười khi tay vẫn nhẹ nhàng cắt miếng bít tết

- Sửa đều thật

Giọng nói không lớn, nhưng âm điệu lạnh thấu màng nhĩ. Con nhỏ đầu đàn ngồi kế tức giận thét lên

- Mày nói gì hả???

- Thứ như mày không có tư cách ngồi đây đâu. Cút đi – một nhỏ khác bĩu môi

- Đồ lẳng lơ

Kris hơi khựng tay lại, nhưng rất nhanh, nó tiếp tục đưa miếng bò lên miệng

Một con nhỏ hất đổ phần cơm của Kris, rít lên

- Bảo mày cút đi, không nghe sao??

Kris nhìn ả

- Bàn này của cô?

- Phải thì sao?

- Vậy phải đánh dấu chứ

- Gì...

Ả ta còn đang ngỡ ngàng thì

Chiếc nĩa trên tay Kris đã đâm xuyên lòng bàn tay cô ả, gấn ả chặt xuống bàn. Cả nhà ăn hoảng hốt. Chuyện bạo lực máu me không phải chưa từng thấy, chỉ có điều cảnh tượng này thật quá đáng sợ, lại do 1 người con gái có khuôn mặt thiên thần gây ra. Nhỏ đầu đàn chưa kịp nổi sùng lên thì Kris đã lên tiếng

- Đồ ăn rất quý giá....

Nguyên bàn ăn trong nháy mắt đã bị Kris đập đổ, những phần thức ăn bắn tung tóe, còn ả bị đóng vào bàn thì kêu thét lên đau đớn

-cho các người ăn, thật lãng phí

Nó cầm khăn ăn lau tay rồi bỏ đi. Đám đó toan đuổi theo thì

- Muốn giống cô ta?

Vẫn âm vực lạnh băng đó, khiến cho đám nữ quái chùn bước, môi mím chặt nhìn Kris đi xa dần

Câu chuyện thứ 2

Giờ thể dục

Môn học thể dục là tự chọn và không học theo lớp mà những sinh viên nào đăng ký cùng môn thì học cùng nhau, không phân biệt khối

Kris chọn bóng rổ, vì đơn giản, Phong cũng chọn bóng rổ. Tuy có cơ hội gần trai đẹp như thế nhưng lớp bóng rổ lại chẳng có mấy con gái học, vì những thành viên nòng cốt của đội bóng rổ, là băng đảng khét tiếng nhất trong trường

Có vẻ chúng thật sự khiến người khác run sợ đến nỗi, lớp bóng rổ chỉ có duy nhất Kris, Phong và chúng tham gia

Điều đáng chán hơn, là Phong không bao giờ xuất hiện cả, nên mặc nhiên, chỉ còn người đẹp giữa rừng quái thú

Và thật ác nghiệt, khi ngày đầu học, ông thầy đã bắt chia đội ra đấu

Mấy tên đó cười nham nhở

- Đội thua bị phạt thoát y hết nhé
- Em vào đội tụi anh đi, chắc chắn sẽ thắng
- Nhưng đội tụi anh là đội cởi áo đấy nhé

Tràng cười khả ố vang lên, những đôi mắt hau háu nhìn vào Kris. Đến cả ông thầy cũng xoa cằm thích thú. Nó lạnh nhạt

- Không hứng thú

Rồi bước thẳng đi

- Khoan đã, em tưởng một câu “không hứng thú” là xong sao. Cô em không có quyền quyết định đâu
- Quả bóng rổ bay thẳng đến chỗ Kris, nó chụp gọn

- Không tồi, nếu em đứng đây mà có thể ném bóng vào rổ, thì bọn anh tha cho

Gã chỉ vào cái rổ ở tít bên kia sân. Kris nhếch mép cười, dùng lực ném. Trái bóng lao như xé gió, và đáp thẳng vào...mặt ông thầy

- Buổi học kết thúc

Kris phủi tay. Gã lúc này lao đến ép sát nó vào tường, không biết moi đâu ra con dao, dí sát cổ họng Kris

- Em tưởng bọn này để yên vậy sao? Tốt nhất hãy ngoan ngoãn nghe lời đi. Dao không có mắt đâu

Kris nhìn thẳng vào con người đục ngầu, bình thản

- Súng cũng vậy

Gã sững người, mắt mở to. Nó đều đều giọng

- Vị trí này là cột sống, nếu bị thương, nhẹ nhất cũng làm người thực vật, không còn cơ hội tỏa sáng đâu, siêu sao bóng rổ

Gã toát mồ hôi hột. Nhìn đôi mắt lạnh cảm, gã biết nó dám bắn

- Được rồi

Gã đưa tay lên, làm điệu bộ đầu hàng, miệng khê cười nhưng khuôn mặt vô cùng tức tối. Kris cũng thoáng cười, nhanh như cắt đá bay con dao và vật gã nằm xuống sàn. Lũ xung quay không dám làm gì vì nó cầm súng. Còn gã kia bị vật mạnh không đứng dậy nổi. Kris giơ chân lên, đập vào bàn tay của gã. Gã nghiêng răng ken két. Tiếng xương gãy vang lên nghe thật chói tai

- Bàn tay dơ bẩn, không có tư cách chạm vào quả bóng

Rồi Kris nhấc chân lên, nói tiếp

- Chơi 1 trò chơi nhé, mày chạy và tao bắn, mày chạy đến vạch sân, thì coi như thoát

Không để cho gã kịp phản bác lại câu nào, Kris đã bắn 1 phát sát ngay tai gã

- Mày có 3 giây

Gã nhanh chóng bò dậy, chạy thục mạng. Kris đứng im, đếm đến giây thứ 3 thì lên nòng...và bắn

Hụt rồi. Gã đã chạy ra khỏi vạch sân. Nhưng Kris vẫn đưa súng về phía gã

- Mày nói...

Gã mặt tái xanh, lắp bắp

- Đùa thôi

Ngón tay bóp cò. Gã nhắm chặt mắt.

Nhưng, không có gì cả. Thì ra, súng đã hết đạn. Kris buông cây súng xuống, nhoen miệng cười

- Không có lần trượt thứ 2 đâu

Và nó bước ra khỏi sân. Kris đi khuất rồi, gã ngồi bệt xuống, lũ kia chạy lại, đã thấy quần gã ướt nhem. Đây đúng là một trò chơi nhớ đời.

Nhưng không chỉ có mỗi gã giang hồ đó là bị một phen khiếp vía. Ngoài cửa, Mẫn Nhi đứng im như tượng, sát đầu của cô ta, chỉ cách đúng 1 mm, là một lỗ nhỏ còn đang bốc khói, đó chính là viên đạn mà Kris bắn “trượt”. Nhi không ngờ, Kris đáng sợ như vậy, xem ra, cô ta phải tìm những trò bỉ ổi hơn thôi

Kris ra bãi sau, nó đoán, Phong sẽ ở đó, và quả đúng như vậy. Phong nằm thành thoi nghe nhạc, khuôn mặt say ngủ

Kris khê tiến đến, ngồi xuống bên cạnh. Lâu lắm rồi không ngắm Phong ngủ. Khuôn mặt hoàn mĩ lúc ngủ say thật đáng yêu, Kris chợt đưa tay vuốt dọc theo sống mũi cao

Phong nắm chặt tay Kris

- Đừng chạm vào tôi

Phong mở mắt, ngồi dậy. Kris im lặng, rồi nó chợt lao đến, ôm chặt lấy cổ Phong

- Chạm thì sao

Nhưng cũng rất nhanh nó đã buông ra, lè lưỡi với Phong rồi mỉm cười khoái chí bỏ đi: “Sạc xong rồi”.

Hắn ngồi đơ ra. Khoảnh khắc người con gái đó ôm hắn, cảm giác thật ấm áp.

Một vài hình ảnh chợt lóe lên.

Phong nhúu mày day nhẹ thái dương

Đau

Hôm nay Kris cũng ra bãi sau, và vẫn thấy Phong. Hắn không ngủ mà ngồi nhìn xa xăm. Kris tiến đến ngồi cạnh

- Vết thương...thế nào?

Phong quay sang Kris. Nó đưa tay chỉ vào ngực trái của hắn

- Tại sao cô biết?

Kris nhẹ mím môi, đôi mắt cụp xuống

- Anh không nhớ?

- Không

Tim Kris khê nhói, nó quay mặt đi. Phong biết rõ hắn bị mất trí nhớ vì vết thương đó, bằng chứng là bốn năm trước, khi tỉnh dậy, kí ức của Phong hoàn toàn trống rỗng, và rồi một cô gái tên Lưu Mẫn Nhi đến tự xưng là hôn thê của hắn. Cô ta nói rành mạch tên tuổi, gia thế của Phong, nhưng những điều ấy không để lại bất kì ấn tượng nào trong hắn

- Cô là lý do khiến tôi mất trí nhớ?

Kris quay lại nhìn Phong, gật.

- Tại sao?

- Vì anh nợ em

- Còn bây giờ?

- Em đến trả nợ

- ???

- ...một lời hứa

Kris nhìn sâu vào mắt Phong, đầy yêu thương.

-em nhất định sẽ tìm anh, tìm thấy anh rồi nhất định sẽ khiến anh nhớ ra em, khiến anh nhớ rồi sẽ lại làm anh yêu em, yêu rồi sẽ đem hạnh phúc cho anh..

- Móc ngoéo

Phong khẽ nhíu mày, cơn đau đầu lại ập đến, Hấn đứng bật dậy

- Tôi không quan tâm những chuyện mình không nhớ, cũng không muốn nhìn thấy cô nữa

Phong lạnh lùng nói, Kris nghe mà lòng như tan nát, nó nuốt khan, nhoeo miệng cười

- Anh là Phong?

- Không

- Vậy anh không có quyền quyết định

Kris quay lưng bước đi như chạy. Nó phải dùng cảm lắm mới nói được như vậy, phải mạnh mẽ lắm mới không rơi nước mắt. Nhưng vì lời hứa ngày đó, Kris nhất quyết không để bản thân mềm yếu

- Chị không có lòng tự trọng sao?

Mẫn Nhi từ đâu bước ra chặn đường. Kris dừng lại, nhưng dừng nhưng không quan tâm

- Chị đã giết anh ấy một lần rồi, còn muốn gì nữa đây? Muốn anh ấy tiếp tục bỏ mạng vì chị sao?

-

- Đây là cơ hội để anh Rei bắt đầu lại. Anh ấy đã đau khổ rất đau khổ vì yêu chị, chị hay buông tha anh ấy đi

Nhi chuyển tông giọng gần như sang van xin. Kris vẫn nhìn cô ta không cảm xúc, nhưng trong lòng đã có chút xáo động. Thấy Kris chẳng hề hấn gì, Nhi gần giọng

- Hãy biến khỏi tầm mắt của anh Rei đi, sự kết hợp của 2 người vốn là 1 sai lầm, đừng để sai lầm đó lặp lại

Kris từ tốn nở nụ cười, tiếp tục bước đi, miệng lẩm bẩm rất khẽ

- Thì ra là cô

Vào cuối tuần, W.K có một chuyến du ngoạn trong rừng

Thật ra cuối tuần nào trường W.K cũng tổ chức đi chơi, vì trường này nổi tiếng ăn chơi mà. Mỗi lần đi là y như cuộc diễu binh, hàng trăm vệ sĩ tháp tùng chủ nhân, vũ khí được trang bị vào hàng tối tân nhất, vì thế đây cũng là dịp rất thuận lợi nếu muốn dạy dỗ “ai đó”

Lần này, cả đội bóng rổ và băng nữ quái đều đưa theo rất nhiều vệ sĩ, lý do vì sao chắc không cần nói cũng biết

Tối

Cả 2 băng đều hẹn Kris ra để giải quyết mọi chuyện rõ ràng, vì chúng hứa rằng sau này sẽ không làm phiền nó nữa nên Kris đồng ý

/> Nơi hẹn là bãi tha ma. Thật lý tưởng

Khung cảnh như trong phim xã hội đen vậy. 2 băng đứng 2 bên, mặt chìm trong bóng tối. Kris thản nhiên bước đến, đứng giữa

- Gan cũng lớn lắm, hôm nay em chắc chắn không toàn mạng ra khỏi đây đâu cưng àh

Gã lần trước bị Kris chơi hùng dũng nói, xem ra có vệ sĩ với vũ khí trong tay, lá gan của gã cũng lớn được phần nào

- Đàn anh, chuyện gì trước xử trước. Món đồ chơi này, để tui em chơi trước đã

- Không biết kính trên nhường dưới àh? Tụi tao trước

- !##%%%^\$

- \$%'*%'%^

Bãi tha ma yên ắng giờ rộn lên tiếng tranh cãi. Kris nhếch miệng cười

- Ổn ào quá, cùng lên đi

Giọng nhẹ nhàng lạnh căm, cuộc cãi vã ngưng ngay lập tức, mọi nhãn lực giờ dồn hết vào Kris

- Chết đến nơi còn to mồm

- Cưng thích thì chiều

Dứt lời, cả 2 băng lập tức giơ súng lên, tiếng súng lên nòng nghe thật dã tai

Một bóng người nhảy xuống cạnh Kris. Nó hơi bất ngờ

- Đại ca?

- Anh Rei?

2 tên đứng đầu giơ tay lên ra hiệu khoan bắn

- Đại ca, anh làm gì vậy?

Phong đưa tay phủi vài chiếc lá bám trên áo

- Ổn. Không ngủ được

Gã lại trở về vẻ sợ sệt, gã biết rõ đây vào ai được chứ Phong thì tốt nhất đừng đụng vào

- Dạ em xin lỗi, chẳng qua giải quyết chút chuyện riêng nên đã làm phiền đến giấc ngủ của anh

Phong không quan tâm, lạnh nhạt nói

- Cút đi

- Anh...Rei..xin hãy để tụi em giải quyết con nhỏ này đã ạ...

Ả bên nhóm nữ quái rụt rè nói. Nhưng Phong vẫn giữ nguyên thái độ. Gã kia có thể nhận ra, Phong đang bảo vệ Kris, gã hít 1 hơi, nói

- Đại ka, nếu anh không tránh đi, thì đừng trách tụi em

Và gã hạ tay xuống, những khẩu súng lại vào tư thế sẵn sàng. Phong dứt tay vào túi

- Bãi tha ma có rất nhiều photpho, đó là chất rất dễ bén lửa. 1 phát súng, 1 đám cháy, 100 người bỏ mạng, kể cả mày...

Phong từ từ tiến về phía gã, nói không chút cảm xúc. Và hắn đứng trước họng súng, nhếch miệng

- ...bắn đi

Gã sợ toát mồ hôi hột. Gã biết Phong không bao giờ hù dọa. Thế là gã đưa tay lên, ra hiệu hạ súng xuống. Phong quay lại chỗ Kris, nắm tay nó kéo đi

Cả 2 băng tức muốn trào máu, nhìn họ đi mà không làm gì được

Tiếng súng đánh gọn chột vang lên, chưa hiểu chuyện gì đã thấy một đám cháy to đang lan nhanh xung quanh bọn chúng

Phong ném cây súng, bình thần đi tiếp, để lại những tiếng kêu gào phía sau

Kris đi theo Phong, khẽ mỉm cười

- Anh bảo vệ em?

-

- Vì sao?

Phong im lặng không đáp, cũng không quay mặt lại. Kris nắm tay Phong, buộc hắn dừng lại

- Vì sao?

Và lặp lại câu hỏi

- Không vì sao cả

Phong là người không thích vòng vo, thích hay không thích hắn đều rất rõ ràng, chỉ là nói hay không nói mà thôi

- Vì anh bắt đầu có tình cảm với em?

Kris cũng vậy, cũng là người thích “đánh thẳng”

- Tôi đã từng yêu cô?

Phong không trả lời mà đột nhiên hỏi ngược lại Kris, nó cũng người, rồi khẽ gật

- Rất yêu

- Vậy tại sao tôi lại không nhớ 1 chút gì về cô?

Kris nuốt khan, nó đau

- Cô...yêu tôi?

Kris tiến lại gần Phong

- Phải

Có một chút dao động trong mắt Phong, hắn cũng chậm chậm tiến dần về phía Kris

- Vậy tại sao..cô lại nổ súng?

Kris mím chặt môi, quay nhìn sang hướng khác

- Vì đó là việc phải làm

Một câu trả lời thật ngu ngốc, nhưng Kris không biết phải nói gì khác. Phong nhếch miệng cười

- Vậy bây giờ, cô còn muốn gì ở tôi?

- Em đã trả lời rồi, lời hứa

-

- Em sẽ khiến anh lại yêu em

- Cô nghĩ mình làm được?

- Em đã làm được rồi

Kris nhướn miệng cười ranh ma. Phong hơi ngạc nhiên, đôi mắt có chút bối rối, hắn quay vội đi

Kris lúc này chợt nhận ra, nó vốn không cần phải làm gì cả, vì chừng nào trái tim của Phong còn đập, thì tình yêu hắn dành cho nó vẫn còn, tình yêu đó chỉ ngủ quên, chứ không hề biến mất

Phong cảm thấy trong lồng ngực rất khó chịu, tim đập không thể kiểm soát. Sự xuất hiện đột ngột của một người con gái xa lạ khiến hắn chú ý từ lúc nào. 4 năm sống như một người vô hồn, thế giới ảm đạm của Phong chỉ duy nhất một màu lạnh căm, đến khi người con gái đó đến, đôi mắt nâu gợi lên cho Phong một cảm giác thật thân quen

Phong và Kris dường như cùng một lúc nhận ra tất cả, nhưng cũng đồng thời quên mất

Tay của cả 2

Vẫn đang nắm lấy nhau

35. Chương 35

- Sao rồi sao rồi???

Đầu dây bên kia tiếng Lin réo dữ dội. Mới sáng sớm mà nhỏ đã gọi cho Kris để hỏi về tình hình của Phong

- Không có gì

Kris đáp hồi hợt, Lin lại bắt đầu xoắn 1 tràng

- @(#\$#*\$'@ cậu phải tấn công đi chứ, phải cho con Mẫn Nhi kia biết lẽ độ @!\$%%\$%^

Thì ra mục đích của Lin là chọc tức Mẫn Nhi, mới gặp 1 lần chẳng biết sao nhỏ lại ghét cô ta đến thế. Kris vừa đi bộ đến trường vừa nghe Lin nói xấu về Mẫn Nhi, đến một khúc ngoặt, nó khựng lại

Một dáng người cao đang đứng tựa vào chiếc xe mô tô đen bóng, mái tóc lòa xòa che khuất đôi mắt chỉ để lộ sống mũi cao. Tay khoanh trước ngực dáng vẻ chờ đợi

- #%%@%2 tớ muốn nhìn thấy con nhỏ đó phát điên lên

Kris nhướn miệng cười

- 30 phút nữa lên trang web trường W.K sẽ thấy

Rồi nó gấp điện thoại, tiến đến chỗ Phong. Hắn không nhìn nó, mà chỉ đưa nón bảo hiểm rồi nổ máy. Kris nhanh chóng leo lên xe, Phong lập tức rô ga phóng đi

W.K

Một cảnh tượng ngoạn mục như vậy, muốn tránh khỏi “dư luận” dòm ngó, là điều hoàn toàn không thể. Gần như toàn bộ sinh viên W.K đều trở mắt ra nhìn Phong và Kris. Đương nhiên có cả Lưu Mẫn Nhi. Cô ta gần như điên tiết lên, nhưng vẫn giả lả cười bước đến chỗ Phong

- Anh cho chị ấy đi nhờ àh??

Nhi cô tình nói khá to. Phong bước xuống xe, Kris nhếch miệng cười. Cả 2 đều chẳng quan tâm gì đến cô ta, bước đi thẳng

Mẫn Nhi vừa xấu hổ vừa tức, cô ta nhắc điện thoại lên

- Cho tôi gặp Chủ tịch

Vì bây giờ còn sớm, nên Phong và Kris đi ra bãi sau. Phong theo thói quen nhét headphone vào tai nghe nhạc, Kris giật 1 bên, nhét vào tai mình, hắn nhíu mày

- Đây là việc tình nhân thường làm??

Kris gật gật đầu, đưa tay lên trán Phong, khẽ xoa xoa chỗ nhíu mày

- Đùng khó chịu, chỉ ngày hôm nay thôi

Kris nói giọng như gió thoảng, nghe có chút buồn man mác. Phong thấy vậy cũng không nói gì nữa, để yên, mặc nó làm gì thì làm

Phong thật sự vẫn chưa hoàn toàn yêu Kris, chỉ là có chút tình cảm thôi. Kris làm cho Phong vừa cảm thấy thích vừa cảm thấy khó chịu. Phong không xác định được tình cảm thật sự với người con gái này, nên hắn đã đồng ý cho Kris 1 ngày của mình, sau đó sẽ quyết định rõ ràng

Phong không phải người thích chơi những trò tình cảm kiểu này, nhưng không biết tại sao khi Kris đề nghị, hắn đã đồng ý

Ngồi được một lúc thì chuông vào học reng. Phong đứng dậy bước vào lớp, Kris cũng đi theo.

Khu giảng đường của năm 2 và năm 3 tách biệt nhau hoàn toàn, nhưng Kris vẫn bước theo Phong

- Không vào lớp?

Phong quay lại hỏi

Chợt

Kris nhẹ nắm lấy tay Phong, đáp khẽ

- Vì....24 tiếng....rất quý

Rồi tay nó siết chặt hơn. Phong im lặng. Và hắn kéo nó đi về phía....bãi giữ xe

Nhưng Kris níu lại, ra hiệu đi về phía....cổng trường. Nó muốn đi bộ

Tiết trời cuối đông dần ấm lên, bầu trời cũng trong xanh hơn, nhưng thi thoảng vẫn có vài cơn gió lạnh tràn qua, mang theo chút buồn tiếc của mùa đông

Kris dừng trước một cửa tiệm, suy nghĩ một lúc rồi kéo Phong vào. Đó là tiệm kem ngày trước họ đã ăn. Những người bán hàng cũ gần như đã đổi mới hết, những vị khách năm xưa chắc chắn cũng chẳng còn. Cách bài trí cũng đã khác. Kris chọn chỗ cạnh cửa sổ, lần này người phục vụ là nam, và như mọi lần, vẫn là cái nhìn đầy đắm đuối

- Em uống gì?

Giọng điệu bốn cọt không giống như cách nói của một người phục vụ nên có với khách

- 2 cà phê sữa

Nhưng Kris không quan tâm, không cần nhìn thực đơn nó gọi luôn

- Tại sao vào quán này?

Phong cất tiếng hỏi, Kris hơi sững người

- Tại sao hẹn ở đây?

Phong cũng đã từng hỏi câu này khi lần đầu tiên bước vào quán. Kris mỉm cười, nhún vai đáp lại

- Cà phê sữa?

Phong tiếp tục hỏi

- Anh từng nói, rất thích uống cà phê sữa

Phong nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt xa xăm như đang cố tìm lại một ký ức nào đó

- Cô biết rất nhiều về tôi?

Kris cụp mắt xuống, khẽ thở dài

- Hoàn toàn không

Phải. Kris vốn chẳng biết gì về Phong cả. Sở thích, màu sắc, món ăn, thói quen....., đến cả nhà của Phong Kris còn chẳng biết, vậy mà nó dám lớn tiếng nói mình yêu Phong, lần đầu tiên, Kris cảm thấy mình không có tư cách nói câu ấy

Tất cả rơi vào im lặng, chỉ còn mùi cà phê thơm ngon bay thoảng. Thật lạ lùng khi 2 người vào quán kem mà chỉ gọi cà phê, nhưng chẳng sao, Kris thích vậy

Rất nhanh chóng, chiều dần buông

Phong và Kris cứ đi chậm chậm, băng hết con đường này đến phố nọ. Thời gian trôi đi thật vô nghĩa, Kris tự cười mình, 24 tiếng quý giá, rồi cuộc chẳng để lại ấn tượng gì

Được một lúc, Kris chợt dừng lại, quay sang Phong

- Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau...là trên con đường này

Phong nhìn quay. Vắng lặng là từ duy nhất để miêu tả. Màu vàng mờ mờ của đèn đường không đủ soi sáng con đường, khiến cho cảnh vật càng thêm u buồn

Kris đứng đối diện Phong, từ từ nói

- Đây cũng là nơi lần đầu tiên...

- ???

- Anh không nhớ?

- Không

Kris vuốt khan, rồi bỗng nhiên, nó kiễng chân, hôn lên má Phong

- Em yêu anh, Phong

Kris nghiêng đầu nói khẽ. Phong bất ngờ, chỉ chăm chăm nhìn nó

- Anh đã nhớ chưa?

Vòng tay ấm áp, nụ hôn phớt qua, khuôn mặt đỏ ửng trong gió lạnh, câu tỏ tình đầu tiên

Phong nhíu mày, một loạt hình ảnh ủa về, chớp nhoáng, thoáng hoặc

Nhưng rồi chúng nhanh chóng biến mất, chỉ để lại cơn đau đầu ê ẩm

Kris lại kiễng chân, hôn nhẹ lên trán Phong

- Không sao

Và hần chột cảm thấy một vị mặn chát ở khóe môi. Kris đang khóc

Thực ra, việc Phong mất trí nhớ, tác động rất lớn đến Kris. Thật đau đớn khi mất đi người mình yêu, nhưng cũng thật đau khi người đó không còn nhận ra mình

Những ký ức đẹp đẽ đó, Phong chẳng thể nào nhớ được nữa

Kris quay người đi, nhưng bàn tay nhanh như cắt đã bị Phong níu lại, hần khe đưa tay lau những giọt nước mắt chưa kịp khô, vừa hỏi

- Lý do

- ???

- 1 lý do..để tôi yêu cô

Kris hơi sững người. Rồi nó mỉm cười

- Vì trên trái đất này, con người nhiều đến mức không thể đếm xuể, thế mà chúng ta....vẫn gặp nhau, và yêu nhau. 4 năm sau, chúng ta vẫn lại gặp nhau, vậy tại sao, không thể lại yêu nhau?

Kris khẽ nghiêng đầu hỏi. Phong chợt bật cười, và kéo nó ôm vào lòng. Kris đờ người một lúc, rồi mím chặt môi, vòng tay siết chặt hần. Lòng ngực này, hơi ấm này, mùi hương này, Kris nhớ kinh khủng

Nó cười ranh ma, nói vào tai Phong

- Thật ra không cần lý do, anh cũng yêu em rồi

Phong khẽ vuốt mái tóc mềm, hôn nhẹ, môi khẽ cười

- Phải

Lin mè nheo ăn vạ đủ thứ cuối cùng Kris cũng kể sơ lược cho nhỏ nghe. Và hôm nay Lin nằng nặc đòi Kris dẫn Phong đến để nhỏ gặp vì lần trước ở Jongan nhỏ không dám nhìn với nói chuyện nhiều

Sáng sớm Lin đã kéo Kris đi mất, bảo 2 người đi trước, rồi hẹn Phong với Khang lên quán nước sau

Lin hôm nay có vẻ không được vui, khuôn mặt cứ nhăn nhó. Nhỏ không phải là người biết che giấu cảm xúc, nếu không muốn nói là hoàn toàn phơi bày ra ngoài hết

Nhưng Kris cũng không muốn hỏi, vì khi chịu hết nổi, Lin sẽ tự khai thôi

Lin và Kris vào chỗ hẹn. Nhưng Lin không ngồi vào bàn trống, mà tiến đến chiếc bàn ngay giữa phòng, đã có 6 người ngồi chờ sẵn

Họ hình như đều là sinh viên, có lẽ ngang tuổi nhau. 2 gái 4 trai. Ăn mặc chải chuốt đẹp đẽ. Lin bước đến, cười thật tươi và tự giới thiệu

- Mình là Võ Khánh Linh của đại học E.K, còn đây là....Tiểu Dương, đại học W.K. Rất vui được làm quen
4 tên con trai nhanh chóng bị thu hút vì giọng nói ngọt ngào và khuôn mặt đáng yêu của Lin, và rồi ngay lập tức bị đông cứng khi thấy Kris. Nó hơi nhúm mày. Lin ghé sát tai nó nói khẽ

- 1 lần thôi, sau này tớ không làm phiền cậu nữa

Lin chớp chớp đôi mắt ương ương, thiết tha nhìn Kris. Nó thở dài. Nhét headphone vào tai rồi ngồi xuống. Lin mừng rơn, 4 anh chàng kia cũng vậy, chỉ có 2 cô gái kia là nãy nê

Đây là 1 buổi giao lưu kết bạn. Điều này không có gì để bàn cãi. Là sao Lin lại tham gia trong khi nhỏ đang cặp với Khang. Nhìn những anh chàng này cũng không tệ, nhưng vẫn thua kém Khang, ít nhất là về mặt ngoại hình

Trong khi 7 người kia vui vẻ trò chuyện thì Kris chỉ thờ ơ nhìn cửa sổ và nghe nhạc. Một anh chàng bạo dạn cất tiếng hỏi, nhưng hoàn toàn không có câu trả lời. Đến phần chọn bạn, 1 người chọn Lin và 3 người chọn "Tiểu Dương". Đến lượt con gái chọn thì đúng lúc đó Khang bước vào, vì đã đến giờ hẹn.

Lin đã thấy Khang, nhỏ liếc cậu, rồi chỉ vào anh chàng chọn nhỏ, tặng kèm theo một nụ cười ngọt ngào. Khang thở dài, bước đến

- Được rồi đừng bày trò nữa

- Ai nói tôi bày trò. Đừng làm phiền tôi "hẹn hò"

- Sao em trẻ con vậy?

- Còn tốt hơn là lão già như anh

- #\$\$^#\$^#

- !#@#@#

Đám người kia chỉ còn biết đứng trơ ra nghe 2 người cãi nhau. Đại khái là Khang thất hẹn với Lin nhiều lần nên khiến nhỏ giận, và có lẽ còn ghen nữa

- Đã nói bao nhiêu lần rồi cô ấy sắp thay anh làm hội trưởng nên...

- Nên anh mới phải ở bên cô ta 24/24 để "hướng dẫn" chứ gì, tôi còn lâu m....

Khang đột nhiên chìa một con gấu nhỏ ra. Lin im bật, mắt mở to kinh ngạc

- Đây là...

- Sorry Teddy. Là em đã nói như vậy. Nên anh mua...để xin lỗi em. Đừng giận nữa nhé

Lin nhìn Khang, rồi như vỡ òa, nhỏ nhào tới ôm cậu, gật đầu lia lịa. Vậy là hòa

Kris chống cằm, khẽ mỉm cười. 3 chàng trai kia quay sang nhìn nó. A phải rồi. Giờ đến lượt Kris chọn. Nó lướt mắt nhìn, ánh mắt lạnh thấu xương. Rồi chợt khước mắt ánh lên chút nắng, Kris đưa tay, chỉ....ra phía cửa sổ

Ngoài đó. Phong vừa dừng xe lại

Không quan tâm 3 chàng trai tội nghiệp kia, Kris đứng lên bước ra chỗ Phong, Khang và Lin cũng đi theo

Họ đổi địa điểm sang một quán cà phê

- Hi anh

Lin ngồi đối diện, nhe răng rồi giơ tay hình chữ V chào Phong, nhưng ánh nhìn sắc lạnh của hắn khiến Lin chợt run, nhỏ thu tay và nụ cười nham nhở của mình lại

- Chào

Khang thì tự nhiên hơn, vì dù sao họ cũng đã là bạn từ bé

- Vẫn chưa nhớ ra àh?

- Cần nhớ gì sao?

- Ủ. Nhớ tiền mày nợ tao

/> Khang giọng cười cợt, cậu đã quen với vẻ lạnh nhạt của Phong rồi, nên bình thường vẫn luôn nói chuyện với hắn như thế

- 2 người đang quen nhau?

Khang lại hỏi tiếp. Và chẳng ai trả lời. Phản ứng như vậy, nghĩa là đúng rồi

- Rất cuộc 2 người vẫn trở về bên nhau. Chán thật

Khang ngậm ngùi tiếc rẻ, Lin lườm cậu.

- Anh với con bé Lưu Mẫn Nhi là quan hệ gì vậy?

Lin rút cuộc kìm hết nổi, nhỏ sấn tới hỏi Phong

- Không biết

- Chẳng phải anh là vị hôn phu của cô ta sao?

- Không quan tâm

Lin mừng thầm trọng bụng. Có thể chứ, từ đầu đến cuối chỉ là con nhỏ đó mơ hão thôi, Phong đời nào để ý đến cô ta.

Nói chuyện thêm một lúc thì Khang và Lin phải đi học nên họ tạm biệt nhau. Kris dẫn Phong đến 1 nơi.

Biển

Lần nào đến biển cũng là vào lúc hoàng hôn.

Kris xoay người nhìn về phía Phong. Hắn cũng quay sang nhìn nó. Kris đưa tay lên, làm thành hình khẩu súng, chĩa vào ngực Phong. Hình ảnh 4 năm trước như tái hiện trước mắt. Cơn mưa của ngày hôm đó, vẫn đang gào thét trong tim Kris

Kris đưa tay chạm nhẹ vào vết thương, nơi giờ đây đã in hằn thành sẹo

- Còn...đau không?

Phong nhìn vào đôi mắt u buồn đó, cảm thấy lòng chùng lại. Hắn cầm tay Kris, nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay

- Không

Kris chạm vào khuôn mặt của Phong. Những đường nét hoàn mỹ vẫn không thay đổi, nhưng đôi mắt xanh tuyệt đẹp giờ đây đã trở trống rỗng vô hồn. Nước mắt Kris chợt rơi

- Nhưng em...còn đau lắm

Phong kéo nó lại gần, hôn lên đôi mắt đầm nước, hôn xuống sống mũi cao, rồi lần xuống đôi môi mềm mại, đặt lên đó một nụ hôn phớt

- Như vậy..đã hết đau chưa?

Hắn nheo mắt hỏi. Kris đỏ mặt, môi khẽ mỉm cười

2 người nắm tay nhau, đi bộ đến bãi gửi xe

Đột nhiên

Trời đổ mưa

Kris nhìn cơn mưa bất chợt, lòng có chút bất an

Từ xa

Một chiếc xe tải đang chạy đến. Gần đến chỗ Phong và Kris đang đứng thì đột nhiên tăng tốc và lao thẳng lên lề

Kris xoa xoa chân, chống ta ngồi dậy. Lúc này, Phong đã đẩy Kris ra. Nó nhìn về phía Phong đứng. Không thấy hắn đâu, chỉ có chiếc xe tải nát bét đang bốc khói. Kris lao như bay vào đồng hoang tàn đó, xối tung lên, và cuối cùng cũng tìm thấy Phong

- Phong, anh không sao chứ?

Phong khẽ mở mắt, một nụ cười rất thoáng vụt qua, hắn đưa tay tên vuốt nhẹ khuôn mặt Kris

- Thật may...em không bị thương..

Kris siết chặt bàn tay của Phong

- Anh sẽ không sao đâu

7 tiếng sau

Bác sĩ từ phòng phẫu thuật bước ra, ông ra hiệu cho Kris vào phòng nói chuyện riêng

- Cũng may cậu ấy tránh kịp nên vết thương không nặng. Đáng lo là vết thương trên đầu của cậu ấy. Lúc trước chứng mất trí nhớ của cậu ấy không đáng nghiêm trọng vì nó chỉ như là một màng mỏng trong não. Nhưng sau cú va chạm vừa rồi, làm chấn động đến lớp màng đó, khiến xuất hiện hiện tượng tụ máu bẩm. Vết tụ này bình thường không đáng lo, mỗi khi cậu ấy nhớ lại một chút thì máu bẩm cũng sẽ tan dần đi, đó là điều đáng mừng nhưng mỗi khi như vậy thì cậu ấy sẽ rất đau đớn

Ông bác sĩ hơi dừng lại, Kris vẫn chăm chú nghe

- Nói cho dễ hiểu là, máu bẩm tan, là trí nhớ của cậu ấy đã hồi phục, nhưng cậu ấy có thể đã chết trước khi nhớ lại tất cả rồi

Kris bàng hoàng, tay nắm chặt lại

- Vì thế, nếu còn muốn sống, thì tốt nhất bảo cậu ta đừng cố nhớ nữa. Hãy quên hết đi

Quên hết

36. Chương 36

Quên hết đi

Quên hết đi

.....

Kris mở cửa, bước đến giường của Phong. Hắn vẫn còn hôn mê, bác sĩ nói có thể sáng mai Phong sẽ tỉnh.

Kris chạm vào lớp băng trắng toát trên trán Phong. Lòng đau nhói

Những hồi ức tuyệt đẹp đó, là lý do để Kris sống mạnh mẽ, bây giờ, chúng lại trở thành lưỡi dao tử thần cướp đi mạng sống của Phong

Có lẽ số mệnh đang cố nói rằng, mọi thứ chẳng bao giờ quay trở lại như xưa được nữa

Việc Kris ở cạnh Phong, sẽ khiến trí nhớ nhanh hồi phục hơn, đồng nghĩa với việc, mạng sống của Phong sẽ nguy hiểm hơn

Kris mím chặt môi. Đội chiếc nón lưỡi trai lên, bước ra khỏi phòng

.....

Kris với tay tắt ti vi vừa lúc Phong thay đồ xong bước ra. Nó thấy remote lên giường, và kéo Phong đi

- Đây là nơi em nói sao?

Phong đứng trước gió, nhắm hờ mắt. Chỉ cần 1 ngày là hẳn đã được xuất viện, vì vết thương “không nghiêm trọng”. Và Kris lập tức dẫn Phong đến đây. Đồi ngắm sao ở ngoại ô

Kris khẽ gật đầu. Rồi nó xoay lưng về phía gió, đứng đối diện Phong

- Đây là nơi anh tặng em chiếc bông tai này

- Vậy sao?

Phong hơi nhú mồm, một vài hình ảnh như sao băng xoẹt qua

Đau

Kris nhìn Phong, tim như rướm máu

- Cũng là nơi chúng kiến lời hứa của chúng ta

- Lời hứa?

- Phong

Kris nói, giọng nhẹ như gió thoảng

- Hãy chấm dứt đi

Phong sững người

- Tại sao?

- Vì người em yêu...là Phong của 4 năm trước

- Chẳng phải đều là 1 sao?

- Em cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng hoàn toàn không

Kris tiến đến gần Phong

- Chúng không đơn thuần chỉ là những kỉ niệm, mà còn là lý do khiến em yêu anh. Em yêu 1 Dương Thiên Phong từng bảo vệ em trên phố Street, 1 Dương Thiên Phong nắm chặt tay em giữa màn đêm ở Tokyo, 1 Dương Thiên Phong vì em mà bị thương, 1 Dương Thiên Phong em tỏ tình vào mùa đông trên phố

Kris gần như hét lên, nước mắt chực rơi. Rồi nó khẽ chạm lên đôi mắt đầy mê lực

- Bây giờ...đôi mắt luôn ấm áp nhìn em....đã không còn nữa rồi. Dương Thiên Phong mà em yêu, cũng không còn tồn tại nữa

Phong sụp mắt xuống. Trong đầu đang cố nhớ về những gì Kris nói, nhưng hoàn toàn không có chút ấn tượng nào

Kris rướn người hôn lên trán Phong

- Đừng quá miễn cưỡng.....

Rồi nó quay vội người đi

-anh sẽ nhớ lại..

Phong nắm chặt lấy tay Kris

- ..anh không thể đâu. Hãy sống như khi em chưa từng xuất hiện. Hãy..quên hết đi

Kris bước đi thật nhanh, bỏ lại sau lưng hình bóng cô độc của Phong

.....

- Nhưng nếu lúc đó, anh không còn nhớ em là ai?

Phong hơi khựng lại, rồi hần lại nở nụ cười mà nó thích nhất

- Vậy hãy làm anh nhớ ra em

- Nhưng nếu lúc đó anh đang hạnh phúc

- Không bao giờ, anh...không bao giờ hạnh phúc nếu không có em

Kris bật cười, nhào đến ôm chặt cổ Phong

- Vậy em nhất định sẽ tìm anh, tìm thấy anh rồi nhất định sẽ khiến anh nhớ ra em, khiến anh nhớ rồi sẽ lại làm anh yêu em, yêu rồi sẽ đem hạnh phúc cho anh. Như vậy được không

- Móc ngoéo

.....

Giọng nói ngày nào chợt ùa về, thoáng trong gió.

Hình ảnh người con trai và người con gái móc ngoéo tay nhau nhòa dần trong nước mắt

- Em xin lỗi...vì đã không giữ được lời hứa của chúng ta....đừng tha thứ cho em, Phong

.....

Một chiếc xe đậu dưới chân đồi, Kris mở cửa ngồi vào hàng ghế sau. Có một người đã ngồi đợi sẵn. Kris nắm chặt tay, gần từng chữ

- Hải lòng chưa?

Người trong xe im lặng. Đó là 1 người đàn ông, tuy khuôn mặt bị bóng tối che khuất nhưng vẫn thấy lơ mơ được sừng mũi cao, mái tóc được chải chuốt gọn gàng để lộ vầng trán cao. Dáng người cao to, toát lên uy phong của người đứng đầu. Một người đàn ông rất hấp dẫn

Tin về lễ đính hôn nhanh chóng phát tán khắp nơi. W.K nhanh chóng rơi vào hỗn loạn, bàn tán xôn xao

- Ô thế mà tao tưởng anh Rei đang cặp với con mới chuyển về chứ???

- Bộ mày không biết anh Rei với con Mẫn Nhi có hôn ước từ lâu rồi àh

- Vậy ra ảnh chỉ vui chơi với con kia thôi

- Chứ còn gì nữa

- @\$%#^

- !@\$@

Phong vẫn bình thản trước việc đính hôn đó, vẻ dửng dưng như không phải chuyện của mình vậy. Còn Mẫn Nhi suốt ngày lẻo đẻo đi theo Phong, riu rít về tổ chức tiệc, quần áo rồi khách khứa....Đương nhiên Phong lúc nào cũng headphone bên tai, nên lời cô ta cũng chỉ là gió thoảng

Kris thì lặn mất tăm, không nghe điện thoại cũng không đến trường, hoàn toàn biến mất. Đó là lý do vì sao hôm nay Lin đến W.K, vì nhỏ chẳng nghĩ ra được chỗ nào mà Kris có thể tới nữa

- Ngày mai lễ đính hôn được tổ chức rồi, nhanh thật

- Đúng đấy, ôi anh Rei của tao

- Của tao mới đúng

- Cửa tao

- @\$!#%\$!

- ~#!#!@\$

- Con Mẫn Nhi đó thiệt là có phúc mà

- Nó nhìn cũng đẹp, gia thế giàu có, lại còn có người chồng hoàn hảo thế nữa

- Anh Phong không đời nào là chồng cô ta đâu

Lin đứng ngóng Kris ở cổng trường, nghe mấy con nhỏ này nói nhỏ không chịu được phải xen vào

- Anh Phong?? Anh Phong nào?

- Àh..ý tôi là anh..Rei

- Cô là dân E.K àh, có quyền gì xen vào chuyện của W.K?

Mặc dù ghen tị với Mẫn Nhi, nhưng giữa cô ta với người của E.K, đám đó đương nhiên phải bênh người của mình

- Dân E.K thì sao, tôi có nhiều quyền hơn cô đấy

Lin cười khẩy nói, rõ ràng việc đính hôn này khiến Lin tức đến không biết sợ là gì nữa

- Chà chà, tại sao cô lại có quyền hơn tôi?

- Mặc gì phải nói cho cô biết

- Mà...

Lin hất mặt đi, ý không muốn nói thêm gì nữa. Con nhỏ kia tức nghẹn họng

- Chị đến chúc mừng em àh?

Giọng nói ngọt như kẹo chọt cất lên. Lin rùng mình, nhỏ dị ứng với thứ tiếng đó

- Tôi không rảnh đến vậy

- Vậy chắc là chị tìm chị Kris rồi

Lin chẳng buồn đáp, Mẫn Nhi cười, vừa vờ vè móng tay vừa nói

- Em nghĩ chị nên về đi thì hơn, chị Kris không đến trường đâu

- Sao cô biết??

- Haha đến trường chỉ thêm nhục nhã, chị ấy đâu dám đến nữa

Lin nghe thế nổi máu

- Cô mới là người nên cảm thấy nhục nhã. Bức ép người khác cưới mình, cảm thấy tự hào lắm sao??

- Phải, rất tự hào, vì đã đánh bại được cô ta

- Cô làm quái gì có tư cách đấu với Kris mà đòi đánh bại chứ. Hào huyền

- Chị muốn nói sao thì tùy. Tôi chỉ cần có được anh Rei

Nhi ngênh mặt nói. Lin thiếu điều xông vào đập cho cô ta một trận, nhưng đám vệ sĩ bên cạnh đã nhanh chóng che chắn cho cô ta. Lin thét với theo khi 2 tên bảo vệ lôi nhỏ ra ngoài

- Con nhỏ chết tiệt kia hãy đợi đấy, bà sẽ ày một trận

Hôm nay là ngày lễ đính hôn được tổ chức

Các quan chức lớn đều có mặt, vì Lưu gia vốn rất có uy thế trên thương trường. Cả thành phố đều thấp đèn sáng trưng tựa như đang lời chúc phúc cho cặp vợ chồng tương lai

Lưu Mẫn Nhi mặc chiếc đầm đỏ ôm sát cơ thể, tóc búi lỏng nhìn rất cao sang, liên tục cười chào khách khứa, nhưng từ đầu đến cuối buổi lễ, đều không hề thấy sự xuất hiện của nhân vật chính, chú rể tương lai

- Anh Rei đâu, tại sao còn chưa đến?

- Xin lỗi tiểu thư, giữa đường chúng tôi đã lạc mất cậu ấy

- Lũ vô dụng, cố giữ chân một người cũng không xong

- Tiểu..thư, cậu ấy đâu phải người bình thường, cậu ấy phóng nhanh như thể, chúng tôi...

-

- ...

Ở 2 nơi khác nhau, có 2 con người đang cùng ngắm nhìn 1 bầu trời

Kris lặng lẽ nhìn ngôi sao duy nhất giữa bầu trời tĩnh mịch. Cảm nhận chút ánh sáng chớp nhoáng nó phát ra, tựa như một lời kêu cứu yếu ớt

Kris nhắm chặt mắt, bỏ lại lời cầu cứu

Phong để mặc gió lạnh lùa vào tóc, trong lòng hẩn giờ đây, còn lạnh hơn cơn gió kia gấp trăm lần.

Cô gái kia rốt cuộc là ai, khi xuất hiện lại có được sự chú ý của hắn, để rồi khi biến mất thì để lại 1 khoảng trống lớn trong tim

Phong chợt nghĩ, Kris thật giống 1 cơn gió, 1 cơn gió lạnh lẽo, thổi qua hắn, 1 cơn gió cô độc. Đó chưa bao giờ là sự kết hợp hoàn hảo, nhưng tình yêu, vốn không yêu cầu bất kì sự hoàn mỹ nào

Phong xoay xoay chiếc bông tai trên tay

Kris đưa tay chạm nhẹ vào chiếc bông tai

Và

Trong khoảnh khắc đó

Họ cùng cảm nhận được một hơi ấm

Rất nhỏ thôi

Nhưng đủ khiến trái tim đập lệch nhịp

Kris đi học lại, chưa bước tới cổng, nó đã bị Lin tóm

- Cậu biến đâu suốt mấy ngày nay vậy??? Có biết tớ lo lắng không??

- Không sao

- Không sao?? Thế này cậu còn không sao??

Lin giơ tờ báo trước mặt Kris, đó là hình ảnh của buổi đính hôn hôm qua, vẫn thành công dù chú rể bệnh đột xuất không tham gia được.

- Sao cậu có thể bình thản thế chứ??

- Đương nhiên bây giờ chị ta chỉ có thể thản nhiên mà chấp nhận sự thật rồi, thật mừng vì cuối cùng chị đã nghĩ thông suốt

Mẫn Nhi bước đến với nụ cười mỉa trên môi

- Cô nằm mơ đi, Kris sẽ không bao giờ nhường anh Phong cho cô

- Vậy sao?? Vậy thì chị ta nên ngăn cản lễ đính hôn hôm qua, bây giờ thì đã quá muộn rồi

Nhi cúi sát nói vào tai Kris, ánh mắt đắc thắng. Kris nhếch miệng, cũng ghé sát tai cô ta nói khẽ

- Muộn? Phá đám cười mới thú vị chứ, phải không?

Mẫn Nhi lập tức đông cứng nụ cười, mắt hần lên những tia giận dữ. Kris mặc, bước thẳng vào trường. Lin nghe thế thích thú ra mặt, hất mặt chọc tức Mẫn Nhi, rồi cũng về trường của mình

Mẫn Nhi nắm chặt tay, tiến nhanh về phía Kris, thực ra Kris đã gần như từ bỏ ý định quay trở lại với Phong và câu nói đó chỉ là đùa thôi, nhưng cô ta lại hoàn toàn không biết chuyện đó, nếu không, nhất định Lưu Mẫn Nhi sẽ chẳng bao giờ làm chuyện khiến cô ta hối hận nhất trong cuộc đời này

Nhi đụng trúng Kris, không thềm xin lỗi, cô ta đi thẳng. Kris không hứng thú, cũng không chấp nhắc. Khi Nhi đi khuất rồi, 1 tin nhắn được gửi đến

Kris vẫn không để lộ bất kì biểu cảm nào, chậm chậm đưa tay vào cặp.

Mất rồi

Đôi mắt trở nên lạnh thấu xương

Khắp người toát ra hàn khí

Bước chân Kris đều đều tiến về phía nhà kho

- Đến nhanh thật

Trong phút chốc cái nhà kho bụi bặm này đột nhiên trở nên đông người 1 cách bất thường, toàn là những tên vệ sĩ của Lưu gia. Mẫn Nhi đứng ngay giữa, ngoắc tay ra hiệu 2 tên đến giữ lấy Kris. Nó không hề kháng cự

- Ngoan thật đấy, vì cái này chị có thể làm tất cả sao?

Cô ta phát phát tấm hình trước mắt Kris

- Chụp cũng đẹp đấy chứ...

-

- Nhưng nó khiến tôi thật ngứa mắt đấy

-

- Dù anh Rei và tôi đã đính hôn, nhưng ngày nào còn sự tồn tại của chị thì tôi vẫn không an tâm. Đừng lo, tôi không giết chị đâu, tôi chỉ giết chết từng chút cái gọi là “hồi ức” của chị thôi

-

- Tôi sẽ khiến chị phải đau khổ, tôi sẽ bóp chết cái hi vọng của chị...

Mẫn Nhi nhếch miệng cười, rồi bật hộp quẹt...đốt tấm ảnh

Tấm ảnh nhanh chóng bén lửa

Đó là tấm ảnh duy nhất giữa Phong và Kris

Là khoảnh khắc duy nhất Kris có thể lưu giữ được

Là hình ảnh đẹp nhất trong một ngày đẹp nhất của đôi tình nhân đẹp nhất

Lửa lan rộng

Đốt sạch tất cả kí ức còn sót lại

Trong đôi mắt nâu in hằn vết lửa đỏ

Và dần dần

Chuyển thành màu máu tanh

37. Chương 37

Tấm ảnh bốc cháy, Lưu Mẫn Nhi vút xuống đất, và đập lên

Góc phải của tấm ảnh đã cháy hoàn toàn, phần còn lại, cũng chỉ còn là những vết loang lổ xấu xí, không còn nhìn rõ cảnh vật cũng như người trong ảnh nữa

Lưu Mẫn Nhi nhếch mép khinh khỉnh

- Tôi hoàn toàn có thể hủy hoại chị như đã làm với tấm hình lồ bịch này, nhưng chị nên cảm thấy biết ơn, vì tôi sẽ không để chị chết dễ dàng thế đâu. Lễ tình nhân vui vẻ nhé

Cô ta vừa dứt lời, những tên vệ sĩ đồng loạt rút kiếm ra, tiến về phía Kris, Mẫn Nhi lui vào 1 góc, khoanh tay như chờ xem kịch hay

2 tên vệ sĩ đang giữ lấy tay Kris siết chặt hơn, khiến làn da mịn màng hằn sâu những vết bầm thô lỗ. Nhưng Kris vẫn không hề tỏ bất cứ đau đớn nào, khuôn mặt bình thản đến lạnh lùng.

1 tên đi đến, lăm lăm cây kiếm trên tay, và

Má phải của Kris ngay lập tức xuất hiện 1 vết dài đỏ tươi. Mẫn Nhi bật cười thích thú. Tên đó tiếp tục đâm vào bụng Kris, nó khụy xuống

- Aaaaaaaaaa

Tên vệ sĩ giữ tay phải của Kris chột thét lên, nằm xuống ôm lấy bàn chân bị dao xuyên thủng của mình. Kris mỉm cười, và nhanh như cắt quay sang bẻ gãy cổ tên còn lại

Bọn vệ sĩ đứng trước mặt chưa kịp làm gì đã thấy 2 tên kia gục xuống, còn Kris thì đã đứng thẳng, đang điềm nhiên xoa xoa 2 cánh tay vừa được “giải thoát”

Rồi

Kris khẽ cười

Nụ cười ban ơn quen thuộc

- Chơi thôi

Đám vệ sĩ hơi hoảng. Người con gái tuyệt đẹp với mái tóc cột cao, đôi mắt vô hồn và nụ cười lạnh lẽo, điềm tĩnh cất giọng, âm vực như từ cõi chết. Không cần nói ra đám vệ sĩ cũng bỗng có cùng chung một ý nghĩ: Thiên sứ địa ngục

Kris lạnh nhạt đưa mắt, rồi rút 2 thanh kiếm của 2 tên vừa nãy. Vì chúng vốn là người Nhật, nên sở trường là dùng kiếm

Thấy đám vệ sĩ đột nhiên đứng tần ngần, Mẫn Nhi lớn tiếng ra lệnh

- Giết chết cô ta đi

Và cuộc chiến bắt đầu

Tiếng kim loại vang vào nhau nghe rất chói tai. Rất dễ dàng để thấy bọn chúng hoàn toàn không phải là tay mơ. Những đường kiếm hiểm hóc và nhanh gọn, dù là cao thủ nhưng mới lần đầu cầm kiếm thì chắc chắn sẽ không thể thắng, nhưng thật không may cho chúng, vì sự phụ của Kris vốn cũng là người Nhật, nên việc ông rèn luyện kiếm cho nó từ nhỏ không có gì lạ cả, thậm chí có thể nói, môn kiếm đạo, chính là môn sở trường của Kris

Thường nếu sử dụng kiếm thì lấy máu nhiều hơn là lấy mạng. Vì thế để nhanh gọn, Kris chỉ toàn chém ngay cổ

Sau 5 phút, căn nhà kho ngập mùi máu tanh

31 tên vệ sĩ nằm ngổn ngang trên sàn. Lưu Mẫn Nhi mặt tái xanh, vừa sợ vừa buồn nôn vì mùi máu

Kris bỏ 1 thanh kiếm xuống, đưa tay lên lau vết máu trên mặt, rồi kéo lê thanh kiếm còn lại tiến về phía Mẫn Nhi

Âm thanh thanh kiếm phát ra thật đáng sợ. Nhi toát mồ hôi hột, chân đứng không vững

Lưỡi kiếm đưa ngay cổ họng của Mẫn Nhi. Cô ta nuốt ực 1 tiếng, mắt mở to nhìn Kris

- Đừng lo. Tôi không để cô chết dễ dàng thế đâu

Dứt lời, Kris đập Nhi xuống, và dùng dao....gim chặt tay cô ta xuống sàn. Cô ta kêu thét lên, Kris lập tức đưa một con dao khác vào...miệng của Mẫn Nhi

- Nếu tiếp tục kêu, con dao này sẽ rơi thẳng vào cổ họng của cô

Kris cúi xuống, nhìn thẳng vào Nhi, lạnh lùng nói. Ngoài việc banh mắt to ra mà nhìn đáp lại, cô ta chẳng biết làm gì hơn, vì Kris nhét dao dọc vào miệng Nhi, sống dao đặt ngay rãnh môi, nên nếu nhúc nhích cựa quậy, môi cô ta sẽ lập tức bị chẻ đôi, lưỡi sẽ bị thương hoặc như Kris nói, cổ họng của cô ta sẽ nát bấy

Lưu Mẫn Nhi sợ hãi cực độ, 2 bàn tay đau đớn vì bị đâm xuyên sàn nhưng lại không được thét lên, như vậy còn đau khổ hơn cái chết. Mồ hôi cô ta ứa đầm cả sàn nhà, mùi máu tanh thoảng chốc xộc lên khiến Nhi buồn nôn, cảnh tượng chẳng khác gì địa ngục, mà thần chết chính là Kris

Kris nhếch mép, nhẹ nhàng đưa chân đặt hờ lên bụng Mẫn Nhi, rồi từ từ đập xuống. Cô ta đau vô cùng, một đường máu bắt đầu chảy ra từ môi. Kris đập mạnh hơn nữa, lồng ngực Nhi lên xuống phập phồng, nước mắt cô ta trào ra, sống dao một lần nữa cắm sâu hơn vào rãnh môi, cô ta chuyển sang lấy răng giữ lại

Kris mỉm cười, nhấc chân ra

- Chưa đâu

Kris ngồi xuống 1 chiếc ghế, nghịch nghịch thanh kiếm

- Việc cô cứu Phong, tạo ra một kí ức giả cho anh ấy, hoàn toàn nằm trong kế hoạch phải không?

Mẫn Nhi nằm chặt trên sàn, vừa đau vừa bàng hoàng. Không cần nghe, Kris cũng biết câu trả lời. Nó tiếp tục nói

- Và vụ tai nạn trên đèn Hình Nhân 4 năm trước, không phải do Phong làm phải không?

Mặt Mẫn Nhi biến sắc, cô ta theo thói quen nuốt nước bọt, khiến cho lưỡi đụng phải con dao, tạo nên một vết xước nhỏ và lưỡi dao cũng vô tình tiến vào sâu hơn. Nhi thở mạnh, mắt chăm chăm nhìn thứ chết người trong miệng, cảm nhận rất rõ cơ miệng môi rã rời và cái chết đau đớn sắp ập đến

Kris nhìn lưỡi kiếm sáng choang, cười nhạt, tiến về phía Nhi và đập mạnh vào bụng cô ta.

Lưu Mẫn Nhi quá đau nên mở miệng kêu thét lên

Nhưng

Kris đã giữ lấy cán dao từ lúc nào

Nhi thở hồng hộc, miệng mấp máy không nói trọn chữ. Kris quay người bước đi

- Hôm nay là vì tấm ảnh. Còn những món nợ khác, tôi sẽ bắt cô trả từ từ. Cái mạng mà tôi từng cứu, tôi nhất định sẽ lấy lại, Lưu Mẫn Nhi. Happy Valentine

Dứt lời, Kris vung kiếm chém vào cột nhà. Nhà kho với cấu trúc cũ kĩ nhanh chóng lung lay, đến khi Kris bước ra cửa, thì sập hoàn toàn, chôn vùi cả tiếng thét của Mẫn Nhi

Kris thấy thanh kiếm xuống, thở dài nhìn bầu trời chiều tà, khắp con đường đều phủ màu hoàng hôn buồn bã. Kris bước chậm chậm, xuyên qua 5 con phố, và dừng lại

Cảnh vật vẫn chưa hề thay đổi, vẫn chiếc đèn đường đứng cô độc trên phố vắng, trầm mặc và tĩnh lặng nhìn những vị khách bộ hành qua lại. Phong đứng đó thật lâu, đắm mình vào màu vàng cũ kĩ nhân tạo, cố tìm lại một hồi ức bị bỏ quên. Nhưng chẳng có gì, ngoài cơn đau dồn dập trong đầu.

Phong đưa tay lên xoa xoa thái dương, và, hần nhìn thấy Kris
Cách khoảng 20 bước chân, Kris đứng lặng lẽ nhìn Phong
Phong bỏ tay vào túi quần, lạnh lùng bước đi
Kris mím chặt môi
Được vài bước, Phong chợt đi chậm lại, khẽ quay người
- Coi chừng...vết thương nhiễm trùng..
Và chính lúc đó, Phong đã bắt gặp Kris, nằm gục trên đường
Hần chạy nhanh đến bên nó
Và thấy
Ngoài những vết thương trên mặt
Còn có
1 vết chém rất sâu ở lưng
Đầu óc Phong bỗng chốc trống rỗng. Hần công Kris lên, chạy nhanh đến bệnh viện
Trong hơi thở nặng nề, Kris nở nụ cười
- Đó là...câu nói...đầu tiên..em đã nói với anh..
Bệnh viện
Kris đã ở trong phòng cấp cứu 2 tiếng. Phong lặng lẽ ngồi ở hàng ghế trước cửa phòng phẫu thuật đợi.
Trong lòng thì lo lắng cho Kris, còn trong đầu thì liên tục xuất hiện những hình ảnh chớp nhoáng
Và trong khoảnh khắc, Phong bắt chợt bắt gặp
Hình ảnh người con gái với những vết thương chằng chịt trên người, ánh nhìn lạnh lẽo cô độc, nhưng lại dịu dàng nói
- Coi..chừng...bị..nhiễm trùng
Phong ôm đầu, cơn đau lại ập đến đồng thời cùng với những kí ức. Phong biết rõ vì nhớ lại nên hần mới đau thế này, nhưng hần mặc kệ, không hề cưỡng lại kí ức đang ủa đến, bất chấp cả cơn đau
- Ko có mắt àh?
- Mắt tôi không để dưới bàn chân
.....
- Công chúa đến đánh thức hoàng tử đây
.....
- Em yêu anh, Phong..rất yêu anh
.....
- ...em nhất định sẽ tìm anh, tìm thấy anh rồi nhất định sẽ khiến anh nhớ ra em, khiến anh nhớ rồi sẽ lại làm anh yêu em, yêu rồi sẽ đem hạnh phúc cho anh. Như vậy được không
.....
- ...vì thế em càng không thể tha thứ cho anh...
.....
- Phong...!!

Phong ngã xuống sàn, mặt ướt đầm mồ hôi,
Mắt nhắm nghiền,
Tay ôm chặt lấy tim
Giọng nói của Kris
Nhật dần
Xa dần
.....

38. Chương 38

Kris khẽ hé mắt, trời đã sáng rồi. Một tấm băng trắng toát băng quanh bả vai. Kris khẽ cử động, cảm giác đau nhói ở lưng nhanh chóng xuất hiện. Nó nhúu mày, vừa lúc đó, một y tá bước vào, nhìn vào biểu đồ nhịp tim rồi mỉm cười

- Cô sẽ nhanh chóng hồi phục thôi, không hề có một di chứng nào cả. Cố gắng tĩnh dưỡng một thời gian cô sẽ được xuất viện

Kris không đáp, chỉ nhìn mông lung cảnh vật bên ngoài khung cửa sổ. Cô y tá vẫn giữ nụ cười tươi tắn, ghi chép một chút rồi bước ra ngoài

- Àh phải rồi, chàng trai đã đưa cô đến đây, cô có thể cho tôi biết cách nào để liên lạc với người nhà của anh ấy không?

Kris quay sang, có chút ngạc nhiên

- Anh ấy bị ngắt trước phòng phẫu thuật, hiện vẫn đang trong tình trạng hôn mê, nên....

Cô y tá chưa kịp nói hết, đã thấy Kris ngồi bật dậy, chạy nhanh ra ngoài

Mặc kệ vết thương trên lưng, Kris bước nhanh trên hành lang bệnh viện, đến quầy y tá hỏi và nhanh như cắt đã đứng trước cửa phòng 302. Kris không gõ, mà mở cửa bước vào luôn

Ánh sáng mặt trời soi sáng căn phòng bệnh trắng toát. Phong đang nằm đó, im lìm như say giấc ngủ

- Cô là ai?

Một bác sĩ có mặt trong phòng từ lúc nào, ngạc nhiên hỏi

- Là..người nhà

- Cô..là người nhà của bệnh nhân??

-

- Xin lỗi nhưng đây không phải chuyện đùa đâu, mời cô r...

- Phong bị gì?

- ...a ngoài...sao cơ??

Kris lạnh nhạt nhìn ông ta, vẻ cương quyết uy quyền khiến ông hơi bối rối. Khẽ đẩy gọng kính, ông bác sĩ thở dài

- Đầu bệnh nhân bị tổn thương, khiến cậu ấy rơi vào hôn mê. Có một tụ máu bầm trong đầu bệnh nhân, máu bầm tan khiến áp lực trong não lưu thông lệnh, vì thế mỗi lần suy nghĩ quá nhiều, lượng máu tan ra từ máu bầm sẽ ứ đọng trong não, khiến cho hệ thần kinh bị chèn ép, gây đau đớn, thật không may khi nó ảnh hưởng trực tiếp đến dây thần kinh nối với tim, vì thế gây ra hiện tượng ép tim, khó thở

Đây đều là những điều Kris đã nghe, thấy nó có vẻ sốt ruột, ông ta nói tiếp

- Bây giờ mặc dù bệnh nhân hôn mê, nhưng có vẻ cậu ấy vẫn đang cố suy nghĩ hay nhớ lại gì đó nên tụ máu bầm tiếp tục tan ra. Cậu ấy sẽ không cảm thấy đau đớn, nhưng khi hôn mê, tim đập đều, tất cả mọi bộ phận đều hoạt động rất bình thường, vì thế chỉ cần một biến đổi bất thường, sẽ khiến cậu ấy gặp nguy hiểm. Máu từ tim lên não được ước định một lượng thích hợp, bây giờ tụ máu tan ra, tim thì vẫn đều đều cung cấp máu lên, khiến cho não chứa nhiều máu hơn bình thường, và đến một lúc nào đó, bệnh nhân sẽ

- Nói cách khác, Phong đang chết dần có phải không?

Kris nhàn nhạt nói, ông bác sĩ hơi ngớ người, rồi khẽ gật đầu.

Ông bác sĩ đã ra ngoài, Kris tiến đến bên giường của Phong, lặng lẽ nhìn hẩn. Nó đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt quấy rầy, rồi cầm tay Phong, áp vào mặt mình

Bàn tay đã từng nắm lấy tay Kris ở Tokyo. Bàn tay từng dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc mềm trong gió. Bàn tay ấm áp luôn sẵn sàng ôm lấy che chở cho Kris

Kris nắm chặt hơn, áp sát bàn tay của Phong lên môi hôn, nước mắt lặng lẽ rơi

- Em xin lỗi Phong, em xin lỗi...phải làm sao đây, làm sao đây??

Trời đã chiều, Kris đóng cửa phòng bệnh lại. Dọc quay người bước đi thì nó chợt khựng lại, đi ngược về phía tầng thượng

Sân thượng vắng lạnh, những cơn gió không ngừng gào thét. Trời lại 1 màu tím đau thương

Một người đàn ông đã đứng lặng từ lúc nào, đang trầm mặc tựa người vào lan can, rất giống với Phong. Kris chậm chậm tiến lại

Người đàn ông khẽ nhếch miệng

- Đến lúc từ bỏ rồi

- Trò chơi vẫn chưa kết thúc

Ông ta khẽ nhún vai

- Chơi chán thì về nhà

- Nhà? Xin lỗi nhưng tôi không có

- Tùy con

Hàn Thiên quay người bước xuống, Kris nắm chặt tay, môi mím lại

- Ông có yêu tôi không?

-

- Tình thương của ông chỉ tồn tại trong lời nói của mẹ, tôi hoàn toàn chưa bao giờ cảm nhận được...

- Con là con gái của ta, hỏi điều này có quá dư thừa không?

- Ông vẫn chưa trả lời

- Đừng trẻ con như vậy

- Nếu yêu thương tôi ông đã không làm như vậy

- Đó là người hại chết mẹ con

- Và đó cũng là người tôi yêu thương nhất

Hàn Thiên dứt tay vào túi áo khoác, lạnh nhạt

- Muốn trả thù, thì không được yếu đuối

- Yêu một người không phải yếu đuối

- Yêu? Trò chơi ngu ngốc

- Chẳng phải ông cũng đã vướng vào trò ngu ngốc đó ?

- Và ta luôn hối hận về điều đó

-vậy tôi cũng muốn một lần được hối hận như vậy

Hàn Thiên nhếch miệng. Bước đến phía cửa, trước khi đóng cửa lại, ông nói

- As your wish

Kris nắm tay giận dữ. Nó là người biết rõ nhất cha mình đáng sợ như thế nào, ông đã dàn vụ tai nạn đó, khiến cho Phong bị thương, vì thế chỉ có rời xa Phong, hắn mới được an toàn.

Nhưng Kris đã quá ngốc nghếch rồi, vì Hàn Thiên sẽ không bỏ qua cho Phong dễ dàng như vậy, và ông cũng biết

Nỗi đau lớn nhất của Phong,

Chính là con gái của mình

Kris bước vào phòng của bác sĩ, lạnh lùng nói

- Có một cách

Ông bác sĩ dời mắt khỏi bản báo cáo, hạ gọng kính xuống, chờ đợi

- Kích tim

Ông bác sĩ mở to mắt kinh ngạc

- Kích tim? Như thế khác nào giết chết cậu ấy

Vì nếu một người tim đập bình thường mà bị kích tim, sẽ khiến cho tim ngừng đập ngay lập tức

- Vô hiệu hóa được tim mới dừng được lượng máu lưu thông liên tục lên não. Khi đó chúng ta sẽ làm tan lớp tụ máu và ngay sau đó kích tim thêm một lần nữa

- Nếu lớp tụ máu có thể nhanh chóng tan để kịp lần kích tim thứ 2 thì quá tốt, nhưng nếu không, chúng ta sẽ mất cậu ấy

Bác sĩ lắc lắc đầu, nói tiếp

- Khả năng thành công, chỉ có 10% thôi. Tôi nghĩ cô nên suy nghĩ lại, nếu chúng ta cứ để yên tình trạng như bây giờ, cậu ấy sẽ có nhiều thời gian hơn, lúc ấy biết đâu lại có cách chữa nào khác. Làm theo cách của cô, nếu thất bại, cậu ấy sẽ chết

Kris khoanh tay, đôi mắt mông lung nhìn ra ngoài. Nếu tiếp tục chờ, tim của Phong sẽ yếu dần, và không thể nào chịu nổi kích tim, chỉ có bây giờ, khi trái tim còn đủ mạnh, cơ hội thành công sẽ cao hơn

Kris quay sang nhìn ông bác sĩ, giọng kiên quyết

- Dù là 1%, cũng phải thử

- Đó là cách duy nhất sao???

Khang chau mày hỏi, Kris im lặng thay cho lời xác nhận. Cậu hướng mắt nhìn sang Phong đang say giấc, thở dài. Lin khác hẳn với mọi ngày, nhỏ ngồi im mắt cứ buồn bã nhìn 3 người trong phòng

- Chị có bị điên không?

Một người đột nhiên lao nhanh vào phòng hét lên. Khang và Lin xoay lại, thì ra là Lưu Mẫn Nhi. Trên người còn nguyên bộ quần áo bệnh nhân với những vết băng bó khắp người, nhưng xem tình trạng bây giờ thì cô ta cũng khỏe hẳn rồi

- Sao chị lại có thể làm như vậy với anh Rei????

- Cô có tư cách gì mà nói câu đó chứ

Lin hùng hổ đứng lên nói. Mẫn Nhi vẫn chú mục vào Kris

- Chị lại muốn giết chết anh ấy hay sao?? Một lần đã là quá đủ rồi...

Kris nhìn thẳng vào Nhi, chậm chậm đứng lên

- Phải, một lần là quá đủ rồi

Không phủ nhận rằng mỗi lần đứng trước Kris, Mẫn Nhi đều cảm thấy run sợ, nhưng vì tính hiếu thắng nên cô ta vẫn muốn nói đến cùng

- Vậy chị hãy hủy ca phẫu thuật đi

- Không

- Tại sao? Lần phẫu thuật này quá nguy hiểm, anh ấy chắc chắn không thể qua khỏi đâu...tôi..v

- Cô yêu Phong??

- ..phải

- Không đủ tư cách

- ..gì....ơ??

- Cô-hoàn-toàn-không-hiểu-Phong

Kris lạnh nhạt gần từng chữ rồi lấy áo khoác bước ra ngoài

Kris bấm số, áp điện thoại vào tai

- Chuyển lời đến ông ta: Đừng nhúng tay vào chuyện này

- Vâng, chủ nhân cũng nhắn đến người: Ta sẽ đón xem kì tích

- Kris !!

Lin chạy về phía Kris, nhỏ đưa tay quệt mồ hôi, rồi nắm lấy tay Kris, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc

- Tớ, có câu này..luôn muốn hỏi cậu

Kris xoay người đối diện với Lin, ánh mắt sâu thẳm nhìn nhỏ

- Cậu..có hối hận không?

Kris hơi nhíu mày, mắt hướng nhìn nơi khác

- Không

- Không???

Lin mở to mắt lặp lại, nhỏ bắt đầu cảm thấy tức giận

- Sao ca...

- Nếu cứ hối hận về những việc đã xảy ra thì ngay cả mình cũng không cách nào tha thứ ình

Kris nói giọng nhàn nhạt đều đều, nhưng đâu đó nghe thoáng thấy 1 nỗi buồn vô hạn. Lin im bật, nhìn Kris mà đau thay cho nó, nhỏ thả lỏng tay Kris, quay người bước đi che dấu tiếng thở dài bất lực

7 giờ tối, Phong được đưa vào phòng phẫu thuật

Khang, Lin và Mẫn Nhi lo lắng đứng ngồi không yên trên ghế, Kris nhìn vào phòng phẫu thuật, mắt nhắm hờ, miệng khê đềm

Lần kích tim thứ nhất

Tim của Phong đập chậm lại 1 nhịp, các bác sĩ nhanh chóng tim vào vị trí của tụ máu bẩm. Một thứ dung dịch lỏng dần được truyền vào não của Phong, khiến cho tụ máu tan và loãng dần, nhưng tốc độ vô cùng chậm

Tim Phong tiếp tục đập chậm nhịp 2

Oxy lưu thông lên não ít dần khiến cho tụ máu tan càng chậm hơn. Vị bác sĩ chính căng thẳng quan sát khối máu, chúng đang kết dính lại chứ không tan ra nữa, tình hình vô cùng tệ. Cô y tá cầm máy kích tim, lo lắng nhìn điện tâm đồ, sẵn sàng lao vào khi nhận được cái gập đầu của bác sĩ

Sang nhịp thứ 3, máu không còn lưu thông lên não nữa. Vị bác sĩ liếc nhìn một hồi rồi nhanh chóng cầm lấy một kim tim không, cắm phập vào vị trí của cây kim chứa dịch lúc nãy, lần này, ông không truyền gì cả, mà hút tụ máu ngược vào trong ống tim. Các y tá kinh ngạc nhìn ông, nếu não không còn máu, bệnh nhân chắc chắn sẽ chết hoặc thành người thực vật

- Kích tim

Ông bác sĩ hô to. Ngay lập tức cô y tá lao vào kích tim cho Phong. Nhưng cơ thể Phong không hề có phản ứng

Tim đã ngừng đập được 5 giây

Nhưng họ vẫn không bỏ cuộc

10 giây trôi qua

Vẫn không có phản ứng nào

Tiếng bíp ngang phè của máy đo nhịp tim kêu lên thật đáng sợ

Cửa phòng phẫu thuật bật mở sau hơn 4 tiếng. 3 người kia lao nhanh đến, vây lấy vị bác sĩ

- Sao rồi bác sĩ???

- Thành công chứ???

-

Vị bác sĩ chậm chậm tháo chiếc khẩu trang ra, và ẩn sau đó, không phải là nụ cười

- Rất xin lỗi, nhưng...có thể, cậu ấy sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa

- Sao cơ??? Ông có nhầm không vậy?

Mẫn Nhi mắt mở to liên tục lắc vai ông bác sĩ tội nghiệp

- Thực sự chúng tôi đã cố hết sức rồi

- Tại sao Blue lại rơi vào tình trạng hôn mê?

- Trên thực tế tim còn đập là còn sống, nhưng tim cậu ấy vì đã ngưng đập trong hơn 10 giây nên đập chậm hơn tim của người bình thường 1 nhịp, khiến cho não của cậu ấy thiếu máu và rơi vào tình trạng “chết giả”. Kết quả là cậu ấy chìm vào hôn mê sâu. Tình trạng này nhất định không thể để kéo dài quá 12 tiếng, vì khi đó, não sẽ tê liệt và chết hoàn toàn

- Vậy chẳng phải chỉ cần đưa đủ máu lên não Blue là được rồi sao

- Không đơn giản như vậy đâu. Vì tim của cậu ấy bây giờ quá yếu, giữ được nhịp đập đã là một kì tích rồi, kích tim lần thứ 3 chắc chắn sẽ giết chết cậu ấy. Đêm nay sẽ quyết định tất cả, nếu cậu ấy không tỉnh dậy trước bình minh, thì mãi mãi, cậu ấy cũng sẽ không tỉnh dậy nữa

Lin nghe xong bật khóc nức nở, Khang buồn bã ôm nhỏ vào lòng. Mẫn Nhi đau lòng gục đầu vào tay, sau đó cô ta ngay lập tức quay sang Kris giận dữ

- Chị đã...ơ, chị ta đi đâu rồi???

Kris lang thang trong khuôn viên bệnh viện, ẩn sau khuôn mặt điềm tĩnh là hàng trăm suy nghĩ bồn chồn. Trăng đã lên cao, khu vườn chìm ngập trong ánh sáng trắng mờ ảo. Kris dừng bước bên bờ hồ, ngồi xuống nơi 4 năm trước nó và Phong từng ngồi. Gió thổi khiến mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Kris vuốt nhẹ mái tóc, tựa cằm lên đầu gối, mắt rơi vào xa xăm

- Anh mất hết người thân. Tuổi thơ của anh bị hủy hoại. 11 năm qua anh sống trong hận thù. Tất cả đều vì X

.....

- Cậu..có hối hận không?

Kris gục đầu xuống, đau đớn mím chặt môi

Rồi bỗng nhiên

Kris đứng bật dậy

Chạy vụt đi

Cửa phòng bật mở, Phong nằm trên giường bệnh, hơi thở phả ra đều đều hòa lẫn với những tiếng động nhỏ từ máy móc khiến cho căn phòng trông thật buồn tẻ và thiếu sức sống. Khang đang gục gặt trên ghế sofa, thấy Kris chạy vào, cậu lo lắng hỏi

- Có chuyện gì vậy???

Lin từ nhà vệ sinh bước ra, cũng ngạc nhiên đi đến chỗ Kris. Nó không đáp lại, chỉ chú mục nhìn vào Phong, từ từ tiến sát đến bên hắn

- Kris, cậu làm sao vậy????

Lin nắm lấy tay Kris, nó không hề quan tâm, nhẹ nhàng gỡ ra

- Thứ mạnh nhất trên thế gian này là gì?

Kris băng quơ hỏi, rồi cúi gằm xuống khuôn mặt Phong. Được một lúc thì nó quay sang Lin và Khang từ nãy giờ vẫn ngó người nhìn nó đầy thắc mắc, nói khẽ

- A true love kiss

Ngay lập tức môi Kris áp chặt lên môi Phong, tay nó luồn qua mái tóc mềm mại của hắn, kéo 2 người sát vào nhau hơn.

Nụ hôn cháy bỏng như thay cho tất cả những lời nói, những yêu thương chưa kịp trao. Khoảng thời gian 4 năm trong phút chốc biến mất. Những âm mưu toan tính, hận thù lừa dối trở nên lu mờ, trong Kris giờ đây, điều duy nhất hiện hữu, chính là tình yêu của nó dành cho Phong, rõ ràng và mãnh liệt

Khang và Lin sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, 2 má dần đỏ ửng lên

Máy đo nhịp tim kêu lên, nhịp đập của Phong trở nên nhanh bất thường. Một toán bác sĩ và y tá hối hả chạy vào thì cũng dừng lại vì những gì mà họ nhìn thấy

Hàng chục con mắt đổ vào 2 người, nhưng Kris không quan tâm, trong tâm trí nó giờ đây, chỉ có Phong

Tim Phong đập nhanh hơn

Kris siết chặt lấy Phong

Giọt nước mắt bắt chọt rơi

- Mong chờ lắm phải không?

- Công chúa đến đánh thức hoàng tử đây

- Xin lỗi yêu cầu cô tránh sang một bên ạ

Một bác sĩ chợt đi đến, gấp rút hỏi thúc Kris để họ cấp cứu cho Phong. Lúc này Kris mới rời môi Phong, bước thẳng ra ngoài, ngồi sụp xuống ôm lấy trái tim đang run rẩy. Lin ôm lấy Kris, khóc òa

- Không sao, anh Phong sẽ không sao đâu, anh ấy nhất định sẽ tỉnh dậy mà...

-

Tiếng hỗn loạn trong phòng vang lên
Nhưng hoàn toàn không có âm thanh của sự sống
Còn 1 giờ nữa
Bình minh sẽ đến
Trong phòng
Đã không còn nghe thấy nhịp đập của Phong

.....

Cửa bật mạnh
Kris chạy nhanh đến bên Phong

- Xin lỗi

Vị bác sĩ tháo khẩu trang xuống, không dám nhìn thẳng vào Kris

Nó bàng hoàng, nắm chặt lấy tay Phong

- Không....đừng, Phong !!

Kris gục mặt xuống, hôn thật sâu vào bàn tay lạnh giá, khẽ thì thầm

- Em yêu anh, Phong. Đừng đi

Một gợn sóng nhỏ bất chợt hiện trên điện tâm đồ

- Tiểu Phong !!

39. Chương 39

Giọng nói cuốn hút chợt vang lên. Mọi âm thanh khác đột nhiên im bật. Kris ngược mặt lên, đôi mắt xanh sâu thẳm đang nhìn nó. Các y bác sĩ rất ngạc nhiên, rồi như sự tĩnh, họ yêu cầu những người không có phận sự ra ngoài và nhanh chóng hồi sức lại cho Phong

- Thật kỳ lạ, tim của cậu ấy đã đập chậm đến mức sắp ngừng đập rồi lại đột nhiên đập thật nhanh, có lẽ là...ừm...nhờ nụ hôn của cô ấy. Đây thật là một điều đáng mừng vì tụ máu bầm của cậu ấy cũng đã biến mất rồi

- Vậy có nghĩ là anh Phong nhớ lại hết rồi phải không bác sĩ

- Àh...chuyện này thì chưa thể nói chính xác được, chỉ còn cách chờ cậu ấy tỉnh dậy thôi

Khang còn trao đổi vài vấn đề với vị bác sĩ nữa, còn Lin thì quay sang nhìn Kris, nhỏ vừa vui mừng vừa ngưỡng mộ. Nếu không phải chứng kiến từ đầu đến cuối chắc Lin sẽ chẳng tin nhưng đúng thật là nụ hôn của Kris đã “đánh thức” Phong. Mặc dù hôn mê sâu, và đã mất trí nhớ, nhưng trái tim của Phong vẫn mãi chỉ “phản ứng” trước Kris.

- Thật đúng là kì tích

Vị bác sĩ lẩm bẩm, Lin khẽ cười, quay sang nói với ông

- Không đâu, đó chính là tình yêu

- Kris, Blue tỉnh rồi. Mau đến đi

Khang nói như hét lên trong điện thoại. Kris ậm ừ rồi cúp máy. Tắt luôn nguồn. Thật ra nó đã đứng ở khuôn viên bệnh viện gần 2 tiếng rồi. Nghe tin Phong đã tỉnh, Kris rất vui nhưng lại không đủ can đảm để gặp Phong. Nó xoay xoay chiếc điện thoại, mắt đắm chiêu nhìn về phía hồ và cứ như thế đến khi chiều dần buông xuống, mặt hồ trong xanh ngả sang màu vàng mật ong và sáng lấp lánh những tia nắng cuối cùng của ngày

Kris khẽ thở dài, một mình đứng trong hoàng hôn, sao thấy cô đơn gấp bội

- Tìm được rồi

1 vòng tay bất chợt ôm lấy Kris từ phía sau. Nó hơi bất ngờ, nhưng không hề đẩy người kia ra, vì Kris biết rất rõ đó là ai

Phong siết nhẹ lấy Kris hơn, tựa cằm vào bờ vai nhỏ nhắn. Nó có thể cảm nhận được hơi thở đều đều phả vào cổ mình

- Đã nhớ lại rồi?

Phong đứng thẳng người, xoay Kris lại, nhìn thật sâu vào mắt nó

- Phải

- ...đừng

-

- Đừng nhớ làm gì

Kris nói giọng lạnh căm, đôi mắt buồn sâu thẳm. Phong đưa tay nâng nhẹ cằm Kris, bắt nó phải nhìn mình

- Tạo một hồi ức khác chẳng phải tốt hơn sao

-

- Vì em đã đánh thức anh dậy, nên em phải chịu trách nhiệm

Kris khẽ nhủ mày, Phong cũng làm ra vẻ dăm chiêu, rồi bắt ngờ hôn nhanh lên môi Kris

- Bắt đầu từ cái này

Kris sững người, đưa mắt nhìn nơi khác, mặt thoáng đỏ. Phong nhoẻn miệng cười, kéo Kris ôm vào lòng, hôn nhẹ lên má tóc mềm

- Anh rất nhớ em, Tiểu Phong

Kris vui mặt vào lồng ngực ấm áp, vòng tay ôm chặt lấy Phong, khẽ mỉm cười

Cuối cùng, sau 4 năm, họ đã về bên nhau

Kris quay trở lại trường Đại học Quốc Gia học, phần vì hiệu trưởng đã đích thân đến năn nỉ, và phần vì Kris không thích Đại học W.K mấy

Học kì mới đã bắt đầu được một tuần, và Kris...nghỉ trọn tuần đó

- Kris, cuối cùng em cũng đi học lại rồi

Jin chạy đến bàn Kris, vui mừng nói

- Em đã đi đâu suốt tuần nay vậy???

Kris chăm chú nhìn ra cửa sổ, không quan tâm. Jin cũng đã hiểu tính cách của nó rồi, nên vẫn vui vẻ ngồi xuống bên cạnh

- Anh Jin

Annie bước vào, giọng gọi Jin ngọt sớt. Nhưng vừa thấy Kris, mặt cô ả đã sa sầm xuống

- Sao anh lại ngồi ở đây?

- Anh thích chỗ này

Jin nhếch miệng trả lời. Annie tức tối

- Qua bên bàn em đi

- Tại sao?

- Không lẽ em phải giương mắt nhìn bạn trai của mình ngồi cạnh đứa con gái khác àh
- Anni to tiếng gắt, mọi ánh mắt trong lớp dần đổ dồn lên họ, vài tiếng xì xầm bắt đầu nổi lên
- Xem kia, Annie đang ghen đấy
- Cũng phải thôi, cô ấy và anh Jin đang quen nhau mà
- Nhưng anh Jin có vẻ lại thích con nhỏ mới rồi
- Cứ tưởng cô ta bị đuổi học rồi chứ, sao lại mò về đây rồi
- Chắc nghe tin anh Jin với Annie đang quen lại nên về đây cướp lại hoàng tử đây mà
- Q@\$@#%
- #^%`\$'

Trong thời gian Kris biến mất tăm, Jin và Annie đã quen lại nhau, tình cảm rất tốt, cả 2 suốt ngày quần quýt bên nhau, nhưng tình hình bây giờ có vẻ không được sáng sủa mấy

- Vậy chúng ta chia tay

Jin thản nhiên nói, Annie bàng hoàng, đám đông hiếu kì lại có dịp sôi nổi bàn tán

- Anh...

Annie nói không nên lời, mặt đỏ rần vì nhục nhã và tức giận, cô ta liếc nhìn Kris, rồi bước thẳng ra ngoài. Kris thì khỏi nói, nhưng Jin lại hoàn toàn chẳng quan tâm, cậu lại vui vẻ quay sang Kris. Rồi lớp cũng giải tán dần khi giáo sư bước vào

Môn Triết học vốn rất khô khan và khó hiểu, rất hiếm khi tạo hứng thú cho sinh viên. Trong lớp mỗi người một việc riêng, hoàn toàn không chú ý đến bài giảng. Kris lơ đãng nghe nhạc, Jin thì ngắm nó một cách lộ liễu

Có tiếng gõ cửa lớp, tiếng gõ nhẹ tênh tênh nhưng hầu như toàn bộ sinh viên đều im bất, đồng loạt nhìn về phía ấy, vì ông thầy giám thị khó tính vẫn hay thường xuyên đi tuần tra xem các sinh viên học tập thế nào. Nhưng hôm nay, ông thầy giám thị với khuôn mặt luôn cau có đã được thay bằng một chàng trai trẻ, dáng người dong dỏng cao đang tựa người vào cửa, tay đút vào túi quần với khuôn mặt hoàn mỹ. Lũ con gái trong lớp đồng loạt chết ngất vì vẻ đẹp nam tính và đôi mắt đầy cuốn hút

- Đó chẳng phải là anh Dương Thiên Phong của E.K hay sao?????
- Trời ơi nhìn ngoài đời còn đẹp hơn trong hình chụp lén nhiều
- Sao anh ấy lại đến đây nhỉ???
- Có khi nào anh ấy kết ai trong lớp mình không?
- Aaaa không phải chứ, có khi nào là tao không???
- Lấy gương tự soi lại đi, nói mà không biết ngượng
- @!\$\$#%#@#
- !#!\$

Lớp học lại ồn ào lên. Kris chống cằm nhìn Phong, hần nghiêng đầu nhìn lại. Nó mỉm cười, xách balo đứng lên, bước ra cửa

- Sao lại đến đây???
- Đến cứu công chúa

Kris bật cười, nắm lấy tay Phong

- Đúng lúc lắm, hoàng tử

- Ô, họ đang quen nhau à???

- Trời ạ không tin được, con đó mà quen được với anh Thiên Phong

- Chắc lại dùng bùa ngải gì để mê hoặc anh rồi

- Vậy là anh Jin bị cho ra rìa àh???

- @#\$#

Jin nghe những lời bàn tán mà sôi máu

- Đừng-chạm-vào-tôi

.....

- Hãy để tôi thay thế người đó, được không?

- Không

.....

- Không thể thay thế. Cũng không muốn thay thế

.....

- Muốn thay thế người ấy? Đùa. Không-đời-nào

....

- Vậy là anh Jin bị cho ra rìa àh???

Jin nhìn bóng hai người dưới sân với đôi mắt giận dữ: “Dương Thiên Phong? Mà có gì hơn tao chứ? Muốn giành với tao à, đừng hòng”

Cây viết chì gỗ gãy làm đôi

Đứng trước một khu biệt thự, Kris khẽ nhíu mày, Phong gạt chống xuống, thông thả bước vào

- Đến đây làm gì?

Phong không trả lời, đều đều chân bước tiếp, Kris đi theo sau, được một lúc, Phong dừng lại trước một căn biệt thự to nhất, được xây theo kiến trúc phương Tây, hần nhếch miệng, nói nhẹ tênh

- Trả nợ

Kris nhìn lướt qua căn nhà, rồi cũng chợt mỉm cười khi nhìn thấy tấm bảng

“Lưu Gia”

40. Chương 40

Trước mặt Phong và Kris là một cánh cổng cao còi then kín mít. Được khoảng 5 giây thì một tấm bảng điện tử hạ xuống. Phong dứt tay vào túi quần, lạnh đậm

- Rei

Những đường sáng tần số nhấp nhô, rồi một giọng nói máy móc vang lên

- We e home Rei

Và ngay lập tức cánh cổng mở ra.

Bãi cỏ xanh rì được cắt tỉa cẩn thận mọc ngay ngắn 2 bên tạo thành một đường đi thẳng tắp. Phía cuối đó là một ngôi nhà to lớn màu kem nhạt sang trọng. Phía trước nhà đã đậu sẵn rất nhiều chiếc xe hơi đen bóng xếp thành hàng dài tựa như đang có một bữa tiệc diễn ra, nhưng tuyệt nhiên không thấy một bóng người nào

4 năm trước, Phong đã tỉnh dậy trong căn nhà này với một kí ức hoàn toàn mới, một cuộc đời mới, những người sống trong ngôi nhà đó chẳng bao giờ tệ bạc với Phong, và hẳn dừng dừng để mặc mọi chuyện không quan tâm người khác vẽ gì vào cuộc đời của mình, nhưng ngay từ giây phút nhớ lại, Phong đã chắc chắn hẳn sẽ trở về đây, để thanh toán món nợ. Bọn người kia chắc chắn luôn theo dõi nhất cử nhất động của Phong, nhất là từ khi hẳn có nguy cơ hồi phục lại trí nhớ. Nếu Phong chết, chúng sẽ hao tổn một nhân tài, nhưng nếu Phong sống và nhớ lại, với cá tính của hẳn, thì chúng sẽ chẳng bao giờ toàn mạng, đó là lý do vì sao Lưu Mẫn Nhi không xuất hiện khi Phong tỉnh lại, nhưng cánh cổng vẫn lưu giữ giọng nói và cho phép “Rei” vào, cho thấy sắp sửa diễn ra một cuộc thanh trừng

2 người dừng bước trước bậc thang dẫn vào nhà

- Xem ra đang có một bữa tiệc “chào mừng”

Phong nhìn cánh cửa chính đóng im ỉm, giễu cợt. Kris nhếch miệng, thái độ thách thức

- Vậy dừng để họ thất vọng

Và 2 người đẩy cửa bước vào,. Quả không sai, hàng trăm người đang chờ “nghênh tiếp” họ

Những người hàng ngày vẫn gật đầu kính cẩn cúi chào Phong giờ trong tay lăm lăm vũ khí và khuôn mặt đầy sát khí. Phong khinh khỉnh cười

- Rei, chào mừng con về nhà

Một bà già mặt mũi nghiêm nghị, gian ác bước lên, ngọt ngào nói

Phong hừ mũi, đưa tay quàng qua cổ Kris kéo nó lại

- Đùa, đây mới là “nhà” của tôi

Mẫn Nhi không dám lên tiếng mắng chửi như thường ngày nữa mà đứng sau lưng bà già lúc này, tuy không nói gì nhưng khuôn mặt cô ta biểu thị rõ sự ghen tức

Bà Tổng quản (bà già) nhìn sang Kris, nhìn từ đầu đến chân, có cảm giác như đôi mắt điều hâu của bà ta đang soi mói đến từng tế bào của nó

- Không tệ, nhưng xem ra chẳng có bản lĩnh gì

Bà ta liếc mắt khinh thường, Kris không đáp, khẽ cười

- Ta biết lý do con đến đây, nhưng hãy luôn biết rằng, con là một phần trong gia đình của chúng ta và chúng ta thật sự yêu thương con

Phong nhếch miệng cười

- Định nghĩa “gia đình” của bà thật dơ bẩn, bà cứ việc sống trong đó đi, tôi đã có gia đình của tôi rồi

Vừa nói Phong vừa quay sang Kris, nó cũng nhìn hẳn mỉm cười

Mẫn Nhi mím chặt môi, buồn bực nhìn sang nơi khác

- Haha, gia đình bé nhỏ của 2 người, thật lãng mạn quá. Ta thật sự muốn chúc phúc cho cả 2, nhưng đáng tiếc, ta không thể để 2 người toàn mạng ra khỏi đây được

- Tôi cũng không có ý định để ai sống sót rời khỏi đây đâu

Kris nhìn tổng quản, vẻ mặt đầy thách thức, bà ta quay sang nhìn nó, đôi mắt quắc lại

- Khẩu khí không tầm thường, quả không hổ danh là con gái của Hàn Thiên

Kris cười nhẹ, tổng quản tiếp

- Dừng bắt ngờ, ta còn biết cả mẹ của cô – Bạch Dĩ Thuần

- Tôi biết

Bà ta hơi khựng lại, Kris vẫn điềm tĩnh nhìn bà

- Bà chính là người đã gửi tấm ảnh đó cho tôi?

Có chút kinh ngạc, bà tổng quản hơi bước về phía nó

- Cô đã biết?

- Thân tín lâu năm của Giang Tinh Nguyệt, sau này chuyển về nhà họ Lưu làm quản gia, đúng chứ? Trương Thúy Hoa

- Không sai

Tuy bất ngờ, nhưng bà ta vẫn giữ được bình tĩnh, thản nhiên trả lời

- Nhưng vẫn còn rất nhiều điều người chưa biết, cô gái ạ

- Không sao, vì bà sẽ nói tôi nghe

- Điều gì khiến cô tự tin như thế?

- Nếu bà còn quý trọng mạng sống...

- Haha, không hề dọa được ta đâu. Muốn giết ta, cứ việc

- ...của con trai mình

- ..sa.o...ơ

Lần này, Tổng quản mở trừng mắt. Kris điềm nhiên nói tiếp

- Làm quản gia mà có con riêng ở ngoài, đây quả là một tiếng dơ để đời. Tôi không quan tâm đến chuyện riêng tư của bà, nhưng nếu bà ngoan cố, hậu quả như thế nào, đứa con 9 tuổi của bà sẽ lãnh hết

Bà ta chớp mắt, tay lồng vào nhau nắm chặt. Được một lúc thì đột nhiên ngẩng ặt, hét to

- Giết chúng cho ta

Đám người phía sau nhanh chóng lao vào Kris và Phong như vũ bão. Nó nhìn bà ta, nhún vai rồi lao vào cuộc chiến

Tiếng loảng xoảng của đồ vật rơi thật chói tai. Mẫn Nhi và bà tổng quản đứng ngoài cuộc quan sát

- Tổng quản, đừng làm anh Rei bị thương

- Tiểu thư, bây giờ Rei đã nhớ ra rồi, nếu để cậu ta sống, thì rất nguy hiểm

- Nhưng...

Nhi mím môi. Lời bà tổng quản nói rất đúng, chỉ riêng việc lừa dối Phong trong 4 năm đã khó sống rồi, huống hồ họ còn làm nhiều chuyện không thể tha thứ hơn

Âm thanh đầy ám ảnh đối với Lưu Mẫn Nhi chợt vang lên khiến cô ta lạnh hết sống lưng, quay lại nhìn thì thấy đã tàn cuộc, khắp người Phong và Kris dính đầy máu, nhưng đương nhiên không phải là máu của họ

Mẫn Nhi sợ hãi quay sang nhìn bà tổng quản, thì đã chẳng thấy bà ta đâu, hoảng loạn, cô ta bước lùi về sau rồi chạy nhanh đi

Thật không khôn ngoan khi cô ta chọn chạy lên hướng sân thượng

Hết đường rồi

Lúc quay lại, đã thấy Kris đứng chặn ở cửa

- Chị..

- Tôi đã nói sẽ đến đòi lại mạng của cô

Nhi lùi dần, miệng lắp bắp, 1 lần trước thôi đã quá đủ rồi

- Tôi..tôi....không làm gì chị cả

Kris rút một con dao ra

- Chắc chứ?

Nhi nuốt khan, mắt tròn trối nhìn vào con dao sáng bóng

- Tôi..tôi không liên quan gì đến vụ tai nạn 4 năm trước cả

Kris cười

- Chắc chứ?

Nó lặp lại câu hỏi đó, nghe thật đáng sợ. Mẫn Nhi cứ tiếp tục lùi lại, thì bỗng không đi tiếp được nữa, cô ta hoảng loạn quay lại nhìn, thì ra đã đụng lan can rồi

Và chợt nhanh như cắt, một bàn tay xô cô ta ngã xuống

Nhưng còn may, Mẫn Nhi đã tóm được vào thanh ngang. Kris chống tay lên lan can, nhìn xuống

- Nếu sống sót, thì đừng phí phạm cuộc đời mình nữa

Nhi đang khó nhọc với tư thế lơ lửng, toàn bộ sức nặng cơ thể đè lên cánh tay yếu đuối, chưa kịp hiểu chuyện gì thì chợt thấy một cảm giác nhói đau ở bàn tay

Một con dao cắm ngập sâu vào mu bàn tay cô ta, đóng tay Nhi và lan can thành một

Mẫn Nhi hét lên đầy đau đớn

- Nếu có trách, thì hãy trách chính bản thân chị đi, chính chị đã khiến sự phụ chị và cả Rei trở nên như vậy...

Cô ta nuốt khan, mồ hôi vã ra như tắm, nuốt cơn đau xuống, Nhi tiếp tục hét to

- Chủ mưu vụ tai nạn đó, chính là cha của chị

Kris đã quay lưng đi, không để ý những gì Nhi nói, nhưng được mấy bước, thì nó chợt quay lại, nói khẽ

- Tôi biết

Rồi đóng sầm cửa lại

Còn bà tổng quản, là phần thưởng của Phong

Tra tấn phụ nữ, vả lại còn là người già, Phong không có hứng thú, hẩn lấy trong tủ khẩu súng

- Khoan....khoan đã, cậu chủ, xin cậu, hãy nể tình mẹ của cậu mà tha cho ta

Phong vẫn như chẳng nghe thấy gì, lạnh lùng chìa họng súng vào cổ bà ta

- Cậu....không muốn biết sự thật về tao nạn đó sao????

- Không hứng thú

- Không phải 4, mà là 10 năm trước

Mặt Phong có chút dao động, bà tổng quản mừng như bắt được vàng, nhanh chóng nói

- Nếu cậu để...

- Nói

Họng súng chìa thẳng vào mặt bà ta, biết cá tính của Phong, bà ta liền run rẩy kể

- Ai cũng nghĩ tai nạn đó là do phu nhân sắp đặt, đó là sự thật, nhưng, chủ đích của phu nhân không phải là giết Bạch Dĩ Thuần, mà chính là Chủ tịch Hoàng Thiên Hùng, cha của cậu..

Phong vẫn điềm nhiên nghe, mặt không biến sắc

- Nhưng không ngờ Chủ tịch lại cho Bạch Dĩ Thuần đi nhờ xe, thế là một mũi tên trúng 2 con nhạn...

Tay Phong tiến dần đến cò súng, tổng quản nhanh chóng nói tiếp

- Nhưng sự thật không ai biết chính là, không phải 1, mà là 2 toán người đuổi theo chiếc xe của Chủ tịch..một xe của phu nhân, và xe còn lại, chính là của.....Hàn Thiên..

-

- ..Chủ tịch Hàn đã thuê sát thủ đuổi giết cha của cậu

Phong vẫn chẳng mấy may mắn động, bà tổng quản im bật, mắt mở to, nhưng không phải vì sợ, mà là kinh ngạc

- Cậu chủ...người đã biết rồi sao???

Phong điềm nhiên nhìn vào mắt bà ta, thay cho câu trả lời

- Cậu đã biết cô ta...là con gái của kẻ đã giết Chủ tịch, sao cậu chủ....lại còn yêu cô ta??

Khẩu súng vẫn dí sát trán của tổng quản, nhưng đôi mắt Phong như rơi vào xa xăm. Nếu Kris từng nói Phong là kẻ thù của mình, thì Kris cũng là kẻ thù của Phong

Phong lạnh lùng nhìn bà tổng quản gục xuống, vắt khẩu súng sang một bên

Thanh kiếm rơi xuống sàn

Kris đứng ở cửa

Mắt mở to

Phong quay sang, tuyệt nhiên không chút bất ngờ, thản nhiên đối mặt Kris. Nó cũng chăm chăm nhìn hấn, rồi cúi đầu xuống, miệng nói khẽ

- Là thật sao?

Trong lòng Kris lúc này hoảng loạn vô cùng, lời bà tổng quản cứ vang lên

- ..con gái của kẻ thù.....

- ..toán thứ 2 chính là do Hàn chủ tịch.....

-vụ tai nạn 4 năm trước chính là cha chị chủ mưu.....

Vậy rốt cuộc, 4 năm trước, phát súng đó, là vì cái gì

Phong chợt bước nhanh đến bên Kris, kéo nó ôm vào lòng, nhưng Kris đẩy mạnh hấn ra, quay người bước đi như trốn chạy

Ngoài trời chợt mưa

Cơn mưa to và dai dẳng

Giống như cơn mưa của 4 năm trước

Lạnh nao lòng

Mưa tạt thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Kris, cũng như chính sự thật kia đang đâm thẳng vào tim nó

Vô tình đến tàn nhẫn

1 bàn tay nắm chặt lấy tay Kris, kéo giật nó lại

Phong đau lòng nhìn gương mặt của người con gái hấn yêu ướt đầm vì mưa, nhưng hơn hết là nó đang nhìn hấn với đôi mắt đầy giận dữ

- Tại sao? Tại sao không nói cho tôi biết?

-

- Tại sao lại để tôi oán hận anh???

-

- Tại sao lại lãnh lấy viên đạn đó???

Kris hét lên trong làn mưa, nhưng nhận lại chỉ là sự im lặng đến vô tình của Phong. Nó tức giận gạt tay hẳn ra, xoay người bỏ đi

- ...vì anh muốn em nợ anh

Kris khựng lại, ngạc nhiên khi nghe thấy những gì Phong vừa nói. Rồi nhanh như cắt, nó rút trong người ra khẩu súng, nhét vào tay Phong

- Anh nói không sai, tôi nợ anh. Hãy bắn đi

Phong nhìn khẩu súng, giơ lên, và bấm...cho băng đạn trượt xuống, vắt ra xa

- Nếu bắn, người đau sẽ là anh

Kris mím chặt môi, mắt nhìn sang nơi khác

- Anh biết từ lúc nào?

- Ngày đầu tiên chạm mặt ở E.K

- Vậy tại sao còn....

Kris chưa kịp nói xong thì Phong bỗng ôm chầm lấy nó

- Rất đơn giản, vì anh yêu em

Kris im lặng, nó buông thông tay, mắt khẽ nhắm, để mặc cơn mưa và nước mắt rơi trên khóe mi

Đây là lần đầu tiên Kris đến nhà của Phong

Ngôi nhà màu xám lạnh lẽo nằm sâu trong con phố đất đỏ nhất thành phố. Đồ đạc bày biện rất đơn giản, nhìn qua chỉ thấy 3 màu trắng đen và xám, khi phối lại với nhau trông rất độc đáo. Kris từ phòng tắm bước ra, trên người là chiếc áo sơ mi trắng của Phong, mái tóc rũ xuống ướt sũng càng làm Kris trở nên quyến rũ, nhưng đôi mắt lại lạnh căm vô hồn

Phong với tay lấy chiếc khăn khô, kéo Kris ngồi xuống giường, và bắt đầu lau tóc cho nó. Kris nhìn Phong, mái tóc chưa khô hẳn che khuất khuôn mặt tuấn tú càng làm tăng vẻ đẹp ngang tàng, chiếc bông tai nhỏ phát ra ánh sáng lấp lánh tuyệt đẹp gợi nhớ cho nó về buổi tối của 4 năm trước

Kris quay mặt đi

Phong dừng tay lại. Khẽ thở dài rồi đứng lên bước vào nhà tắm

Nước lạnh từ vòi sen tuôn ra khiến cho Phong dễ chịu phần nào. Đối với Phong, ban đầu hẳn chỉ đơn thuần muốn trả thù cho cha, nhưng khi đã tiếp xúc với Kris rồi, hẳn mới biết sự thật người giết cha mình lại chính là người mà hẳn gọi là mẹ, và người phụ nữ vô tội nhưng yếu mệnh kia lại là mẹ của Kris, càng không ngờ công ty mà Phong ép đến bước đường cùng năm xưa theo lệnh của Giang Tinh Nguyệt lại là công ty của ông Ngoại Kris. Và suy cho cùng, Phong và Kris, cũng chỉ là nạn nhân của trò chơi thù hận này thôi, Phong không hề muốn chuyện này kéo dài, nhưng từ sau cái chết của sư phụ Kris, hẳn biết, chuyện này sẽ chẳng bao giờ kết thúc, trừ phi một người bỏ cuộc...

Kris lắng nghe tiếng nước trong nhà tắm, đứng lên tiến về phía cửa kính, nhắc điện thoại

- Tôi có chuyện muốn nói

Bệnh viện

Trời tờ mờ sáng, tiếng dung dịch truyền đều đều

Tiếng gõ cửa vang lên khô khốc, Lưu Mẫn Nhi khẽ nheo mắt

Không đợi sự cho phép của bệnh nhân, người bên ngoài đã tự tiện bước vào

Và Mẫn Nhi choàng tỉnh

- Chị...đến đây làm gì??

Có chút hoảng loạn trong giọng nói, cô ta nhìn Kris rồi liếc nhìn chuông báo động trên đầu

- Đừng nghĩ đến chuyện đó

Kris nói nhẹ nhàng nhưng khiến Nhi như đứng tim, cô ta nuốt khan, nhắc lại câu hỏi

- Chị đến đây làm gì???

- Thăm bệnh

Nhi nhếch mép khinh khỉnh

- Rốt cuộc chị muốn biết gì, đừng vòng vo nữa

Kris cười nhẹ, ngồi xuống chiếc ghế đặt sát giường bệnh

- Tại sao cô lại xen vào chuyện này?

- Chuyện này? Ý chị là việc trả thù nhằm chán của chị sao?? Xin lỗi nhưng tôi không có hứng thú đâu, tôi chỉ giành lại anh Blue của mình thôi

- Phong không phải là của ai cả

- Không, Blue chính là của tôi, chúng tôi đã có đính ước từ nhỏ rồi..

-

- Trước sau gì chị cũng biết, vậy thì tôi cũng không ngại nói. Từ nhỏ tôi và anh Blue đã có hôn ước với nhau, chuyện này là do chính mẹ của anh ấy làm chủ..

- “Blue là của con, nếu có ai cướp mất Blue, con nhất định phải dùng mọi thủ đoạn để giành lại..”. Đó chính là lời cuối cùng mà Giang Tĩnh Nguyệt đã nói với cô phải không?

- ...tại sao....tại sao chị lại biết????

Lưu Mẫn Nhi mở to mắt kinh ngạc, Kris không đáp, phóng tầm nhìn ra cửa sổ.

Rốt cuộc, Mẫn Nhi cũng chỉ là con rối thôi. Thân tín của bà ta gửi tấm ảnh đó cho Kris mục đích là để nó đến E.K, để nó gặp được Phong, và chắc chắn bà ta đã đoán được tụi nó sẽ yêu nhau, lúc đó Lưu Mẫn Nhi nhất định sẽ xuất hiện để phá hoại, không bao giờ có thể khiến Phong yêu cô ta nhưng mục đích chính của Giang Tĩnh Nguyệt là dùng Nhi để khơi ra mối thù giữa nó và Phong. Và viên đạn của 4 năm trước, chính là kết quả mà bà ta muốn thấy. Vì mục đích của bà ta là khiến cho con gái của Bạch Dĩ Thuần phải chịu đau khổ, dù cho phải làm tổn hại đến chính con ruột của mình. Đúng là một người đàn bà độc ác nham hiểm

- Tôi...vẫn có một chuyện luôn thắc mắc....

Mẫn Nhi chột lên tiếng

- Tại sao..chị lại biết chính tôi là người đã giết Giản Hựu????

Kris nhếch miệng

- 4 năm trước lúc vào nhìn mặt sư phụ lần cuối, tôi thấy trên bàn tay của người có một vết giày, đó là giày con gái cỡ 37, không khó để suy luận ra cô là người đã đập tay sư phụ khiến người rơi xuống vực

Mẫn Nhi thoáng rung mình. Kris đứng lên, nhìn vào bàn tay trắng trẻo của cô ta, lạnh nhạt nói

- Thế nào, giờ đã hiểu cảm giác của ông ấy rồi chứ??

Cửa đóng sầm lại. Lưng của Mẫn Nhi đã ướt đẫm mồ hôi

- Ta ghét đời

Hàn Thiên không xoay người lại, nói với giọng không hài lòng. Kris đứng lại sau lưng ông, không để tâm

- Tại sao ông có thể làm như vậy với mẹ??

-

- Chính ông đã giết chết bà ấy

- Im ngay, ai cho con phát ngôn bừa bãi như vậy

- Vậy ông muốn tôi phải hiểu như thế nào?

Hàn Thiên im lặng, ông hướng mắt nhìn xa xăm. Lúc biết được Dĩ Thuần có mặt trên chiếc xe đó, ông đã đau đớn và tự trách mình nhiều như thế nào, nhưng tất cả đã quá muộn

- Trả lời đi

- Ta không hề biết mẹ con có mặt trên chiếc xe ấy

- Vậy tại sao ông lại thuê người đuổi giết chủ tịch Hoàng?

- Chuyện làm ăn

- Dương Thiên Phong có liên quan gì?

- Con của kẻ thù

- Vậy còn tôi?

-

- Tại sao ông có thể làm vậy với tôi?? Ông khiến tôi phải bắn người tôi thương yêu nhất, ông khiến chúng tôi phải chia ly 4 năm. Rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng gì cả, chỉ để thỏa mãn cơn hận thù của các người mà thôi

-

- Giờ ông bảo tôi phải làm sao để đối diện với Phong đây

- Quên nó đi

- Như cách ông quên mẹ sao?

Kris chột nhếch miệng cười chua chát

- Ngay đến giây phút cuối cùng mẹ còn sống, ông cũng không xuất hiện, nhưng bà ấy thì vẫn gọi tên ông. Ông không đủ tư cách để nói yêu mẹ

-

- Nếu muốn báo thù ẹ, thì ông nên lấy súng tự bắn vào đầu mình đi

Những lời này thật tàn nhẫn, nhưng cơn căm phẫn trong lòng Kris đã khiến nó không còn đủ tỉnh táo

- Chẳng phải “tình yêu” của con cũng vậy sao?

Hàn Thiên chột nói khi Kris quay người bước đi

- Nếu yêu nó, con đã không bóp cò rồi

Kris xoay người lại, khẽ cười

- Nếu tôi không nổ súng, thì những tay súng bắn tỉa của ông ở gần đó cũng sẽ bắn thôi

- Đó không phải là cái cớ để tự tay bắn chết người mình yêu

- Phong vẫn chưa chết

- Àh phải, điều đó thật làm ta ngạc nhiên

- ...còn tôi thì không

41. Chương 41

Hàn Thiên hơi nhíu mày, rồi rất nhanh, ông khẽ nhếch miệng cười. Kris quay nhìn hướng khác, đôi mắt mông lung mờ ảo

4 năm trước

Rồi nó chợt mở bừng mắt ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt Phong, ngấm thật kĩ những đường nét thân quen, thật kĩ, thật kĩ

Vì đây

Sẽ là lần cuối

- Em nhất định sẽ tìm anh

Kris khẽ nói, đôi mắt trong khoảnh khắc chuyển thành cái nhìn đầy yêu thương

Phong nhoẻn miệng cười, nụ cười mà Kris thích nhất

- Vậy ra 2 người đã biết rồi

Hàn Thiên cũng quay ra hướng khác, giọng nói có chút ngạc nhiên nhưng vẫn điềm tĩnh lạnh lùng

Đã bao nhiêu lần Phong ôm Kris trong vòng tay của mình, nó đương nhiên có thể dễ dàng nhận thấy nhịp đập trái tim của hắn là ở bên phải. Không những thế, Kris cũng biết tất cả đều là kế hoạch của Hàn Thiên, và Giang Tĩnh Nguyệt. 4 năm trước trên bãi biển, Phong và Kris biết họ đã bị mai phục, nếu không “diễn” đúng chính xác những gì Hàn Thiên muốn thấy, thì chỉ có con đường chết, vì thế mặc dù rất đau đớn, nhưng Kris vẫn phải chọn kế sách vẹn toàn nhất

- Tôi đã cho ông thưởng thức một vở kịch hay, nên, bây giờ kết thúc được rồi

- Sao còn lại tự tin cho rằng ta sẽ không tiếp tục tìm giết tên nhóc đó nữa

Khóe môi của Kris hơi cong lên, tạo thành một nụ cười thoảng

- Nếu ông làm vậy, tôi sẽ tự tay bóp chết tập đoàn LKey

- Vậy ra 4 năm nay con ngoan ngoãn làm việc cho ta chỉ vì mục đích này

- Có lẽ

- Được, ta sẽ không động tới nó nữa

- ...vì sao??

Kris hơi bất ngờ, hủy hoại tập đoàn LKey của Hàn Thiên, nó có thể làm được, nhưng ông không phải người có thể uy hiếp như thế này, chắc chắn còn có nguyên nhân nào khác

Hàn Thiên dứt tay vào túi áo khoác, quay người bước đi, Kris chạy nhanh lên trước, chặn trước mặt ông, ánh mắt cương quyết. Hàn Thiên dừng lại, và lần đầu tiên, ông nhìn thẳng vào mắt Kris. Đôi mắt màu nâu sữa tuyệt đẹp, ông nhớ mình đã yêu say đắm một người con gái cũng có đôi mắt đẹp như vậy

- Vì...con là con gái của ta

Lần đầu tiên, Kris cảm thấy tình yêu của cha hiện hữu, nó sững người kinh ngạc, trong khi đó Hàn Thiên đã đi khuất sau cánh cửa. Kris quay lại nhìn ông. Dáng người oai nghiêm bước đi thật đĩnh đạc uy quyền, nhưng trong suốt 4 năm, Kris vẫn là chỉ thấy hình ảnh ông bước đi một mình, kể cả trong những bữa tiệc, khi các ông chủ lớn thường sánh bước với người đẹp bên cạnh. Suốt 10 năm qua, không hề có bản tin nào viết về ông mà có dính đến phụ nữ. Chủ tịch Hàn Thiên của tập đoàn LKey danh tiếng bậc nhất thế giới có tất cả mọi thứ trong tay, nếu muốn cưới 1 người vợ khác, thậm chí là 10 người, ông cũng hoàn toàn có thể làm được, nhưng ông không muốn, và cũng chưa từng có ý nghĩ đó, vì vị trí đó, và cả trái tim của ông, mãi mãi cũng chỉ dành ột người

Sáng hôm sau. Trường đại học Quốc gia

- Hôm trước em bỏ đi đâu vậy??? Người con trai đó là ai??????

Jun liên tục hỏi đủ thứ, Kris như thường lệ đang định nhét headphone vào tai thì Jun đột nhiên giật lấy và ném xuống đất

- Sao em có thể khinh thường người khác như vậy?

Kris vẫn lãnh đạm trước hành động của Jun, nó nhìn tai nghe bị giẫm nát dưới sàn, rồi nhìn vào mắt Jun

- Tôi không khinh thường người khác. Tôi khinh anh

Jun hơi giật mình trước giọng nói lạnh như băng của Kris

- Em...nói vậy là sao?

Kris nhếch mép khinh bỉ, bước về phía Jun, ghé sát tai cậu nói khẽ

- Vì sao Lưu Mẫn Nhi có thể biết đến tấm hình đó?? Hoàn toàn không phải ngẫu nhiên, phải không ???

Jun mở to mắt kinh ngạc. Tấm hình mà Kris nói đến chính là bức chụp Phong và Kris ở bãi biển. Có một lần Jun đã tình cờ thấy khi Kris lấy từ trong balo ra cất vào người. Còn giữa Jun và Nhi chẳng có mối quan hệ nào ngoài mục đích chung là chia rẽ Phong và Kris, vì thế, chí lớn gặp nhau thôi

- Anh...không biết em đang nói gì.....

Kris vô cảm nhìn Jun

- Cút đi

Kris từ tốn xoay người bước đi, giờ nó không muốn truy cứu những chuyện đã qua nữa, vả lại chuyện cũng chẳng đáng để động tay

- Anh hà tất phải bận tâm đến cô ta như thế chứ

Annie từ sau đi lại, đưa tay vuốt khẽ khuôn mặt của Jun. Cậu vẫn mãi nhìn theo bóng dáng xa dần của Kris, cho đến khi nó khuất sau dãy hành lang, thì Jun bất giác cười, rồi quay sang hôn vào môi Annie

- Đồ chơi không thú vị nữa. Phá cho hư thôi

Annie vòng tay ôm lấy cổ Jun, khoe mắt ánh lên vẻ thích thú, rồi lại đặt lên môi cậu một nụ hôn say đắm
Quảng trường

Phong đứng dựa lưng vào tường, đôi mắt lạnh không để bất cứ thứ gì vào tầm nhìn, chỉ mãi chăm chú với đôi headphone bên tai. Vẫn phong cách cũ, áo thun xám, quần jeans đen vào đôi sneaker xanh đen, chỉ khác bây giờ trên tai của Phong có thêm chiếc bông tai nhỏ thì thoảng lại phát ra ánh sáng lấp lánh.

Một con người nổi bật như thế, nghiêm nhiên lại trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn

- Xin...lỗi, anh có thể chỉ cho em đường đến....được không ạ????

Một cô gái xinh xắn tiến đến bắt chuyện, không biết đây đã là cô gái thứ bao nhiêu trong vòng 15 phút qua đến “hỏi đường” Phong. Vẫn như mọi khi. Không quan tâm

- Này tránh ra

Bỗng nhiên một cô nữ sinh mặc đồng phục hùng hổ đi tới, đẩy cô gái kia sang một bên

- Biến đi đừng đụng vào bạn trai của tao

Không thấy Phong phản bác lại. Cô gái kia và cả những người đang đứng đó “ngẩn” há hốc mồm. Cô nữ sinh kia nhan sắc không tệ, nhưng nói chuyện thì thô lỗ thế kia không ngờ lại là bạn gái của “chàng trai hoàn mỹ”. Thấy mọi người trơ ra nhìn mình, cô ả trợn ngược mắt lên

- Còn nhiều chuyện àh?? Chán sống sao hả??????

Thấy giọng điệu dữ dằn của ả, mọi người mới bắt đầu tản ra

- Anh đẹp trai, hôm nay đi chơi với em nhé

Cô ta sà đến bên Phong, giọng ngọt như mía lừa khác hẳn với lúc nãy. Không ngờ loại con gái mặt dày tráo tráo như cô ta còn tồn tại trên thế gian này

Phong vẫn đứng đưng không nhìn không nghe không đáp, khiến cô ta càng cảm thấy thích thú hơn

Một vài cô bạn nãy vẫn hiếu kì đứng lại xem, thấy Phong có vẻ cũng chẳng đoái hoài đến cô nữ sinh kia, nên bất bình tiến lại

- Này, cô nói đây là bạn trai cô àh??? Căn cứ vào đâu???

- Ô hay con này, ngon nhỉ, tao nói anh ấy là bạn trai tao thì là bạn trai tao

- Từ lúc nào???

- Bắt đầu từ bây giờ

- Hahaha, thì ra cô cũng giống bọn tôi. Thôi mặt dày quá rồi đấy

- Mà nói gì hả??? dám nói tao vậy sao????@#!\$!# \$

- @\$@!\$#\$\$%^^'5

- ^\$\$^^6 *^

Thế là chỗ đứng của Phong vô tình biến thành một chiến trường, tiếng cãi vã ồn ào đình tại, càng thu hút người đi đường hơn, trong phút chốc đã nghẹt kín người đứng

- Đến muộn rồi

Một giọng nói lạnh và nhẹ như cơn gió thoảng chợt cất lên, âm lượng rất nhỏ so với tiếng ồn ào ở đây nhưng dường như là ngay lập tức, Phong đã hướng mắt đến nơi phát ra tiếng nói. Hẳn rẽ đám đông, bước đến nơi Kris đang đứng

Vẫn im lặng không nói nửa câu, Phong khẽ đưa tay vuốt lại mái tóc rối và lau vài giọt mồ hôi trên trán của Kris. Đám người xung quanh được dịp rộ lên, vài người ý tứ đã bỏ đi ngay từ lúc Kris xuất hiện, nhưng một số vẫn rất “vô tư” đứng xem

Phong đột nhiên nhanh như cắt nắm lấy tay Kris kéo đi, Nó im lặng, hơi mỉm cười. Kris biết Phong không thích nơi đông người, vì lúc nào cũng sẽ bị người khác “ngắm”, giống như hồi trong tiệm kem Buddy 4 năm trước vậy

Chợt Kris kéo giật Phong lại

Và họ dừng trước một cửa hàng nón

- Như vậy sẽ không sao

Kris nghiêng đầu cười sau khi đội cho Phong 1 chiếc nón lưỡi trai đen. Thật ra Kris cũng khó chịu lắm khi người khác “ngắm” Phong của nó

Phong chớp lấy 1 chiếc nón khác màu xám đội vào cho Kris

- Như vậy mới công bằng (cả nhà có ai hiểu ý của Phong ka không)

Phong cười ma mãnh rồi nắm tay Kris bước ra khỏi tiệm

St. Sakura

Đây là con đường rất nổi tiếng của thành phố vì suốt dọc con đường này chỉ trồng toàn hoa anh đào. Vào cuối tháng 3 đầu tháng 4, là thời điểm đông người nhất vì đó là mùa hoa đào nở rộ

Bây giờ, là cuối tháng 1

Những cành cây xơ xác trụi không một bông hoa vì mùa đông chỉ vừa qua, đó cũng là lý do St.Sakura giờ đây không một bóng người nào ngoài Kris và Phong

Khung cảnh thật lạnh lẽo cô tịch, khiến cho con đường như dài vô tận. Đây hoàn toàn không phải là nơi lý tưởng để hẹn hò, ít ra là trong khoảng thời gian này, vì nó khiến ta liên tưởng đến điều gì đó rất buồn bã đau thương

Nhưng Kris rất thích thú với nơi này

Phong nhíu mày, những địa điểm Kris chọn để hẹn hò luôn làm hắn thắc mắc

Thấy Phong nhìn mình, Kris nghiêng đầu nhìn lại, tựa như đang chờ một câu hỏi

- Tại sao lại chọn chỗ này?

Kris bật cười, lần nào nó chọn chỗ, Phong cũng hỏi câu này. Kris không đáp, đan tay mình vào tay Phong, từ tốn dạo bước. Đi được đến nửa đường, Kris chợt dừng lại, nhẹ nhàng ôm lấy Phong

- Vì khi đi giữa những làn gió lạnh như vậy, em mới cảm nhận được hơi ấm của anh

Phong hơi thờ người, rồi cũng siết chặt lấy Kris, khẽ cười

- Đây, em mới chân rồi

Kris vòng tay choàng qua cổ Phong, nheo mắt nói. Phong bật cười, cúi người xuống bế Kris lên

- Nghe gì này giờ vậy??

Phong không đáp, Kris chồm lên gỡ một bên tai nghe xuống nhét vào tai mình, rồi nó mỉm cười thích thú

42. Chương 42

Siêu thị

Phong nhíu mày, lại một địa điểm kì lạ mà Kris kéo hắn đến. Vâng, đối với Phong, siêu thị chính là nơi rất lạ lẫm, đương nhiên không phải lạ theo kiểu dân quê lên thành phố, mà là hắn chưa từng phải đi siêu thị qua, vì theo quan niệm của Phong, siêu thị = chợ, không đáng để tới

Kris hiểu Phong đang nghĩ gì, nó mặc kệ, kéo hắn vào

Vì Phong và Kris đã đội nón vào che bớt phần nào khuôn mặt nên cũng không gây chú ý nhiều, thế nên tụi nó được an toàn bước đi

Kris đi từng dãy hàng, xem xét lựa chọn rồi thả vào rổ xe, mà không ai khác ngoài Phong là người đẩy

Lần đầu tiên đến siêu thị, nhưng với cá tính của mình, Phong vẫn không đoái hoài đến xung quanh, mà chỉ mãi nhìn Kris, và cảm thấy thích thú khi ngắm nó lựa đồ

Tuy đã che bớt gương mặt, nhưng dáng người và thần thái vẫn rất nổi bật, đó giải thích vì sao vẫn có một số người len lén nhìn Phong và Kris, bàn tán gì đó

- Xin mời ghé thử rượu táo của chúng tôi đi ạ....rượu táo nguyên chất thơm ngon....a cô gái trẻ, mời dùng thử ạ

Một bà cô đơn đả chạy đến bên Kris, mời chào rượu táo. Kris uống một ngụm

- Xin cảm ơn ạ, a còn chàng trai trẻ, cậu đợi chút nhé để tôi chạy đi lấy thêm....

Chưa kịp nói xong, thì bà đã há hốc mồm

Phong đang cúi xuống hôn vào môi Kris, nụ hôn phớt qua khiến cho Kris hơi đỏ mặt. Phong thần nhiên đẩy xe đi tiếp, trước khi đi bỏ lại một câu

- Không tệ

Khi 2 người đã đi rồi, bà cô bán hàng, và một vài người quanh đó nữa, bỗng chốc ôm lấy khuôn mặt đang đỏ bừng của mình, rồi ánh mắt bắt đầu mơ màng tưởng tượng gì đó

Sau “sự cố” ở quầy rượu, Kris như dè chừng hơn, lúc nào cũng bước cách Phong một khoảng, có trời mới biết hấn sẽ lại bày trò gì. Không phải Kris ngại ngùng hay để ý người khác nhìn, chỉ vì nó không muốn Phong lại có hành động gì khiến người khác mê mẩn (ví dụ mấy bà cô ở quầy rượu lúc nãy)

Phong nhìn Kris, khẽ mỉm cười, rồi hấn bước nhanh hơn, ngang hàng với nó và luồn tay qua eo kéo sát nó vào người

- Làm gì vậy?

- Như vậy mới giống

- Giống gì cơ?

- Vợ chồng

Kris mở to mắt ngạc nhiên trước câu trả lời của Phong. Hấn cười rồi quay đi tiện tay ném vài bịch bánh phồng tôm vào rổ. Kris vẫn nhìn Phong, đôi mắt nâu trở nên khó dò, vừa ánh lên tia hạnh phúc lại vừa có chút màu đau thương

Tính tiền xong, 2 tay xách 2 túi, Phong chau mày

- Giờ đi đâu?

Kris xoay xoay chùm chìa khóa trong tay, mỉm cười

- Nhà em

Kris sống ở một căn hộ áp mái trong tòa nhà cao nhất thành phố. Không cần nói cũng có thể hình dung sự hiện đại sang trọng bậc nhất ở đây. Toàn bộ bề mặt đều được làm bằng kính đổi màu, có thể biến đen hay trong suốt ngay tức khắc. Phong ngồi ở ghế sofa chờ Kris thay đồ. Hấn quan sát nơi Kris sống. Phòng khách làm trung tâm, từ đó tỏa đi các phòng khác. Có phòng ngủ, bếp, nhà tắm, phòng vệ sinh...

Soạt

Có tiếng động trong bếp, Phong bước vào thì thấy Kris đứng ở bồn rửa cà chua. Nó mặc chiếc quần jean lửng xắn gấu và áo thun đơn giản, quan trọng là trước ngực có đeo thêm cái tạp dề caro đỏ. Phong khoanh tay, dựa đầu vào cửa bếp, thích thú với hình ảnh mình đang thấy. Kris dừng tay, quay sang nhìn, thấy Phong, nó nhú mày, rồi thấy bịch cần tây cho hấn. Biết ý của Kris, Phong không chụp mà quay người bước ra phòng khách

30 phút trôi qua, Phong nằm trên chiếc ghế sofa, chăm chú nhìn trần nhà. Tất cả nội thất và tường ở đây đều chỉ sử dụng có 2 màu xám và xanh dương.

Về mặt thẩm mỹ thì 2 màu này kết hợp nhìn thật tuyệt, nhưng nó lại khiến căn nhà trở nên thật lạnh lẽo u buồn. Tiếng Kris làm bếp vọng ra, và rơi nhanh vào tĩnh mịch

Phong thở dài

2 tiếng sau

Kris từ bếp bước ra, thấy Phong đã ngủ say trên sofa. Nó khẽ ngồi xuống sàn, chống tay nhìn. Dáng vẻ Phong ngủ vẫn vô cùng quyến rũ, Kris đưa tay vuốt nhẹ đôi lông mày ngang tàng, rồi lần xuống sống mũi cao, khi đến môi, nó rút tay lại, và hôn phớt vào một nụ hôn như gió thoảng, nhưng Phong đã tỉnh, hấn đưa tay kéo Kris sát vào mình và hôn đáp lại, mạnh mẽ và “nhiệt tình” hơn. Đến khi hơi thở của Kris ngắt quãng, Phong mới buông nó ra. Kris đỏ mặt, nhanh chóng đứng dậy

- Ăn cơm thôi

Nó nói nhanh rồi bước ngay vào bếp, Phong nhìn theo, bật cười

Kris làm cho Phong món mì ý, món ruột của nó. Nước sốt đậm đà với độ nêm nếm vô cùng chính xác làm nên món mì ý rất ngon, không hề khác gì so với đầu bếp chuyên nghiệp nấu

Sau khi ăn xong, bỏ chén đĩa vào bồn rửa rồi, Kris kéo Phong đến trước một cánh cửa bằng gỗ. Thật bất ngờ khi bên trong là một chiếc cầu thang khác

Được một đoạn thì đến được một căn phòng nhỏ. Vì căn hộ của Kris đã là áp mái nên căn phòng này được xây chếch ra một đoạn, từ xa nhìn có cảm giác như nó đang lơ lửng giữa khoảng không, điều đặc biệt nữa là toàn bộ 6 mặt của căn phòng này đều làm bằng kính trong suốt, có thể nhìn rõ toàn bộ cảnh vật dưới chân. Phong và Kris ngồi xuống, cảm giác như chính mình như đang lơ lửng, rồi một vùng trời sáng lên màu cam rực rỡ thu hút sự chú ý của cả 2.

Hoàng hôn rồi

Những tia ánh sáng cuối cùng của mặt trời tỏa ra bao trùm cảnh vật lần cuối, toàn bộ căn phòng ngập trong hoàng hôn. Kris khẽ tựa vào vai Phong

- Đây

- ?

- Món mì ý của em thế nào?

- Dở tệ

- Sao cơ?

- Anh thích món “khai vị” của em hơn

Phong nói kèm theo nụ cười ranh mãnh, Kris thoáng đỏ mặt, đưa tay dấm nhẹ vào vai hắn, Phong dễ dàng đỡ được, sẵn đà hắn kéo Kris lại gần và hôn nhanh lên môi nó

- Nghĩ lại rồi

- Sao?

- Mì ý cũng không quá tệ

Chiều dần buông

Kinh koong

Tiếng chuông cửa chột vang lên, Kris đứng dậy, bước xuống mở cửa

Một người phục vụ lịch sự đưa cho nó 1 tấm thiệp mời

Kris cầm tấm thiệp, hơi nhúm mày

- Đây là..?

- Một người đàn ông nhờ chuyển đến cô

- Ai?

- Ông ấy xưng là Jack

Jack? Kris hơi ngạc nhiên. Đó chính là tay sai thân tín nhất của Hàn Thiên. Nó đóng cửa lại, nhìn tấm thiệp, rồi nhìn căn phòng trong suốt

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của nó

- ...Jack?

- Chủ nhân không liên quan chuyện này

-

- Người hãy đến đó..

- Để làm gì?

- Xem kịch hay

- Không hứng thú
- Kể cả nhân vật chính là chủ nhân...
- ...
- Và tân phu nhân

Kris hơi sững người. Tân phu nhân? Không thể nào

- Buổi tiệc đã bắt đầu rồi thưa cô chủ

Hoàn toàn không hổ danh là thân tín của Hàn Thiên, ông già Jack này thật lợi hại khi đọc được cả suy nghĩ của Kris

Cụp

Kris cúp điện thoại rồi mở cửa bước ra ngoài, chỉ để lại một mẩu giấy note nhỏ trên bàn

Đừng lo – Tiểu Phong

Khách sạn KingTower

Đây là một khách sạn rất lớn nằm trong chuỗi kinh doanh khách sạn của tập đoàn LKey. Vậy không cần phải nói cũng biết “chủ nhà” của bữa tiệc là ai. Chủ tịch Hàn Thiên đứng tiếp chuyện với khách, toàn những nhân vật quyền cao chức trọng của

thế giới. Ông vận trên người bộ vét đen vô cùng lịch lãm, 1 tay bỏ túi quần một tay thả lỏng, tư thế tỏ rõ phong thái quyền quý. Khác với những ông chủ lớn khác, chủ tịch Hàn là người rất ít cười. “Cười” ở đây nghĩa là nụ cười xã giao. Ai cũng biết những ông trùm trong giới kinh doanh đều phần lớn máu lạnh, nhưng họ không bao giờ tiết kiệm nụ cười xã giao, còn chủ tịch Hàn thì khác, ngay từ những ngày đầu bước chân vào thế giới thương trường khốc liệt, ông chưa bao giờ phải khúm núm cười lấy lòng ai mà vẫn nhanh chóng trở thành ông hoàng của giới kinh doanh. Bây giờ chỉ cần giơ tay ra chủ tịch Hàn đã dễ dàng thao túng tất cả, thay trắng đổi đen, nắm giữ số phận của hàng tỉ người nên càng không có lý do gì khiến ông phải cười nữa

Chủ tịch của Ngân hàng US vừa bước vào hội trường đã đến bên Hàn Thiên ngay. Đó là một người phụ nữ có nét đẹp vô cùng quý phái, bà diện chiếc đầm bó sát màu đỏ sẫm tôn lên những đường cong cơ thể càng khiến bà trở nên quyến rũ

- Chào chủ tịch Hàn
- Chủ tịch Phan

Hàn Thiên không hề liếc nhìn đến bà ta, chỉ khẽ gật đáp lại

- Ôi tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, ngài cứ gọi tôi là Maria

Hàn Thiên không đáp mà hướng mắt nhìn sang nơi khác. Bà Maria này thấy bị phớt lờ, có hơi ngượng nhưng ngay sau đó lại cười giả lả

- Haha chủ tịch Hàn, gọi tên thân mật của nhau cũng không bị coi là ngoại tình đâu
-

- Mà tôi nghĩ ngài cũng nên tìm ình một người phu nhân đi, chứ đến những bữa tiệc lớn như thế này mà không có người phụ nữ bên cạnh, hình như không được tốt cho lắm, người ta sẽ đánh giá ngài đấy

Hàn Thiên lúc này mới quay sang nhìn thẳng vào bà ta, đôi mắt lạnh toát khiến cho Maria hơi rùng mình. Bây giờ bà ta như sự tĩnh, đã rất nhiều lần nghe cảnh báo là đừng bao giờ nhắc đến vị phu nhân của tập đoàn LKey trước mặt chủ tịch, nếu không hậu quả sẽ rất thê thảm. Không biết hôm nay ăn phải mật gấu hay sao mà khiến cho bà ta can đảm đến như vậy

Nhưng phóng lao thì phải theo lao, hướng hồ Maria là một chủ tịch của một công ty rất quyền thế, và chính cái tôi đó đã hại bà ta rất thê thảm

- ...huống hồ phu nhân cũng đã qua đời 10 năm rồi. Tôi nghĩ nếu ngài đi thêm bước nữa, Phu nhân quá cố có thể cũng vui lây ấy chứ

- Chuyện gia đình chúng tôi không cần người ngoài xen vào

Một giọng nói chợt vang lên, Maria quay lại và ngạc nhiên khi thấy một người con gái rất xinh đẹp đã đứng đó từ khi nào, thản nhiên cất giọng

- Cô là ai? Cô có biết mình đang nói chuyện với ai không?

Kris không quan tâm đến bà ta, mà quay sang nói với Hàn Thiên

- Có thể nói chuyện chút không?

Ông không đáp, chỉ đút tay vào túi quần và bước ra phía khuôn viên khách sạn

Kris đứng cách Hàn Thiên 1 khoảng, nhìn dáng người ông từ phía sau cảm thấy thật trơ trọi cô đơn, lòng Kris hơi chùng xuống

- Khi nào về Mỹ?

- Tối nay

- ...ngày mai là..

- Nếu chỉ để nói những chuyện nhảm nhí thì ta rất bận

Nói xong, Hàn Thiên sải bước nhanh vào trong. Kris không nói gì, cũng không biểu lộ thái độ gì, chỉ đứng yên nhìn theo bước chân ông. Hàn Thiên khẽ thở dài, đôi mắt lạnh thoáng chút ưu buồn

- Ôi trời, con cái nhà ai mà vô phép vô tắc vậy chứ?? Thiệt tình...

Bà Maria uống 1 hớp rượu, tức giận rửa thầm trong miệng

- Chắc không có cha mẹ dạy dỗ nên....

- Tôi tin chắc cô ấy đã được dạy dỗ rất tốt

Maria giật mình quay lại

- Ôi ngài đang nói giúp cho cô ta sao? Sao lại....

- Bệnh vực con gái mình không có gì là sai, phải không chủ tịch Phan

- ...sao cơ..ạ

Xem ra lần này Ngân hàng US sẽ có một chủ tịch mới đây

Kris ngồi xuống bồn cây ở khuôn viên. Trong khung cảnh yên tĩnh chợt vang lên tiếng chuông báo 0h. Kris ngẩng mặt nhìn lên trời, miệng khẽ cười và nói

- Mẹ à, chúc mừng sinh nhật !!

Ding

Có một tin nhắn tới, Kris mở điện thoại ra xem

Ngày hôm nay của em thuộc về anh, đến trình diện trong 5 phút – Phong

43. Chương 43

- Trễ 5 phút

Phong nhìn đồng hồ, rồi khẽ chau mày nhìn Kris đang từ tốn đi đến

- Đổi lại anh có cả ngày của em, như vậy là quá lời rồi

Kris vòng tay ôm lấy cổ Phong nghiêng đầu cười. Nhưng có vẻ chẳng khiến hắn hài lòng hơn chút nào. Kris mặc kệ, lôi Phong đi

- Này, đi đâu?

- Đến một nơi trước

Phong chạy theo chỉ dẫn của Kris, ra đến ngoại thành rồi qua nhiều dãy núi. Cuối cùng đã đến

- Đây là...

- Mộ của mẹ

Kris trả lời nhẹ tênh. Mười năm rồi nó chưa ghé lại đây. Khung cảnh vẫn như xưa không hề thay đổi, mộ mẹ vẫn nằm yên trong khoảng trời xanh đầy gió. Mùi oải hương đưa nhẹ khiến Kris cảm thấy thoải mái dễ chịu. Bước đến trước phần mộ của mẹ, nhìn vào di ảnh của bà, Kris khẽ mỉm cười

- Mẹ, Tiểu Phong đến thăm mẹ đây

Một làn gió ấm áp chợt thổi tới, bao quanh lấy Kris, tựa như cái ôm đầy sung sướng nhớ nhung

Phong đứng cách một khoảng, ánh mắt thoáng buồn nhìn về phía Kris, vừa lúc Kris cũng quay sang nhìn Phong, nó mỉm cười nhẹ, rồi bước đến kéo tay hắn lôi đến trước phần mộ

- Mẹ, đây là Phong, là người con trai..mà..Tiểu Phong..hm....yêu

Kris nói có chút bẽn lèn, đôi má ửng lên chút sắc hồng. Phong nhìn thấy được khuôn mặt đáng yêu đó của Kris, cảm thấy thật hạnh phúc. Thấy hắn cứ nhìn mình, Kris hơi chau mày rồi hắng giọng. Phong thôi không nhìn nữa, mà quay sang đối diện với bức ảnh của Bạch Dĩ Thuần

Đây là lần đầu tiên Phong được thấy mặt mẹ của Kris. 2 mẹ con thật sự rất giống nhau, đặc biệt là ở đôi mắt. Bạch Dĩ Thuần cũng có đôi mắt màu nâu. Nhưng nếu là người tinh ý sẽ nhận ra được mắt Dĩ Thuần nâu sữa còn Kris là nâu đen, một dạng nâu sữa nhưng hơi tối hơn. Và điểm khác biệt nhất ở cả 2 chính là Bạch Dĩ Thuần mang vẻ đẹp trong sáng, ấm áp, dịu dàng trong khi Kris đẹp một cách thuần khiết đến băng giá, sắc lạnh. Nhiều người nói Kris giống mẹ, nhưng thật ra nó giống Hàn Thiên nhiều hơn

Phong ngoảnh mặt đi, không muốn nhìn lâu. Suy cho cùng, đó là người phụ nữ mà mẹ hắn đã hại chết, là nguồn cơn của nỗi hận mãi chưa chấm dứt

Kris biết Phong đang nghĩ gì, và cũng biết nó đã làm hắn khó xử. Mắt vẫn nhìn mẹ, Kris nhẹ nhàng nói

- Mẹ àh, Tiểu Phong đã thực hiện được điều ước ngày xưa rồi

Ngưng một chút, Kris quay sang khoác tay Phong

- Anh ấy rất phong độ phải không?

Một vài tia nắng hiem hoi soi rọi vào tấm ảnh khiến Dĩ Thuần như đang cười. Phong nhìn Kris, chỉ khi nào nói chuyện với mẹ, nó mới như một đứa con gái tinh nghịch đáng yêu. Có thể mới biết, tình cảm Kris dành ẹ mình sâu đậm đến thế nào. Trong lòng Phong có chút ngưỡng mộ, vì nếu gia đình Kris tan nát từ nhỏ, thì Phong cũng đâu hơn, tuy sống với mẹ đến năm 9 tuổi, nhưng hắn chưa bao giờ dành hay nhận được tình cảm nào cả.

Lúc lấy xe, như sự nhớ ra gì đó, Phong bỗng chạy ngược lại về phía phần mộ, ghé sát xuống như thủ thủ bên tai Dĩ Thuần điều gì đó rất quan trọng. Lúc bước ra, thấy Kris nheo mắt nhìn, nhưng hắn không hề có ý định giải thích

- Được rồi, hôm nay anh định đưa em đi đâu đây?

Phong dừng trước cửa sân bay, đáp một chuyến bay đến Vịnh Bắc, sau đó khi vừa bước xuống máy bay, Phong đã nắm tay Kris kéo đi vào cửa máy bay cá nhân. Có lẽ chưa ai biết rõ thân thế của Phong ngoài việc hắn rất giàu. Như đã nói 11 năm trước Phong dùng danh nghĩa của chủ tịch Dương Nghinh để tiếp quản công ty, lúc đó hắn còn nhỏ nên được Grey-trợ lý đặc lực hiện giờ của Phong-giúp đỡ nhiều.

Nhưng bây giờ, Phong không còn mượn danh cha nuôi nữa, mà ai cũng biết đến uy danh của chủ tịch Dương Thiên Phong của tập đoàn DKey nổi tiếng thế giới, là địch thủ duy nhất của tập đoàn LKey. Ôi dường như ông trời đã an bài Hàn Thiên và Phong sẽ phải luôn đối đầu nhau rồi.

Đây là lần thứ 2 Kris đi máy bay với Phong và vẫn thấy hấn ngang tàng như ngày nào. Bao giờ cũng chỉ làm việc mình thích bất kể người khác có muốn hay không. Nhưng lần này có hơi khác, là Phong đảm nhận làm “cơ trưởng” luôn

Sau 2 tiếng thì máy bay đáp xuống 1 vịnh khá lớn. Kris hơi bất ngờ vì hình như ngoài Phong và nó ra, nơi đây hoàn toàn không có ai khác.

Phong cầm tay Kris dẫn đi 1 vòng. Đây có vẻ là một khu du lịch mới chưa khai trương. Xung quanh đều bao bọc bởi mặt biển xanh trong vắt. Phong không dẫn Kris đi xuống phía biển mà đi ngược lên trên vùng đồi núi

Địa hình núi ở đây thực sự rất nguy hiểm, thường xuyên xuất hiện các khe rất sâu, thông tới tận biển. Kris chẳng ngại hiểm trở, nên đối với nó thì khu vịnh này rất đẹp và thú vị

Leo một lúc cũng lên tới đỉnh, và thật ngạc nhiên khi trên đỉnh có một cái cổng bằng đá, không rõ là nhân tạo hay tự nhiên, nhưng chiếc cổng có hình thù rất kì lạ. Có nét cổ kính, lại có vẻ đẹp rất hùng vĩ diễm lệ, đặc biệt hơn, sau cánh cổng chính là 1 khoảng trời bao la rộng lớn hòa với mặt biển xanh ngắt tạo nên một tiên cảnh không khác gì thiên đàng. Phải, nếu nói đây là cánh cổng dẫn đến thiên đàng cũng không ngoa, thứ nhất vì khung cảnh tuyệt đẹp, thứ 2 vì nếu bước qua cánh cổng một bước, sẽ rơi thẳng xuống biển cách đó mấy ngàn thước

Phong đứng ra mép vực, ngay dưới cánh cổng, quay lại nhìn Kris, ánh bình minh phía sau lưng Phong chói lòa khiến hấn càng trông như một vị thần. Phong chìa tay đưa về phía Kris, nó khẽ nheo mắt lại, rồi mỉm cười nắm lấy tay hấn, bước lên tảng đá cao nhất mà Phong đang đứng

Cảm giác đứng ngay mép vực chưa bao giờ tuyệt vời đến vậy. Phía dưới là mặt biển xanh thăm thẳm, còn trước mặt là khoảng không gian bao la rộng lớn, một vài đảo nhỏ lác đác làm nền khiến cho cảnh mặt trời mọc thêm hùng vĩ. Một luồng gió thổi đến, mát rượi cả tâm hồn. Kris chợt chú ý, đảo này có rất nhiều gió, từng đợt ào ạt mạnh mẽ. Thấy Kris thích thú, Phong hơi nhoẻn miệng cười

- Có muốn trải nghiệm cảm giác mạnh không?

Kris quay sang Phong, rồi nhìn xuống mặt biển cách xa hơn ngàn thước và mấy tảng đá rải rác xung quanh. Phong cười ranh ma, rồi kéo Kris nghiêng hấn người ra khỏi nơi đang đứng. Hai người đã đứng sát mép rồi, đương nhiên không còn đường nào ngoài đâm đầu xuống biển, Phong tuy chỉ kéo nghiêng người chúi ra ngoài thôi, nhưng theo phản xạ, không ai có thể giữ được thăng bằng cả

Kris hơi bất ngờ, nhắm chặt mắt, nhưng kì lạ, mãi vẫn không có hiện tượng rơi tự do. Khẽ hé mắt ra nhìn, thì thấy vẫn chưa rơi khỏi vách núi, nhưng rõ ràng cả cơ thể của Kris đã nghiêng gần 180 độ ra ngoài rồi

Rất đơn giản, đó là nhờ gió. Từng đợt gió mạnh từ dưới thổi ngược lên đã nâng cơ thể của Kris khiến nó không ngã, đủ biết sức gió ở đây mạnh đến cỡ nào. Kris nhìn sang Phong, vừa kinh ngạc vừa thích thú, nó dang thẳng 2 tay ra, cảm giác bay chính là thế này đây, rất tuyệt

Được vài phút, Phong kéo Kris đứng thẳng dậy, vừa lúc gió lặng, hấn canh giờ rất chính xác

- Để em đoán, vịnh này tên là Wind Bay (vịnh Gió) phải không?

- Không sai

Kris cười đắc chí, Phong hơi nheo mắt

- Có biết vì sao tên đó không?

- Đơn giản thôi, vì vịnh này rất nhiều gió

- Sai rồi

Lần này đến lượt Phong ra vẻ đắc thắng, Kris nhú mày, ngoài lý do này ra, thì lẽ nào..

Phong choàng tay qua eo Kris, kéo nó sát vào hân, cúi xuống nói nhỏ vào tai nó

- Không sai, là vì em, Tiểu Phong

Kris mở to mắt kinh ngạc. Nói vậy là vịnh này được đặt theo tên nó. Phong nói tiếp

- Em là người thứ hai đặt chân lên đây..

Rồi Phong dang tay như một người bồi bàn mời khách

- ...tất cả những thứ trong bán kính 200km này đều thuộc quyền sở hữu của em

Hên chi hòn đảo này không hề có bóng người, thì ra Phong đã mua tặng nó. Kris rất thích món quà này, nó ôm chầm lấy cổ Phong

- Em yêu anh, Phong

Phong cũng vòng tay ôm chặt lấy Kris, cười

- Đây là lời cảm ơn sao?

-

- Anh không thích cảm ơn suông đâu

Kris hơi nhúu mày, buông lỏng tay ra, mặt đối diện mặt nhìn thẳng vào Phong. Hân nghiêng đầu, nheo mắt. Kris bật cười, kiễng chân hôn nhanh vào má của Phong

- Như vậy được rồi chứ

- Thiếu một chút

- Sao...

Kris chưa kịp nói xong thì đã bị Phong cúi xuống hôn vào môi. Nụ hôn mạnh mẽ và ngọt ngào khiến Kris như lịm dần đi. Lần nào cũng vậy, Phong luôn khiến Kris rơi vào trạng thái này

Và vẫn như mọi khi, đến lúc Kris thở một cách khó khăn Phong mới buông lỏng vòng tay

- Vậy đây là cách cảm ơn của anh?

Kris nói pha chút giận dỗi trong khi khuôn mặt thì đỏ bừng, chẳng ai có thể nhận ra được đây là một Kris lạnh lùng băng giá vô cảm nữa

Phong nhún vai

- Không, đây là cách anh nói “Anh yêu em”

Phong nhìn sâu vào mắt Kris, giọng nói trầm ấm mạnh mẽ đầy mê lực khiến Kris cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Phong luôn khiến Kris không thể nào giận được

Suốt cả ngày hôm đó, cả 2 lang thang khám phá hết mọi góc ngách trong vịnh. Đến khi mệt mỏi người nằm trên bãi cát cũng là lúc mặt trời lặn xuống mặt biển. Kris nằm yên trong lòng của Phong, nó rất thích vị trí đó, ấm áp và vững chãi. Rồi như phát hiện ra điều gì hay lắm, Kris nói không giấu được sự thích thú

- Này, trong bán kính 200km àh?

- Ừm

- Vậy anh thuộc quyền sở hữu của em rồi

Phong bật cười, nhưng nhanh chóng lắc đầu

- Không đúng sao?

- Sai hoàn toàn

-

- Ngoài phạm vi 200km, em vẫn thuộc về anh
-này em có nghe nhầm không?
- Không biết

Phong nở nụ cười mà Kris thích nhất, rồi ôm nó chặt vào lòng, nhắm mắt, ngủ. Kris chẳng biết nói gì, mỉm cười rồi cũng rúc vào lòng của hắn, chìm dần vào giấc ngủ say

Tiếng chuông điện thoại giữa đêm vang lên khiến lòng có chút bất an. Kris nhìn vào màn hình điện thoại, có chút ngáp ngừng, nhưng rồi nó cũng bắt máy

- Jack?
- Chủ nhân...đang trong phòng cấp cứu
- Sao?
- Người bị đột quỵ
-
- Tuy chủ nhân không nói gì, nhưng người đang rất cần cô chủ ở bên cạnh

Kris cúp máy. Trong lòng hoang mang và đầy thắc mắc

- Đi đi

Bàn tay mát lạnh của Phong khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt Kris. Nó nhìn Phong, trong phút chốc, đôi mắt nâu chợt se lại, nhưng rất nhanh sau lại sụp xuống. Kris khẽ gật đầu

Sân bay

Phong đáp chuyến bay về nhà, còn Kris thì đáp chuyến đến NewYork. Loa thông báo chuyến bay của Phong đã tới, 2 người chia tay ở cửa vào. Không gian dường như im bật, tay vẫn nắm chặt tay Phong, Kris chẳng biết phải nói gì. Loa thông báo lần thứ 3, Kris vẫn nắm chặt tay, Phong mỉm cười, gỡ nhẹ tay nó ra, rồi cúi xuống hôn lên trán Kris, như thay cho lời tạm biệt

Nhìn bóng dáng Phong bước đi, Kris chỉ muốn chạy đến mà ôm thật chặt bờ vai rộng kia, nhưng nó lại không đủ can đảm. Lần này đi NewYork, tuy là thăm Hàn Thiên, nhưng phần nhiều là tiếp quản công việc của tập đoàn LKey, vì nay chủ tịch đã lâm bệnh, nên phó chủ tịch đương nhiên phải có trọng trách điều hành thay. Vì thế rất khó để nói chắc chắn thời gian trở về. Hơn nữa, thực sự trong lòng Kris vẫn chưa nguôi ngoa khi biết sự thật Phong chấp nhận gạt hận thù của mình sang một bên để “giúp” nó trả thù, quả thật, Kris đã thiếu nợ Phong quá nhiều

Loa thông báo chuyến bay của Kris đã đến, nó thôi không dõi theo Phong nữa, mà quay bước vào cửa của mình, thì lúc đó, chợt nghe tiếng Phong hét lớn

- Anh sẽ đợi, Hàn Tiểu Phong. 5 năm, 10 năm, thậm chí 100 năm, anh cũng sẽ đợi em

Những người khách ở gần đó đều dán chặt mắt vào Phong, nhưng hắn chưa bao giờ quan tâm chuyện này. Hết lên xong, Phong đưa tay chạm vào chiếc bông tai rồi quay người bước qua cửa hải quan

Kris tuy không hề quay lại, nhưng gần như cùng lúc với Phong, cũng đưa tay chạm nhẹ vào chiếc bông tai, cảm thấy một hơi ấm nhỏ truyền sang. Cố để bản thân không rơi nước mắt, Kris xốc lại hành lý, bước qua cửa hải quan.

44. Chương 44

Lúc Kris đến phi trường New York đã là 6 giờ sáng. Một người đàn ông vận vét đen lịch sự đến cúi chào khi Kris vừa bước ra

- Cô chủ (tiếng Anh)

Kris không đáp, nhìn lướt qua cảnh vật, nó khẽ thở dài, rồi đội chiếc nón lưỡi trai vào, kéo sụp xuống che khuất hoàn toàn khuôn mặt của mình, và dẫu đi cả sự mệt mỏi trong đôi mắt

Bệnh viện Kris không vội. Nó bước thong thả qua khuôn viên trồng đầy cây xanh của bệnh viện. Từng vệt nắng ngả dài xuống khoảng sân cỏ tươi mát, hôm nay thời tiết rất tuyệt để thả bộ. Một dáng người cân đối nghiêm nghị đứng khoảng giữa sân, tay chống cây gậy gỗ bóng loáng được khắc họa tinh xảo. Kris bước về phía người đàn ông đó, ông khẽ nở nụ cười tựa hồ như đã chờ nó rất lâu, khóe miệng nhếch lên khiến cho những nếp nhăn xô vào nhau, đôi mắt nâu đục nhuộm màu thời gian nhưng tinh anh lạ thường, một đôi mắt có thể đọc thấu tâm tư của người khác khiến người ta có chút kinh sợ

Kris dừng lại, thản nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén ấy

- Jack

- Chào cô chủ

Ông già Jack nhẹ cúi đầu gật đáp lại

- Ta đang chờ một lời giải thích đây

Kris ngồi xuống chiếc ghế đá đặt bên cạnh, phóng tầm mắt ra xa, khuôn mặt vô hồn. Già Jack lại khẽ mỉm cười

- Tôi nghĩ người đã tìm được lời giải thích hợp lý nhất trong bữa tiệc ấy rồi

- Vậy sao? Vỡ kịch người cho ta xem thật tẻ

- Tôi lại nghĩ diễn viên chính đã đóng rất hay đó chứ

- Vậy ra người muốn ta thấy ông ta “chung thủy” như thế nào sao

- Haha, không sai

Kris nhếch mép, lắc lắc đầu

- Dư thừa. Ta không có hứng thú

- Nếu vậy người đã chẳng đến bữa tiệc đó

-

Già Jack quay sang nhìn Kris, đôi mắt nghiêm khắc trong phút chốc trở nên hiền từ. Ông đã theo phục vụ gia đình họ Hàn từ rất lâu, ngay từ những ngày Hàn Thiên còn là cậu thanh niên lạnh lùng bất cần đến khi trở thành một Hàn chủ tịch sắt thép uy quyền. Khoảng thời gian Hàn Thiên lập gia đình, thì ông quản lý tập đoàn ở chi nhánh bên Pháp. Già Jack đã từng gặp Bạch Di Thuần đôi lần, và theo nhận xét của ông, đó là một người phụ nữ có đôi mắt ấm áp nhất thế giới, có thể làm tan chảy bất cứ trái tim băng giá nào, thêm vào đó trái tim cô thuần khiết nhân hậu, tính tình thì hoạt bát vui vẻ lại có chút nghịch ngợm, chẳng trách cậu chủ của ông yêu cô say đắm

Một lần ông đến nhà của Hàn Thiên, lúc đó là lần đầu tiên ông gặp Kris. Khi ấy Kris mới lên 5, đôi mắt tuyệt đẹp mở to nhìn ông đầy thắc mắc. Già Jack hơi bất ngờ khi một thiên thần nhỏ nhìn ông chăm chú, không khó để ông nhận ra vài nét quen thuộc trên gương mặt tuyệt mỹ kia. Đang lúc ông không biết phải mở miệng nói như thế nào, thì đôi môi nhỏ xinh xắn đã lên tiếng

- Tiểu Phong lấy nước cho ông uống nhé?

Khi ấy, già Jack như bị mê hoặc bởi giọng nói ngọt ngào của thiên thần, rồi một lần nữa, ông ngây người khi Kris nở nụ cười với ông. Già Jack thích thú với nụ cười sáng bừng như nắng sớm đó, đôi mắt nâu sẫm ánh lên những nét lấp lánh như sao sáng. Lúc ấy ông đã nghĩ, định nghĩa “thiên thần” cũng chỉ đến đó thôi, không thể nào đẹp hơn được nữa

Và rồi, 4 năm trước, ông gặp lại thiên thần. Nhưng thiên thần nhỏ của ông giờ đây đôi mắt đã chìm ngập trong máu và nước mắt. Già Jack không thể ngờ thù hận có thể tàn phá tâm hồn một con người tàn nhẫn đến như vậy. Kris đã đánh mất ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt, nụ cười trên khóe môi cũng trở nên xa lạ,

đến cả tâm hồn cũng bị vấy bẩn bởi máu tanh và mưu toan hận thù. Già Jack đau lòng nhìn thiên thần nhỏ của ông, và còn đau lòng hơn khi suốt 4 năm qua ông không hề thấy Kris có cảm xúc nào khác ngoài sự vô cảm đến tàn nhẫn, và chính trong khoảnh khắc đó, ông chợt nhận ra, ông cũng đã từng đau xót như vậy, đã rất lâu rồi....

- Cô chủ, người có biết suốt 4 năm qua, tôi thấy được gì ở người không?

-

- Đó chính là hình ảnh của chủ nhân...

- ..

- ...ngay sau cái chết của phu nhân

Mặc cho già Jack nói, Kris vẫn im lặng, đôi mắt vô cảm hờ hợt nhìn xung quanh, nhưng thực ra trong lòng Kris đã có chút gợn sóng, và Jack biết điều đó

Kris bước vào khu VIP của bệnh viện, bàn tay nắm lấy nắm cửa, có chút ngập ngừng, nhưng rồi nó cũng mở ra

Hàn Thiên nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền. Không bước vào phòng, Kris chỉ đứng ở ngưỡng cửa, tựa đầu vào tường

- Năm đó, trước cái chết của phu nhân, chủ nhân suy sụp hoàn toàn. Khi ấy, trong mắt của người, chỉ còn mỗi chữ thù hận. Đó là lý do người lao điên cuồng vào công việc, bất kể cả ngày đêm. Lúc đó, cô chủ còn quá nhỏ, nên chủ nhân không thể đưa người theo, đành gửi người cho ông ngoại nuôi....

- ..xin người đừng trách chủ nhân, chỉ vì người quá yêu phu nhân, nên người đã gần như đánh mất hết lý trí, chấp nhận hi sinh tất cả chỉ để thỏa cơn thù hận, kể cả, hi sinh con gái của mình....

- Đó chính là hình phạt dành cho ông ta

- ...chủ nhân cũng từng nói như vậy....

- Bệnh của Chủ tịch khá nghiêm trọng, sức khỏe của người giảm sút nhiều, có lẽ đã kéo dài một thời gian nhưng chủ tịch vẫn không đi kiểm tra, thêm vào đạo gần đây có lẽ làm việc hoặc căng thẳng quá mức nên đã dẫn đến đột quỵ....(Lời của bác sĩ – tiếng Anh)

Kris nhìn con người nhợt nhạt đang nằm trên giường kia, có lẽ chỉ khi chìm trong hôn mê ông mới có vẻ mặt vô lo như vậy. Có thể nói Kris có ngoại hình giống mẹ còn tính cách thì hoàn toàn giống cha. Hàn Thiên cũng có một vẻ mặt vô cảm và đôi mắt lạnh căm. Suốt 4 năm làm việc trong tập đoàn LKey, Kris đã chứng kiến biết bao nhiêu vụ ám sát và mưu toan thủ đoạn nhằm giúp cho tập đoàn phát triển ngày một lớn mạnh. Kris không bất ngờ cũng chẳng ghê sợ, những chuyện đó đều rất bình thường trong những tập đoàn lớn mạnh như LKey, chỉ khác là chủ tịch Hàn ra tay cực kỳ tàn nhẫn và triệt để, đó là lý do người ta kính sợ ông, đến cả Kris cũng có chút nể sợ những gì ông có thể làm. Và khi người ta nhìn vào Hàn Chủ tịch, họ thấy một ông vua, phải, một ông vua trong thế giới văn minh hiện đại này, một vị vua quyền lực ngút trời, dễ dàng chế ngự mọi thứ trong tay

Và bây giờ

Nhà vua đang ngủ say

Giấc ngủ dài

...và bình yên nhất của ông

Bệnh viện ở NewYork có tầng thượng rất đẹp, cây cối trồng um tùm như một mảnh rừng thu nhỏ. Tìm ình một chỗ ngồi sát lan can, Kris lấy trong người ra một bức thư cũ kĩ đã bắt đầu ngả vàng

- Đây là lá thư năm đó Chủ nhân muốn đưa cho Phu nhân, nhưng...không được. Người đã giữ kĩ lá thư này bên mình suốt 11 năm qua

- Vậy liên quan gì đến ta?

- Chẳng phải cô chủ luôn muốn biết về tình cảm của chủ nhân dành cho phu nhân hay sao?

Hơi ngừng một chút, già Jack giờ giờ lá thư

- ...câu trả lời đang ở trước mặt người đây

Dĩ Thuần !

Đây là lá thư đầu tiên anh viết cho em, và cũng là cuối cùng, vì anh sẽ không làm lại chuyện nhảm nhí này đâu.

Chúng ta mới vừa nói chuyện qua điện thoại năm phút trước, và giờ anh lại bắt đầu thấy...nhớ em. Thực ra khuya hôm trước anh mới tạt về nhà, lúc đó cả em và con đều đã ngủ say. Anh đứng bên giường nhìn thấy 2 mẹ con ngủ ngon quá nên không đánh thức, nhưng nhờ vậy mà em biết không, anh nghĩ mình đã tìm thấy bức tranh đẹp nhất mà anh từng thấy rồi. Tiểu Phong của chúng ta thật xinh đẹp, và đương nhiên cả vợ của anh nữa. Lúc đó anh chợt nhận ra, em và con chính là món quà lớn nhất mà Thượng đế ban cho anh, và anh không muốn phí phạm món quà đẹp như vậy

Anh xin lỗi vì quãng thời gian qua đã không quan tâm đến em và con. Khoảnh khắc nhìn em và con ngủ, anh mới biết được em đã gầy đi, và con đã lớn nhanh đến thế nào. Nhưng sau này, nhất định anh sẽ luôn ở bên cạnh em, ôm em mỗi ngày để chắc rằng em không được phép gầy đi nữa, và luôn theo dõi từng bước chân trưởng thành của Tiểu Phong

Em còn nhớ những gì anh nói ở thánh đường không? “Mang lại hạnh phúc, ở bên cạnh chăm sóc và bảo vệ em suốt cuộc đời”, lời thề đó, anh nhất định sẽ thực hiện, chỉ khác là giờ có thêm con vào thôi

Bây giờ anh nhớ em và con kinh khủng, nhớ cả những món ăn dở tệ mà em nấu. Anh sẽ cố gắng hoàn thành sớm công việc và trở về nhà. Hãy chờ anh nhé. Gia đình chúng ta sẽ không phải xa cách nữa.

Em luôn than rằng anh chưa bao giờ viết thư tình cho em, bây giờ thì có rồi nhé. Phải giữ kĩ lá thư này vì anh sẽ không viết những lời ủy mị này lần nữa đâu

Anh yêu em, em yêu!

Và yêu con nhiều hơn, Tiểu Phong

P/s: Nghe em nói 2 mẹ con sẽ làm bánh chocolate? Đây là chiếc bánh đầu tiên do con làm, nên nhớ chừa phần cho anh nhé

2 ngày sau khi em nhận được lá thư này, anh đã ngồi trong phòng khách uống trà “sữa” mà em pha rồi

NewYork – 2002

Lá thư không có dấu bưu điện, nó không hề được gửi đi, Dĩ Thuần đã chẳng bao giờ có thể nhận được, hoàn toàn không có khái niệm “2 ngày sau khi nhận thư”, cũng như Hàn Thiên chưa bao giờ trở về nhà nữa

Gió chợt thổi mạnh. Kris gấp lại lá thư, môi mím chặt, đôi mắt đang cố để không rơi nước mắt. Trái tim nó dường như bị bóp nghẹn. Tất cả viễn tưởng trong bức thư này thật đẹp quá, đẹp đến nỗi khi nhìn vào thực tại khiến người ta cảm thấy chua xót

Một gia đình hạnh phúc tan nát chỉ vì những mưu toan tính toán. Người chồng, người cha chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm đã nhận ra mình cần phải sửa đổi, thì đó cũng là lúc ông đập tan gia đình mình bằng chính bàn tay đầy tham vọng

Hối hận?

Nuối tiếc?

Quá muộn rồi

Tất cả những gì còn lại là sự đau đớn đến phát điên

Một người lãnh đạm như Hàn Thiên, lại có thể viết thư tình, hoàn toàn không giống ông chút nào, nhưng vì người phụ nữ mà ông yêu, ông thay đổi cả chính bản thân mình. Đủ thấy Hàn Thiên yêu Dĩ Thuần đến

nhường nào. Vậy chẳng ai có thể tưởng tượng nổi ông đã đau đớn như thế nào khi nhận được tin Dĩ Thuần chết, mà còn chết bởi vì ông

Còn gì đau đớn hơn khi tự tay giết chết người mình yêu?

Kris đã từng đau như vậy, vào cái ngày nó tự tay bắn Phong. Dù là diễn kịch thôi, nhưng vở kịch này không hề được diễn tập trước, cũng không được diễn lại, và cũng chẳng có lời đảm bảo chắc chắn nào rằng Phong sẽ sống, nên sau khi bắn phát súng đó, Kris cảm thấy như đã tự đâm dao vào tim mình, hoàn toàn tan nát

Và lúc ấy, cũng chỉ có từ trả thù mới đủ sức mạnh để tiếp tục cuộc sống

Kris cầm nhẹ tay Hàn Thiên, trong thư, ông có

nói đã từng thề trong thánh đường sẽ bảo vệ mẹ suốt đời, nhưng ông đã không làm được

-Ông không đủ tư cách để nói yêu mẹ

- Nếu muốn báo thù ẹ, thì ông nên lấy súng tự bắn vào đầu mình đi

Kris đặt nhẹ tay Hàn Thiên xuống, đắp lại chăn cho ông, mở cửa và bước ra ngoài

- ..chúng tôi không thể nói chắc chắn khi nào Chủ tịch tỉnh lại, có thể vài tháng, cũng có khi vài năm.....(tiếng Anh)

- Cô chủ, tập đoàn LKey không thể không có người lãnh đạo...

Nhìn lá thư cũ kĩ trong tay, lòng Kris nặng trĩu. Liếc sang tờ chuyển nhượng quyền hành mà Hàn Thiên đã kí tên, chỉ còn chờ chữ kí của nó, thì tập đoàn LKey hùng mạnh sẽ hoàn toàn thuộc về Kris, cũng có nghĩa trách nhiệm lớn sắp đổ lên vai Kris, và nó sẽ chính thức trở thành con chim trong lồng mất hết tự do.

Kris nhắc điện thoại lên

- Jack, chuẩn bị chuyên cơ riêng, ta muốn đến một nơi

Vài ngày trước Kris mới đến đây, lúc đó cỏ được tỉa gọn gang sạch đẹp, vậy mà giờ đã mọc cao hơn mắt cá chân, nụ cười của mẹ cũng bị che khuất dưới lớp bụi mỏng. Kris biết trước khi nó và Phong đến, Hàn Thiên đã đến trước rồi. Dù trước mộ không có hoa, nhưng được dọn sạch sẽ, nhất là di ảnh của mẹ, được lau rất cẩn thận

Hôm nay trời không đổ nắng, bầu trời ngoan cố giữ trọn màu xám xịt. Kris đứng lặng trước mộ mẹ, để mái tóc xòa dài bay trong gió, khiến người khác có cảm giác thật u buồn cô quạnh. Nụ cười của Dĩ Thuần dường như cũng trở nên ảm đạm hơn dưới khung nền buồn bã đó

Kris kẹp lá thư xuống một góc khuất dưới tấm bia, rồi vuốt nhẹ di ảnh mẹ

- Cha là lựa chọn sai lầm của mẹ, nhưng...sai lầm đó hoàn toàn không đáng hối hận, phải không?

Gió nổi lên, đưa những kí ức xưa ulla về

- Cha bỏ cả tuần để đọc những quyển sách dành cho những ông bố

- ... khuôn mặt cha tràn đầy hạnh phúc khi lần đầu tiên bế con, cha cẩn thận nâng niu, vòng tay rắn chắc ôm trọn lấy cơ thể bé nhỏ của con...

- ... cha là trời, còn con là gió. Bầu trời luôn dang tay ôm trọn lấy ngọn gió, dù sau này con có lớn thế nào đi chăng nữa, con có đi đến bất cứ đâu, thì vẫn sẽ mãi luôn nằm trong lòng của bầu trời, vẫn mãi mãi luôn là cơn gió nhỏ của cha...

- Bé..con, hãy thay mẹ, yêu thương cha, hãy thay mẹ, sống thật hạnh phúc...mẹ..yêu con và..cha,..yêu..suốt cuộc đời....

- Con cũng đã lựa chọn sai lầm, một sai lầm tuyệt vời nhất, và không hề hối hận. Con nghĩ, mình sắp lặp lại một sai lầm khác, và con biết, mình sẽ phải hối hận

Đeo đôi kính mát đen lên, Kris quay người bước đi về phía già Jack đang đợi sẵn

- Chuẩn bị mở cuộc họp

Kris đưa tay lên chạm vào chiếc bông tai nhỏ. Mi mắt mệt mỏi sụp xuống. Đôi mắt nâu trở nên sâu thẳm. Nhặt nhòa

Hàn Quốc – Trường W.K

Phong ngồi dựa trên lan can sân thượng, lãnh đạm nghe nhạc, đôi mắt nhắm hờ tựa như đang ngủ

- Đại ca

Will đi đến, vỗ bộp lên vai Phong. Will không biết chuyện Phong mất trí nhớ, chỉ từ những chi tiết chớp nháy được mà suy ra, anh biết Lưu Mẫn Nhi là một cô gái thủ đoạn và lần đầu tiên chạm mặt Kris anh cũng có thể lờ mờ đoán ra chuyện tình phức tạp này. Không phủ nhận là Will bị Kris cuốn hút ngay từ cái chạm mắt đầu tiên, nhưng khi biết đó là người con gái Phong yêu, anh đã dừng tình cảm của mình ngay lập tức, suy cho cùng, Will không phải là người thích bị cuốn vào chuyện tình cảm phức tạp, và hơn hết, anh rất coi trọng, kính nể Phong, bất kể khi hắn là “Phong” hay “Rei”

- Có một vụ ở cảng

Đôi mắt xanh chăm chăm mở ra. Phong không hứng thú với những chuyện thanh toán nhau, nhưng khi tâm trạng không tốt, đó trở thành là một thú vui

Và bây giờ. Phong đang rất không vui

Một trận đánh nhau cần cả đại ca ra mặt rõ ràng là một vụ lớn. Will đi gọi thêm đàn em, Phong phóng xe đi trước. Lại vẫn phong cách cũ, hấn phóng bạt mạng trên đường, mặc dù những con đường này không hề vắng. Đùng ngạc nhiên vì sao Phong chưa bao giờ bị cảnh sát hỏi thăm, đơn giản vì hắn chạy quá nhanh, cảnh sát chưa kịp nhìn rõ thì Phong đã mất hút rồi.

Đến một khu vực khá vắng, khi kim chỉ tốc độ ngày càng tăng, thì đột nhiên một toán học sinh băng qua đường. Đường này tuy vắng nhưng rất hẹp, 2 bên toàn sỏi đá to, Phong buộc phải giảm tốc lại

Nhưng

*

Không được

*

Thắng đã bị cắt

45. Chương 45

Một sắc lạnh vụt qua trong đôi mắt xanh

Phong bẻ lái và cho xe tông thẳng vào bãi đá bên đường, còn hắn thì nhanh chóng nhảy ra

Bùm

Chiếc xe moto nổ tan tành, từng vệt khói đen nhanh chóng lan vào không khí. Phong tháo chiếc nón bảo hiểm ra, nằm thở dốc. Tốc độ lúc này của chiếc xe quá lớn, khi lao người ra khiến cho cơ thể ma sát mạnh với mặt đường nên bây giờ khắp người Phong đau ê ẩm, đầu hơi choáng do va đập xuống đường, trên khuôn mặt tuyệt mỹ có một hai vết trầy còn rướm máu

Không biết đám nhóc học sinh đã đi đâu mà con đường giờ đây lại trở nên vắng lạnh như lúc đầu. Phong cười hất ra, không ngồi dậy mà vẫn nằm yên. Hắn mệt, đôi mắt nặng trĩu từ từ khép lại. Nụ cười của người con gái đó chợt phảng phất trong suy nghĩ

Kết

Một chiếc xe ở đâu bỗng chốc thắng lại sát bên Phong, vài tên to con bước xuống và lôi hắn lên xe. Lúc này Phong đã nửa tỉnh nửa mê vì cú va đập vào đầu lúc này

Chiếc xe lao vút đi

Phong bị đẩy vào một kho hàng khá tối với mùi ẩm mốc nồng nặc xộc vào mũi

- Xin chào

Một dáng người từ trong mảng tối bước ra. Khuôn mặt kia trở nên mờ ảo khi được ánh sáng yếu ớt của mặt trời rọi vào. Tuy còn choáng, nhưng Phong vẫn nhận ra người đó. Hắn nhếch mép, tay rút vào túi quần. Jun chẳng ưa cái điệu bộ dạng ngạo nghễ này của Phong

- Chắc mày cũng biết vì sao lại được “mời” đến đây?

Phong cười nhẹ, hắn đương nhiên biết, nhưng chẳng buồn nói. Jun ngồi xuống 1 chiếc ghế, lôi thuốc ra châm lửa hút

- Món đồ chơi xinh đẹp đó đâu rồi?

Đôi mắt lạnh trong thoáng chốc sầm lại, nhưng rất nhanh lại trở nên trống rỗng. Jin rít một hơi dài, phả ra đợt khói trắng, ai có thể nhìn ra đây là chàng trưởng nhóm với tính cách dễ thương như một đứa trẻ nữa, nên mới nói, đừng bao giờ đánh giá ai qua vẻ bề ngoài.

Đáp lại Jun vẫn là sự im lặng đầy khinh thường của Phong. Có chút tức giận thoáng trên khuôn mặt baby của chàng ca sĩ trẻ, cậu búng tay ra hiệu, lập tức 8, 9 tên vệ u bấp thịch xuất hiện, lao vào Phong tới tấp. Do vẫn còn choáng nên Phong không tấn công nhiều, phần lớn chỉ là đỡ. Sau một hồi dần nhau tới tấp, cuối cùng Phong cũng bị 2 gã giữ chặt tay lại

Jun từ tốn đứng lên, dập tắt điều thuốc đã sắp tàn, rồi đi đến đứng trước mặt Phong

- Tao thật không hiểu, mày thì có gì hơn tao chứ, tại sao cô ấy lại chọn mày thay vì tao

Ngừng một chút, Jun quét mắt khắp cơ thể đầy vết thương của Phong, nhếch miệng cười

- Có thể khi thấy mày thâm hại như vậy cô ấy sẽ đổi ý chẳng? Đáng lẽ tao muốn Kris trực tiếp chứng kiến vở kịch hay này, nhưng thật đáng tiếc là cô ấy đã đi mất rồi...Haiz, cô ấy là món đồ chơi vừa xinh đẹp vừa thú vị, thế mà đã bị mày làm cho hỏng hết, tao thực sự rất không vui đó

Thấy Phong vẫn không hề biến sắc, Jun cảm thấy tụt hứng, không ngờ phản ứng của hắn lại chán như vậy. Jun thở dài, cười cười rồi quay đi ngồi xuống chiếc ghế lúc nãy

Và ngay khi cậu vừa quay mặt đi, Phong đã lộn người lên không trung, 2 tên vệ sĩ vẫn đang giữ chặt tay hắn quá bất ngờ chưa kịp làm gì thì đã thét lên vì tay đã bị bẻ ngược ra sau. Ngay khi vừa chạm đất, Phong đá ngay vào ót sau của tên bên trái, và đốn gãy cổ tên còn lại

Jun tái mặt khi thấy cảnh đó, cậu hoảng loạn lùi về sau vài bước. Phong không nói gì, nhanh chóng rút cây súng ngắn trong người ra, bắn ngay vào phổi của Jun, cậu ngã gục xuống sàn

Viên đạn đi trượt phổi, hoàn toàn không nguy hiểm đến tính mạng nhưng khiến cho việc hô hấp rất khó khăn, Jun buộc phải thở bằng miệng. Phong bước đến, nhìn xuống bộ dạng đang thở lấy thở để của Jun, đôi môi quặn rũ nhẹ cười, rồi nhấc chân đạp lên miệng của cậu

Jun bàng hoàng, đôi đồng tử mở to cùng nhịp thở gấp gáp. Phong vẫn giữ nguyên bàn chân trên miệng Jun, hơi cúi người xuống

- Đừng gọi tên cô ấy bằng cái miệng bẩn thỉu của mày

Jun mở trừng mắt nhìn Phong, trong đôi mắt hiện lên sự oán hận, dùng chút sức tàn, Jun nhấc tay đẩy chân của Phong ra. Hắn bình thần, nhặt một miếng vỡ thủy tinh dưới sàn nhà

Xẹt

Một vết máu đỏ hiện lên trên cổ của Jun, cổ họng của cậu đã bị cứa ngang. Nhưng đương nhiên, Jun vẫn chưa chết, vì vết cứa đó không cắt đứt hoàn toàn động mạch trong cổ, nhưng như vậy làm mỗi lần thở rất đau đớn, đặc biệt là lúc này Jun đang buộc phải thở bằng miệng. Mắt Jun như mờ dần đi, cứ mỗi lần thở lại có cảm giác đau rất kinh khủng, máu như ngập tràn trong khoang mũi, miệng và phổi. Tuy đau đớn như

vậy nhưng Jun không hề kêu la một tiếng, đơn giản vì dây thanh quản của cậu đã bị cắt đứt, điều đó cũng có nghĩa là, cậu vĩnh viễn chẳng thể ca hát được nữa

Phong thấy miếng thủy tinh xuống, phúi phúi tay, bình thần dứt tay vào túi quần

- Một giọng hát hay nhưng nói lời dơ bẩn thì cũng như chiếc bình hoa đẹp đẽ mà chứa đầy rác rưởi thôi

Âm vực sắc lạnh kèm theo sự khinh bỉ từ Phong khiến cho Jun tức giận nhưng đến thở còn khó khăn thì làm gì được chứ. Jun thực sự ước là Phong cứ bắn chết cậu đi, để cậu được giải thoát khỏi sự tra tấn này. Nhưng Jun nên biết sẽ chẳng có sự nhân từ nào một khi đã quyết định đấu với Phong

- Đại ca, làm gì với đám vệ sĩ này đây?

Will từ đâu ló mặt vào, vừa hỏi vừa chỉ tay vào đám lâu la được phái canh gác bên ngoài của Jun. Jun ngạc nhiên không sao kể xiết, còn Phong thì phúi nhẹ tay, Will hiểu ý, cúi đầu bước ra ngoài. Phong nhếch mép nhìn Jun. Đâu thể tự xưng là tay đua nếu cả chiếc xe của mình cũng không biết rõ. Ngay từ lúc ngồi lên xe, Phong đã biết có người chạm vào chiếc xe của mình. Lấy cặp tấm hình, sỉ nhục và chạm vào Tiểu Phong của hắn, giờ còn cắt thẳng chiếc moto yêu quý, nếu không “trả lễ”, thì thật chẳng phải là Dương Thiên Phong

Khi Phong quay người bước ra ngoài, không biết sức lực này khiến Jun bật dậy, nhặt mảnh vỡ thủy tinh, nhưng không phải để đâm Phong, mà Jun tự cứa vào cổ mình lần nữa, một dòng máu đỏ bắn phụt ra, Jun ngã gục xuống sàn, miệng và mũi liên tục trào ra máu, rốt cuộc, cậu đã được giải thoát, nhưng cái chết đó cũng đầy đau đớn.

Giải thích cho hành động khó hiểu vừa rồi, là vì dây thanh quản không bị cắt hoàn toàn nên mỗi lần Jun rên khê lại khiến cậu rất đau đớn, dây thanh quản như bị kéo căng ra, cảm giác chưa đứt hoàn toàn khiến cậu vừa đau vừa khó chịu, nên theo suy diễn đơn giản trong đầu Jun, cắt đứt hoàn toàn sẽ đỡ hơn, nhưng cậu cũng nên biết, trong cổ họng không chỉ có duy nhất 1 dây thanh quản, và thật không may cho Jun khi cậu cắt phải động mạch và nhận lãnh lấy kết quả như trên

Phong biết chuyện gì đang diễn ra sau lưng mình, vì đó cũng là những gì hắn thấy khi vừa ngồi lên chiếc xe bị cắt đứt thẳng. Tự khiến cho nạn nhân tìm đến cái chết, Dương Thiên Phong quả là rất đáng sợ

Ngồi lên chiếc moto khác, khê gạt đầu ra hiệu cho Will xong, Phong phóng thẳng, để lại phía sau cú nổ rền trời và cột khói đen cao vút

Suy cho cùng, cái chết của Jun chẳng khác gì chiếc moto của Phong cả

- Ôi, 1 tháng rồi mà chẳng có tin tức gì về Kris cả

Lin chống cằm thở dài. Khang rời mắt khỏi cuốn sách, nhấp một ngụm trà

- Đọc những tin tức về LKey là biết Kris đang làm gì thôi

- Ủm cũng đúng. Mà phải rồi, anh biết Kris là con gái chủ tịch tập đoàn LKey từ lúc nào thế? Sao không nói cho em hả?

- Cũng như em, vừa mới biết thôi

- Haizzz, em đã lỡ mớ đoán được gia thế của Kris nhất định không tầm thường, ai ngờ đâu, còn ghê gớm hơn em tưởng tượng nhiều. Àh còn chuyện anh Phong thì anh đừng nói là không biết đấy nhé

- Chuyện đó có gì quan trọng đâu

- Không quan trọng áh? Chủ tịch tập đoàn DKey mà không quan trọng áh?

- Được rồi được rồi, em ồn chết đi được

Khang nhú mày bịt lỗ tai trước cái volumn của Lin, rồi cầm đại cái bánh nhét vào miệng nhỏ. Lin hậm hực nhưng vẫn cầm cái bánh mà ăn

- Anh thử giấu em chuyện gì nữa xem, hứ

Reng..reng..

Khang đang khổ sở với Lin, nghe được tiếng chuông điện thoại thì mừng hóm, cậu nghe máy, ậm ừ một hồi rồi cúp

- Có chuyện gì vậy?

Lin thấy khuôn mặt Khang còn méo hơn trước, nên lo lắng hỏi. Khang quay sang, đôi mắt có chút buồn, nói nhỏ

- Kris đã chính thức trở thành chủ tịch của LKey rồi

Sở dĩ Khang biết vì bản thân cậu cũng là người thừa kế một tập đoàn lớn, nên những thông tin trong cậu đều được thông báo, và chắc chắn Phong cũng đã nghe tin rồi

Cuộc họp đã tàn, bây giờ đã gần 9h tối, Kris dựa lưng vào chiếc ghế da, tay nhẹ day day 2 bên thái dương, mệt mỏi khép mắt lại. Già Jack bước vào, thương cảm nhìn Kris. Suy cho cùng, nó chỉ là đứa con gái 17 tuổi, vậy mà đã phải gánh trên vai trách nhiệm và trọng trách nặng nề, to lớn. Kris vốn đã chẳng có một tuổi thơ, nay nó đánh mất cả tuổi thanh xuân của mình, thật không công bằng

- Cô chủ, thật ra...người vẫn có thể từ chối, và trở về bên chàng trai đó

Già Jack thở dài nói. Ông biết mình đang mâu thuẫn khi vừa yêu cầu Kris thay cha làm chủ tịch vừa bảo nó có thể lựa chọn

- Ta biết ông ta đã đe dọa sự phụ để buộc người phải làm ngơ trước cái chết của Hoàng Thiên Hùng, và sự phụ không hề biết mẹ ta cũng ở đó...cả ông ta nữa....

...ta cũng biết chính ông ta đã sai Vương Nhân đi thủ tiêu Tô Gia Mẫn, mục đích là để ta gặp lão họ Vương đó...Ta rất hận ông ta vì xem ta như một con rối diễn vở kịch “báo thù”, và vì vở kịch này, ông ta không nhân từ với bất kì nhân vật phụ nào “cần phải chết”....

Kris nói mà mắt vẫn nhắm. Già Jack im lặng lắng nghe

- Nhưng cô chủ vẫn tha thứ..

- Ta không tha thứ cho ông ta, nhưng nếu để tập đoàn này sụp đổ, thì ta sẽ khiến cái chết của mẹ trở thành vô nghĩa

Nén tiếng thở dài, già Jack đứng lên, đi đến bên ổ cửa sổ nhìn xuống thành phố NewYork hoa lệ, nhìn đám người xô bồ ở dưới, mà ông cảm thấy thật lạc lõng, chẳng biết mình thuộc về nơi nào, phải chăng Kris cũng cảm thấy vậy

- Cô chủ, việc đó..

- Sao?

- Đã xong rồi

Kris vẫn nhắm hờ mắt, đôi môi chỉ thoảng vẽ nụ cười nhạt. Ngày mai trên báo sẽ lần lượt đăng tin cô ca sĩ đình đám Annie bị đuổi khỏi ngành, không còn bất kì nơi nào thuê cô ta nữa, đồng thời gia đình và toàn bộ họ hàng của cô ta sẽ bị tịch thu tất cả tài sản can tội trốn thuế và buôn lậu. Chỉ tới chiều mai thôi, Annie sẽ chính thức trắng tay hoàn toàn, đó là cái giá còn quá nhẹ mà Kris dành cho cô ta. Có lẽ cô ta cũng nên cảm thấy may mắn chẳng, vì so với Jun, vừa mất tất cả lại còn chịu đau đớn và mang thứ giọng lơ lớ kì lạ đến hết đời

Được một lúc, già Jack chống gậy bước ra ngoài, nhẹ nhàng khép lại cửa phòng. Vừa lúc đó, có tiếng đổ chuông điện thoại trong phòng của Kris

- I'm listening (tôi nghe đây)

Kris lười biếng bắt máy, nhưng đáp lại chỉ là một chuỗi dài im lặng. Kris cũng im lặng, được một lúc thì nó mất hết kiên nhẫn, đang định dập máy thì đầu dây bên kia, một giọng lạnh cất lên

- Chào

Người Kris cứng đờ, trái tim như tê buốt khi giọng nói đầy mê lực đó truyền đến. Nhìn xuống điện thoại, là đường dây số 1, tức là..

Phòng thư ký

46. Chương 46

Phong đang ở đây, chỉ cách Kris 2 lần cửa. Kim lại nhịp đập mạnh trong lồng ngực, cổ lấy giọng tự nhiên nhất, Kris khẽ nói

- Chào

Lại một khoảng im lặng. Hồi lâu sau, mới nghe tiếng Phong buông nhẹ

- Quyết định rồi à?

- ..phải

Dương Thiên Phong thở hắt ra, cảm thấy bản thân thật ngu ngốc, rõ ràng hắn đã biết từ khi ở Wind Bay rồi, vậy mà vẫn hỏi lại, phải chăng, hắn đang hi vọng

Đầu dây bên kia, Kris nén tiếng thở dài. Rồi 2 người lại im lặng. Dù Kris và Phong đều rất ít nói, nhưng giữa 2 người chưa từng có khoảng trống nặng nề đến vậy. Kris lắng nghe từng hơi thở nhẹ của Phong, cố đoán xem tâm trạng của hắn như thế nào, nhưng tuyệt nhiên không nghe ra cảm xúc gì

- Sao lại đến đây?

Xoa nhẹ thái dương, Kris nhắm hờ mắt hỏi

- Để gặp em

- Vậy sao không vào?

-

Phong không đáp, dựa người vào ghế, hắn nhìn vào cánh cửa ngăn cách hắn và Kris. 1 tháng rồi không gặp nó, Phong nhớ đến phát điên, đã đáp chuyến bay đến tận đây, chỉ cần sải thêm vài bước chân, Phong đã có thể ôm Kris trong vòng tay, nhưng, hắn lại chọn cách gọi điện thoại ngớ ngẩn này

- Mặt trăng và mặt trời cùng tồn tại song hành, nhưng không bao giờ gặp nhau

Kris đột nhiên lên tiếng, giọng nói băng quơ như gió thoảng nhưng chất chứa nỗi bi thương xót xa. Nhiều lúc tự hỏi có phải ông trời đang trêu người hay không mà một chút hạnh phúc nhỏ nhoi bên Phong lại khó có được đến vậy. 2 người yêu nhau, hoàn toàn không bị ngăn cấm, nhưng hết lần này đến lần khác luôn là bị chính suy nghĩ của bản thân cản trở. Có lẽ Phong và Kris quá lý trí, không một lần để tình cảm chế ngự suy nghĩ và hành động, vì thế mà xảy ra bao nhiêu hối tiếc. Lần này cũng vậy, Kris một lần nữa lại nghe theo lý trí. Điều hành tập đoàn LKey là một công việc vô tận, 3 năm, 5 năm, thậm chí 10 năm có lẽ còn chưa xong, Phong là chủ tịch của DKey, công việc cũng chất như núi, thời gian cũng không có, 2 người cứ như vậy, chẳng phải rất mệt mỏi hay sao

- Ở sân bay, anh từng nói...sẽ đợi em?

- ...phải

- Cho dù 10 năm, 30 năm, 50 năm?

- Hmm..không

- Chẳng phải anh nói 100 năm cũng vẫn sẽ đợi hay sao?

Kris nhú mày, đôi mắt thoáng chút buồn

Đầu dây bên kia có tiếng cười nhẹ

- Vì có lẽ...1 năm sau anh đã đến bắt em đi rồi

Bất ngờ, khuôn mặt xinh đẹp của Kris hơi ửng đỏ

- Em..sẽ không để anh tìm thấy
- Đừng quên, ngôi sao...

Kris giật mình, đưa tay lên chạm nhẹ vào chiếc bông tai đen đang nhấp nháy, môi khẽ cười

- Vậy em sẽ giấu nó
- Ở đâu?
- Trong tim em
- ...đồ ngốc

Phong thở dài, nói nãy giờ, chẳng qua là Kris không muốn hấn chờ đợi hay tìm nó nữa mà thôi. Phong nhẹ hỏi lại

- Thật muốn vậy sao?
- Ừm. Đừng tìm em nữa
-
- Để em tìm anh

Lần này đến Phong kinh ngạc. Như đoán được phản ứng của hấn, Kris nheo mắt nói tiếp

- Lúc đó dù không muốn, anh cũng đừng hòng trốn thoát
- Ừ, đừng để anh thoát

Kris mỉm cười, nghĩ đến viễn cảnh tươi đẹp ấy, bất giác lòng lại chùng xuống

- Mệt không?

Phong dịu dàng hỏi. Kris vuốt lại vài lọn tóc rối, khẽ gật

- Rất mệt

Rồi nó xoay ghế, nhìn chăm chăm vào cánh cửa khảm gỗ tinh xảo, hít thật sâu, cố để nước mắt không rơi

- Em..nhớ anh, Phong

Kris ước mình có đủ dũng khí chạy đến bên Phong, và cũng có đủ can đảm rời xa vòng tay ấy để trở về với thực tại. Nhưng Kris biết rõ, nó sẽ làm không được, cánh cửa gỗ nặng nề kia như đang giúp nó phần nào ghim lại ham muốn được gặp Phong, có lẽ đây cũng là lý do Phong chọn cách gọi điện

Một giọt nước mắt không kiềm chế được rơi xuống khóe môi mềm, tay Kris bất giác nắm chặt ống nghe điện thoại hơn. Ở phòng thư ký Phong cũng không khác gì, tay nắm chặt đến từng đường gân đều nổi rõ, Phong giận bản thân đã nuông chiều cảm xúc khi đến đây, rồi bây giờ lại quá lý trí.

2 người rốt cuộc chỉ có thể nén nỗi nhớ, bắt lực ngồi nhìn nhau sau 2 lần cửa

Im lặng rất lâu, cả 2 hoàn toàn không có ý định dập máy. Nhưng trời sắp sáng rồi. Cuối cùng, Phong thở hắt, buông câu gọn lọn

- Phải đi rồi
- ...ừ

Kris mím chặt môi, khó khăn đáp lại. Phong đứng dậy, trước khi dập máy, còn nói một câu

- À này chủ tịch LKey, DKey sẽ không nhường đâu. Chúc may mắn

Kris bật cười. Tay vẫn áp chặt ống nghe dù bên kia đã vang lên những tiếng tút tút gấp rút. Và dù cố gắng không để ý, nhưng Kris vẫn nghe rõ tiếng đóng cửa bên phòng thư ký, sau đó là tiếng bước chân nhẹ như gió thoảng

Một lúc lâu sau, không gian đã hoàn toàn rơi vào yên tĩnh. Kris mới buông ống nghe xuống, mệt mỏi gục đầu xuống bàn. Ánh ban mai chiếu sáng những tòa nhà cao tầng của NewYork, đánh thức thành phố đang say ngủ. Màu vàng giòn của nắng làm sáng bừng văn phòng của Kris, và lúc này, nó mới uể oải chìm dần vào giấc ngủ muộn

Lúc Kris tỉnh dậy, đã là gần trưa. Khẽ vận người cho cơ thể đỡ mỏi khi phải ngủ trên bàn suốt mấy tiếng, Kris bước vào phòng vệ sinh, thấy có đủ đồ dùng cần thiết, nó đoán chắc già Jack đã sai người chuẩn bị. Phong thái chỉnh tề rồi, nó bước ra lại văn phòng, đã thấy Jack ngồi vắt vẻo trên ghế, tay nhâm nhi tách trà nóng. Kris ngồi vào bàn làm việc, liếc thấy tờ fax vừa được gửi đến từ phòng thư ký, có chút dao động, nhưng rất nhanh, nó phớt lờ, rồi vừa giở tài liệu vừa uống tách cà phê sữa mới được pha xong

- Hôm nay người sẽ trực tiếp phỏng vấn

- Trợ lý?

- Vâng

Kris thấy xếp tài liệu sang một bên, chuyên tâm thưởng thức cà phê

“Cốc cốc”

Người phỏng vấn thứ nhất đã đến

Đó là một cô gái trẻ, khuôn mặt thanh tú ưa nhìn, nói chuyện cũng rất lịch sự lễ phép

- Goodmorning, my name is....(Xin chào, tôi tên là...)

- Why do you want to work for me? (Tại sao cô muốn làm việc cho tôi?)

Cô gái kia chưa kịp giới thiệu tên đã bị Kris hỏi chặn họng. Cô hơi đờ người, rồi cũng nhanh chóng đáp lại

- Um..because I want to improve... (Ừm bởi vì tôi muốn cải thiện....)

- Ok, next (Đủ rồi, người tiếp theo)

Kris lạnh lùng nói. Cô gái kia vô cùng ngạc nhiên, rồi thất vọng đẩy cửa bước ra. Già Jack nhú mày nhìn Kris

- Hồ sơ của cô gái này rất tốt, tác phong lại chuyên nghiệp, sao cô chủ lại...

- Quá rập khuôn

Kris đan 2 tay vào nhau, tựa đầu lên ghế, nói ngắn gọn. Già Jack thở dài. Rồi người thứ 2 và 3 cũng y như vậy, thậm chí Kris chưa bao giờ xoay ghế lại mặt đối mặt phỏng vấn 3 người kia. Rốt cuộc vài người mà già Jack tuyển chọn sàng lọc kỹ càng đều bị Kris cho rơi nhanh chóng. Ông thở dài ngao ngán, cha con nhà này sao mà giống nhau, cái gì cũng khó khăn. Lúc dợm bước ra ngoài để ăn trưa, Kris lạnh nhạt nói

- Tìm Kyo, cậu ấy sẽ là trợ lý cho ta

Jack gật đầu, đưa điện thoại lên bấm. Lúc ông đẩy cửa bước ra ngoài, một vài tạp âm vô tình lọt vào tai Kris

- Gina hasn't gone to work? (Gina vẫn chưa đi làm sao?)

- Oh, it's noon now (Ồ, bây giờ đã là trưa rồi)

-

Kris đang nhắm hờ mắt, nghe vậy thì bất giác ngồi thẳng dậy. Gina chẳng phải là thư ký của nó sao, cô ta chưa đi làm, nghĩa là tờ fax từ phòng thư ký, chỉ có thể là... Cầm vội tờ fax lên, Kris thấy hồi hộp lạ thường

Là một mẫu thông tin trên mạng tải xuống. Tip là “Nguyệt thực toàn phần, tháng 7 năm 2018”. Kris lập tức nở nụ cười. Vậy ra sáng nay khi nó nói với vãn về mặt trăng và mặt trời, Phong đã lên mạng tìm cái này sao. Kris gấp gọn tờ news lại, trong lòng có chút ấm áp

- Sorry I'm late (xin lỗi tôi đến trễ)

Gina hốt hải chạy vào, cúi người xin lỗi Kris rồi rút. Nó dời mắt khỏi đồng giấy tờ nhạt nhẽo, nhìn lướt qua cô ta, vừa lúc đó già Jack đẩy cửa bước vào

- Jack, sa thải cô ta

Cô thư ký Gina do không hiểu gì nên vẫn vô tư trở về phòng làm việc, Kris không nói bằng tiếng Anh đơn giản vì nó không muốn nghe tiếng kêu gào hỏi tại sao. Jack cũng biết vậy nên vẫn thản nhiên ngồi xuống ghế, để chuyện đó cuối giờ mới làm

- Cô ta mới đi trễ 1 lần thôi mà

Không hề quan tâm đến Gina, nhưng già Jack vẫn nói giúp, dù biết cũng chẳng thay đổi được kết quả. Không hề ngược nhìn lên, Kris nói nhanh

- Móng tay cô ta vẫn chưa khô, đó là loại màu hôm nay mới xuất hiện trên thị trường. Đến trễ vì bận làm nail (móng), LKey không cần người như vậy

Già Jack kín đáo nở nụ cười, xem ra tương lai tập đoàn LKey hoàn toàn không có gì đáng lo ngại rồi

**

- Hôm trước anh Phong đến NewYork gặp Kris thật sao?

- Ừm

Vẫn dán mắt vào chiếc laptop, Khang đáp qua loa, Lin bực bội chồm người gấp chiếc laptop lại, Khang bất ngờ không phản ứng được gì, sau khi nhận ra đồng văn kiện cậu làm này giờ vẫn chưa kịp lưu lại thì mới bắt đầu giấy này lên

- Hey, what the....

Nhưng rồi thấy ánh mắt chết người của Lin, cậu im bặt

- Được rồi được rồi em muốn biết cái gì

Hết cách, Khang gỡ mắt kiếng xuống, uống 1 mạch hết ly trà rồi ngả người vào ghế. Chỉ chờ có vậy, Lin lập tức hỏi như vũ bão

- 2 người họ đã nói gì?

- Nói gì sao anh biết

- Thì đại khái nội dung

- Không biết

- Vậy họ chia tay à?

- Không biết

- Vậy là không chia tay?

- Không biết

- Vậy rốt cuộc anh biết cái quái gì hả????

Lin mất kiên nhẫn, bực bội hét lên. Biết Lin giận, nhưng đã quá quen rồi, nên Khang cũng không có ý định năn nỉ, ngược lại còn làm vẻ mặt rất nghiêm túc

- Anh biết chuyện quan trọng, còn những chuyện ngoài lề thì không quan tâm

Ngay lập tức quên hết cơn giận dữ, Lin sấn tới, mắt sáng rỡ

- Sao sao, chuyện quan trọng gì? Nói nhanh đi

- À...ừm..tự nhiên thấy khát quá

Khang làm bộ đưa tay vuốt vuốt cổ họng, Lin lập tức chạy đi rót ly nước cho cậu

- Đây nước đây, uống nhanh đi rồi kể

- Ôi...ôi cái vai của tôi, sao tự nhiên mỏi quá vậy nèeee

Lin nhúm mày, nhưng cũng nhanh chóng xoa nắn vai cho Khang

- Như vậy được chưa, mau kể đi

Khang lén cười đắc ý, sau này cứ áp dụng biện pháp này ra hành hạ nhỏ

- Chuyện quan trọng là: anh chắc chắn ngày 25 tháng 10 năm 2015, Phong và Kris sẽ gặp nhau ở đây

- 25/10??? Ô, là sinh nhật em hả???? Ý anh nói họ sẽ đến tham dự tiệc sinh nhật của em sao? Trời ơi không ngờ mình cũng quan trọng dữ vậy??

- Nè nè, bớt mơ đi. Đúng là họ đến để tham dự tiệc, nhưng không phải là sinh nhật em

- Tiệc quái gì mà quan trọng hơn sinh nhật em chứ?

Lin hất hàm hỏi. Khang chồm sát người nhỏ, cười gian nói

- Tiệc..cưới của chúng ta

Rất nhanh, Khang đặt một nụ hôn thoảng lên đôi môi anh đào của Lin rồi đứng dậy bỏ đi

- ...sao cơ???????

Hồi sau Lin mới tỉnh, lật đật chạy theo í ới

- Này này, anh đứng lại đó cho em, nói chuyện này cho rõ ràng xem nào

- 25/10

- Hoàng Thiên Khang! Ai cho phép anh tự tiện quyết định thế hả??????/

-

- Tôi không có đồng ý đâu

-

- @##\$@#%#@#

Reng...reng....reng

Sau một hồi khó khăn hướng sự chú ý của Lin sang chiếc bánh kem, điện thoại Khang đổ chuông

- Alo

- ...

- À mày còn nhớ đến thằng bạn này à

Lin nhúm mày, giật giật tay áo Khang, miệng mấp máy

- “Ai vậy?”

- Blue

Khang quay sang đáp lại Lin, rồi lại tập trung vào cuộc nói chuyện với Phong

- ...sao? Mày sắp đi???

Khang và Lin phóng ra sân bay với tốc độ nhanh nhất có thể. Đến nơi thấy Phong đang thản nhiên ngồi trên ghế đợi, Khang đập vai thằng bạn thân một phát

- Sao gấp vậy?

Phong khẽ gật đáp lại

- Chính đốn lại DKey

Vừa lúc đó tiếng loa thông báo chuyến bay của Phong chuẩn bị cất cánh. Hắn đứng lên, bước vào phòng đợi

- Khoan...khoan đã, anh đi Thủy Điển, bao lâu thì trở về??

Phong nhún vai, thực sự hắn cũng chẳng biết, trước mắt hắn sẽ điều hành chi nhánh của tập đoàn tại Thủy Điển, rồi sau đó đi đâu cũng chưa biết trước, nên không hoàn toàn định thời gian trở về

- Nếu..Kris quay trở lại thì sao?

Phong chợt bật cười, nụ cười hiếm hoi dành cho cả Khang và Lin

- Vậy cô ấy phải đi tìm thôi

Phong quay lưng đi rồi, nhưng Khang và Lin vẫn đứng trầm ngâm như vậy, đơn giản vì họ đã bị hớp hồn bởi nụ cười quyến rũ đầy mê mị kia, đến vậy tay tạm biệt cũng quên mất

- À này nhớ về dự đám cưới của tao đấy

Sau cùng Khang như chợt nhớ, giương cổ lên hét với theo. Lin đỏ bừng mặt khi ai cũng đều nhìn vào tụi nó, ngại quá thành ra tức giận

- Này anh nói linh tinh cái gì thế? Tôi đã đồng ý cười anh đâu???

- Anh cũng chưa cầu hôn em mà

- Anh...#@\$%^%

**

Chiều dần buông ở đất nước cách đó nửa vòng trái đất. Kris mệt mỏi tháo kính ra, tay xoa xoa thái dương. Già Jack nhìn vào bản hợp đồng vừa ký kết, nhướn mày

- Cô chủ, bản hợp đồng này kỳ hạn là 7 năm?

- Thì sao?

- Theo luật định để có thể duy trì hợp đồng đến hết thời hạn thì người ký kết tức chủ tịch vẫn phải còn tại nhiệm

Công ty đối tác của Kris vốn là một công ty hàng đầu của Nhật, họ rất xem trọng uy tín và không hề thích có sự xáo trộn hay thay đổi nào, vì thế đã kèm theo một điều kiện khi ký kết hợp đồng chính là trong thời hạn 7 năm, người chủ tịch đương nhiệm, tức Kris, vẫn phải làm chủ tịch

- Thì sao?

- Cô chủ...

- Ông nghĩ ta không ngồi chiếc ghế Chủ tịch này đến 7 năm phải không?

- ...

Già Jack không đáp, không phải ông nghĩ Kris không đủ năng lực để giữ chức chủ tịch trong 7 năm, mà cái ông đang muốn nói đến, chính là... "người kia". Dù Kris đã đồng ý thay Hàn Thiên trọng trách điều hành tập đoàn LKey, nhưng ông nghĩ cho dù là Kris đi chăng nữa, thì rời xa người mình yêu lâu như vậy thực sự là rất khó khăn, nên nếu Kris chỉ làm chủ tịch trong 2, 3 năm rồi giao lại cho ông, thì ông hoàn toàn hiểu và cảm thông, vì ông không thể đòi hỏi nhiều hơn từ Kris nữa

Nhưng đằng này, hoàn toàn không như Jack đã nghĩ, vậy ra Kris thực sự đã gạt bỏ tình cảm của mình sang một bên

Thừa biết những điều Jack đang nghĩ, Kris không nói gì, chỉ lấy trong túi ra một mẫu giấy, nhìn chăm chú vào hàng tip. Nguyệt thực toàn phần – năm 2023. Bây giờ là năm 2016, vậy là 7 năm nữa, mặt trăng sẽ "gặp" mặt trời. Fax cho Kris tờ giấy này, phải chăng đây chính là thời hạn mà Phong đưa cho Kris. Nó bật cười, xem ra Dương Thiên Phong cũng đang dần mất đi kiên nhẫn rồi, nếu đến lúc đó Kris không đi tìm hắn, dám hắn đến bắt nó đi thật.

Dựa nhẹ người vào ghế, Kris đáp lại Jack vẫn đề lúc này, nhưng nghe đâu đó ý nghĩa thật sâu xa

- Đừng lo, ta cũng không có ý định ngồi lâu hơn đâu

Kris nghiêng đầu cười. Nó không muốn quá lý trí nữa, nuông chiều tình cảm một chút, sẽ thấy hạnh phúc hơn.

Vì thế

7 năm sau, bất kể như thế nào, Kris cũng nhất định sẽ tìm Phong.

**

Nguyệt thực

chính là thời điểm Mặt trăng

... trùng phùng Mặt trời.

47. Chương 47

- Hôm nay ở công ty có chuyện gì à?

Lin ngồi xuống cạnh Khang, giật ly rượu trong tay cậu, uống một ngụm. Khang khẽ mỉm cười lắc đầu

- Không có gì, uống cho dễ ngủ thôi

- Anh bị khó ngủ từ lúc nào?

Lin nhìn Khang hoài nghi, cậu cười cười, sà đến ôm lấy nhỏ

- Từ khi vợ yêu không làm gối ôm nữa

Lin đẩy mặt Khang ra, nhướn mày hỏi

- Hôm nay anh muốn ngủ ghế sofa phải không?

Cậu cười giả lả cầu hòa, rồi tựa lưng xuống ghế. Lin nhìn đáng vẻ mặt mỗi của chồng mà xót xa, phải rồi, 2 người đã chính thức cưới nhau 5 năm trước, vào ngày 25 tháng 10 năm 2018 đúng như Khang đã nói, nhưng có điều, cả Kris và Phong đều không đến dự

Sau khi cưới, Lin đăng ký học khóa đầu bếp, hiện giờ nhỏ đã làm chủ một tiệm bánh rất có tiếng. Còn Khang thì đảm nhiệm chức giám đốc và một năm trước đã chính thức thay cha làm chủ tịch

Tuy đã 5 năm nhưng 2 người vẫn trì hoãn việc có con. 1 phần vì lúc đầu cả 2 còn chưa ổn định gì, còn sau này là do Khang đảm nhận chức chủ tịch trở nên càng bận rộn, nên việc có con vẫn tạm hoãn. Vì yêu thương và cảm thông với chồng nên Lin không trách gì, chỉ thỉnh thoảng trong ngôi nhà to lớn quá yên tĩnh khiến nhỏ bất giác cảm thấy buồn tủi

Đã nhiều hơn 1 lần Lin gọi điện tìm Kris, nhưng chưa lần nào gặp cả. Nhỏ cũng biết chủ tịch tập đoàn LKey rất bận rộn, nhưng vẫn hi vọng được nói chuyện với Kris. Qua báo chí Lin cũng chỉ biết đại khái tình hình của Lkey chứ những tin tức về người đứng đầu chưa bao giờ được nhắc tới, và mặc nhiên bên Dkey cũng vậy

Lin thoát khỏi mớ suy nghĩ khi nghe tiếng thở dài rất khẽ của Khang, nhỏ gấp gọn đồng giấy tờ lộn xộn sang một bên, tháo đôi kính xuống, và kéo Khang dựa vào vai mình

- Có em ở đây mà. Cố lên anh

Khang mỉm cười, cậu đưa tay ôm ngang người Lin, các cơ mặt được thả lỏng. Được một lúc, Lin mới khẽ hỏi

- Công ty xảy ra chuyện gì vậy anh?

Nếu không nói ra, Lin sẽ càng lo lắng, vả lại Khang cũng không muốn giấu vợ điều gì, nên chậm chậm trả lời

- Đạo này trong thương trường có biến chuyển rất lớn, tất cả các tập đoàn đều bị ảnh hưởng

- Biến chuyển lớn?

Lin nhíu mày, còn Khang thì trở nên nghiêm trọng hơn

- Ừm... Là cuộc chiến của các tập đoàn lớn

- ..lẽ nào??

- Ừ. Lkey và Dkey

“Cuộc giao tranh ác liệt giữa tập đoàn Dkey và tập đoàn Lkey khiến cho cả giới thương trường chao đảo....cả Dkey và Lkey đều không có biểu hiện nhường nhịn nhau....theo dự đoán, khi cuộc chiến kết thúc, 1 trong 2 tập đoàn lớn nhất thế giới này sẽ hoàn toàn phá sản....ảnh hưởng nghiêm trọng đến kinh tế toàn cầu.....hiện nay là giai đoạn căng thẳng nhất....”

Nội dung tờ báo buổi sáng thu hút hàng triệu người xem, nhanh chóng trở thành chủ đề nóng hổi bên cạnh hiện tượng nguyệt thực toàn phần diễn ra lúc 9h cùng ngày

“Brừm brừm brừm”

Tiếng xe rú vang trời, theo sau đó là một bóng đen lướt nhanh qua với tốc độ chóng mặt. Gặp tờ báo buổi sáng lại, anh cảnh sát trẻ đội sụp mũ xuống, nhanh chóng khởi động xe và rượt theo. Mặc dù đã hú còi phía sau nhưng chiếc xe kia không hề có ý dừng hoặc thậm chí là đi chậm lại, điều này càng khiến chàng cảnh sát quyết tâm rượt đến cùng. Thế là một màn truy đuổi tội phạm ngoạn mục được diễn ra, xem ra anh cảnh sát này cũng là một tay lái xe không tồi, liên tục bám sát chiếc xe kia, nhưng không may, đến một góc quẹo, một chiếc xe hàng bông đầu tròn đến, chắn ngay giữa 2 chiếc xe đang rượt đuổi nhau. Lầm bầm một tiếng, chàng cảnh sát quay đầu xe, chạy vòng đường khác, quyết tâm bắt tên phạm luật đầu tiên trong ngày đầu đi làm của mình

auk hi gọi thêm đồng nghiệp, lần theo biển số xe và camera giao thông, họ tìm được đến một bến tàu. Do sắp đến nguyệt thực toàn phần nên tất cả mọi hoạt động đều ngừng hết, vì thế bến tàu vắng tanh. Những thùng công ten nơ xếp thành từng dãy dài và cao tạo cảm giác ngột thở và tù túng. Chàng cảnh sát bước đi phăng phăng, nhìn hết dãy này đến dãy khác nhưng đều không thấy người cần tìm

Bỗng có một số tiếng người nói chuyện vang vọng đến, chỉ ngay góc ngoặt phía trước thôi, linh cảm nghề nghiệp cho thấy có chuyện mờ ám, nên chàng nhanh chóng nép vào, chú ý lắng nghe

Họ gồm một nhóm khoảng 7, 8 người, tướng tá và cách ăn mặc khá trịnh trọng, nhưng sắc mặt thì căng thẳng, có vẻ như là một vụ giao dịch gì đó, và đến hồi gay cấn khi một bên bất ngờ rút súng ra, tuy không chĩa vào ai nhưng hàm ý đe dọa. Thấy sự việc nghiêm trọng, chàng cảnh sát lập tức gọi thêm viện trợ. Rất nhanh chóng, tiếng còi hú đã ập đến, bọn người kia giật mình, định tháo chạy thì chàng bước ra, chĩa súng và giơ cao phù hiệu, cấm họ động đậy. Đến lúc này, chàng mới thấy còn một người nữa đang điềm nhiên đứng dựa lưng vào tường, đó chính là “con mồi” của chàng. Và sự lơ là đó đã tạo cơ hội cho đám người kia chạy tán loạn. Định thần lại, thì “con mồi” cũng đã chạy mất. Tức giận, chàng cảnh sát nhanh chóng đuổi theo.

Bến tàu hoang vắng giờ trở nên huyền ảo hắc. Đội cảnh sát và tội phạm đã gặp lại, cùng chạy đuổi nhau trên một đường, khi đến những ngã ba ngã tư, chúng lập tức tách nhau ra, chàng cảnh sát nhìn “con mồi” của mình, lòng tự ái nổi dậy và chàng quyết chết đuổi đến cùng

8h45

Bầu trời bắt đầu phủ một lớp khói mờ, ánh sáng gay gắt của mặt trời dịu dần. Những cái bóng công ten nơ đổ dài xuống đất, nhanh chóng trở thành một phần của bóng tối. Bến tàu này như một mê cung, chạy mãi không thấy lối ra cũng không có đường cụt, chàng cảnh sát đã thấm mệt, mồ hôi chảy ròng ròng nhưng guồng chân vẫn liên tục hoạt động. “Con mồi” chỉ cách có 10 bước chân, nhưng sao mãi vẫn chạy không đến được, dù chàng đã cố chạy nhanh hết mức, còn tên kia vẫn rất thản nhiên, cố ý duy trì khoảng cách 10 bước chân như trên người.

Trời tối dần

Có vẻ người kia muốn lợi dụng bóng tối để lẩn nhanh vì hắn đã bắt đầu tăng tốc. Không thể để hắn thoát được, chàng cảnh sát ngược nhìn mặt trăng đang dần nuốt lấy mặt trời, rồi nhìn bóng người phía trước, nắm chặt tay và phóng nhanh

Người kia dường như cảm thấy kì lạ, xoay người lại

Rầm

Toàn bộ cơ thể của chàng cảnh sát đổ lên người tên kia

Nguyệt thực

Mặt trăng nuốt chửng mặt trời, màn đêm nhanh chóng ngự trị và lan tỏa. Khuôn mặt của 2 người kia rơi nhanh vào bóng tối

Không ai nhìn thấy mặt nhau, nhưng cảm nhận rất rõ tiếng tim đập trong lồng ngực. Họ vẫn nằm đè lên nhau

Và đột nhiên, giọng một người con gái cất lên

- ...tìm được rồi

*

*

Trong bóng tối, hai dáng người im lặng, rồi đôi mắt xanh ánh lên tia nhìn đầy yêu thương

“Soạt”

- Anh thích em để tóc dài hơn

Mặt trời dần lộ ra, ánh sáng đã trở lại

Nguyệt thực kết thúc

*

*

Khuôn mặt “chàng cảnh sát” lúc này hiện rõ dưới ánh nắng rực rỡ vì chiếc nón đã bị đẩy sang một bên. Suối tóc mềm mượt rơi xuống mang theo mùi bạc hà thơm mát

Phong hôn nhẹ lên mái tóc bồng bềnh, rồi vuốt những lọn tóc rối ra sau vành tai nhỏ. Kris tựa cằm lên ngực Phong, nhíu mày

- Anh đã biết rồi sao?

- Em nghĩ anh tình cờ chạy qua con phố đó sao?

Phong không trả lời mà hỏi ngược lại. Kris im lặng một chút. Nó đã điều tra lịch trình của Phong, nên mới cố tình đứng canh ở góc phố đó, vậy ra Phong đã biết hết rồi, nên mới “tạo cơ hội” cho Kris “tiếp cận” dễ dàng đến vậy. Nó bĩu môi không hài lòng

- Đã biết trước rồi sao còn chạy

- Vì muốn em đuổi theo

Kris nghiêng đầu, đôi lông mày thanh tú nhíu vào nhau

- Tại sao?

Đưa tay khẽ chạm nhẹ đôi má hồng, Phong nheo mắt đáp

- Người ta chỉ đuổi theo thứ mà họ muốn có

Kris bật cười vì suy nghĩ trẻ con của Phong, trong lòng có chút đau. Hôn nhanh lên môi hắn, Kris mỉm cười

- Nếu em đã có thứ mình muốn thì em sẽ muốn nhiều hơn

Phong cười ranh ma

- Muốn nhiều hơn?

- Phải

Kris gật đầu chắc chắn, vẫn tư thế nằm đè lên Phong, Kris đưa tay ghì lấy cổ hần, hắng giọng

- Tên phạm nhân kia, can tội chạy quá tốc độ và bỏ trốn, phạt người phải sống dưới sự quản thúc của ta trong thời hạn 100 năm, sau 100 năm nếu có biểu hiện đáng khen, sẽ cân nhắc để được quản thúc trong 100 năm tiếp theo. Bản án có hiệu lực ngay lập tức

Kris vừa dứt lời thì nở nụ cười rạng rỡ che lấp cả ánh mặt trời, Phong cũng bật cười theo, nhưng sau đó hần đã nhăn mặt lại

- Như vậy...hình như không công bằng lắm

- Sao lại không?

Phong kéo Kris ngồi dậy, chép miệng

- Phạm nhân chịu cực khổ như vậy, không lẽ không đáng nhận được một lời phán quyết tử tế?

- Vậy anh muốn gì nào?

Kris nheo mắt. Phong như chỉ chờ có thế, hần áp sát Kris, nở nụ cười ranh mãnh

- Cầu hôn đi

Kris mở to mắt không tin được những gì vừa nghe thấy. Nhìn khuôn mặt nửa đùa nửa thật của Phong. Kris nhếch miệng cười. Rồi nhỏ đứng thẳng dậy, chìa một bàn tay về phía Phong

- Dương Thiên Phong, anh có đồng ý lấy em không?

Phong ngồi dưới đất, ngược lên nhìn Kris, không trả lời. Cả 2 duy trì tư thế bất động đó đến khi bầu trời đột ngột chuyển đen. Kris ngược nhìn, thời tiết hôm nay thật kì lạ. Phong khẽ mỉm cười, rồi nắm lấy bàn tay đưa ra của Kris, kéo ngược nó nằm xuống đất, bây giờ đổi lại, Kris đã bị đè ngược lại. Phong chống thẳng 2 tay, cúi nhìn nó

- Vậy em có đồng ý không?

- ..sao cơ?

Đang ngỡ ngác với câu hỏi của Phong, thì Kris chợt để ý cảnh nền bầu trời sau lưng Phong, từ khi nào đã ánh lên hàng vạn ánh sáng lấp lánh như sao, được xếp thành dòng chữ

“ Marry me ! ” (Lấy anh nhé!)

Kris kinh ngạc đến không nói được gì, 2 má bất chợt đỏ ửng, nó đẩy Phong ra, ngồi bật dậy

- Đang đem em ra làm trò đùa sao?

Kris dù rất hạnh phúc, nhưng nghĩ đến vẻ nghiêm túc đến buồn cười lúc nãy của mình, nó không khỏi giận dữ, Phong đã chuẩn bị mọi chuyện từ đầu đến cuối, và Kris đã trở thành con mồi ngốc nghếch trong vở kịch này mà không hề biết

- Câu trả lời của em là: Không đồng ý

Phong cười thâm, nhích lại gần Kris

- Chắc chắn chứ?

- Chắc chắn

- Cho dù anh có hái dòng chữ đó xuống?

Kris hơi ngạc nhiên, khẽ xoay người lên nhìn qua Phong, thấy hần làm động tác chụp vào không trung, y như 11 năm trước vậy

Nhưng rất nhanh Kris đã xoay lưng lại về phía Phong. Hắn mỉm cười, choàng tay qua cổ nó, chậm chậm xòe bàn ra

Một dòng chữ mực đen đập vào mắt Kris

“Marry me!”

Y như câu hỏi lấp lánh trên bầu trời, thêm nữa, là chiếc nhẫn kim cương đang phát ra ánh sáng lấp lánh bên cạnh

Đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cảm xúc của Kris vô cùng hỗn độn, vừa lúc đó, hơi thở mát lạnh từ Phong phả vào gáy của nó

- Anh vẫn đang chờ câu trả lời

Giọng nói cuốn hút đầy mê hoặc khiến tim Kris đập ngày càng mạnh. Nó không đáp, mà chỉ đưa tay lên. Phong bật cười, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của Kris

- Lúc này bản án của em còn thiếu

- Thiếu?

- Đóng dấu xác nhận

Dứt lời, Phong hơi nghiêng đầu sang, cúi xuống hôn vào môi Kris. Nó cũng ngoái cổ ra sau hôn đáp lại, nồng cháy và mãnh liệt. Tất cả những nhớ nhung, đau khổ, dằn vặt, chờ đợi đều được bỏ lại phía sau. Từ nay, không còn gì có thể chia cắt được họ nữa

Một làn gió lạnh lướt qua. Kris siết chặt bàn tay Phong

- Anh thực sự không nhường LKey sao?

- Ừ, không nhường

- Có cần quan trọng hóa vậy không? Chỉ là cái tên thôi mà

Chẳng là tin tập đoàn LKey giao tranh với DKey vẫn chưa được khai thác hết, nguyên nhân dẫn đến cuộc xung đột quyết liệt này chính là vì giành quyền chọn tên cho tập đoàn mới sau khi cả 2 tập đoàn lớn này sát nhập vào nhau

- Cha và Jack chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn nào

Kris thở dài ngao ngán. Phong bắt giác cười

- DKey vẫn chưa tung vũ khí bí mật mà

- Vũ khí bí mật? Là gì?

Cúi hôn nhanh vào môi Kris, Phong nghiêng đầu cười ma mãnh

- Cháu ngoại

Kris đỏ bừng mặt, quay đi không thèm nói tiếp

Reng...reng....reng

Điện thoại Phong đột nhiên đổ chuông, hắn cười bắt máy

- Tao về rồi đây

-

Giọng Khang ở đầu dây bên kia truyền lại, ngữ khí có vẻ tức tối, Phong vẫn để nét mặt bẽn lẽn, nói gọn

- Biết rồi. Đến ngay

Gập máy lại, Phong quay sang nói nhanh với Kris

- Vợ chồng nó đang đòi quà. Bắt trình diện trong 10 phút

Kris bật cười, nghĩ đến lúc 4 người gặp nhau vui vẻ như ngày xưa. Trong lòng phút chốc cảm thấy thật ấm áp. Kris mỉm cười nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, rồi siết chặt tay Phong, bước chân nhanh hơn

- Mau đi thôi

48. Chương 48

Chính là hôm nay đây

Kris ngắm nhìn mình trong chiếc gương lớn, mái tóc xoắn rũ xuống ngang bờ eo thon, khuôn mặt ngoài một lớp sơn môi nhạt còn lại hoàn toàn để tự nhiên. Chiếc áo cưới để lộ bờ vai trắng muốt mịn màng. Phần trên với hàng triệu mảnh kim cương nhỏ đính vào được thiết kế ôm khít từng đường cong cơ thể, đến eo thì xòe ra bông bênh, chân váy dài quét đất với những mảnh kim cương nhỏ may chìm lấp lánh như tuyết trông đẹp vô cùng

Có tiếng gõ cửa

Lin bước vào, mắt miệng há to rồi không ngừng đứng bên Kris trầm trồ. Kris chỉ cười trước thái độ khoa trương của nhỏ

- Này tớ không nói quá chút nào đâu

Lin phụng phịu thanh minh, rồi nhỏ chọt vòng tay ôm nhẹ lấy Kris

- Thật tốt quá...

- ...

- ...cuối cùng cậu đã có được hạnh phúc của mình rồi

Kris mỉm cười, nhẹ nhàng nói

- Đồ ngốc

Kris vuốt mái tóc xoắn của Lin, thầm cảm ơn vì tình bạn tuyệt đẹp này. Kris vốn thuộc tuyết lạnh, nên giữa nó và Lin chẳng có mấy dịp trò chuyện tâm sự hay buồn dưa lê, phần lớn toàn Lin nói còn Kris thì nghe, không bình phẩm không cười đùa cũng không có thái độ đặc biệt gì, nói chung vô cùng nhàm chán nhưng giữa 2 người lúc nào cũng tồn tại một không khí rất đặc biệt, hay chẳng đó chính là tình bạn chân thành mà không lời nói nào diễn tả được hết

Có tiếng thông báo bên ngoài vọng lại. Lin nhanh chóng đẩy Kris ra, quay mặt lau nhanh vài giọt nước mắt chọt rơi, rồi lại nhanh chóng nở nụ cười vui vẻ

- Đi nào cô dâu

Kris cười nắm lấy tay Lin. Cả hai bước đến trước cánh cửa gỗ to đóng kín. Một người đàn ông đã đứng đợi sẵn. Lin vỗ nhẹ tay Kris và nháy mắt

- Tớ vào trước đây

Kris gật đáp lại, rồi chậm chạp tiến đến bên người đàn ông kia

Hàn Thiên quay sang nhìn Kris. Nó thật lộng lẫy trong bộ đầm cưới tinh khôi, vẻ đẹp băng lãnh thường ngày chợt trở nên mềm mại, thánh thiện, và càng làm cho Kris giống Dĩ Thuần, chính vì vậy đã khiến Hàn Thiên đờ người đến vài giây.

- Trông con...ừm....àh...rất...đ

- Được rồi

Kris ngắt câu khen đầy khó khăn của cha, nó biết ông không phải tuyết người hay nói những câu dịu dàng đến như vậy, ngay cả nó cũng không nghe quen. Hàn Thiên trở lại nét nghiêm nghị như thường, chỉnh lại caravat. Mấy giây trôi qua cả 2 vẫn giữ im lặng. Dù mối quan hệ đã được cải thiện một chút nhưng dường

như chẳng có gì thay đổi, giữa Kris và cha vẫn tồn tại sự ngỡ ngàng không tự nhiên, trong suốt nhiều năm như vậy, có lẽ đây là lần đầu tiên Kris đứng cạnh ông lâu đến thế

Bất chợt Kris quay sang cha, đưa tay chỉnh là caravat cho ông. Hàn Thiên ngạc nhiên, đã rất lâu rồi, ông không được ai chỉnh caravat giùm cho nữa. Ông nhìn Kris, rồi tự hỏi con gái mình đã lớn như vậy sao, suốt trong thời thơ ấu ông đã khiến con mình sống như không có cha, để rồi thay vì một cuộc đoàn tụ đầy nước mắt thì ông bắt nó phải tự tay bắt người mình yêu, ép nó làm những điều nó không hề muốn. Ông thật sự không có tư cách làm cha. Ấy vậy mà, đứa con gái đó, vẫn không oán hận ông

- Ta..xin lỗi

Kris khựng tay

- Ta không cho con được gì, cũng không làm gì được cho con

-vẫn chưa quá trễ để bắt đầu

Kris nhìn cha, trong đáy mắt ẩn hiện ánh cười. Hàn Thiên cũng nhìn con, rồi ông quay sang mở một chiếc hộp gỗ. Bên trong là một tấm voan cô dâu dài chấm đất, được viền ren bằng vàng trắng, đơn giản nhưng sang trọng quý phái

Hàn Thiên đội lên Kris, thật cẩn thận và nhẹ nhàng

- Đây là chiếc khăn voan ngày xưa của Tiểu Thuần, bây giờ, nó thuộc về con

49. Chương 49

Ông vuốt gọn lại tóc con, giọng nói trầm ấm hiếm có. Kris mân mê chiếc khăn, mỉm cười

- Cảm ơn...cha

Hàn Thiên mở to mắt. Tiểu Phong, lần đầu tiên gọi ông là cha, là vào năm 1 tuổi, rồi mãi đến tận bây giờ, ông mới được nghe lại, nó khiến lòng ngực ông quặn đau, vừa xen lẫn chút ấm áp

Có tiếng thông báo. 10 giây nữa

Hàn Thiên cầm lấy tay con quàng qua tay mình

- Bắt đầu thôi

Hàn Thiên chợt nhớ đến lúc ông vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ dài. Tuy không thấy ai bên cạnh nhưng đầu giường của ông lại có một quả táo xanh, nghe y tá nói, mỗi sáng sớm cô vào kiểm tra đã thấy trái táo mới được đặt ở đó rồi, ngày nào cũng như ngày nào, trong suốt 7 năm qua. Lúc đó, Hàn Thiên đã cầm quả táo lên, khẽ cười rồi cắn một miếng to. Ai cũng biết, táo xanh tốt cho tim mạch

Sau đó Hàn Thiên trở về LKey, Kris lập tức biến mất, quăng trả lại chức chủ tịch cho ông. Và chỉ được vài ngày sau, một cuộc hẹn khiến ông thích thú bất ngờ đến

Tập đoàn DKey và LKey tuy là đối thủ trên thương trường, nhưng chưa bao giờ gặp mặt nhau. Phong đã biết mặt chủ tịch LKey qua báo chí, còn đây là lần đầu tiên Hàn Thiên gặp Thiên Phong, thoáng chút bất ngờ qua đôi mắt vô cảm. Không đông dài, Phong vào thẳng vấn đề

- Tôi muốn cưới con gái của chủ tịch

Những ngón tay đang nhịp nhịp bỗng chốc khựng lại, nhưng rất nhanh, chúng lại gõ nhịp đều đều

- Cậu đang xin phép ta?

- Như vậy chưa rõ ràng sao?

- Haha, chuyện này cần thông qua ý kiến của ta từ lúc nào?

- Chẳng phải luôn cần hỏi cưới trước hay sao?

- Hối cười? Nhìn cậu không giống một người theo truyền thống

-

Hàn Thiên nhếch cười nửa miệng, ông xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, rồi nói tiếp

- Nếu đã vậy, thì hãy làm cho trót

- ???

- Quà cưới

Phong khẽ nhúm mày. Hàn Thiên tiếp tục cười

- Chắc cậu đã biết ta muốn gì

Phong không đáp, hần búng tay, một tập tài liệu được đưa đến

Hàn Thiên nhướn mày nhìn bản hợp đồng đang được đẩy về phía mình

“Hợp đồng sáp nhập”

Dương Thiên Phong nhấp ngụm cà phê nâu, thông thả nói

- DKey sẽ sáp nhập với LKey

Hàn Thiên nhếch miệng, liếc nhanh qua các điều khoản và ký tên ngay tại chỗ. Thực ra ông chỉ muốn thử Phong, không ngờ hần lại dâng DKey cho ông thật, dù không vinh quang gì nhưng bớt được một đối thủ lớn như DKey cũng tốt, LKey sẽ chính thức trở thành tập đoàn đứng đầu thế giới

Hàn Thiên khẽ cười nhạo cho cái tài giỏi đầy hư danh của chủ tịch DKey, Phong biết, và hần cũng đáp lại bằng cái cười nhạt

- Hợp tác vui vẻ

Đến khi dáng người ngạo nghễ của Phong khuất dần sau làn khói moto rồi, Hàn Thiên mới dường như chợt tỉnh. Ông lấy bản sao của hợp đồng sáp nhập ra xem, đây là hợp đồng sáp nhập theo hình thức góp cổ phiếu, nghĩa là không nhập vào hoàn toàn mà là trở thành một phần của tập đoàn “DKey và LKey”, cũng có nghĩa là mặc dù trên lý thuyết DKey nhập và LKey, nhưng về cổ phần, quyền lợi và quyền hành, 2 chủ tịch vai vế vẫn như nhau, nếu bây giờ Hàn Thiên có thể chi phối DKey, thì tương tự, Phong cũng có thể thao túng LKey

Hàn Thiên lấy tay xoa nhẹ thái dương, tự cười vì đã bị một thằng nhóc lừa. Giờ đây, chỉ còn một cách, cách duy nhất, chính là làm cuộc tổng đổi mới, thay đổi tên của tập đoàn, dẫn đến đổi hết tên của cổ phiếu, cổ phần và các cổ đông, lúc đó, 2 tập đoàn mới chính thức trở thành một chính thể. Vì thế, cái tên mới này rất quan trọng, nó có thể chỉ rõ cho cả thế giới biết, là tập đoàn nào đang thao túng tất cả, vì một khi tên mang dấu ấn của tập đoàn nào, thì tập đoàn còn lại sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi bộ nhớ, chính thức được biết đến như một Bộ phận của tập đoàn kia

Thật đáng buồn vì DKey giờ đã là một cổ đông lớn trong tập đoàn LKey, nên cũng có quyền chọn tên mới, rõ ràng Phong cho DKey sáp nhập vào LKey, là hoàn toàn có dụng ý

Đó là 1 tuần trước khi Kris gặp Phong

Và bây giờ, Hàn Thiên sắp sửa phải trao Tiểu Phong cho thằng nhãi đã cho ông một vố đau, thật không can tâm

Cánh cửa gỗ bật mở, thánh đường hiện ra, tiếng nhạc thanh thót cất lên kèm theo những chiếc lông vũ nhẹ nhàng lượn lờ trong không trung. Tất cả khách mời đứng dậy, mọi ánh mắt đều đổ về cô dâu xinh đẹp trong chiếc đầm cưới trắng tinh khôi. Cô dâu khoác tay cha mình, đầu khẽ cúi xuống, chiếc khăn voan che hờ sắc đẹp kiều diễm càng làm xiêu lòng người

Lin và Khang đứng ở hàng ghế đầu tiên, Lin dựa người vào Khang khẽ lau nước mắt, bộ dạng y như bà mẹ khi sắp gả con đi lấy chồng. Khang vuốt vuốt tóc vợ, đồng thời nháy mắt và giơ ngón cái lên với Kris. Già Jack đứng kế bên cũng mỉm cười ầm ập

Kris khẽ nhìn lên, nơi Phong đang đứng, vẫn dáng vẻ kiêu ngạo bất cần, Phong đứng bắt chéo tay ra sau, chiếc áo đuôi tôm đen ôm hoàn hảo từng đường nét hấp dẫn, nét cười thoáng trên gương mặt lạnh

Phong đưa tay ra đón lấy cô dâu, Hàn Thiên cầm tay con gái đặt vào tay hắn, 2 người đàn ông nhìn nhau trong chốc lát, cái nhìn đầy khó hiểu, Kris nhận thấy, và nó ho nhẹ

Đến phần trao nhẫn, Kris hơi bất ngờ vì cặp nhẫn mới, Phong nói hắn sẽ lo phần nhẫn vì thế đến giờ Kris mới được nhìn thấy. Đó là cặp nhẫn bằng vàng trắng, rất đơn giản, hoàn toàn không có họa tiết nào, mặt nhẫn trơn láng, nhưng đến khi cầm lên, Kris mới để ý thấy một dòng chữ khắc bên trong mặt nhẫn

“Wind of Wind”

Kris ngược lên nhìn Phong, hắn lại nở nụ cười mà nó thích nhất. Sau khi đeo nhẫn xong, thật kì lạ, Kris có cảm giác tay mình bị hút về phía tay của Phong, và nó đã lập tức hiểu ra, 2 chiếc nhẫn có từ tính, như nam châm vậy, nếu để khoảng cách gần sẽ lập tức bị hút vào nhau. Kris nheo mắt nhìn Phong, còn hắn thì bỗng nhanh như cắt cúi xuống đặt vào môi nó một nụ hôn, cả hội trường đứng dậy vỗ tay ầm ĩ

Buổi lễ diễn ra suôn sẻ và kết thúc bằng nụ hôn ngọt ngào của cô dâu chú rể, sau đó, cả 2 sẽ đi tuần trăng mật ở Wind Bay

Và cũng ngay sau đó, tin tức DKey sát nhập LKey cũng được tuyên bố

Nằm gọn trong lòng Phong, Kris ngược nhìn chiếc cổng đá, tự hỏi phải chăng đây là giới hạn của hạnh phúc, vì lần nào đứng đây, nó cũng cảm thấy niềm hạnh phúc vô hạn

- Phong

- ?

- Chiếc cổng này là tự nhiên?

- Ừ

- Vậy em sẽ đặt tên nó là Haven-Gate (Cổng Thiên Đường)

Phong phóng tầm mắt nhìn ra phía chân trời xa bên kia cánh cổng, lại một hoàng hôn buông xuống, đẹp nao lòng, Phong khẽ nheo mắt

- Vậy ra bên đó chính là thiên đường

- ...anh đang nói gì vậy?

Kris ngoái ra sau, ngược lên nhìn Phong, nghiêng đầu cười

- Em đang ở Thiên đường đấy thôi

Phong bật cười, đưa tay vuốt mái tóc mượt mà đang bay trong gió, hôn vào đôi gò má đang nhẹ ửng hồng, rồi lần đến đôi môi mềm mại, đặt lên một nụ hôn thật sâu, thật lâu, đến lúc Kris thở một cách khó khăn, Phong vẫn tham lam không rời, hắn nói nhỏ vào tai nó, giọng nói trầm lạnh cùng với nụ cười nửa miệng đầy mê hoặc

- Lần này anh sẽ không buông tha em dễ dàng nữa đâu, vợ àh

Kris nghe xong mặt đỏ bừng, định phản ứng lại thì đã bị Phong kiềm lại bằng...môi, rồi nó cảm giác được một vòng tay đang ôm trọn người nó, nhấc bổng lên, nhưng Kris không quan tâm gì nữa, đối với nó bây giờ, chỉ còn mỗi Phong, và nụ hôn ngọt ngào mãnh liệt

Gió vô tình lướt qua để lại cho người khác bao tiếc nuối, vì không ai nắm bắt được ngọn gió vô định, nhưng thật may, vì họ đều là gió, mãi chạy song hành với nhau, vờn đuổi nhau. Dù cho lạc mất nhau, nhưng gió vẫn không ngừng thổi, và rồi, họ vẫn gặp lại nhau

Trên chiếc giường êm như nhung, hai con người hòa vào làm một. Từ nay, 2 ngọn gió cô độc lạnh lùng mang trong mình đầy hận thù đã không còn. Nỗi đau chấm dứt nhường chỗ cho hạnh phúc bắt đầu.

Kris choàng tay qua cổ Phong, nói đầy yêu thương

- Em yêu anh, Dương Thiên Phong
- Anh yêu em, Tiểu Phong. Mãi mãi
- Mãi mãi của anh sẽ tồn tại trong bao lâu?
- Ngay cả sau khi anh chết, em yêu

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-gio>